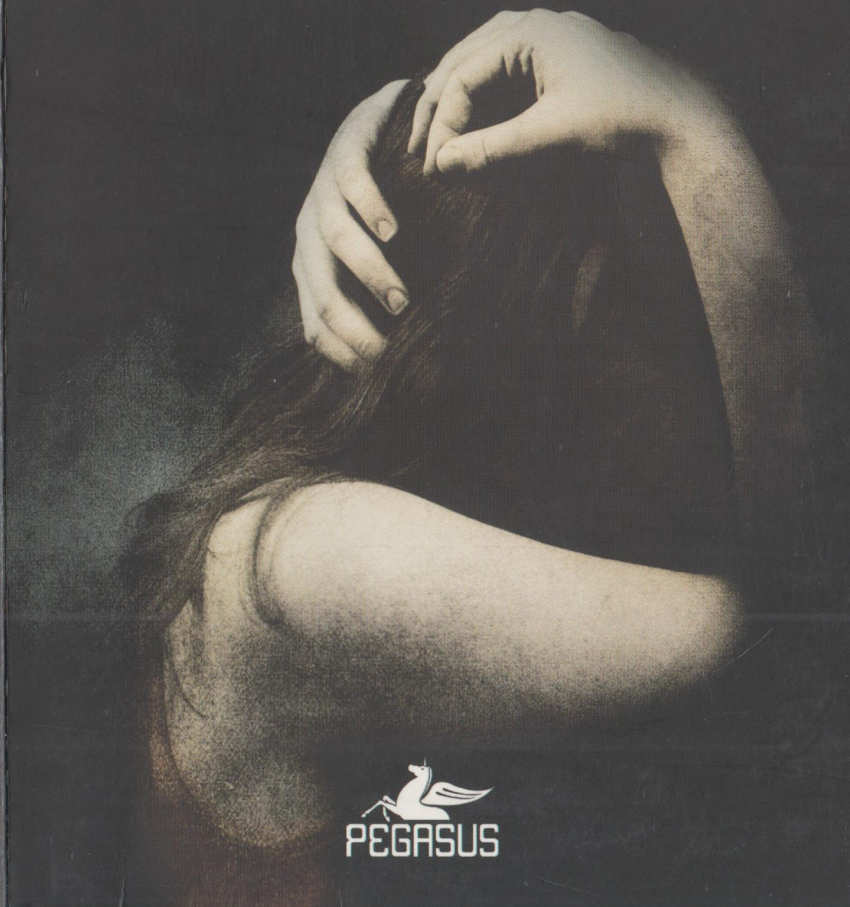
Kimseye inanma
Kendine bile güvenme
Gerçeği arama

WULF DORN

PSİKİYATRİST

Gerçek seni bulacak

ROMAN

PEGASUS

"*Psikiyatrist* oluk oluk
kan dökmeden gerilim yaratan,
iyi kurgulanmış ve heyecanlı
bir roman. Uzun lafın kısası:
Okumaya değecek bir gerilim!"
Jermaine Belgardio,
Mad Goth Magazine

"Mükemmel bir gerilim romanı:
Dorn, okuru ruhun
derinliklerine sürüklemeyi
çok iyi biliyor."
Sebastian Fitzek

"*Psikiyatrist*, bu yıl okuduğum
en iyi kitaplardan.
Çok iyi bir yazar yetişiyor."
Wolfgang Weninger

"Wulf Dorn ilk eseriyle sadece
olağanüstü bir psikolojik gerilim
romanı yazmadı, aynı zamanda en iyi
Alman psikolojik gerilim yazarları
arasına da girdi."
Lettra TV

"Wulf Dorn, *Psikiyatrist*'le birinci sınıf
bir gerilim serisinin ilk kitabını yazmış."
Bettina Schwoch,
Associated Press

PSİKİYATRİST

Pegasus Yayınları: 419
Bestseller Roman: 182

PSİKİYATRİST
WULF DORN
Özgün Adı: TRIGGER

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gamze Bulut
Düzelti: Ömer Çiftci
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

7. Baskı: İstanbul, Haziran 2016
ISBN: 978-605-5360-44-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2010

© 2009, Wulf Dorn; AVA International GmbH, Almanya tarafından temsil edilmektedir. (www.ava-international.de)
Bu eser ilk defa 2009 yılında Wilhelm Heyne Verlag, Munich, Almanya tarafından Almanca yayınlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dahil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

WULF DORN

PSİKİYATRİST

Almancadan Çeviren:
FİRUZAN GÜRBÜZ

PEGASUS YAYINLARI

Yazar

1969 doğumlu Wulf Dorn, on iki yaşından bu yana yazıyor. Kısa hikâyeleri antolojilerde ve gazetelerde yayımlandı ve birçok kez övgü aldı. Maceranın geniş ufuklarını keşfetmeden önce dehşetin ve gizemin büyüsü onu öncelikle korku türüne yöneltti. 1994'ten bu yana mesleki rehabilitasyonla ilgili bir psikiyatri kliniğini destekleyen yazar, karısı ve şanslı kedisiyle birlikte Ulm yakınında yaşıyor. Yazarla ilgili daha çok bilgiyi www.wulfdorn.de adresinde bulabilirsiniz.

Giriş

Kötülüğü çeken yerlerle ilgili efsaneler vardır. Sanki bu tür olaylara açlık çekerlermiş gibi kötü şeylerin tekrarlandığı yerler.

Eski Sallinger Çiftliği'nin harabeleri de böyle bir yerdi. Hermann Talbach bundan emindi. Köyündeki herkes böyle düşünüyordu. Hatta bazıları bu yerin yakınına gelen herkesin delireceğini bile iddia ediyordu. Tıpkı bir mayıs gecesi çiftliğini ateşe verip karısı ve iki çocuğuyla birlikte kendini alevlerin içinde bulan Sallinger gibi.

Talbach yine de harabelere pek çabuk erişememişti. Yanında ona eşlik eden Paul'le birlikte orman yolu boyunca hızlıca yürürken geç kalmamak için dua ediyordu. Bu kez kötülüğü engellemek onların elindeydi.

Talbach'ın üzerinde hâlâ mavi iş tulumu vardı ve elleri yağlıydı. Eskiden ana kapının kemeri olan yosun tutmuş harabelerin yanından geçti. Kırkını çoktan geride bırakmış olan araba tamircisi, tamirhanesinin kaldıraç liftinde geçirdiği kazadan sonra topal kalmıştı, ama on dokuz yaşındaki Paul yine de onun adımlarına ayak uydurmakta güçlük çekiyordu.

Ama belki de bunun nedeni kötülüklerden korunmak için taşların birçoğuna çizilmiş olan pentagramlardı. Druid ayağı da denen bu şekillerin çoğu geçen yıllarla birlikte soluklaş-

mıştı, ama bu yerin karanlık gücüyle ilgili inancı koruyacak kadar belirgindiler. Ve Paul'ün davranışına bakılacak olursa bundan nasibini almayan hiçbir nesil yoktu. İyi özellikler dağıtılırken Paul'ün yaratıcısı, genç adamı çalışkanlık ve güvenilirlikle kutsamıştı, ama görünüşe göre cesaret ve zekâ aynı gün onu terk etmiş olmalıydı.

Talbach eski iç avluya geri dönüp soluk soluğa ona yaklaşmakta olan Paul'e baktı. Bu arada terini sildiği alnında geniş bir yağ lekesi bıraktı.

"Buralarda bir yerde olmalı," diye soludu Talbach çevresine bakınarak. "Bir şey duyabiliyor musun?"

Paul sadece başını iki yana salladı.

İki adam ormanın içindeki hafif gürültülere kulak kabarttı. Uzaklardan kuş cıvıltıları geliyordu; kuru bir dal Talbach'ın korunaklı ayakkabısının ağırlığı altında çatırtıyla eğildi. Bir yabanarısı kuşüzümü çalılıklarının üzerinden vızıldayarak uçtu. Sivrisineklerin vızıltıları her yönden geliyor gibiydi. Talbach küçücük kan emicilerin boynunu ve kollarını soktuğunu neredeyse fark etmedi. Ne kadar zayıf olursa olsun, tamamen insani bir ses duymaya odaklanmıştı.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece bu lanetli yerin üzerinde karanlık bir örtü gibi duran korkunç bir sessizlik vardı. Öğle sıcağına karşın Talbach'ın tüyleri dimdik oldu.

"İşte!" diye bağırdı Paul. Talbach korkuyla sıçradı.

Genç adamın gösterdiği yere doğru bakınca parıltıyı o da gördü. Güneş ışınının parlak bir leke oluşturduğu bir yaldız parçasından yansıyordu. İki adam o tarafa doğru yürürken ezilmiş otları ve ayak izlerini gördüler; yine biraz uzakta, yosun tutmuş bir ağaç gövdesinin ardında parlayan bir başka yaldızlı kâğıdı da.

Talbach eğilip kâğıtlardan birini aldı. Çikolata kokuyordu.

"Buradaydılar, ama nereye..." Cümlesini bitiremedi. Tüm dikkati, izlerin devamını bulmayı umduğu açıklıktaydı. İzlerin olması *gerekirdi.*

Sonra bakışları iç avluyu bürümüş olan çalılıklara takıldı. Yakınına ilerleyince kırılmış dalları gördü; hemen arkası taş merdivenlerle kaplıydı.

"İşte burada!"

Talbach yosunun ve çürümüş yaprakların kayganlaştırdığı taş merdivenlerden olabildiğince çabuk aşağı indi, hemen ardından Paul onu izledi. Çok geçmeden çiftliğin eski buzhanesine ulaştılar. Ardına dek açık duran paslı demir kapıya bir göz attığında Talbach'ın ağzından şaşırtıcı biçimde yüksek bir ses çıktı.

Paul, tavşan görmüş bir av köpeği gibi onun yanında durdu. Ama gördüğü bir tavşan değildi. Gördüğü şey, benzini bir ölününki gibi soldurmuştu.

"Lanet olsun!" diye inledi Talbach; ağzından başka bir şey çıkmadı.

İki adam küçük odanın sol duvarındaki lekeye korkuyla bakakaldılar.

Kan henüz kurumamıştı. İkindi güneşinin odaya düşen ışığında, kaygan taşların üzerinde mora çalan bir yağ lekesi gibi parlıyordu.

Birinci Bölüm
Kadın Hasta

"Ürkünç canavarlar, süper ucubeler,
Koşturur beni, korku içinde koşturur!"[1]

DAVID BOWIE

1 David Bowie'nin *Scary Monsters and Super Creeps* adlı şarkısından. (yay. n.)

1

ORMAN KLİNİĞİ'ne hoş geldiniz
Psikoterapi ve Psikosomati Psikiyatri hastanesi

Geniş klinik arazisindeki hız limiti saatte yirmi kilometreyi gösteriyordu, ama Dr. Ellen Roth'un hız göstergesindeki ibre neredeyse elliye yaklaşmıştı.

Ellen arabasını 9. bölümün bulunduğu binaya doğru sürdü. Küçük dijital göstergelerinden hatırı için ona biraz daha zaman vermelerini diler gibi o sabah yüzüncü kez saatine baktı. Ama göstergeler, acımasız bir doğrulukla Ellen'in yarım saatten fazla gecikmiş olduğunu haber verdiler.

Stuttgart Havaalanı'ndan Fahlenberg çıkışına dek yola dizilmiş olan ve bütün gerçekçi zaman planlamasını kaba bir tahmine çeviren sayısız otoban inşaat çalışmasına yeniden sövdü. Yol boyunca bir trafik sıkışıklığından diğerinin içine düşmüştü ve yolu nadiren boş bulduğunda da radara yakalanmamayı ummuştu.

Şimdi Chris yanında olsaydı, mutlaka bu telaşın bir işe yaramayacağına dikkat çekerdi. *İnsan geç kalmışsa kalmıştır. Birkaç dakika da bunu değiştirmez*, derdi.

Şu anda yeryüzünden on bin metre yüksekte olan ve şimdiden özlediği erkek arkadaşı ve meslektaşı Chris.

Bu arada, bu sabah hiç de şaka yapar gibi bir hali yoktu. Tam tersine, ona söylediklerinde son derece ciddiydi. Ona verdiği sözü düşününce kendini kötü hissetti. Ya başaramaz ve Chris'i düş kırıklığına uğratırsa? Bunu düşünmemeyi tercih etti.

Ellen personele ait park yerinde frene bastığında çakıl taşları sıçradı. Motoru durdurdu ve derin bir soluk aldı. Kalbi sanki havaalanından buraya arabayla değil de koşarak gelmiş gibi çarpıyordu.

"Sakin ol, Ellen, sakin ol. Geciktin ve bunu değiştiremezsin," diye kendi kendine mırıldandı aynaya telaşlı bir bakış atarken.

Bir anlığına aynada yabancı birini görür gibi oldu; ondan epeyce yaşlı bir kadın. Kahverengi gözlerinin altında halkalar belirmişti; ona aslında küstah bir ifade kazandıran kısa kesimli saçları cansız duruyordu ve arabanın loşluğunda neredeyse gri görünüyorlardı.

Ellen iç geçirdi. "Kimlik bilgilerini bir kenara atıp tahminde bulun," diye önerdi aynadaki aksine. "O zaman yirmi dokuzunda emekliliğini isteyebilirsin."

Daha az stresin ve daha fazla uykunun tam zamanıydı.

İki kişilik arabasından dışarı fırladı ve kapıyı kapatırken anahtarı kontağın üzerinde bıraktığını fark etti. Aceleyle tekrar kapıyı açıp anahtarı çektiği sırada çağrı cihazı öttü. Kendi bölümüne geldiğinden beri bu ikinciydi.

"Tamam," diye söylenerek aleti kapattı.

Ama bölüm binasına giderken çağrı cihazı tekrar öttü. Şu plastik canavardan nasıl da nefret ediyordu. Bir kibrit kutusundan büyük değildi ama yine de son derece sinir bozucu olabiliyordu. Özellikle en akıl almaz yerlerde öttüğünde; öğle tatilindeyken kantinde ya da Chris'in deyimiyle *klinik şefinin yaya dolaştığı* yerlerde.

Bu küçük canavar Ellen'e, bu pazartesi öğleden önce, hayatında ilk kez işe geç kaldığını hatırlatmıştı. Ve *His Master's Voice*'un[2] -Chris'in adeta bitmez tükenmez repertuarının bir başka ifadesinin- iki dakika içinde tam üç kez *biiiiip biiiiip* şeklinde sinir bozarcasına ötmesi, acilen beklendiğine şüphe bırakmıyordu. Ellen ısrarla Chris'in korktuğunun başına gelmemesini umdu.

2 (İng.) Sahibinin sesi: bir gramofon markası. (ç. n.)

2

Adamın adı Walter Brenner'di ve ağzından çıkan tek şey konuşmayla ilgisi olmayan, anlaşılmaz, abuk sabuk bir sözdü. "Simmmmsssssseeeeeennnnn," gibi bir şey.

Nakil belgesindeki kişisel bilgilere göre Brenner altmış beş yaşındaydı ve yalnız yaşıyordu. Yıpranmış, fitilli kadifeden bir pantolon ve göğüs kısmı lekelerle dolu ekose bir gömlek giymişti. Görünüşe bakılırsa kızartma soslu yiyeceklere düşkündü; ya da en azından kurumuş haliyle sos lekesi gibi görünen şeylere.

Buna karşın tarak ve tıraş makinesinin işlevi onda pek hayata geçmemiş gibiydi. Sakalları, kırışık ve çıkık yanaklı yüzünde cam iğneler gibi duruyordu ve saç modeli –bu kargaşa tarif edilebilirse– Ellen'e Albert Einstein'ın dilini çıkardığı ünlü fotoğrafını hatırlatmıştı.

Üstüne üstlük Brenner'den fazlaca beklemiş kamamberi andıran sert bir koku yayılıyordu. Acınası bedenini görünmez bir bulut gibi kaplayan sidik, ter ve iç yağının bir karışımı.

Bugün Calvin Klein parfümümü dekolteme sıkacağım yerde burnuma sürmeliymişim, diye düşündü Ellen, ama bu düşüncesini belli etmedi. Bunun yerine, "Günaydın," diyerek elini uzattı.

Brenner onu fark etmeyip hipnotize olmuş gibi gözünü hiçliğe dikti.

"Bay Brenner daha önce şehir kliniğinin acil servisinden bize nakledildi," diye açıkladı hemşire Marion ve Ellen'e giriş kâğıtlarını uzattı.

İri yarı hemşire ellisini çoktan ardında bırakmış olmalıydı. Ne Ellen'in ne de geri kalan personelin ona karşı sempatisi olduğu söylenebilirdi. Marion dinsel görev aşkı ve anaç tutumuyla her zaman en sabırlı kişiyi bile çileden çıkarmayı başarıyordu. Bu arada, bedeninde, uzun yıllardır çalıştığı 9. bölümün envanter listesinde olduğuna dair bir damga taşıdığını iddia eden dedikodular da yok değildi.

"Zavallı herif, daha anlaşılır bir tek kelime bile etmedi," diye ekleyerek Brenner'in omzuna hafifçe vurdu, ama beriki bunu fark etmişe benzemiyordu.

"Ona kimin giriş yaptırdığını biliyor muyuz?" diye sordu Ellen.

"Evinin merdivenlerinde şaşkın gibi dolaştığını gören bir komşusu onu acile getirmiş. Onunla konuşmak olanaksız ve aklı tamamen başından gitmiş durumda. Ayrıca denge bozukluğu yaşıyor. Zor yürüyor zavallı."

Brenner, sanki bunu doğrulamak istercesine bir şeyler saçmalayıp ardından bir de geğirdi. Bu arada bakışlarını Ellen'in sandalyesiyle yer arasında olması gereken bir noktaya sabitlemişti. Ağzından çıkan koku iki kadının ona doğru dönmesine neden oldu.

"Pöff," diye bağırdı Marion. "Ne yediniz böyle, Bay Brenner?

"Pfummmmm," diye bir yanıt geldi.

Ellen bunun ne anlama geldiğini bildiğini sanıyordu. En azından lekelerin kurumuş kızartma sosu dışında başka bir şey olabileceğine dair bir şüphesi vardı.

"Herhalde hayvan maması."

Şişman hemşire ona şaşkınlıkla baktı.

"Başka çaresi kalmayan tek emekli o değil," diye fikrini belirtti Ellen ve Brenner'e dikkatle baktı. "Ucuz köpek maması ucuz konserve yemekten daha besleyici. Haksız mıyım, Bay Brenner?"

Brenner bu soruya bunak dilinde bir tıslamayla tepki verdi. Ellen bunu görmezden gelip reflekslerini yokladı ve sonra ona giriş kâğıtlarını gözden geçireceğini açıkladı. Ama Brenner hâlâ zeminle ilgileniyor gibiydi.

Ellen nörolojik bir bulguyla ilgili ipucu bulmak üzere giriş kâğıtlarını okudu. Hasta, olasılıkla konuşma yeteneğinin ve denge duyusunun kaybolmasına neden olacak bir felç geçirmişti. Ama aynı şekilde tipik yaşlılık demansı[3] da söz konusu olabilirdi ki bu da Doktor Bayan März'in onu psikiyatriye nakletmeyi uygun bulmuş olmasını açıklıyordu.

Ama eğer böyle olsaydı Brenner'in çoktan birilerinin dikkatini çekmiş olması gerekirdi ve o zaman dairesinde tek başına kalacak durumda da olmazdı. Hayvan maması yemek bir yana, tek başına bir şeyler *satın almayı* bile başaramazdı.

O halde demans değildi. Ama o zaman neden psikiyatriye getirilmişti? Sayfaları evirip çevirse de bu talimat Ellen'e hiç mantıklı gelmiyordu.

Meslektaşının bulgularının yazılı olduğu kâğıtları gözden geçirdi. *Teşhis* kelimesinin ardından okudukları onu şaşırtmıştı. Bir kez daha Brenner'e, sonra tekrar giriş kâğıdına baktı.

Teşhis: F20.0 diye yazıyordu. Tıpta özel hizmetlerle ilgili yazışmalara denk gelen bu şifre WHO'nun[4] dünyaca bilinen, hastalıkları sınıflandırma listesiydi. F20.0 ise Ellen'in günlük

3 Yaşlılarda hafıza, düşünme, mantık yürütme, yer ve zaman tayini, okuduğunu anlama, konuşma, günlük basit işleri yapma gibi işlevlerde görülen bozukluk. (ç. n.)

4 (İng.) Dünya Sağlık Örgütü. (ç. n.)

hayatında uğraştığı, en fazla konulan teşhislerden biriydi. Bu, *Paranoid Şizofren*'in şifresiydi.

Ellen bunun üstünkörü yazılmış bir sayı olup olmadığını anlamak için daha dikkatli baktı. Bu el yazısının okunaklı görünüşü aslında ortada bir şüphe bırakmıyordu –düzeni seven Chris olsa, *Kâğıda kazınmış gibi*, derdi– ama yine de hata olması imkânsızdı. Doktor Bayan März böyle kaydetmişti. Şizofren olduğunu düşünmese Walter Brenner'i neden komşu kliniğe göndersindi?

"Bize daha önce gelmiş miydiniz, Bay Brenner?" diye sordu Ellen; bir yanıt alamayınca da bölümün bilgisayarında araştırdı. Brenner'in adı bir tek sonuç veriyordu. Giriş kaydı, Ellen'in meslektaşı Mark Behrendt tarafından yapılmıştı. Mark'ın orada kısa cümlelerle yazıya döktüğü şey ona neredeyse dilini yutturacaktı.

Tekrar Bay Brenner'e döndü ve sevecen bir tavırla elini tuttu. Buna aldığı karşılık ilk kez Brenner'in dikkatini çekmek oldu. Ama bakışlarında karşısındakini tanıdığına dair, en azından, "Ah, beyaz önlük giymiş bir kadın," diye düşündüğüne dair bir belirti yoktu. Bunun yerine ona bakarak heceler gibi, "Ag-nnnn-galll," dedi.

Ellen adamın köseleye benzer elinin üstünü çimdikledi. Kırışık deri, mumlu kil parçası gibi olduğu yerde kaldı.

"İnanılmaz!" Ellen, hemşire Marion'un soru soran yüz ifadesini görünce ekledi: "Ona olabildiğince çabuk tuzlu sıvı verin. Sanırım birkaç saat içinde karşımızda çok farklı bir Bay Brenner olacak."

Hemşire alnını kırıştırınca buruşuk yüzlü bir köpeğe benzedi. "Efendim?"

"Mucizeleri sadece Tanrı gerçekleştirmez, değil mi, Bay Brenner?"

"Garrrrsssssslll," dedi yaşlı adam. Sonra yellendi; Ellen odadan çıkabildiği için çok mutluydu.

Koridorda aceleyle yürüdü, bürosuna daldı, kapıyı çarptı.

Şehir kliniğinin acil servisindeki hemşirenin Doktor Bayan März'i telefona çağırması epey zaman aldı. Ellen sabırsızlıkla bekledi. Ahizeyi yanına bıraktı ve büyük olasılıkla Mozart'ın *Küçük Bir Gece Müziği*'nin tekrarından oluşan bilgisayar müziğine sabırla dayanırken dizüstü bilgisayarında tekrar Bay Brenner'in önceki bilgilerinin olduğu dosyayı açtı. Müziğin her tekrar edilişiyle Ellen'in öfke katsayısı biraz daha yükseliyordu.

Sonunda hatta bir çıtırtı duyuldu ve "März!" diyen canlı bir kadın sesi duyuldu.

"Dr. Roth, Orman Kliniği. Bize nakletmiş olduğunuz Bay Brenner'le ilgili görüşmek istemiştim."

"Bakın, Doktor Hanım, bunu daha sonraya bırakamaz mıyız? Şu anda kafam karmakarışık. Hastalarım..."

"Sözünü ettiğim tam da *bu. Sizin* hastalarınızdan biri. Su kaybı ve dehidrasyon kavramları size bir şey ifade ediyor mu? Eğer etmiyorsa bunu sizin için kolaylaştırayım: Yaşlı insanların su içmeyi unuttuklarını bilirsiniz."

"Efendim?"

"Kafa karışıklığı, konuşma yetisinin kaybolması ve derinin kuruyarak esnekliğini kaybetmesi *susuzluğun* ilk basit işaretleridir; bunu mutlaka biliyor olmalısınız. Bana göndermiş olduğunuz Bay Brenner'in başına gelen de işte tam olarak *bu* durum, sevgili meslektaşım. Tam ifadesiyle, sözde *şizofren* olan Bay Brenner'in."

Ellen derin bir soluk aldı ve bir yorum yapması için Dr. März'e bir fırsat tanıdı.

"Hı hı," diye bir ses duyuldu ahizeden. "O halde onunla ilgili daha önce yazılanları biliyor olmalısınız?"

"Tam olarak ne demek istediniz?"

"Bay Brenner'in komşusu bana onun daha önce de kliniğinize getirildiğini söyledi. Güpegündüz kendi mutfak penceresinden işeyip saçma sapan konuşmaya başladıktan sonra polis onu size getirmiş. Yoldan geçen insanlara tuvaletinden defolup gitmelerini söyleyerek bağırmış."

"Sevgili Bayan März, bunların hepsi doğru olabilir. Ama acelecilik edip bir *komşunun* söylediklerine göre tepki vermek yerine *bizi* aramalıydınız, böylece Bay Brenner'in o zaman da dehidrasyon nedeniyle bu hale gelmiş olduğunu öğrenirdiniz. Sıvı alımına göre davranışlarında zaman zaman bozukluk olabilir, ama bu henüz onun *şizofren* olduğunu göstermez. Bunu ilk geldiğinde Bay Brenner'i tedavi etmiş olan Doktor Behrendt'e de sorabilirsiniz."

Hatta birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Dr. März sordu: "Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Sizi bir şeyle suçlamıyorum, bir şeyin *altını* çiziyorum. İhmaliniz yüzünden Bay Brenner'i hayati tehlike içeren bir konuma soktunuz. Ayrıca hasta özgeçmişinde bundan sonra bir de *şizofren* teşhisiyle dolaşacağından söz etmiyorum bile. Yanlış teşhis olsun olmasın, böyle bir kaydın ne anlama geldiğini size açıklamama gerek yok, sanırım."

"Bu kadarı yeter!" diye ahizeye tısladı Dr. März. "Yoksa siz benim..."

"Beceriksizlik ettiğinizi söylüyorum. Bu olayda durum aynen böyle."

Bu yanıt diplomatik bir ifade düşünmek için uğraşmaksızın Ellen'in dudaklarından çabucak çıkıverdi. Bunu söyler söylemez hatta çevir sesini duydu. Şaşkın bir halde ahizeye baktı.

Ne bekliyordun? Bir teşekkür ve bir buket çiçek falan mı? En-Büyük-Dr-Ellen-Roth-Fan-Kulübü'nün arkası kesilmeyen alkışlarını mı?

Elbette meslektaşıyla mahkemede görüşebilirdi, ama yine de haklı olduğunu hissediyordu. Hoş, Ellen'in ortalığı ayağa kaldırıp meslektaşının -yabancı bir klinik olsun olmasın- başına büyük dertler açmaya niyeti yoktu, ama en azından Dr. März bu hata nedeniyle üzüldüğünü söyleyebilirdi. Bu kadarını Bay Brenner'e borçluydu. Yaşlılık günlerini büyük olasılıkla hap kadar dairesinde kukumav kuşu gibi tek başına geçiren ve ayın ortasında ucuzluktan aldığı makarnayı köpek mamasına karıştırırken kendini, *İçinde köpeklere iyi gelecek her şey varsa insanlara iyi gelecek her şey de vardır*, diye kandıran o zavallı adama.

Konu, haklarını koruyabilen ve kazancı iyi olan genç bir hasta olsaydı, o zaman belki Dr. März tüm nezaketini ortaya koyarak gerçekten özür dileyebilirdi. Ama bir ayağı çukurda olan yaşlı Brenner gibileri için zaman kaybedilmez ve günlük işlere devam edilirdi.

Dünya adaletsiz, acımasız ve şiddet dolu, diye düşündü Ellen.

Sonraki saatleri hastalarla konuşarak geçirirken *şiddet* sözü bir süre daha kafasının içinde yankılandı. Sonra Chris'in önceki akşam mesaiden sonra bırakmış olduğu dosyalarıyla uğraşacağı küçük bürosunun sessizliğine döndüğü için kendini mutlu hissetti.

Yapışkanlı küçük sarı not kâğıdını görünce gülümsedi. Chris'in kullanarak onu şaşırtmaktan hoşlandığı, dikkat çekici küçük notlardan biriydi. Bu kez üzerine gülen bir yüz çizmişti. Altında okunaksız yazısı vardı:

Stres yapma, tatlım.

"Ah ne demezsin," diye mırıldanarak notu masasının üzerindeki duvara yapıştırdı.

Kendini büsbütün stresli, yorgun ve tükenmiş hissediyordu. Son hafta onun için iş yoğunluğu açısından epey zorlu geçmişti; üstelik hafta sonu da Chris'in evinde tamirat işlerine yardım etmiş ve dün gece havaalanına gitmek için çok az uyumuştu.

Kötü olduğunu bilse de havaalanında satın aldığı enerji içeceği de yorgunluğuna karşı yardımcı olmamıştı. Bu onu sadece *dürtüklemiş*, ama tam anlamıyla uyandırmamıştı. İçindeki doktor, *Bir espresso ve muz çok daha iyi bir seçim olurdu*, diye ders vermiş, ama hemen ardından boş teneke kutu spor arabasının yan koltuğunda öteye beriye sallanıp durmaya başlamıştı.

Bütün bunlar henüz yeni başlamış olan hafta için iyi bir başlangıç sayılmazdı. Ellen, şu anki durumuyla bir uyku maratonunu hiç zorlanmadan birincilikle bitirebileceğinden emindi.

Hastalık sigortasıyla ilgili iki formu yan tarafa koydu –her yıl gittikçe artan bürokratik sıkıntılar– bir sosyal görevlinin mektubunu kaldırdı ve sonunda altında aradığını buldu.

Kontrol listesi kafasının içinde bir sahneyi canlandırdı: Gergin bir halde yan koltukta oturan Chris ve yanında, yakındaki havaalanının ışıkları.

Onun, "Belki de bu seyahate çıkmamam gerek," diyen sesini duyar gibi oldu. "Bu fazlasıyla önemli, şimdi böyle..."

Onun sözünü kesmiş ve bu sabah belki yüzüncü kez olayla ilgileneceği, endişelenmemesi gerektiği konusunda ona güvence vermişti.

Bunun üzerine Chris ona ciddi bir ifadeyle bakmış ve "Bir Margitta Stein vakası daha yaşamak zorunda kalmak istemiyorum," demişti.

Bu adı duyunca Ellen'in tüyleri diken diken olmuş, ama belli etmemişti.

"Bu olmayacak," diye ona söz vermişti. "Ne olursa olsun, onunla ilgileneceğim."

Şimdi elinde yeni vakayla ilgili bir formu tutuyordu ve birkaç saat önce yaptıkları konuşmanın etkisi o denli büyüktü ki bir an sanki Chris hâlâ yanı başında oturuyormuş gibi hissetti. Onun mavi gözlerinin endişeli, aynı zamanda ısrarcı bakışlarını neredeyse hissedebiliyordu. Gerçekten de odada olup olmadığını görmek üzere çevresine bakınma dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. Sonra onu sıkan şeyin Chris'in bakışları olmadığını anladı; daha çok ona verdiği ve gerçekten tutabileceğinden emin olmadığı sözdü canını sıkan.

Üzerine hücum eden şüphelerden kurtulmak üzere silkindi ve forma odaklandı. Bu form normalde hasta yeni giriş yaptığı sırada doldurulur ve dosyasına eklenirdi. Ama Chris bu vakanın onun için -dolayısıyla kendisi için de- ne denli öncelikli olduğunu ona bir kez daha hatırlatmak üzere tamamen bilinçli olarak formu ÜZERİNDE ÇALIŞILACAK yığınının tepesine koymuştu.

Ellen üzerinde hastanın adı ve soyadının yazılı olduğu en üst satırı okudu.

Kimliği meçhul.

"Zamanım kısıtlı olduğu için onunla ilgilenemedim," diye açıklamıştı Chris.

Yine oturduğu yer ve nereden geldiğiyle ilgili notlar da *bilinmiyor*du. Altında şöyle yazıyordu: *Bilgiler şehir kliniğinin ambulansından alındı.*

Tıpkı dehidre olmuş Bay Brenner gibi, diye düşündü Ellen. Sadece bu hastanın durumu şüpheye yer bırakmıyordu. Bu, Chris'in kayıt bölümündeki *izlenimlerinden* de belliydi:

Şiddet gördüğüne dair izler var. Göz kontağından çekinerek tepki veriyor. Kimliğine dair bir veri yok. 30 ila 35 yaşlarında. Geçici teşhis: Travma sonucu oluşan psikolojik bozukluk.

Bu kadın her kimse kötü şeyler yaşamış olmalıydı. Ve Chris'in sözünü ettiği darp izleri Ellen'in bu kötü olayın ne olabileceği konusunda uzun süre tahmin yürütmesine gerek bırakmamıştı.

İç geçirdi. Tecavüz ve evlilik içi şiddet son yıllarda gittikçe artmıştı. Bunu yüksek işsizlik, entegrasyon eksikliği[5] ve artan alkol tüketimiyle ilişkilendirmek için fazla hayal gücüne ihtiyaç yoktu. Ne çılgın bir dünyaydı bu.

Ellen daha sonra Chris'in kayıt formunun en alt köşesine yazmış olduğu üç harfi gördü:

ÖİV

Özellikle ilginç vaka. Chris sadece Ellen ile kendisinin tanıdığı ve sıkça kullandığı bu kısaltmanın altını daha önce hiç çizmemişti. Hele iki kez, hiç.

Ek bilgiler boşluğuna da not düşmüştü: *Hasta tehlikede olduğunu düşünüyor. Ona inanıyorum.*

"Pekâlâ o halde," dedi Ellen forma bakarak, sonra derin bir soluk aldı. "Yakından tanımanın zamanı."

5 Almanya'da yaşayan yabancıların toplumsal bütünleşmesinden söz ediliyor. (ç. n.)

3

7 numaralı oda bölüm koridorunun en sonundaydı. Özellikle zor vakalara ayrılmış olan 9. bölümün tek kişilik üç odasından biriydi. Gerçi yatak yokluğundan zaman zaman odaya iki hastanın konduğu da oluyordu ama şu sıralar 7 numaralı odada bir tek konuk vardı.

Biri perdeleri kapatmıştı. Odaya giden yolun kenarlarına yansıyan kıt güneş ışığı garip bir loşluk oluşturuyordu. Dışarısı yirmi derece olduğu ve tüm odalarda klima çalıştığı halde bu oda Ellen'e hissedilir biçimde serin gelmişti. Ama en kötüsü, havada neredeyse elle tutulacak kadar fark edilir olan kokuydu.

Bay Berring'in beden kokusu bunun yanında epey hafif kalır, diye düşündü Ellen ve öğürmemek için kendini zor tuttu. Odadaki koku aynı zamanda acil olarak beden temizliği gerektiğine bir işaretti, ama koku, tarifi zor, dayanılması daha da zor olan başka bir şeyle de karışmıştı. Öyle ki, uzun süre maruz kalındığı takdirde kalıcı zarar verebilecek bir şeye benziyordu.

Korku, diye geçti Ellen'in kafasından. *Bu korkunun kokusu.*

Pek profesyonelce olmasa da daha uygun bir karşılık aklına gelmemişti. Ve bedeni sanki bunu onaylamak istermiş gibi, koltuk altlarındaki tüylerin dikildiğini hissetti.

Sonra yerde, yatak ile duvar arasına çömelmiş olan bedeni gördü. Karanlıkta boyunu tahmin etmek zordu. Kollarıyla ba-

caklarını sarmış, başını dizinin üzerine yaslamıştı. Koyu renkli uzun saçları dağınık halde eşofmanının üzerine yayılmıştı. Bir sefalet yumağı.

"İyi günler," dedi Ellen.

Beden önce bir tepki vermedi, bir süre sonra ağır çekimdeymiş gibi başını kaldırdı, ama yüzünü seçebilmek için fazla karanlıktı.

"Ben, Dr. Ellen Roth. Siz kimsiniz?"

Yanıt yoktu.

"Yanınıza yaklaşabilir miyim?"

Sessizlik.

Ellen şimdi kalorifere iyice dayanmış olan kadına doğru dikkatle yaklaştı. Aralarında bir mesafe bırakarak yatağa oturdu. Görünüşe göre henüz üzerinde yatılmamıştı. Yoksa kadın bütün geceyi bu köşede mi geçirmişti?

Hastanın kokusu yakından daha da keskindi, ama Ellen pencereyi açma dürtüsünü bastırdı. Bu kadının başına gelen her neyse, şu anda odanın kapalı ve karanlık koruyuculuğu onun için önemliydi. Ellen pencereyi kapatıp perdeleri çekenin kadının kendisi olduğundan bir saniye bile şüphe etmemişti. Açık bir pencere büyük olasılıkla onun güven duygusunu sarsarak korkmasına neden olacak ve böylece onunla konuşmak üzere atılacak her adım başarısız olacaktı. En azından geçici olarak.

Tamam, Doktor Hanım, şu anda burnunu tutup odadan kaçmak istiyor olsan da şimdi profesyonelce ilerlemen gerek. Yani: Güven oluştur ve ağzından solu. Bir güvensin, sonra odayı havalandırırız.

Sanki sırtıyla duvara sızmak istermiş gibi köşeye daha da büzülmüş olan kadını inceledi. Şimdi yüzüne biraz ışık düşmüştü. Çene, yanak ve şakaklarındaki şişlikler yüzünden iyice

yuvarlaklaşmış bir yüzdü bu. Ön kolundaki ve yüzündeki sayısız kan izi yarı karanlıkta kurum lekesine benziyordu; sanki kadın çıplak elleriyle bir kömür yığınını karıştırmış, sonra da bu ellerle yüzündeki teri silmişti.

Onu her kim dövdüyse, işini iyi yapmıştı. *Herhalde bir fahişelik olayı değil*, diye düşündü Ellen. Yoldan fahişe alanlar genellikle yüze vurmazlardı. En azından kadınların ağız yoluyla para kazanmaya devam edebilmeleri için daha az göze çarpan yerleri seçerlerdi.

Ellen, bu hüzünlü manzaraya bakarken Chris'in neden ÖİV'nin üzerinde bu denli ısrarla durduğunu ve "Belki onunla *sen* ilgilensen daha iyi olur," derken ne demek istediğini anlamıştı.

Onun bir erkek olarak bu kadına yaklaşamaması fazla şaşırtıcı değildi. Ağır bir şok altında, karartılmış bir odanın köşesine sinmiş şiddet kurbanı birinin durumunda hiç de şaşırtıcı değildi. Bu tür durumlarda bir *kadın* doktorun bile kadın kadına bir konuşma yapması zordu. Kurban çoğunlukla sadece şok değil, ayrıca duyduğu utanç yüzünden de her tür yardım önerisini reddederdi.

Ama kadının sorularına tepki vermemesinin üçüncü ve önemli bir nedeni de olabilirdi: dil.

Ellen kocalarının biriken öfkelerinin hedefi haline gelen Doğu Avrupalı kadınlarla son zamanlarda çok uğraşmıştı. Gittikçe artan sosyal sorunlar Fahlenberg gibi küçük bir şehirde bile şiddetle besleniyordu. Bu şiddetten çoğunlukla sadece dil engeli nedeniyle yardım alamayacak durumda olan savunmasız kadınlar nasibini alıyordu. Bu hasta da doğu Avrupalı olabilirdi. Görünüşü, koyu renk saçları, yine koyu renk gözleri bu tanıma uygundu.

Öte yandan senin de koyu renk saçların ve gözlerin var ve Kazakistan, Hırvatistan ya da Türkiye'den gelmiyorsun.

"Dilimizi biliyor musunuz? Beni anlayabiliyor musunuz?"

Ellen bu kez de doğrudan bir yanıt alamadı, ama kadın en azından zayıf da olsa bir tepki vererek başını salladı; bu hareketin ona acı verdiği çok belliydi. Ellen bu arada hastanın yanağında bir başka leke daha fark etti, ama bu bir kan lekesine benzemiyordu. Sanki oraya çikolata bulaştırmıştı.

"Burada güvendesiniz. Hiç kimse size bir şey yapamaz. Ben size yardım etmek için buradayım."

Kadın alnını kırıştırdı. Bu da ona acı vermiş gibiydi.

"Adam."

Bu bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

"Bunu size bir erkek mi yaptı?"

Ürkek bir baş sallama, ardından neredeyse duyulmayan bir, "Evet," çıktı.

"Bana bundan söz etmek ister misiniz?"

Kadın susup başını yana eğdi. Yüzüne düşen yağlı perçemlerin arasından karşısındaki çıplak duvara baktı ve bu arada garip bir dalgınlığın içine kaydı.

"Bunu yapan kocanız mıydı? Erkek arkadaşınız mı?"

Ellen sorularını dikkatli sormak zorundaydı. Kadını hiçbir şekilde konuşmaya zorlamamalıydı. Öte yandan hastanın fazla zorlandığına dair bir belirti görmediği takdirde konuya olabildiğince yoğunlaşmak istiyordu.

"Herkesin bir adamı var."

Kadının sesi garip bir şekilde yüksek çıkmıştı; sanki çocuk sesi taklit etmeye çalışan birininki gibi.

"Bana bunu tam olarak açıklamak ister misiniz?"

Ellen huzursuz olmuştu. Herkesin bir adamının olması, mutlaka bir kocası olduğu anlamına gelmeyebilirdi. Kadın belki de genel birini kastediyordu. Belki bir postacı, bir polis ya da rahip olabilirdi. Ellen psikiyatrist olarak çalıştığı dört yıl içinde öncelikle bir şeyi öğrenmişti: Hiçbir şey imkânsız değildi. Gerçekten *hiçbir şey*.

Kadın pilleri zayıflamış elektronik bebek gibi başını yavaşça ona doğru döndürdü. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

"Beni ondan koruyacaksınız, değil mi?"

Ellen elinde olmadan yine korkmuş bir çocuğu düşündü. Kadının belirgin aksanını fark etti. Kelimelerinin Württemberg'in ve Bad bölgesinin bazı yerlerinde duyulan hafif bir tınısı vardı. Şüphesiz bu bölgeden değildi. Fahlenberg'in çevresindeki bölgeye, kulağa sert gelen Svabya aksanı hâkimdi.

"Elbette sizi koruyacağız. Ama kimden söz ettiğinizi bilmem gerek."

"Kara Adam."

"Kara bir adam mı? Kara derili birini mi kast ediyorsunuz? Bir Afrikalı olabilir mi?"

Kadın çocuk sesiyle, "*Kara Adam, Kara Adam. Kim korkar Kara Adam'dan*?" diye şarkı söylemeye başladı. Sonra çılgınca bir kıkırdamayla gülerek rengi değişmiş bir dizi dişini gösterdi.

"Çocuk şarkısındaki adam mı?"

Kadın gözlerini daha kocaman açtı. "Ama o gelince oradan kaçarız!" Umutsuca Ellen'e baktı. "Ama ondan kaçılamıyor. Olmuyor. O fazla kurnaz."

Chris, bir başka Margitta Stein vakası daha yaşamak istemediğini söylemişti. Ellen eski hastayı düşünmeden edemedi. Kadın, iki yıl önce önemli bir işadamı ve bir o kadar da şiddet eğilimli biri olan kocası tarafından dövüldükten sonra özel bö-

lüme getirilmişti. Gece yarısı tamamen şaşkın bir halde evden kaçmış ve bir polis devriyesine rastlayarak onlar tarafından kliniğe getirilmişti.

Margitta Stein tıpkı bu kimliği meçhul kadın gibi korkuyordu. Ama Chris yine de ona çabucak yaklaşabilmiş ve hemen ilk terapide başarı elde etmişti. En azından o böyle olduğuna inanmıştı. Margitta Stein gerçekten de olağanüstü ilerleme kaydetmişti. Salıverilmesinden bir gün önce öğle yemeğinden bir bıçakla ayrılmış ve kör ucuyla boğazındaki damarı kesmişti. Onu bulduklarında artık çok geçti. Ölmeden önce kendi kanıyla linolyum zemine üç kelime yazmıştı:

ONDAN ASLA KURTULAMAYACAĞIM

Şiddete uğramış ve boşanmaya başvurarak ya da kadın sığınma evlerine kaçarak bundan kurtulabilecek kadar güçlü kadınlar vardı. Ama bu gücü bulamayan diğerleri de vardı. Dehşete çabucak son vermeyi, sonu gelmeyen şiddete tercih edenler. Chris, kimliği meçhul bu kadının da Margitta Stein'ın yaptığını yapmasından korkuyordu. Tıpkı Chris'inkine benzeyen iç sesine bakılırsa Ellen de buna katılıyordu. *Bu kez bir insan yaşamından sorumlusun.*

"Sizi burada bulamaz," diye ona güvence verdi. "Burada güvendesiniz."

Aynı anda çağrı cihazı öttü. Ellen ve köşedeki kadın aynı anda korkuyla sıçradılar.

Şu lanet olası pislik şey!

Klinik yasaları, görev başında olduğu sürece çağrı cihazını kapatmasına izin vermiyordu. Hastalarıyla konuşurken bile acil durumlarda meslektaşları ve hemşire personeli tarafından erişilebilir olmalıydı. Bu plastik canavardan nefret etmesi için bir başka neden daha.

Kadın bir dizi keskin çığlık atarken Ellen hemen cihazın düğmesini kapattı.

"Her şey yolunda," diye çabucak onu yatıştırdı. "Her şey yolunda. Korkmanıza gerek yok. Bu sadece kısa süreliğine gitmem gerek demek. Ama hemen size geri döneceğim."

"Hayır, gitme! Beni yalnız bırakma. Lütfen!"

"Gerçekten, çok kısa süreliğine."

"Ama o, kapıdan içeri girer!"

"Kara Adam mı?"

"Evet."

"Hayır. Bunu kesinlikle yapmayacak. Buradan içeri giremez. Ve ben de hemen geri döneceğim, kesinlikle."

Kadın sessizleşti, Ellen onun tehdit olarak algılayabileceği her tür hızlı hareketten sakınarak dikkatle ayağa kalkarken duvarın dibinde daha da büzüldü.

Koridordan sesler yükseliyordu ve birbirine karışan ayak sesleri kapıya dek ulaşıyordu. Tanrı aşkına, neler oluyordu?

"Gerçekten uzun sürmeyecek."

Kadın tepki vermedi, bunun yerine Ellen'e tıpkı siyah bilyelere benzeyen, iyice büyümüş gözbebekleriyle baktı.

Gözleri Ellen'e faltaşı gibi açılmış halde bakan ve bazılarının yanağında plastikten bir gözyaşı damlası yapışık olan oyuncak bebekleri hatırlattı. Çoğu insanda koruma içgüdüsünü harekete geçiren bir bakıştı bu. Bu bebeklerin satış başarısının sırrı burada yatıyordu. Müşteri onu almak için baskı hissediyordu; dışarıdaki kötü dünyadan korunduğu kendi dört duvarının arasına, evine götürmek için. Burada söz konusu ne bir bebek ne de plastik bir gözyaşı olsa da Ellen içinde tam da bu dürtünün uyandığını hissetti.

Ama bu bakışlarda başka bir şey daha vardı. Ellen bunu ölümün elinden kurtulmuş insanların yüz ifadesi olarak yorumladı.

Cehennemi görmüş olduğunu düşündüğü bu çocuk sesli, korkmuş varlığı karanlık odada bırakıp gitmek zoruna gidiyordu. Ama koridordaki gürültü artıp küçük siyah plastik canavarı yeniden *biiip biiip* diye öterek ona doktorluk görevini hatırlatınca, gözlerini bu bakışlardan kurtarmayı başarabildi.

Ardında bir hışırtı duyduğunda Ellen tam kapıya yaklaşmıştı. Çevresine bakındı ve bir an sonra duvara çarptığını hissetti.

Ellen'in omzu bir resmin çerçevesine vurdu. Resim –dua eden sarı bukleli bir çocuğa şefkatle tepeden bakan koruyucu melek– yere düştü. Ellen saniyenin onda biri gibi bir zaman içinde cam şangırtısı duymayı bekledi, ama bu bölümdeki resimler camla kaplı değildi; birinin cam kırığıyla kendini yaralama tehlikesi çok büyüktü.

Kadının yüzü Ellen'inkinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Ellen kolunun üst kısmını pençe gibi tutan ellerdeki gücü hissetti. Bu, korkudan tamamen umutsuzluğa kapılmış bir insanın tutuşuydu ve müthiş acı veriyordu.

"O gelirse kaçman gerek," diye tısladı kadın. Ağzının kokusu mide bulandırıcıydı. Ellen'in aklına çürümüş bir köpek leşindeki kurtçuklar geldi –*Ne saçma bir çağrışım*– ve tüm gücünü toplayarak kusmamaya çalıştı. Ama öncelikle yüksek sesle haykırmamak için kendine hâkim olmalıydı. En azından hemen haykırmamak için.

"O beni almaya geldiğinde beni koruyacağına söz ver!"

Kadının sesi ısrarcıydı, ama sanki işkencecisinin onu duymasından korkarmış gibi hâlâ boğuktu. Ellen'e korkuyla bakıp kolunu daha da sıktı ve yanıtını bekledi.

Ellen tereddüt etti. Bu sabah havaalanına giderken verdiği söz dudaklarından kolayca çıkmıştı. O zaman öncelikle Chris'i ve onun iyiliğini düşünmüştü. Şimdi vereceği sözün kapsamını gerçekten anlıyordu.

"Lütfen! Bana söz ver."

"Ben... söz veriyorum," diye soludu Ellen.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Ellen yutkundu. Kusmanın eşiğine gelen birine bu yardımcı olabilirdi. Ve oldu da.

"Gerçekten," diye tekrarladı, bu kez daha çok üstüne basarak.

Ah Tanrım, Chris, başıma ne işler açtın!

Kadın onu bırakarak tekrar köşesine çekildi.

"O çok, çok kötü," diye mırıldandı. "Ve kurnaz. Ah, o çok kurnaz." Sonra kendi kendine *Kara Adam* adlı çocuk şarkısını söylemeye başladı.

Sen gerçekten de bir ÖİV'sin, diye düşündü Ellen ve ağrıyan omzunu ovuşturdu.

Çağrı cihazı yeniden öttü. Ellen bu kez *Sahibinin Sesi*'ni kesinlikle dinledi.

4

Bölümün koridorunda gerçek bir insan kalabalığı vardı. Hastabakıcı personeli küçük kalabalığı dağıtmaya çalışırken yarım daire biçiminde toplanmış olan hastalar Ellen'in bulunduğu konumdan göremediği bir şeyin üzerine üst üste eğilmişlerdi. Heyecanlı bir şey olmalıydı ki hastaların çoğu enerjik biçimde hastabakıcıların müdahalesine karşı direniyordu.

Ellen hastabakıcıların içinde tanımadığı birkaç yüz gördü. Biri yardımcı kuvvet çağırmıştı ve bu kişinin kim olduğunu tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktu. Hemşire Marion bir elinde telefon, diğer eliyle kalp krizi geçiriyormuşçasına göğsünü tutarak orantısız bir heykel gibi kargaşanın ortasında duruyordu.

Ellen gözlerine inanamadı. Kendi bölümünde daha önce buna benzer bir olay yaşamamıştı. Meraklıların ilerisinde, koridorun sonundan bir adamın haykırışı duyuldu.

"Yemek yemeyeceğim!" Ardından histerik bir "ASSLLAAAAA!" geldi.

Hemşire Marion neredeyse aynı anda adeta üzerine hücum etti.

"Dr. Roth! Nihayet! Sizi her yerde aradım."

"Sadece 7 numaralı odaya bakmadınız. Burada neler oluyor?"

"Bay Böck." Marion önlüğüyle uğraşırken Ellen hemşirenin iri göğüsleri üzerine kırmızımsı bir sıvının dökülmüş olduğunu fark etti. Marion'un isim plaketinin yanındaki bir elma çekirdeği değil miydi? En azından öyle görünüyordu.

"Bay Böck mü? *Şu* Bay Böck?"

Marion başını salladı.

"Ama o tamamen katatonik değil miydi?"

"Evet, öyleydi. Sesi soluğu çıkmıyordu. Ta ki ben..." Marion cümlesini bitirmedi, bunun yerine koridorun sonuna doğru döndü.

"Ta ki siz *ne*?"

"Tanrı şahidim olsun ki, bilmiyorum," diye inledi hemşire.

"Marion, artık kendinizi toparlayın! Burada neler oldu?"

"Tanrım, bilmiyorum!"

Ellen bu konuşmanın bir yere varamayacağına karar verip histerik hemşireyi orada bıraktı. Kendi kendine durmaksızın, "İsameryemyusuf," diye mırıldanan ve sürekli ayak değiştiren yaşlıca bir adamı kenara çekip yanından geçti. Bu tür huzursuzluklar kronik psikozlu hastalarda sık görülürdü, ama şimdi tüm bu kalabalığın içinde hareketleri neredeyse Fred Astaire'in ayak oyunlarına benziyordu. Açık bölümlerden yardıma gelmiş olan hemşirelerden biri koluna girerek onu odasına soktu.

Burada neler olmuştu ki başka personelin yardıma çağırılması gerekmişti? Ellen kalabalığı yardı ve sonra birinci kattan gelmiş olan bir başka yardımcı kuvvetle karşılaştı. Meslektaşı Mark Behrendt, içeriden Bay Böck'ün haykırışlarının duyulduğu ortak banyonun önünde duruyordu.

Mark'ın duruşundan iyi şeyler olmadığı anlaşılıyordu. Bir elini beline koymuştu. Açık gömleğinin içinden, üzerinde, *Laura Palmer'ı kim öldürdü?* yazan siyah tişörtü görünüyordu;

diğer elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. Bakışları, kapalı banyo kapısına dikilmişti.

"Bay Böck, lütfen açın," dedi kesin bir ses tonuyla. Ama Bay Böck bundan çok az etkilenmişe benziyordu. Bunun yerine haykırarak yanıt verdi: "Yamyamlar! Tanrısız YAMYAMLAR! Evet, sizler busunuz!"

"Mark, lanet olsun..."

Mark ona kaçamak bir bakış attı. *Bu çok ciddi, lanet olsun, çok ciddi!* diyen bir bakıştı bu. Sonra tıpkı camdan yapılmış bir kapıdan bakar gibi yeşil kapıya döndü. "Lanet olsun, nerelerdeydin?"

"Hastayla konuşuyordum. Böck'e ne oldu?"

"Bilmiyorum. Öğle yemeği sırasında ansızın tozutmuşa benziyor. Önce Marion'a saldırdı, sonra kendini banyoya kapadı."

Tüm hasta odaları gibi banyo kapısının da kilidi yoktu, ama yine de içeriden bir şeyle bloke edilmişe benziyordu. Mark'ın kapıyı açmak üzere tekrar tekrar giriştiği denemeler onu ancak birkaç santim kımıldatabiliyordu.

"Beni rahat bırakın! Defolun!"

Ellen, Böck'ten çıkan güçlü sese şaşırmıştı. Narin görüntüsüne bakarak sesinin fazla çıkmayacağını düşünmüştü. Gerçekten de 9. bölümde ne kendisi ne de bir başkası Bay Böck'ün şimdiye dek konuştuğunu duymuştu. Oraya getirildiğinde donuk bakışlarını odada dolaştırmış ve göz kontağına tepki vermemişti. Bu durumun ansızın değişmesi bir yandan şaşırtıcı, öte yandan ne olursa olsun endişe vericiydi.

"Öyle çekip gidemeyiz, Bay Böck, bunu biliyorsunuz." Mark dar kapı aralığından içeri seslendi. "Bırakın, içeri gireyim. Konuşabiliriz."

"Konuşmak mı? KONUŞMAK mı? Hah! Siz yememi istiyorsunuz. Siz KARIMI YEMEMİ İSTİYORSUNUZ! Ama bunu yapmayacağım. ASLA!"

"Neler diyor?" diye fısıldayarak sordu Ellen. "Böck şok geçiriyor, ama bana paranoid gibi gelmedi."

"Paranoid ya da değil, şu anda canı hiçbir şekilde karısını yemek istemiyor." Mark yine kapı aralığından bağırdı: "Bay Böck, Şimdi Bayan Dr. Roth yanımda. Dr. Roth'u hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Defolsun! İkiniz de defolun! Yoksa yaparım!"

"Yoksa ne yapacaksınız?"

"Bu sizi hiç ilgilendirmez!"

Mark kısa bir an Ellen'le bakıştı. İkisi de o anda aynı şeyi düşünüyor gibiydi: intihar.

Böck'ün tehdidi boş laf olabilirdi, ama banyoda tehdidini gerçekleştirecek bir şey bulmuş olması da mümkündü. Gerçi ıslak tıraş hastalara yasaklanmıştı, ama bir tıraş bıçağı kolayca içeri sokulabilirdi. Yine kemer ya da bir bornoz kuşağı da duş perdesinin koluyla birlikte tehlikeli bir kombinasyon oluşturabilirdi.

"Bay Böck," diye bağırdı Ellen. "Sizinle sadece konuşmak istiyoruz, fazlasını değil. Bu arada gözlerinizi görmek istiyorum. Bu yüzden şimdi Dr. Behrendt ve ben içeri, yanınıza geleceğiz."

"Lanet olsun, peki kapıyı nasıl açmayı düşünüyorsun?" diye fısıldadı Mark.

"Güçlü kuvvetlisin, değil mi?"

"Tanrım, bu metal bir kapı ve ben de Bruce Willis değilim!"

"Defolun!" diye ciyakladı Böck.

Ellen suyun şakırtısını duydu. Banyo küvetlerinden birine su doluyordu. Böck'ün niyeti her neyse onu engellemek için fazla zamanları kalmamıştı.

"Pekâlâ, Bay Böck. Şimdi yanınıza geleceğiz!" diye bağırdı Mark ve hemşire Marion'a işaret etti. "Bana bir yastık getirin, çabuk!"

"HAAYIIIIR!" diye ağlamaya başladı Böck. Sonra suya çarpan bir şey duyuldu. Birkaç saniye sonra bir kez daha.

Ellen kapıyı kırabileceği bir şeyler bulmak üzere çevresine bakındı –bir hastaya bağlı olmayan serum ayaklığı ya da ona benzer bir şey– ama bir şey bulamadı.

Marion sonunda geri döndü. Mark yastığı elinden çekti, omzuna tuttu ve geri gidip hız alarak banyo kapısına doğru koştu. Genç doktor ağır sıklet biri değildi ve kapıdaki blokaj omuz darbesine karşı dayanmıştı.

"DEFOLUUUUUN!" Böck'ün sesi kapının ardında yankılandı.

"Bir daha!" diye bağırdı Ellen.

Mark ikinci koşuya hazırlandı. Kapı bu kez dayanmadı. Mark'ın sürünerek içeri girebileceği kadar bir aralık oluştu.

Banyoya girdiği anda Ellen onun, "Hayır! Bunu yapmayın!" diyen haykırışını duydu.

Ellen meslektaşını izledi. Böck kapıyı engelli hastaların kullandığı, ayakları kaymayan duş iskemlesiyle bloke etmişti. Şimdi Mark'ın şiddetli darbesiyle fayanslar üzerinde zorlukla dayanabiliyordu. Üzerinde sadece pijama ve bornoz bulunan narin adam üç banyo küvetinden sağ taraftakinin içinde durmuştu.

Ardındaki musluktan hâlâ su akıyordu. Bornozunun etekleri titrek baldırlarının hizasına gelmiş, suda yüzüyordu. Böck'ün seyrek saçları başında karmakarışıktı ve zaten küçük görünen

düğme gözleri öyle kocaman açılmıştı ki her an yuvalarından fırlayacakları düşünülebilirdi.

Hem Ellen'in hem de Mark'ın damarlarındaki kanı donduran, sol elinde tuttuğu şeydi. Alet prize takılmıştı ve kordonu yeterince uzundu.

Lanet olsun, diye geçti Ellen'in kafasından, *bu fön makinesi buraya nasıl geldi?*

Prize baktı, saniyenin onda birinde oraya koşup fişi prizden çekmeyi düşündü, ama sonra tam tersini yapmaya karar verdi. Duvara kadar en az üç adım atması gerekiyordu. Buna karşılık Böck'ün kesin ölümüne iki adım kalmıştı: aleti çalıştırıp elinden bırakmak. Şimdi dikkatsiz davrandığı takdirde onu duygusal bir tepki vermeye itebilirdi. Böck sadece tehdit etmiyordu; açıkça görülebildiği gibi niyeti ciddiydi.

Sanki bunun altını çizmek istercesine sesi de tehlikeli bir tona bürünmüştü.

"Bunu şimdi yapacağım. En iyisi bakmayın."

Evet, diye düşündü Ellen. *Bunu gerçekten yapacak ve ona engel olmaya kalkacak kişiyi de beraberinde hiçliğe götürecek.*

Böck yaprak gibi titriyordu. Fön makinesini sıkıca kavradığı ellerinin kemikleri soluk teninde beyazlaşmıştı.

"Beni neyle isterseniz tehdit edebilirsiniz, ama Margot'mu yemeyeceğim."

"Tamam," diye karşılık verdi Mark. "Bunu aşçımıza söyleyeceğim. Canınız ne yemek istiyor?"

Bu soru öyle garipti ki, Ellen ister istemez bir saniyeliğine afalladı. Sonra Mark'ın onu kışkırtmak istediğini anladı. Böck öfkelenip kendini savunduğu sürece ölümcül niyetini gerçekleştirmeyecekti.

"Benimle kafa bulmayı kes, delikanlı! Sadece eğitim aldın diye benim bütünüyle deli olduğumu düşünme. Margot'mu parçalara ayırdığınızı görmediğimi mi sanıyorsun? Sizi canavarlar!"

"Neden bunu yaptığımızı düşünüyorsunuz?" Mark'ın sesi ciddi anlamda ilgili, sakin ve objektif çıkıyordu.

Evet, diye düşündü Ellen. *Böyle yapmaya devam et, onu konuştur. Zamana ihtiyacımız var. Zamana ve fikre.*

"Ben... ben..." Cornelius Böck şimdi ağlamaya başlamıştı.

"Bunu neden yapmak istiyorsunuz, Bay Böck?" diye sordu Mark. "Neden ölmek istiyorsunuz?"

Böck hıçkırarak karısının ölümünden sorumlu olduğunu söyledi. Onu her şeyden çok sevmişti. Sadece çenesini tutup ona seslenmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı.

Sonra fön makinesini çalıştırdı.

"Artık defolun! Aptallığımın bedelini ödemem gerek."

Mark, "Bir sorum daha var," diye makinenin gürültüsünü bastırmaya çalışarak seslendi. "Yoksa yardımınız olmadan ciddi zorluk yaşayacağım."

"Ne?" Böck ona şaşkınlıkla baktı.

"Lütfen, Bay Böck!" Mark adeta ona yalvardı; bu taktik işe yaramış gibi görünüyordu.

"Benim için fark etmez, sorun."

"Şefime ne diyeceğim? Şimdi kendinizi öldürürseniz suçu bende arayacaklar."

"Ben... şey, bilmiyorum... ben... bir şey fark etmez ki?"

"Hayır. Benim için eder. Ve bana bir yanıt borçlusunuz. Evet?"

Harika, diye düşündü Ellen. *Şimdi onu ele geçirdin!*

Yavaşça geri adım attı ve banyodan koridora çıktı. Çalışkan hastabakıcılar sayesinde sükûnet geri dönmüştü. Birkaçı hâlâ

olanları izlemek üzere kapıdan başlarını uzatsa da hastaların çoğu tekrar odalarına girmişti. Ellen bölüm odasına koştu. Soluk yüzlü, siyah makyajlı ve saç modeli çok yüksek bir taca benzeyen genç bir hasta peşi sıra onu izledi.

"Hey, fön makinemi banyoda bıraktım diye böyle göt herifin birinin kendini hemen onunla öldüreceğini bilemezdim," diye ona bağırdı. "Kahretsin, buraya fön makinesi sokulmayacağını bile bilmiyordum."

Ellen onu görmezden gelerek hemşire Marion'u durdurdu.

"Bir sigorta kutumuz var mı?"

"Sigorta kutusu mu?"

"Evet, burada bir tane var mı?"

Ellen arar gibi çevresine bakındı, 9. bölüm açıldığından beri duvarlarda duran acil çıkış planlarını ve posterleri yırtıp çekti. Ama hiçbir yerde bir sigorta kutusu yoktu.

"Burada yok," dedi Marion. "Yani, ben..."

Ellen telaşla bölüm telefonunun kablosuz ahizesini kapıp santralin numarasını çevirdi. "Teknik servis. Çabuk!"

Koridora geri döndü. Gerçi orada bir sigorta kutusu olduğuna kendisi de inanmıyordu –elektrikçilik oynamanın cazibesi bir ya da birkaç hasta için kesinlikle büyüktü– ama yine de çevresine alıcı gözle bakmaktan kendini alamadı. Üst üste onarım görmüş bu eski yapıda prizler varsa ve bunlar insanın bir fön makinesiyle ölümcül biçimde elektriğe çarpılabileceği kadar küvetin yakınına monte edilmişse, o zaman kapalı bölümün koridorunda bir sigorta kutusu olabileceği fikri gayet mantıklıydı. Ama yine de sigorta kutusu yoktu.

Sonunda bir teknisyen aradı. Anlaşılmayan konuşmasına bakılırsa o sırada yemekteydi.

Öğle vakti, diye düşündü Ellen, *bir bu eksikti.*

"9. bölümün sigorta kutusu nerede?" diye sordu uzun uzadıya merhabalaşmaya girmeden.

"Kim soruyor?"

"Tanrı aşkına, ben Dr. Ellen Roth. Evet, nerede?"

Böck arkadan yine haykırdı. Mark onu artık uzun süre oyalayamayacaktı. En başarılı terapist taktikleri bile bir süre sonra tükeniyordu.

"Dinleyin, Doktor Hanım. Sigorta kutusuna öylece gidip bakmanıza izin veremem. Bu çok teh..."

"Ölüm kalım meselesi!"

Teknisyen ikna olmuş gibiydi. "Bodrumda. Hemen yanınıza geliyorum."

Bunun için yeterli zaman yoktu. Teknik servisin bürosu klinik binasının diğer ucundaydı.

Bölüm telefonunun kapsama alanı sınırlı olduğu için Ellen kendisini cep telefonundan aramasını söyledi.

"Ve bunu yapmazsanız Tanrı size acısın!"

Telefonu Marion'a attı, ama kadın onu zamanında yakalamak için fazlasıyla şaşkın olduğundan, telsiz telefon gürültüyle yere düştü.

Ellen telaşı yüzünden bölümün dışına çıkabilmek için güvenlik kapısının şifresini iki kez girmek zorunda kaldı.

Merdivenlere doğru koştururken ardından Böck'ün sesini duydu: "Artık yeter, bunu gerçekten yapacağım!"

Ellen bodruma giden merdivenleri koşarak inerken cep telefonu çaldı. Arayan teknisyendi.

"Pekâlâ, şimdi dikkatli olun, Doktor Hanım," diye başlayarak yolu tarif etti.

Sigorta kutusu kilitliydi. Ellen öfkeyle kutuya vurdu. Elbette, burası bir psikiyatri kliniğiydi; burada hastaların erişmemesi gereken her şey kilit altındaydı. Banyolardaki fön makineleri dışında her şey.

Ellen pantolon cebinden evinin anahtarlarını çıkardı. Bu, yanında taşıdığı tek yassı şeydi; kapağı kaldırabilmesine yardımcı olabilirdi. Bu arada 9. bölüm binasına doğru yola çıkmış, ama hiçbir şekilde zamanında yetişemeyecek olan teknisyen ona kutunun kapağını nasıl açacağı konusunda tam bilgi verdi. Yandaki küçük, plastik kapıları menteşesiyle birlikte kaldırması gerektiğini tekrarladı.

Ellen yaptığı şeyin ev anahtarını yamultmaktan başka bir işe yaramayacağını sandığı sırada sert plastik çatladı. Ellen kapağı kaldırıp attı.

"Banyonun sigortası hangisi?"

"Tanrım, Doktor Hanım, bunu size söyleyemem! Ana şalteri bulun!"

Ellen gördüğü en büyük şaltere el atıp indirdi. Bir an için bodrumda ışıklar söndü.

Bir saniye geçmeden acil aydınlatmalar devreye girdi.

5

Mark elinde iki plastik kahve bardağıyla Ellen'in bürosuna girdi, topuğuyla kapıyı kapatıp bardaklardan birini Ellen'e uzattı.

"İşte. Bunu iç, kendini daha iyi hissedersin. İçinde şeker var. Sinirlere iyi gelir."

"Teşekkür ederim."

İlgisini bir gülümsemeyle ödüllendirdi, ama bardağı almaya cesaret edemedi. Elleri hâlâ çok titriyordu.

Mark, üzerinde birçok dosyanın durduğu konuk sandalyesinde kendine yer açıp oturdu.

"Her şey yolunda mı? Kireç gibisin."

"Evet, geçti." Titremesine hâkim olmak üzere ellerini yumruk yaptı.

Mark başını yana eğerek kaşlarını kaldırdı. "Kulağa pek ikna edici gelmiyor."

Ellen iç geçirdi. "Sıra dışı durumlarda tamamen mantıklı ve kendinden emin tepki veren ve daha sonra dizlerinin bağı çözülen kişileri çok gördüm. Şimdi herhalde aynısını kendi bedenimde yaşıyorum."

"Anlaşılır," dedi Mark ve kahvesinden bir yudum aldı. O da bitkin görünüyordu. "Lanet olsun, ucundan döndük. Tam zamanında başardın."

"Bay Böck şimdi nasıl?"

"Farmasötik düş dünyasında süzülüyor. Ona Tavor verdim."

Ellen sadece başını salladı, sonra kahvesine uzandı, ama alacakken bıraktı.

Titrememe hâkim olamadığım sürece pipetle içsem daha iyi olacak.

Bu durum Mark'ın gözünden kaçmamış gibiydi. "Ellen, iyi değilsin. Neden günün geri kalanı için izin almıyorsun? Profesör Fleischer'e bugün senin yerine bakmayı önerebilirim. Benim bölümümde şu sıralar her şey yolunda, burada ek olarak..."

"Çok ince bir düşünce," diye onun sözünü kesti, "ama üstesinden gelebilirim. Şefin olaydan haberi olmasa daha iyi. Sonuçta ayrıca Chris'in yerine de bakıyorum."

"Nasıl istersen." Mark omuzlarını silkti. "Yine de Fleischer'in anlayış göstereceğini düşünüyorum. Bu tür olaylar hepimizin başına gelebilir ve buna epey alışmış olsak bile yine de sıkılabiliriz." Önlüğünün cebini karıştırıp bir sigara paketi çıkardı. "İçebilir miyim?"

"Güvenlikçiler seni yakalarlarsa ikimizi de linç ederler," diye yanıtladı Ellen ve şakasının sert kaçmamasına çalıştı. "Ama şimdi bir tane içmen gerekiyorsa bir istisna yaparım."

Mark minnetle gülümsedi ve hemen ardından bir Camel yakarak klinikteki sigara içme yasağını deldi.

"Ah, evet, şimdi gerçekten bir tane içmeye ihtiyacım var ve dumanın sorumluluğunu kendi üzerime alacağım, söz."

Sonra gülümsemesi kayboldu ve sesi alçaldı. "Biliyor musun, burada çalışmaya başladığımdan bu yana iki hastamı intihar yüzünden kaybettim. İşe başladıktan birkaç hafta sonra hastala-

rımdan biri kendini ICE'ın[6] altına attı. Bu, sen kliniğe gelmeden önceki yıldı. Sonra geçen kış Tuna Nehri'ne atlayan kadın var."

Mark isimleri zikretmekten sakınıyordu. Anlaşılan, anılarla hâlâ başa çıkamamıştı. Ellen, Maren Weiss'ı hatırladı. Çok hızlı iyileşirmiş gibi görünen, dışarı çıktığı ilk fırsatı Tuna Nehri'ne atlayarak değerlendiren, son derece depresif bir hastaydı.

Cesedi bir buçuk hafta sonra bir su bendinin aralıklarında bulunmuştu. Kimliği belirlendikten sonra Mark'ın bir hafta izne ihtiyacı olmuştu.

"Her iki olayda da hastalar için bir insanın yapabileceği her şeyin yapıldığından emindim," diye devam etti Mark. Heyecanını gizlemeye çalışıyordu, ama ses tonu onu ele veriyordu. Konuşurken bir yandan aralık camdan hava akımıyla dışarı doğru süzülen dumanı izliyordu. "İntihara karar vermiş olan insanların durdurulamayacağını anladım. Biri hayatına veda etmeye gerçekten karar vermişse, bunu söylemiyor. Yapıveriyor.

"Ama biraz önce banyoda olanlar başka türlüydü. İlk kez ipleri elime alma şansını elde ettim. Elbette tamamen değil, ama Böck'ün hayatını kurtaracak kadar. Yine de onun listede üç numara olacağından deli gibi korktum."

"Önce fişi prizden çekmeyi düşündüm," dedi Ellen, "ama ona fazla uzaktım. Prize doğru koşsaydım herhalde sadece Böck'ün ıslak bifteğe dönüşmesini hızlandıracaktım."

Mark sırıttı. "Islak biftek. Gerçekten iyi. Neredeyse Chris gibi konuşuyorsun."

"Öyle mi dersin?"

Mark sigarasını kahve bardağında söndürdü. "Evet, öyle. Senin amatör usta nerelerde? Hâlâ ev tamiriyle mi uğraşıyor?"

6 (İng.) Intercity Express: İç hat treni. (ç. n.)

Ellen başını iki yana salladı. Aslında Chris iznini evin döşemeleriyle uğraşmak, parke ve taş döşemek ve zaman kaldığı takdirde yeni bir sokak kapısı için teklif almak üzere kullanmak istemişti.

Ama sonra her şey farklı gelişmişti.

"Bu sabah Avustralya'ya uçtu."

"Avustralya'ya mı?" Mark ona şaşkınlıkla baktı. "Bundan hiç söz etmedi. Avusturalya'ya gidiyor. Öylece, seni yanına almadan mı?"

"Arkadaşı Axel'a eşlik edecek. Axel'ın kız arkadaşı birkaç gün önce sürpriz bir şekilde ondan ayrılmış, kampanyadan satın alındığı için biletlerin iadesi imkânsızmış, onun gibi bir şey. O da Chris'e sordu."

"Ve şimdi sen burada uslu uslu işe gidip gelirken doktor bey de arkadaşıyla birlikte dünyanın öbür ucunda. Bravo."

Ellen onun imasını anlamıştı, ama üzerine gitmedi. Mark, Chris'ten pek hoşlanmadığını hiçbir zaman gizlememişti. Birbirlerinden gece ve gündüz gibi farklıydılar. Chris, Mark'ın teorik anlamda belki iyi olduğu görüşündeydi, ama gevşek tavrı –tüm davranışları– o yetenekte biri için tamamen yersizdi. Tanrı aşkına, insan doktor gömleğinin altına nasıl olur da Marilyn Manson tişörtü giyerdi?

Buna karşın Mark meslektaşını kimsenin, hatta kendisinin bile hoşnut edemediği, mükemmeliyetçi bir burjuva olarak görüyordu. Bunu bir bölüm toplantısında kavgaya tutuştuklarında başlarına toplanan ekibin önünde yüzüne karşı söylemişti.

Chris ve Mark'a gelince, Ellen şundan emindi: Zıt kutupların birbirlerini çektiğini her kim söylemişse bu ikisini tanımamış olmalıydı.

Mark'ın yorumunu, "Onun için gerçekten zevkli olup olmadığını zaman gösterecek," diye geçiştirerek kurnazca gülümsedi. "İlişkisi yeni bitmiş biri olarak Axel hayalindeki tatil arkadaşı değil elbette, öte yandan ikisi Avustralya kıyısının oldukça küçük bir adasındalar. Hinchinbrook Adası. Orada doğadan başka pek fazla bir şey yok. Televizyon, telefon, cep telefonu, uygarlık yok. Bunun yerine bol bol orman ve timsah var."

"Yine de onun yerinde olsam seni götürürdüm. Sen de bir molayı hak ediyorsun. Seni tüm işleriyle birlikte geride bırakması çok acımasızca. Bunların içinde birkaç ağır vakanın olduğunu sevgili Bay Böck bize en iyi şekilde kanıtladı."

"Tamam, Mark. Ben artık acemi değilim. Onlarla ilgileneceğim. Bunun için Chris'e söz verdim. Biraz kendisiyle baş başa kalması ona iyi gelecektir. Doğruyu söylemem gerekirse, bana da. Chris son zamanlarda çalışmaktan başka bir şey yapmadı, bu bazen her iki yönden zorlayıcı olabiliyor. Ayrıca gelecek yıllarda bir daha böyle maceralı bir yolculuk fırsatı elde edip edemeyeceği de bilinmez."

"Ah," dedi Mark. "Artık aynı evde oturmayı mı planlıyorsunuz?"

"Kim bilir? Yine de Axel'in teklifini kabul etmiş olmasını doğru buluyorum. Onu buna ikna etmek yeterince zordu, bana inanabilirsin. Olaylarla arasına biraz mesafe koymak ona iyi gelecektir. Chris babasının ölümünü doğru dürüst atlatamadı, pek belli etmese de şimdi miras kalan evi tamir etmek onun için kolay değil."

"Bu, tipik sensin," diye fikrini belirtti Mark ve bardağıyla onu işaret etti, "daima tam bir terapist gibi. Neden o kulübeyi satıp kendinize başka bir yer bakmıyorsunuz? Kliniğin biraz yakınında; böylece lojmandaki şu daracık dairelerden de kurtulursunuz."

"Çünkü ileride bir muayenehane açmak istiyor. Ev buna yeterince olanak sunuyor ve altyapısız da değil."

"Svabya Alpleri'nde mi?"

"Neden Scwab Alpleri'nde olmasın?" Ellen masa lambasına, onun duvardaki prize giden kordonuna baktı. Fön makinesinin kordonu aklına gelince titremesi yeniden güçlendi. "Biraz önce yaşananlar yeterince deliceydi. Bay Böck'te bu öfkeyi tetikleyen şeyin ne olduğunu kendime soruyorum. Şimdiye dek hiçbir terapi denemesine tepki vermemişti; ne Chris'inkine ne de benimkine."

"Bugüne dek süren donukluğunun nedeni tam olarak neydi?"

"Karısının ölümünün neden olduğu bir şok," diye açıkladı Ellen. "Oldukça üzücü bir hikâye."

Masanın üzerinde duran ve banyodaki olayla ilgili raporun yazılmasını bürokratik bir değişmezlikle bekleyen Böck'ün dosyasını ona uzattı.

Mark dosyayı açıp okumaya başladı. İçindeki protokoller ve haberler objektif bir dille yazılmış olsa da, satırlar arasındaki insanlık dramı açıkça okunabiliyordu. Ellen, Böck'ün olayını ilk kez öğrendiğinde son derece etkilenmişti ve şimdi Mark'ın yüzünde de aynı ifadenin oluştuğunu görüyordu.

Emekli şehir arşivcisi Cornelius Böck ve karısı Margot altı hafta öncesine dek sakin ve mutlu bir hayat sürüyorlardı. Çift, Fahlenberg'in bir dış mahallesinde bulunan bir apartmanın yedinci katında, kendilerine ait üç odalı bir dairede yaşıyordu. Ellen'in Tuna Nehri kıyısındaki koşu turlarından tanıdığı güzel bir yerleşim bölgesiydi burası.

Olay altı hafta önce olmuştu. Polisin haberine göre Böck her perşembe günü çıktığı alışveriş turundan eve dönüyordu, karısıysa eşinin yokluğundan yararlanarak evi temizlemeye girişmişti.

Bir komşusu Böck'ün eve girerken ansızın olduğu yerde donup kaldığını görmüştü. Bir polis memuru tanığın ifadesini şöyle yazıya geçirmişti: "Elinde iki alışveriş torbasıyla durdu ve sanki bir UFO görmüş gibi yukarı bakakaldı."

Ama Böck UFO değil, karısını görmüştü. Bir ayağı pencere pervazının üzerinde, diğeriyse oturma odasının zeminindeydi. Herhalde büyük pencere üzerindeki dış panjurları siliyordu.

Bu manzara Böck'ü, bu durumda en kötü hatayı yapabileceği kadar şoke etmiş olmalıydı: Karısına seslenmişti. Komşuların ifadesine göre Böck'ün, "Margot, hayır!" diye haykırışı iki bina arasında şaşkın bir yankı gibi ileri gidip gelmişti.

Mark elindeki dosyayı indirip üzgün bir tavırla başını iki yana salladı.

"Ona seslenmiş. Korkmuş ve onun adını seslenmiş. Bu biraz önce banyoda, *Lanet olası çenemi tutabilseydim,* demekle neyi kastettiğini açıklıyor."

Ellen, Böck'ün kaydı sırasında raporu ilk okuduğu zamanki gibi bu ürkek adamın resmini gözleri önünde görebiliyordu.

Tanıkların anlattıkları zihninde bir film gibi oynuyordu; ağır çekimde ve korkunç bir netlikle. Tıpkı kaza tehlikesiyle ilgili uyarılar yapan şu televizyon reklamları gibi. Sahipsiz bir Noel ağacının ya da ocakta unutulmuş bir tavanın bir evi nasıl yakabileceğini, döner taburede dönerek yükselen birinin çevresindeki her şeyi nasıl kırıp dökebileceğini ya da suyun yakınındaki bir fön makinesinin nasıl tehlikeli olabileceğini gösteren reklamlar. "Bir insan bu kadar aptal olamaz," diye yorum yapıldıktan sonra zaplanan reklamlar.

Ama Böck'ün başına gelen bir reklam ya da akşam programından bir sahne değildi.

Ellen, Margot Böck'ün kocasının haykırışına nasıl tepki verdiğini, yedinci katta, bir ayağının pervazın dışında olduğunu bilmesi gerektiği halde hızlı bir hareketle daha da öne uzanışını hayal edebiliyordu. Herhalde burada bir tür Pavlovca[7] ya da buna benzer bir refleks söz konusuydu.

Belki Bayan Böck birkaç yaş genç ve refleksleri daha iyi durumda biri olsaydı düşmeyecekti. Belki ucu ucuna da olsa, tam zamanında bir şeye tutunabilseydi, ansızın kopan ve ona hiçbir şekilde tutunacak bir yer sunmayan pencere kanadından başka bir şeye...

Ellen, Cornelius Böck'ü düşündü. Onu karısının düşüşünü izlerken düşündü; düşüşünü son anda bir süzülmeye dönüştüreceğini umarcasına kollarını sanki kanatlara dönüşecekmiş gibi çırpışını.

Margot Böck bisikletlerin ve çöp tenekelerinin bulunduğu sundurmanın yanındaki beton yüzeye çarpmıştı. Düşüşü bir saniye bile sürmemişti.

"Aman Tanrım," dedi Mark ve dosyayı kapattı. "Böyle bir şok yaşamış olmasına şaşmamalı."

Ellen başını salladı.

Olaydan birkaç gün sonra yine Böck'lerin oturduğu apartmanın yönüne doğru koşmuştu. Adını koyamadığı bir nedenle –daha doğrusu empati ve hastalıklı bir merak karışımıyla– koşusunu yarıda kesip binanın arkasında Böck'ü buldukları küçük çayırlığa gitmişti. Üzerinde:

Değerli Köpek Sahipleri

BURASI KÖPEK TUVALETİ DEĞİLDİR!

Bina Yönetimi

---

7 Köpekler üzerinde yaptığı şartlı refleks deneyleriyle ünlü Rus bilim adamı Ivan Pavlov. (ç. n.)

yazan tabelayı görmüş ve bir sağlık görevlisinin anlattığına göre boş bakışlarla kiraz ağaçlarına bakan Böck'ün durmuş olduğu yerin yakınında oturmuştu.

Bunu Mark'a anlatırken ekledi: "Gerçeklerden neden vazgeçmeyi tercih ettiğini o anda anladım. Yani, birinin ölümüne tanık olmanın yanı sıra bütün suçun kendisinde olduğundan emin olmak dayanılmaz olmalı."

"Ve Bay Böck'le o zamandan bu yana hiç konuşulamıyor muydu?"

Ellen başını iki yana salladı. "Korkunç kazadan sonra beyninin arka tarafında bir yerlerde, uzak bir dünyaya kaçmış gibiydi. Yatak komşusu bu yüzden ona *Bay Evdehiçkimseyok* diyordu."

"Sanırım neden bu kadar şiddetli tepki verdiğini biliyorum," dedi Mark ve dosyayı masanın üzerine geri koydu. "Şimdi hikâyesini bildiğimden ve heyecan içinde bana anlattıklarını birleştirdiğimde, her şey bir mantığa oturuyor."

Ellen merakla kaşlarını kaldırdı. "Bir başka şok mu?"

"O tür bir şey, evet. Sanırım, Bay Böck bize tetikleyici bir etkinin sonuçları olarak tanımlanabilecek bir şeyi gösterdi. Travma sonucu bozukluklardan sonra oluşan harekete geçme uyarısı kısmen benim eserimdi. Bunu aslında banyodan çok önce anlamam gerekirdi. Ve ben salaklık ederek duygularını üzerime yöneltmesi için onu kışkırttım. Lanet olsun, fiyasko olabilirdi."

Ellen reddeder gibi elini salladı. "Artık yeter. Bunu bilemezdin. Biraz önce gerçekten kötü bir şey olsaydı, bunun suçlusu sadece ben olurdum. Hem delirdiğinden hiç haberim olmadığı hem de geç geldiğim için. Ayrıca Böck'ün ansızın oluşan tepkisi hiçbir şekilde önceden kestirilemezdi. Marion'la aralarında her ne olup bittiyse Böck'ün bu denli sapıtacağını hiç hesaba katmamıştım."

"Haklı olabilirsin," dedi Mark, ama gerçekten ikna olmuş görünmüyordu.

"Elbette öyleyim." Ellen ona güldü. "Kadınlar her zaman haklıdır, bunu bilmiyor muydun?"

Mark hafifçe öksürdü. "Şey, herhalde bu konuda deneyimim yok. Ama ciddi olmak gerekirse, tam da bu önceden bilinemezlik, bu konuda benim için en çekici olan şey. Söz konusu kişi kötü bir olayı bastırıyor ve bazen bunun için tüm gücünü kullanmak zorunda kalacağı kadar ileri gidiyor, bu yüzden de çevresine hissizleşmiş izlenimi veriyor. Doktora tezi çalışmam sırasında cehennemi yaşamış Kosovalı kadın ve genç kızlarla çalışmıştım. Savaş, ölüm, işkence, ne ararsan. Bunlardan duyduğum birkaç tanesi bugün bile rüyalarıma girer."

"Sana seve seve inanırım. Peki kadınların durumu nasıldı?"

"Çoğu cansız bebekler gibiydi. Sanki bilinçleri, bilinmeyen bir geri dönüşe doğru yola çıkmıştı. Diğerleri tamamen kendi gerçeklerini bulmuşlardı. Arkadaşlarıyla bir piknik yaptıklarından ya da aileleriyle birlikte tarlaya çalışmaya gittiklerinden emindiler. Onlara göre akrabalarına tecavüz edilmemişti ya da ölmemişlerdi." Mark içgüdüsel bir hareketle bir sigara daha çıkardı, yakmak üzere olduğunu fark eden Ellen onu eleştirir gibi bakınca sigarayı pakete geri koydu. "Ama özellikle hissiz gibi görünenlerle ilgili endişeleniyordum. Bu durum onların içinde daha şiddetli bir etki yaratıyordu; neredeyse hissedilir gibiydi. Tıpkı buharı dikkatle çıkarılmadığı takdirde bir süre sonra patlayacak olan bir düdüklü tencere gibi. Ve bu Bay Böck'te de böyle ortaya çıkmış olmalı. Olay gerçekleştiğinden beri muazzam bir ruhsal baskının içinde bulunuyordu. O, dışarıya karşı kayıtsız ve sanki orada değilmiş gibi görünürken içindeki koruma mekanizması son hızla çalışıyordu."

"Ama senin fikrine göre bu cinneti tetikleyen şey neydi? Marion ne yaptı?"

"Tahminen Böck cinnet getirirken bana bir açıklamada bulundu. Nasıl bağırdığını hatırlıyor musun?"

"Elbette. Onu karısını yemeye zorladığımızdan emindi."

"Çok doğru. Belki de karısının mahvolmuş bedeniyle ilgili tabloyu anılarından defetmeyi gerçekten de başarmıştı, ama bu noktada başka bir şey oldu. Tahminen bir çağrışım. Ve bu Marion'un onunla yaptığı konuşma olmalı."

"Peki ama ne?"

"Ne olduysa yemek sırasında oldu ve yine yemekle bir ilgisi olması gerek, yoksa Böck bu saçma düşünceye kapılmazdı. Marion ona yemek mi yediriyordu?"

"Sanırım. Kendiliğinden yemiyordu ve ona yemek yediren genellikle Marion'du. Nereye varmak istiyorsun?"

"İyi bir gözlemci olarak Marion'un önlüğüne sıçrayan şeyi mutlaka görmüşsündür."

Ellen hemşirenin iri göğüsleri üzerine sıçramış olan lekeyi şimdi hatırlamıştı. Sulu bir kızıllık. Önce elma çekirdeği sandığı bir çekirdek.

"Karpuz mu?"

"Kulağa böyle korkunç gelse de Cornelius Böck ölü karısının kafasını gördüğünde klasik bir karşılaştırma yapmış olmalı. En azından daha önceki... şey yani... *konuşmamızda* bu kelimeyi kullandı. *Çatlamış karpuz gibi...* gerçi arada görsel olarak müthiş bir fark var, ama bilinçaltı çatlamış kafatasının yerine bu kavramı oturtmuş olmalı ki Böck daha sonra artık ölmüş karısı yerine bir karpuzu düşündü. Kesinlikle kötü olmayan ve anılarının etkisini hafifleten bir tablo. Ama Marion ondan karpuz dilimlerini tatlı niyetine yemesini isteyince aklı aradaki farkı algılayamadı."

"Yani, Marion'un onu ölü karısını yemeye zorladığını düşündü," diye sonuç çıkardı Ellen.

"Çok doğru. Süregelen travma nedeniyle Böck çağrışımlarını mantıklı bir şekilde düzenleyecek durumda değildi. *Karpuzu* duyuyor ve bunun *beyin* olduğunu düşünüyordu."

Ellen arkasına yaslandı ve Mark'ın açıklamalarını sindirmeye çalıştı. Çok daha delicelerini duyup yaşamıştı. İblisler tarafından kovalandıklarını sanan şizofrenler. Halının altındaki telepatik bir ileticiyle komşusunun düşünce ve davranışlarını yönettiğinden emin olan hastalar ya da İsa'nın sifon aracılığıyla onlara dünyanın sonunu haber verdiğini iddia eden başkaları. Ellen'in ilk hastalarından biri uçan pizza hayali görmüştü, bir başka kadın ne zaman bir dolabın yanında dursa gülmeden edemiyordu, çünkü dolabın içinde ona sürekli fıkra anlatan birinin olduğunu hayal ediyordu. Ve daha birçok şey.

Kariyeri boyunca yaşadığı en çılgın on olayı listeleyecek olsa, Cornelius Böck'ün olayı ilk sıraları zorlayabilirdi. Tahminen üçüncü, belki de ikinci sırayı.

"Böck'ün olayı tam bir ÖİV'ye benziyor," diye düşündü. Mark buna tepki verince sesli düşünmüş olduğunu fark etti.

"*Neye* benziyor?"

"ÖİV gibi, *Özellikle İlginç Vaka*," diyerek gülümsedi. "Chris ona böyle diyor."

"Chris," diyerek iç geçirdi Mark. "Avustralya cangıllarında dolaşmak için seni yalnız bırakan büyük Doktor Christoph Lorch."

"Ta kendisi. Şimdi işime dönmem gerek. Kahve ve konferans için teşekkürler, sayın meslektaşım."

"Bir şey değil." Mark da ayağa kalkarak kapıya doğru gitti. Dönüp tekrar Ellen'e baktı; şimdi biraz önce açıklama yaparken olduğu gibi kendinden pek emin görünmüyordu.

"Söylesene," diyerek öksürdü, "işten sonra birlikte yemek yemek ister misin? Yani, şimdi geçici olarak yalnızken."

"Belki başka sefere. Bugün çekiciliğine kapılacağım sadece bir tek şey var: yatağım."

"Anlıyorum." Sesinde yine de belli bir düş kırıklığı vardı. "Korkunu üzerinden at. Hâlâ biraz dağınık görünüyorsun."

"Eh, herhalde yine bastırmayla ilgili tezin yüzündendir. Biraz inanılmaz bir düşünce. Eğer haklıysan, o zaman aslında hiçbir şey bilmeksizin hepimize baskı yapan bir şey var demektir."

"Daha da inanılmaz olan bir şey var," diye karşılık verdi Mark. "Bunların hiçbirinin tez *olmadığı* gerçeği. Bu fikir benim bile değil. Bu tez üzerinde birçok zeki insan kafa yormuş. İtiraf ediyorum, meslektaşlarımızın hepsi bastırmanın gücüne inanmıyor. Bazıları bunu sadece hayal olarak görüyor."

"Ama sen inanıyorsun, öyle mi?"

Başını salladı. "Tıpkı küçük tetikleyicilerin büyük tepkiler oluşturacağına inandığım gibi. Tıpkı Bay Böck'te olduğu gibi."

Artık kapıdan çıkmıştı, ama bir kez daha geri dönüp başını içeri soktu.

"Ah, Ellen..."

"Evet..."

"Biraz... yani, biraz öncesi için özür dilerim. Yani, bilirsin, Chris ve sen. Ona bu kadar fazla anlayış göstermeni harika buluyorum ve onun bunun değerini bilmesini umuyorum. Gerçekten şanslı bir herif. Bu konuda ciddiyim."

"Ben de öyleyim," dedi Ellen ve Chris'i düşündü. "Evet, ben de öyleyim."

6

Karanlık, sessizlik, berbat koku ve yine tüylerini ürperten şu garip duygu.

Ellen bunun böyle olmadığını bilmese, koridorun sonundaki bu hasta odasında bir an için tek başına olduğuna neredeyse yemin edecekti.

"Merhaba?"

Mezar sessizliği.

Kadını adıyla çağırabilmeyi çok isterdi, ama bu imkânsız olduğundan, ikinci ve kısa bir "merhaba"yı yeterli bularak içeri girdi.

Yavaşça yatağa doğru gitti, kısa süre önce korkunç bir sefalet yığınının çömelmiş olduğu yerin boş olduğunu gördü; hatta yatağın altına bile baktı. Orada da kimse yoktu.

"Neredesiniz?"

İçinde tek tük eşyanın bulunduğu odada saklanacak pek yer yoktu. Öte yandan adsız kadın, içinde bulunduğu o korku halindeyken koridora çıkmış da olamazdı.

Ellen iki kapılı ve çekmece gözlerine her zamanki gibi hasta için temiz çorap ve çamaşır konmuş olan duvar dolabına doğru dikkatle yaklaştı. Her ikisi de bu hastaya kesinlikle gerekli olan şeylerdi. Mutlaka temiz giysilere -üzerindeki kısmen yırtılmış hırpani eşofmandan başka bir şeyi yok gibiydi- ve adamakıllı

bir duşa ihtiyacı vardı. Ya da daha iyisi bol miktarda banyo tuzu eşliğinde uzun bir banyoya. Ama bu kadını soyup banyo küvetine sokmak için önce uzun bir ikna konuşması yapmak gerekecekti. Orada her türlü kaçış imkânından yoksundu ve ayrıca giyinik ya da yarı giyinik durumda başına neler geldiğini kim bilebilirdi?

Pekâlâ. İkna çalışması, güven inşa etme, epey bir sabır ve sonra bir banyo, temiz giysiler.

Ama öncelikle gerekli olan, isimsiz kadını bulmaktı.

Ellen dolabın kapısına el attı; bu arada –hasta tekrar kendisine saldırma düşüncesine kapılırsa diye– güvenli bir açıda durmaya dikkat etti ve sonra kapıyı açtı. Eski ahşabın küf kokusu ve antibakteriyel temizlik maddesi dışında üzerine hücum eden bir şey olmadı. Dolap, sarsıntı nedeniyle demirde ileri geri sallanan üç elbise askısına kadar bomboştu.

Artık geriye sadece bir olasılık kalmıştı. Ellen koridorun yanındaki küçük kapıya doğru gitti. Dar kapı aralığından neredeyse duyulmayan bir ses geliyordu. Yün çorapların linolyum döşeme üzerinde çıkardığı ses.

Ellen kapıyı dikkatle açtı. İçerisi bir telefon kabininden daha büyük değildi.

Ama kimliği meçhul kadın lavabonun altına büzülüp oturmayı becermişti. Klozet ile sifon borusu arasına sıkışmış bu haliyle karanlıkta dertop olmuş bir kirpiyi andırıyordu. Ellen kadının elinde oyuncak bir hayvan gibi buruşturduğu bir havlu gördü.

"Demek buradasınız," dedi Ellen yumuşak bir sesle. "Sizi rahatsız etmek istemem, ama konuşmamıza kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşündüm. Tabii eğer sizin için uygunsa. Uygun mu?"

Kimliği meçhul kadın ürkek bir tavırla başını iki yana salladı. "Artık buradan dışarı çıkamam, yoksa beni alır."

Bu kez çocukça ses tonu çok daha ikna ediciydi. Ellen kime ait olduğunu bilmeksizin sesi sadece duysa, bunun kesinlikle altı ya da sekiz yaşındaki bir kıza ait olduğundan emin olabilirdi.

"Bana onun kim olduğunu söylemek ister misiniz?"

"Kim olduğunu öğrenirse seni de alır."

"Neden beni almak istesin?"

"Çünkü seninle oynamak ister."

Ellen, Mark'ın anlattıklarını düşünmeden edemedi. Kötü anılardan korunmak için onları bastırmak. Burada da buna benzer bir olayla mı karşı karşıyaydı? Kocaman açılmış gözler, dışa çıkık dudaklar ve kadının tıpkı en sevdiği bebek ya da bez ayısı gibi gördüğü havlu bu tahmini ortaya koyuyordu. Yine kadının kendini ifade ederken kullandığı taklit edilen tiz ses. Bu görünüş Ellen'e fırtına çıktığında elinde olmaksızın sürekli merdivenlerin altına saklanan bir tanıdığının küçük kızını hatırlattı.

Travma geçirmiş olan bu kadın, yaşanan şeyleri çocukça kelimeler ve düşüncelerle ifade etmek ona daha basit geldiği için mi kendi çocukluğuna kaçmıştı? Kadın için hepsi aynı anlama gelse de *oynamak* kelimesi asla *dayak atmak* ya da *tecavüz etmek* kelimeleri gibi kötü gelmiyordu kulağa.

Yine de bu başlangıçtı. Kendini sessizlik duvarının ardına kapatmasından çok daha iyiydi.

Ona ulaşmak istiyorsan önce onun davranışını kabul etmelisin. Hastalara 'siz' diye hitap etmek ve terapistin araya mesafe koyması gerektiğiyle ilgili zırvaları bir kenara at. Bir çocuk gibi davranıyorsa sen de onunla bir çocuk gibi konuş.

"Bana adını söylesene?"

Kadın enerjik bir hareketle başını iki yana salladı ve havluyu vücuduna daha sıkı bastırdı.

"Bana rahatça söyleyebilirsin. Burada sana hiçbir şey olmaz," diye ona güvence verdi Ellen.

"Hayır!"

"Neden olmasın?"

"O zaman beni duyar ve almaya gelir. Seni de!"

Yine yabancının Ellen'i de çiğneyip geçeceğine dair şu ima.

Bu kadın neler yaşamış olabilirdi? Kendisinden önce başka bir kurban daha mı olmuştu ve bununla ilgili bir şeyler mi biliyordu?"

"Peki şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Kadın yine başını iki yana salladı. Bu kez iki elini kulaklarına bastırarak gözlerini ve ağzını sıkıca kapadı.

"Lütfen," diye ona söz geçirmeye çalıştı Ellen, "bana güvenebilirsin. Seni ondan koruyacağım, ama bunu ancak onun kim olduğunu bilirsem yapabilirim. Ve *senin* de kim olduğunu bilirsem."

Kadın yine başını sallamaya devam ederek değiştirdiği sesiyle şarkı söylemeye koyuldu: "Ama o gelirse, oradan kaçarız."

Sesi zaten yeterince korkutucuydu ama küçük, karanlık tuvalet kabininde çok daha beter yankılanıyordu.

Kapalı bir tabuttan gelen bir çocuk sesi gibi, diye düşündü Ellen.

Bürosuna dönerken bloknotuna bu kadın hakkındaki hasta raporunu yazmaya koyuldu ve kendi notlarını ekleyerek Chris'inkileri de tamamladı. Bu arada her zamanki gibi çok ayrıntıya girmişti. Bu ona gözlemleri doğru bağlantılara oturtmakta yardımcı oluyordu.

Evet, bu, gerçekten de bir *Özellikle İlginç Vaka*'ydı ve hastaya ulaşmak için epey çaba gerekecekti. Ama ona yardım edebilecek biri vardı. Travma kurbanları konusunda deneyimli olan biri.

Telefona elini attı ve Mark ikinci çalıştan sonra açınca sordu: "Suşiye ne dersin?"

7

"Kara Adam mı?"

Mark önündeki tabağa dalgın gözlerle baktı. Suşi lokmalarına henüz dokunmamıştı.

Buna karşın Ellen anlatırken durup dinlenmeden yemişti ve gözü hâlâ önünden yavaşça geçen yemek bandındaydı. Şimdi Mark'ın olay ve kimliksiz kadın hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

Mark yanıt vermek için kendine biraz zaman tanıdı ve *A Dong - Running Sushi*'nin çevresinde süregelen her akşamki telaşın eşliğinde yosun yapraklarına sarılmış olan pirinç toplarına sanki onları hipnotize etmek istiyormuş gibi baktı. Ellen onu buraya gelmeye zorladığı için neredeyse üzülmüştü. Burası en sevdiği restorandı ve görünüşe bakılırsa Mark ne Japon mutfağını ne de restoranın havasını beğenmiş gibiydi.

"Mark? Her şey yolunda mı?"

Ansızın irkildi. "Ne? Ah, evet, tabii. Sadece şu kadını düşünüyordum."

Ellen tabağını işaret etti. "Tadını beğenmedin mi?"

"Yoo, beğendim. Bu..." Menünün üzerine hızlı bir bakış attı. "... *Hosomak,* gerçekten fena değil."

Ellen bu beyaz yalanı bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Bu şey için canımı verebilirim," dedi ve son kalan *Sasazushi*'yi ağzına attı. "Ama hoşgörülü bir kadın olarak, köri sosu ve patates kızartmasını tercih eden bütün diğerlerinin canlarını da bağışlayabilirim."

Mark hafifçe öksürdü. "Sanırım yorumlarına birkaç ayrıntılı ekleme yapman gerek."

"Ah, öyle mi?"

"Hem de nasıl! Tüm seçkin İtalyan aşçıların kitaplarının Dr. Behrendt'in mutfak rafında süs olsun diye durmadığı şeklinde. Çünkü doktor *Ragù a la Bolognese*'de oldukça ünlü; yanında servis ettiği ve ev yapımı Fettucine'den söz etmiyorum bile. Ara sıra çevrene ayrıntılı göz atmanı öneririm."

Bira bardağını kaldırdı.

"Bu bir yemek daveti mi?"

Mark'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Sanki utanç verici bir dil sürçmesiyle yakayı ele vermiş gibi bir hali vardı. "Eh, yani, aslında evet," dedi sonra. "Eğer istersen. Ben... ben... nazik kişiler için yemek yapmayı severim."

Utandığı zaman nedense çok tatlı görünüyor, diye düşündü Ellen.

"Bunu düşüneceğim," diye ona söz verdi ve bununla onu daha çok utandırdığını fark edince buluşmalarının asıl nedenine geri dönmeye karar verdi. Tabağını ileri iterek öne doğru eğildi. "Pekâlâ, ne düşünüyorsun? Bu kadına nasıl ulaşılabilir?"

Konu değişimi istenen etkiyi gerçekleştirmişti. Mark yine sakinleşti. Alnını kırıştırarak düşünceli bir tavırla burnunu ovuşturdu.

"Pek kolay olmayacak. Az önce şu çocuk şarkısından söz ettin ve ben de bir süre bunun kötü muamele görmüş bir çocukla ilgili olup olamayacağını düşündüm. Yani aynı şekilde endişelenmemiz gereken ikinci bir kişi."

Ellen ürperdi. "Tanrım, bu hiç aklıma gelmemişti! Ama kesinlikle olabilir. Canavar herif sadece ona değil, belki çocuğuna da kötü davranmış olabilir."

Mark başını salladı ve aynı anda reddedercesine bir el hareketi yaptı. "Bu sık olur, ama sanırım onun durumuna pek uygun değil. Kara Adam'dan söz ettiğine ve bir çocuk gibi davrandığına bakacak olursam konunun sadece kendisi olduğunu düşünebilirim."

Bu açıklama Ellen'i tam olarak tatmin etmemişti.

"Peki neden?"

"Çünkü bu çocuk şarkısı *bizim* çocukluğumuzdan kalma ve kadının bizim yaşlarımızda olduğunu söyledin; belki biraz daha yaşlı."

"Evet, öyle, ama nereye varmak istediğini tam çıkaramadım."

"Çok basit. *Politik doğruculuk.* Günümüzde çocuklara Kara Adam'ın ayrımcılığın bir simgesi olduğunu öğretiyoruz. Tıpkı artık *zenci kafası* yerine *çikolata öpücüğü* denmesi gibi.[8] Afrikalı komşu en fazla *koyu tenliye*, Kara Adam da en fazla *vahşi* adama ya da *kötü* adama dönüştü; başlangıçta *kara* renkle gerçekten ten renginin kastedilip edilmediği hiç fark etmez. Gerçi bu henüz her yerde başarıyla yaygınlaşmış olmayabilir, ama yine de hastanın kendi çocuğundan söz ettiğini sanmıyorum. Hayır, kendi hatırladığı bir şeyi ele alıyor."

"İnandığın şey bu mu?"

8 Kuzey Avrupa ülkeleri arasında adına önce Zenci Kafası denen, daha sonra Çikolata Öpücüğü'ne dönüşen, içi kremalı çikolata. (ç. n.)

"Evet, bu. Bunun dışında bu tür çocuk şarkıları şimdiki zamanın video oyunlarında ve çocuk dilinde artık pek popüler değil. Bilinçaltında çocuğuna dikkat çekmek istiyor olsaydı, zamana uygun bir şeyler seçerdi. Günümüzde sekiz ya da on yaşındaki bir çocuk daha çok eli testereli sapıktan, Freddy Kueger'den ya da herhangi bir korku filmi figüründen kaçar. Bana inanmıyorsan birkaç gün çocuk psikiyatrisine takıl. Hayır, bana soracak olursan, bu kadın korktuğu için kendi çocukluğuna kaçmış; insanın kendini korumasız ve korkmuş gösterebileceği bir zamana. Senin de çoktan tahmin ettiğin gibi durum böyle."

"Şu bana anlattığın, Kosova'daki kadınlar gibi mi? Orada da buna benzer bir olayla karşılaşmış mıydın?"

Mark birasından bir yudum alıp başını salladı. "Sadece bir tane değil. Ama içlerinde bir kadını özellikle iyi hatırlıyorum. Yirmi yaşlarında olmalıydı. Çeteciler doğduğu köye saldırıp yıkmışlardı. Ailesinin geri kalanı kurşun yağmuru sırasında ölürken kendisi yaralanmıştı. Daha sonra öğrendiğime göre saatlerce annesinin cesedi altına saklanmış ve kendini ölü gibi göstermişti. Katiller bu arada annesinin saldırıdan önce hazırlamış olduğu yemek masasına oturup öğle yemeği yemişlerdi. Genç kadını ilk kez gördüğümde, bu olayların hiçbirini hatırlamıyordu. Küçük erkek kardeşiyle çayırda oynadığını iddia ediyor ve ona hangi günde olduğumuzu sorduğumda, on yıl öncesini söylüyordu."

"Ona yardım edebildin mi?"

Mark omuzlarını silkti. "Eh işte, artık ne kadar yardım edilebilirse. Bir zaman sonra şimdiye döndü, ama o zamana dek epey engelden geçti. Ne yazık ki ona daha sonra ne olduğunu öğrenemedim."

Masaya gelen garson kız ifadesiz bir yüzle tabakları topladıktan sonra başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. Mark

bir bira daha söyledi, ama Ellen teşekkür ederek reddetti. Daha önceki açlığı bu konuyla birlikte yok olup gitmişti. Şakaklarında hafif bir batma hissediyordu ve bunun ara sıra yaşadığı migren krizlerine dönüşmemesini umuyordu.

"Eğer istersen hastanı bir kez görebilirim," diye önerdi Mark. "Sana uzaktan teşhisle yardım etmekten daha etkili olur. Yarın sabah mesaiye başlamadan önce senin bölüme bir göz atmama ne dersin?"

"Buna çok sevinirim."

Gülümsemesine karşılık verdi, ama sadece kısa bir an için. "Aslında başka bir şey beni hâlâ biraz endişelendiriyor, saygıdeğer meslektaşım. O da sensin."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Bazen baş edilemeyecek vakaların da olduğunu söylersem, elbette sana yeni bir şey anlatmış olmam. En iyi psikiyatrın bile yardım edemeyeceği, ancak sadece hafifletebileceği kadar zor vakalar."

"Mark, ben..."

"Neden bu olayda biraz ileri gittiğine dair kötü bir hisse kapılmaktan kendimi alamıyorum?" Masanın üzerinden ona doğru biraz daha eğildi, sesi endişeliydi. "İşine fazla karışmak istemem ama bugün henüz pazartesi ve sen bitkin görünüyorsun. Geçtiğimiz hafta senin için epey stresli geçmiş olmalı; geçenlerde kantinde bana oldukça öfkeli görünmüştün."

Bir şeyler söyleyerek karşı çıkmak istedi, ama Mark onu konuşturmadı.

"Ellen, bu olaya kendini fazla kaptırmamalısın. Şimdi ihtiyacın olan, biraz denge sağlamak. Çarşı meydanındaki en sevdiğin kafeye en son ne zaman gittin ya da Tuna boyunca koştun, hı?"

Ellen bakışlarını kaçırarak fincanına gözünü dikti. Yasemin çayının kalanı artık herhalde acımış olmalıydı.

"Kendimi kaptırmayacağım, Mark. Yarın onun yüzünü, tüm o kan izlerini ve şişlikleri gördüğünde, o korkuyu hissettiğinde, o zaman beni anlayacaksın. Ne sebepten olursa olsun, biri kendinden zayıf olana kötü davrandığı takdirde, bu bana göre işlenen tüm suçlardan daha kötüdür."

Mark derin bir iç çekişle arkasına yaslandı. Birasından bir yudum alıp başını salladı. "Biliyorum, bazen –bugün adlandırdığın gibi– uğraştığın diğer bütün vakalardan daha ağır basan, bu tür ÖİV'ler çıkıyor. Ama işte tam da bu yüzden gerekli mesafeyi koymaya dikkat etmelisin."

Ellen şakaklarını ovdu. Elbette haklıydı. Ama bazen profesyonelliği ve empatiyi birbirinden ayırmak o kadar kolay olmuyordu.

"Mark, istediğim iki şey var. Travmasını yenmesi için bu kadına yardım etmek istiyorum. Ve onu bu duruma sokanların yakalanmasını istiyorum. Bunun için öncelikle Chris'e söz verdim."

Kalabalık restoranda çevresine bakındı, müşterileri inceledi. Doğrusunu söylemek gerekirse hepsi normal kişilerdi. Bunu yapan her kimse, büyük olasılıkla görünüşte normal biriydi; daha sonra komşularının medyaya ondan hiç böyle bir şey beklemediklerini, her zaman çok nazik ve çekingen biri olduğunu söyledikleri türden biri.

Kısa bir an Kara Adam'ın belki de bu müşterilerden biri olabileceğine dair korkunç bir duyguya kapıldı.

Ya yüzünü "ne kadar da nazik bir adam" maskesiyle gizlemiş halde tam da yan masada oturuyorsa?

Bunun düşüncesi bile tüylerinin ürpermesine yetmişti. Aklına kimliği meçhul hastanın kelimeleri geldi: *O beni almaya geldiğinde beni koruyacağına söz ver!*

Arkasından gelen yüksek sesli kahkahayla sıçradı. Ellen çevresine bakındı. Bakışları takım elbiseli bir adama takıldı; yine takım elbiseli başka biriyle konuşuyordu. Adam onu tepeden tırnağa süzerek küstah bir sırıtışla tartar gibi baktı. Aynı anda kafasının içinde bir çocuk sesi yankılandı.

Seni öğrenir öğrenmez almaya gelir.

Dokuz buçukta Mark'ı dairesinin önüne bıraktı. Genç doktor bir kahve içmek üzere yukarı gelip gelmek istemediğini ona sormadı ve Ellen buna sevindi. Bunun yerine kendini spor arabanın çukurda kalan koltuğundan yukarı çekip dışarı atlamadan önce şu ÖİV'de ona yardım edeceği konusunda ona bir kez daha güvence verdi ve ardına kısa bir bakış attıktan sonra sokak kapısına yöneldi.

Ellen yirmi dakika sonra Orman Kliniği'nin arazisinde yol alıyordu. Yıldızlı gökyüzündeki yarım ayın gümüş ışığı sayısız ıhlamur, karaağaç ve meşenin üzerine yansırken hastanenin ne kadar yerinde bir adı olduğunu bir kez daha anladı. Altı ay önce Ellen'in bölümünü ziyaret etmiş olan Hamburglu genç bir meslektaşı kliniği "ormanın ortasında küçük, huzurlu bir şehir," olarak tanımlamıştı ve gerçekten bundan daha iyi bir tarif olamazdı.

Bina cephesinin çoğu koruma altındaydı. Yirminci yüzyılın başlangıcından, kliniğin adının resmî olarak *Bölge Tımarhanesi* olduğu günlerden kalmaydılar.

Geçen onlarca yılla birlikte klinik büyümeye devam etmiş, yeni eklenen binalar o dönemin ruhuna göre çok farklı görünmüştü.

Ekonomik Mucize[9] sırasında inşa edilen süssüz, dik yapılar bu şekilde var olmuştu. Yetmişli yılların tipik düz yapı tarzı; tıpkı kinikler gibi içindeki mobilyaların da betondan dökülmesinin daha iyi olacağını iddia eden bir dönem.

Şüphesiz en karakteristik olanı bakım merkeziydi; ilk bakışta bir fabrika binasını andıran, 1980'den kalma kocaman bir kompleksti. İçinde dev bir ısıtma sistemi, büyük bir mutfak, çamaşırhane, bir eczane ve kliniği çevresinden özerk kılan birçok kullanım alanı vardı. Onun ardında, mutfağa sebze sağlamak olan asıl amacının dışında yine hastalara uygulanan terapinin bir bölümünü oluşturan klinik serası uzanıyordu.

Bu mimari karmaşa, içinde birkaç ekili alanın yanı sıra bir mini golf sahası ve spor tesisinin de bulunduğu orman benzeri bir klinik parkıyla çevriliydi.

Ama bu gece klinik arazisi Ellen'e hiçbir şekilde ormanın içindeki huzurlu bir küçük şehir gibi görünmüyordu. Üstü açık arabasıyla lojmanına doğru giderken kendini daha çok bir korku tünelindeymiş gibi hissediyordu.

Ağaçların karanlık dalları bir sürü sesin fısıltısı gibi tepesinde hışırdıyordu. Sokak lambalarının ışıkları asfaltın üzerine uzun çizgiler atıyordu. Bazıları deforme olmuş kafaları andırıyordu; Ellen onların yol kenarındaki bitkilerin gölgesi olduğunu bilse de içinde kötü bir duygu uyandırıyorlardı.

Uzaklardan bir hayvan homurtusuna benzeyen boğuk bir ses duydu; muhtemelen tepesinden geçen bir uçaktan başka bir şey değildi.

9 II. Dünya Savaşı'ndan sonra *The Times*'ın Almanya ve Avusturya ekonomisi hakkında ortaya attığı bir terim. (ç. n.)

Ama tüm bu mantıklı açıklamalar, içinde fazlaca yayılan endişeye çare olmuyordu. Çünkü bir tek duygu için açıklama bulamıyordu: Sanki karanlıkta biri tarafından izleniyordu.

Bu saçmalık, diye kendini rahatlattı. Yine de arabasının tavanını bu akşam açmamış olmayı diledi. Arabasını binanın doğu köşesine doğru sürerken ansızın frene basacak kadar korktu. Yaklaşık yüz metre önündeki ağacın yanında uzun boylu bir figür duruyordu. Uzun, zayıf bir adam.

Kara bir adam.

Ellen uzun farları yaktı ve hemen ardından duyduğu rahatlık nedeniyle gülmeden edemedi.

"Of, Tanrım, artık gidip yatsam iyi olacak," dedi kendi kendine ve nöroşirürji bölümünü gösteren yeni tabelanın yanından geçti.

Ama o küçük optik yanılsamayla ilgili duyduğu rahatlama uzun sürmedi. Takip edildiği ve gözlendiği duygusunu üzerinden silkip atamıyordu.

Sonunda lojmanın önündeki park yerine vardı. Arabasının tavan körüğünü çabucak kapadı ve özlemle beklendiği sokak kapısına doğru koştu.

Sigmund onun geldiğini görünce ağırbaşlılıkla ayağa kalktı ve tiz bir miyavlamayla onu selamladı.

Ellen tekrar çevresine bakındı ve bakışlarını arazide dolaştırdı. Bir şey görmek için fazla karanlıktı; sokak lambaları da bunu değiştirmiyordu.

"Orada kimse yok," diye kendi kendini yatıştırdı. "Sadece kuruntu yapıyorum. Mark haklı, dinlenmem gerek."

Sigmund bunu doğrulamak ister gibi başıyla bacağını dürttü. Bu yaşlı gezginle birkaç ay önce dostluk kurmuştu. Hayvan bir-

kaç ay önce buz gibi bir kış akşamı veranda kapısının önünde durmuş, Ellen de ona yatacak yer ve bir kap süt vererek onunla dost olmuştu. O zamandan beri düzensiz aralıklarla kendini gösteriyordu, ama son haftalarda bu gittikçe sıklaşmaya başlamıştı.

Adını, Ellen'e hemen Freud'un bir fotoğrafını hatırlatan bilgece ve bir o kadar da gururlu bakışlarına borçluydu. Erkek kedi bundan hoşnut görünüyordu. En azından onu bu adla çağırdığında hemen tepki veriyordu.

"Merhaba, tatlı şey." Kedinin kafasını kaşıdı; bu, Sigmund'un en çok tercih ettiği selamlama ritüeliydi. Sonra yine parka doğru baktı.

Kimse yoktu.

Elbette yok.

"Ee, şişkom, taze balığa ve biraz mıncıklamaya ne dersin?"

A Dong'un sahibesinin her zamanki gibi mutfak artıklarıyla doldurduğu plastik kutuyu burnuna doğru tuttu.

Sigmund öneriye açıkça razı olmuştu. Önünden geçerek çiçek bahçesine doğru yürüdü ve sanki lojmana kedi sokulmaması kuralı onun için kesinlikle yeni bir şeymiş gibi, kendinden emin bir tavırla Ellen'i izledi.

Ellen Schubert'in *Gezgin Fantezisi* adlı CD'sini koyup elinde bir kadeh *Ripasso*'yla[10] veranda kapısının camından bakarken Sigmund da büyük bir iştahla balığını yedi. Yakındaki şehrin ışıkları ön bahçenin karanlığında, iki kayın ağacının dalları arasından parlıyordu.

Ellen, Chris'i düşündü. Onu özlemişti. O da şu anda kendisini düşünüyor muydu? Sydney'den şu adaya geçmeden önce herhalde onu arar ya da mesaj atardı. Uçuşun uzun bölümünü

10 İtalyan şarabı. (ç. n.)

herhalde çoktan ardında bırakmıştı ve dünyanın öbür ucunda onu güneşli bir gün bekliyor olmalıydı.

Buna karşın burada, Fahlenberg'te gece hüküm sürüyordu ve dışarıda bir yerde, karanlığın içinde hastasının Kara Adam diye tanımladığı bir adam vardı.

Bir kadına, geçmişteki çocukluğuna kaçmasına neden olacak kadar kötü davranmaktan çekinmeyen bir adam.

Ellen ürperdi ve Chris'in şimdi yanında olup onu kollarına almasını diledi.

Mark'ın, *Kendini bu olaya fazla kaptırmamalısın,* diyen sesi düşüncelerinde yankılandı. Chris'in de şimdi kendisine aynı şeyi önereceğinden emindi. Chris olsa, *İnsan her hastasını ciddiye almalıdır*, diye eklerdi, *ama kesinlikle kendisini etkilemesine izin vermemeli.*

Göğüs geçirdi ve kendini tehlikeli bir girdabın kıyısında yüzen biri gibi hissetti. Şimdi bu girdabın içine çekilmemek için doğru kulaçları atması tamamen ona bağlıydı. Ama o an düşüncelerinde kulaç atmaya devam etmek için fazla yorgundu. O sırada sadece Schubert'in notaları içinde koşmayı ve huzur bulmayı istiyordu.

Sigmund boğuk bir geğirtiyle yatak odasına yöneldi ve bu arada miyavlayarak anlaşmanın ikinci kısmını hatırlattı. Ellen de biraz sonra onun ardından yatağa gitti. Aslında oldukça erkendi, ama göz kapakları sanki gecenin geç saatiymiş gibi ağırlaşmıştı.

Kedi, yağlanması gereken eski bir makineye benzer mırlamasıyla ayaklarının dibine kıvrıldı.

"İyi geceler, tüylü sıcak su torbam," diye mırıldandı Ellen ve ışığı kapattı.

Radyolu çalar saatin 22.04'ten 22.05'e atladığını gördü, ardından derin bir uykuya daldı.

Ama bu onun için iyi bir gece olmayacaktı, çünkü...

...çok geçmeden kendini şimdiye dek gördüklerinin hepsinden daha değişik hissettiren bir düşün içinde buldu. Sanki... gerçekti.

Tıpkı harikalar diyarına ayak basan ve yine de bu diyarın aslında var olmadığını bilen Alice gibi.

Doğru, dedi yanındaki tanıdık bir ses.

Orada eski danışmanı Profesör Bormann'ın durduğunu şaşkınlıkla gördü. Ellen en azından şimdi bunun bir düş olduğundan yüzde yüz emin olabilirdi. Buna şüphe yoktu. Bormann iki yıl önce bağırsak kanserinden ölmüştü.

Burası elbette harikalar diyarı değil ve siz de Alice değilsiniz, canım.

Bormann genişçe bir el hareketi yaptı. Her iki yanından tünele benzer koridorların devam ettiği ve uçlarının karanlıkta bir yerde kaybolduğu soğuk ve kasvetli beton bir odanın ortasında duruyorlardı. Bormann'ın teni tek tük neon boruların ışığında sağlıksız ve soluk görünüyordu.

Neredeyiz?

Bunu, sevgili Ellen, senin bulman gerekiyor, dedi Bormann hayattayken onu sempatik gösteren göz kırpışıyla.

Lusid[11] *bir rüyadayım, değil mi?*

Profesör hoşnutlukla başını salladı. *Benim için daima en iyisiydiniz, Ellen, hâlâ da öylesiniz. Evet, bu bilincinizi yaşadığınız ve etki edebileceğiniz lusid bir rüya. Seyrini belirleyebilirsiniz.*

11 Rüya görüldüğünün bilincinde olunan rüyalara verilen ad. (ç. n.)

Burada bir şeyin dışında her şeyi *yönetebilirsiniz: Uyanmak sizin elinizde değildir. Pekâlâ, en iyi sonucu çıkarın.*

Gitmek için arkasını döndü.

Hayır, lütfen kalın, diye yalvardı Ellen. *Beni yalnız bırakmayın.*

Bunu yapamam, diye karşılık verdi Bormann. *Nasıl denir, ben sadece başlangıcım. Bu sizin rüyanız, benim değil. Hepimizin öğrendiklerini ilk kez tek başına hayata geçirmek zorunda kalacağı bir an vardır. O zaman, öğretmenin gitme zamanıdır.*

Bunu söyler söylemez –bu arada hiç dudaklarını oynatmış mıydı?– Bormann'ın silüeti belirsizleşti ve gittikçe saydamlaşarak sonunda tamamen yok oldu.

Ellen kuşkuyla çevresine bakındı. Pekâlâ, bu onun rüyasıydı.

O halde görelim bakalım.

Ona iki seçenek sunulmuştu. Hangi yolu seçmeliydi; sağdakini mi soldakini mi?

Üşüdü ve kendine baktığında anadan doğma çıplak olduğunu korkuyla gördü.

Buradaki şeyin rüya olması gerektiğine dair bir başka işaret daha, diye düşündü içindeki analizci. *Sembolize edilmiş utanç, belli bir durum karşısında çıplak ve terk edilmiş hissetme.*

Ama hangi durumda? Sadece sağ ve sol arasında bir seçim mi vardı? Ya da başkaları da var mıydı?

Tamam, bu soğuk, iğrenç oda sadece çıkış noktasıydı. Devam edecekse *–oradan ayrılacaksa–* şimdi karar vermesi gerekiyordu. Ama iki yol da tıpkı birbiriyle aynı görünüyordu, ki bu da seçimi kesinlikle kolaylaştırmıyordu.

O halde ne yapmalı? Zar mı atmalı? Analiz mi etmeli?

Çıplak halde, titreyerek ve çaresizce kollarıyla bedeninin üstünü sardı. Bu oda ve iki yol neyi anlatıyordu? Yer ve duvarlar

nemli yosun ve küf kokan koyu, kısmen kaygan, ıslak betondandı. Ellen, Chris'in ailesinin evini düşünmeden edemedi. Önceleri sadece hafta sonları da olsa ikisinin yuvası olan evi. İçinde henüz kendini evinde hissedemediği evi. Herhalde bir süre daha devam edecek olan bir durumdu bu.

Bu düşsel oda ona Chris'le birlikte onun evinde yaşamak isteyip istemediğini henüz bilmediğini mi gösteriyordu?

Bu odadaki soğuk garip bir şekilde ona gerçek geldi. Evet, ayaklarının soğukluğunu belirgin bir şekilde hissediyordu. Tıpkı buz kalıpları gibi. Sanki kuş tüyü yorganın içindeki ayakları Sigmund'un bedeniyle ısınmak yerine gerçekten de soğuk, kaygan beton zeminde duruyordu.

Pekâlâ, nedense sağ taraftaki yol beni daha fazla çekiyor. Gerçi doğru olmayabilir ama bana sağdaki ileriye, soldakiyse geriye gidiyormuş gibi geldi. Bunun gerçekten böyle olup olmadığını bilmiyorum ama bu benim rüyam, o halde kesinlikle öne doğru gidiyor. *Nokta.*

Paslı tel kafeslerin altındaki neon borulara karşın çok az aydınlık olan sağ taraftaki yola girdi. Çıplak ayaklarının altındaki zemin yine burada da kötü biçimde balçık hissi veriyordu. Ayağını ileri geri hareket ettirdiğinde yosun ve küften oluşan kaygan yeşillik -belki su yosunu- küçük, yağlı yığınlar halinde topuk ve parmaklarının çevresinde iç içe geçiyordu.

İlerledikçe çevresi daha da nemlenmeye başlamıştı; yerdeki birkaç su birikintisinin üzerinden atlamaya çalıştı.

Tavan su sızdırıyor olmalı, diye düşündü. Duvarların ve tavanın her yerinden sular damlıyor, şakırdayarak önündeki ve ardındaki su birikintilerine akıyordu.

Ellen gittikçe daha fazla titriyordu. Sadece üşümüyordu, orada ikinci bir şey daha hissediyordu. Hissettiği endişeydi.

Hadi açıkça söyle, Ellen Roth, burada baş başayız: Korkuyorsun. Yüzde yüz saf korku. Gerçek olduğu kesin. Duygusal katkı maddesi olmadığı kesin.

Evet, lanet olsun, korkuyordu. Bu sadece bir rüya olsa da böyle olduğunu bilse de *çok* korkuyordu. Ve bunu kendine itiraf eder etmez –kafasında ansızın şimşek gibi çakarak ortaya çıkan bir idrak halinde– bir bilgiye erişti:

Ardımdaki karanlıkta biri ya da bir şey gizleniyor. Sırtımın ardında. Beni gözetliyor!

Korkuyla çevresine bakındı. Çıkmış olduğu odadan henüz fazla uzaklaşmamış olmalıydı. Ama oda artık görünmüyordu. Uzaklaştıkça aydınlatma borularının solgun ışığı tarafından düzenli bir şekilde yutuluyormuş gibi görünen yolun gittikçe karanlıklaşan bir yerlerinde kalmış olmalıydı.

Sonra onu duydu. Önce sadece hafif bir *çıt çıt* sesiydi; neredeyse sessizdi, ama su damlarının çıkardığı sesten belirgin biçimde daha hızlıydı. Hemen ardından daha yakından gelmeye başladı, yükseldi. Bir şey ona doğru koşuyordu.

Henüz onu göremiyordu; karanlık onu gizliyordu, ama Ellen bu gürültünün sahibini görmeye hiç hevesli değildi, şu anda değildi. İçinin derinliklerinde, ona doğru koşan bu kimsenin, *bu şeyin* –Chris'in deyimiyle *niyeti bozuk kişinin*– dost olmayıp bir tehdit olduğuna dair onu uyaran bir şey vardı.

Ve bu *çıt çıt* sesi gittikçe arttı, arttı.

Ellen kaçmaya başladı.

Onu bir şekilde kontrol etmem gerek. Ama nasıl? Ardımdakinin yok olması için ne yapmam gerek? Onun yok olmasını mı istemeliyim? Hokus pokus mu demeliyim? Lütfen, lütfen, sevgili bilinçaltım, bırak, şimdi uyanayım. Yeterince eğlendin, ama artık istemiyorum. Lütfen uyanmamı sağla!

Ama bilinçaltı, sinapsları ya da bu rüyayla ilgili bölüm beyninde her neresiyse, herhalde onu duymayacak kadar meşgul olmalıydı, belki de canı ona yardım etmek istemiyordu ya da kendini korkunç biçimde gerçek hissettiren bu rüyada yeterince koştuğu takdirde tam zamanında uyanacağını düşünüyordu.

Ve kaygan beton zemin üzerinde, bu arada *çat çat çat* şeklinde şiddetlenmekte olan sesin aksi yönünde koştu. Aslında *kaydı* demek daha doğru olurdu.

Sanki donmuş bir gölün üzerinde koşarak kaçıyordu. Soğuk zemin tabanlarını acıtıyordu ve kaymamak ya da düşmemek için sürekli dikkat etmek zorundaydı. Buna karşın kaygan, cam gibi zemin onu izleyen şeye ya da kişiye hiçbir zarar vermiyor gibiydi. *Çat çat çat* sesi gittikçe yakınlaştı ve buna bir de korkunç bir soluma karıştı.

Biri bana yardım etsin! Bu benim rüyam ve onu ben yönetebilirim, o halde biri çıksın ve bana yardım etsin!

Ama sesinin tüyler ürpertici yankısından ve çıplak ayaklarının şapırtısından başka bir yanıt alamadı.

Tünel sola doğru kıvrılırken kaçınılmaz olan gerçekleşti. Ellen kayarak düştü. Dizlerindeki acıyla haykırdı. Yerde kayıp duvara çarptığı sırada derisinin sıyrıldığını hissetti.

Panikle ayağa fırladı, tekrar kaydı, tekrar düştü ve onu izleyene bir göz ucuyla baktı. Ardındakinin *ne* olduğunu gördüğünde kalbi neredeyse duracak gibi oldu.

Dana kadar büyük, kara bir köpek tünelin içinde hızla koşarak üzerine doğru geliyordu. Geçidin yarı karanlığında kor gibi parlayan gözlerini Ellen'e odaklamıştı ve bu arada gök gürültüsüne benzer derin, tehditkâr bir sesle hırlıyordu. Güçlü sıçrayışlarla gittikçe yaklaşırken, ağzının kenarından sümüksü

salyaları akıyor ve leş gibi soluğu birbirine geçmiş dişlerinin arasından bulutlar halinde dışarı çıkıyordu.

Kor gözlerinde Ellen'in bu tünelin aslında neden bu denli soğuk olduğunu ansızın anladığı, kötücül bir şey vardı. Bunun nedeni beton duvarların soğuğu, duvarlardan ve tavandan akan nem değildi; bunun nedeni sadece bu dev köpekti. Ve kendisinden birkaç sıçrayış uzaklıktaydı.

Şlap. Şlap. Şlap.

Beni hemen yiyecek. Uzun, sarı dişlerini gırtlağıma geçirecek ve başımı omuzlarımdan koparıp parçalayacak. Tıpkı lanet olası bir korku filmindeki canavar gibi. Aynen öyle.

Bu düşüncenin sonunu getiremeden ardında bir gürültü duydu. Ellen kendi etrafında döndü ve kimliği meçhul kadını gördü. Bu öğleden sonrakinin aksine, kahverengi gözlerinde artık korkunun izleri yoktu. Hayır, hatta gülüyordu.

Çabuk, dedi isimsiz kadın ve Ellen'in ellerini işaret etti. Ellen ansızın ellerinde tutmakta olduğu garip nesneye baktı. Bir cetvelden daha geniş değildi ve taştan yapılmış gibiydi. Onunla ne yapacağını bilmek şöyle dursun, ne olduğunu bile bilmiyordu; böylece aklına gelen ilk şeyi yaptı.

Ellen tek ve hızlı bir hareketle taş cismi yaklaşmakta olan köpeğe doğru fırlattı. Ama görünüşe bakılırsa fazla ağır değildi ve neredeyse tam önüne, yere düşmüştü. Orada müthiş bir hızla büyüdü ve bir duvara dönüştü. Geçidi boydan boya kapladı ve sonunda neredeyse Ellen'in çenesine dek erişti.

Köpek duvara çarpmadan son anda durdu. Derin ve kara gözlerini soluk soluğa Ellen'e ve ardında duran isimsiz kadına dikti. Sonra boynunun altındaki gri tüyler görünene dek başını yukarı uzatıp kokladı.

Ama bu, köpeklerin bilindik koklaması değildi. Daha çok, ikisinin kokusunu içine çeker gibiydi; tıpkı kokladığı şeyin güzel ya da kötü kokup kokmadığından emin olamayan bir insan gibi.

Dev hayvan sonra başını eğdi. Sanki şöyle söylemek istiyormuş gibi iki kadına baktı: *İkiniz için henüz zaman gelmedi. Ama tekrar görüşeceğiz.*

Sonra geri döndü ve inik kuyruğuyla yürüyerek oradan uzaklaştı. Ellen tünelin karanlığı onu yutana dek ardından baktı. Tekrar isimsiz kadına döndü.

Bu gerçekten sadece bir köpek miydi?

Hayır, diye karşılık verdi isimsiz kadın. *Belki henüz kim olduğunu bilmiyorsun. Ama günün birinde kesinlikle öğreneceksin. Verdiğin sözü düşün!*

"Ama sen kimsin ve neden beni rüyalarıma dek izliyorsun?"

Kendi sesinin yankısıyla sıçrayarak uyandı ve isimsiz kadın yerine karşısında gördüğü, Sigmund'un tüylü, yuvarlak yüzü oldu; soluğundaki balık kokusunu alabileceği kadar yakındı.

Kedinin gözlerinde, *korkunç görünüyorsun*, der gibi bir bakış vardı.

"Ve kendimi tam da böyle hissediyorum."

8

Ellen erken mesai saatlerini seviyordu. Lojmandan bölüme yaptığı yürüyüş hoşuna gidiyordu; özellikle ilkbaharda, klinik parkı reçine ve çiçek kokularıyla dolduğunda ve kuş cıvıltıları sabah alacakaranlığının eşsiz uyumuna eşlik ettiğinde. Bu zaman ekimin ortalarına, günler gittikçe kısalıp karanlık bastırana dek, Ellen'in en sevdiği çalışma saatleriydi. Ama bu salı değil.

Bu sabah hava durumunun yanıldığını, berrak gökyüzünün güneşli bir gün vadettiğini bile fark etmemişti.

Aklı hâlâ gördüğü rüyayla meşguldü. Çılgıncaydı; garip bir rüya gördüğünde basitçe kafasından atabileceği gibi bir şey değildi. Rahmetli Profesör Bormann'la karşılaşması -onu ne kadar uzun zamandır düşünmemişti? Aylardır? Yıllardır?- ve sadece görmekle kalmayıp kokusunu da adamakıllı alabildiği korkunç, dev köpek aklından çıkmıyordu. Yine düş dünyasında sızmış olan isimsiz hasta da.

Ellen asla işiyle ilgili rüya görmezdi.

Olayları her zaman bir şekilde gömleğiyle birlikte bölümde bırakmayı başarmıştı. Ve Chris'le birlikte evde zaman zaman özellikle ilginç vakalarla ilgili tartışsalar da bu ÖİV'lerden henüz hiçbiri rüyalarına dek onu izlememişti.

Mark kendini vakalara kaptırmaması için onu uyarmış, o ise uyarısını görmezden gelmişti. Bunu hâlâ yapıyordu. Bu vakaya

diğerlerine olduğundan daha fazla yakınlaşmış olması mümkündü, ama henüz bundan dolayı kendini kaybetmiş değildi. Belki Mark bir erkek olarak farklı düşünüyordu, ama o tüm kadınların kâbusunu gerçekten yaşayan kadın hastayı anlayabiliyordu. Ve bu hastayı benimsemek, ona elinden geldiğince yardım etmek öncelikle onun *doktorluk* göreviydi.

Keşke Chris arasaydı. Elbette onunla bu vaka hakkında konuşmayacaktı, onun dinlenmesi ve işi düşünmemesi gerekiyordu, ama Ellen şimdi Chris'in sesini duymayı ya da ondan gelmiş birkaç kelimeyi okumayı ne kadar çok istiyordu. Dünkü gibi kötü bir geceden sonra bu ona çok iyi gelecekti. Ama cep telefonu hâlâ yeni bir haber iletmiyordu.

9. bölüme vardığında Mark çoktan ana giriş kapısının önündeydi ve kapı mekanizmasını onaran teknisyenle konuşuyordu.

"İflah olmaz derecede eskimiş." Dün cep telefonuyla sigorta kutusunda ona rehberlik eden sesi yine tanımıştı. "Tanrı bilir, belki devrelerden birinin üzerinde bir yerde hâlâ imparatorluk kartalının bir mührü bile vardır. Hiç şaşırmam. Yanlış yerde ekonomi yapıyorlar, biliyor musunuz? Şu enkazı tamir etmek bir süre sonra yeni bir kilit mekanizmasından çok daha pahalıya mal oluyor."

Mark anlayışla başını salladı. "Şöyle bakın: Ekonomik kısıtlamalar nedeniyle yeni kilit mekanizması almazsak buradaki işiniz güvencede olur."

"Hım," dedi teknisyen başını işinden kaldırmadan. "Bunda yine haklısınız."

Ellen gülümsemeden edemedi. "Günaydın, beyler. Sorun mu var?"

"Her zamanki gibi yanlış alarm," diye karşılık verdi Mark. "Solgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Bir fincan kahvenin düzeltemeyeceği bir şeyim yok. Burada olman güzel."

Mark kaşlarını kaldırdı. "Sözleşmiştik, unuttun mu?"

"Tabii ki hayır."

Ona bakışı Ellen'in hoşuna gitmemişti. "Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Burada değil," diye yanıtladı Mark kısaca.

"Söylesenize," diye sözlerini kesti teknisyen, "şu içerideki tipi kapıdan uzaklaştırmanız mümkün mü? Sinirimi bozuyor."

Ellen hastayı ancak o zaman fark etti; yaklaşık yirmi yaşında, kafası tıraşlı ve kalın camlı gözlükleri olan Rüdiger Maler'i. Burnunu teknisyenden sadece birkaç santim uzaklıktaki cama yapıştırmıştı ve kalın bir sülüğe benzeyen diliyle camı yalıyordu.

"Tamam. Eğer içeri girmemize izin verirseniz."

Teknisyen kilit mekanizmasının vınlaması duyulmadan önce açık panelin önünde kısa bir süre oyalandı.

Rüdiger Maler şaşkın bir bakışla camdan geri çekildi ve Ellen ile Mark bölüme girdiler.

"Merhaba, Bay Maler, neden kahvaltıda değilsiniz?" diye sordu Ellen.

"Dışarıdaki adam neden kapıyı bozuyor?" diye bir soru geldi karşılığında. Genç adam neredeyse bir doksanlık boyuyla heybetli bir görüntü sergilese de aklı bir çocuğunkinden fazla gelişmemişti. Sanki sesinin kalınlaşmasına daha çok uzun yıllar varmış gibi tiz bir perdede seyreden sesi de buna uyuyordu.

"Bozmuyor," diye açıkladı Ellen. "Onarıyor."

"Aha," dedi Maler, sonra yüzü bir sırıtışla çarpıldı. "Bir mastürbasyon boşalması." Yürürken blucinindeki lekeyi gururla gösterdi. "Görmek ister misin?"

Ellen bu teklifi reddetmeye kalmadan yeni gece hemşiresi Carola, Bay Brenner ile Maler'in paylaştıkları odadan telaşla dışarı çıktı.

"Rüdiger, çabuk buraya gel!"

Sonra Ellen ve Mark'ı gördü ve kıpkırmızı kesildi. Ellen onun ansızın duyduğu bu utancı yakalanmış olmasına yordu. Hemşire onun hastalarla saygılı konuşmaya ne kadar değer verdiğini biliyordu. Profesyonelce olmayan bir *sen* ya da konuşurken ön ad kullanmak Ellen için bir tabuydu; söz konusu kişi her ne yapmış olursa olsun.

Ama daha sonra Carola'nın utanç nedeninin başka bir şeyle ilgili olduğunu anladı. Narin sırtının arkasına saklamaya çalıştığı bir şeyle.

"Ne oluyor?" diye sordu Ellen.

"Burada böyle şeyler olduğunu bilseydim, inanın kendimi yoğun bakımdan buraya naklettirmezdim," diye inledi hemşire. "Şu kaçıklar bütün gece huzur vermediler; pisliklerini temizledim, mümkün olduğunca çabuk kahvaltılarını vermeye çalıştım, üç kez yanlış alarmla uğraştım ve şimdi de *bu*!"

Hızlı bir hareketle arkasında tuttuğu ellerini öne çıkardı ve iki porno dergisini Ellen'in yüzüne doğru tuttu.

Eğlendiği açıkça belli olan Mark, "Hoop," diyerek geri çekildi. "Hem de sabahın köründe."

Ellen ona kısa bir yan bakış attı.

Bu bakışla, *Bu bölüm benim sorumluluk alanımda, dostum,* diyordu, *ve personelim ATEŞLİ KIZ ÖĞRENCİLERDEN* ve *EKSTRA DEV GÖĞÜSLERDEN iğreniyorsa böyle bir şeyi ciddiye alırım.*

Mark bir anlığına sustu.

Hemşire Carola hissettiği nefreti belirgin bir şekilde gösteriyordu; bu öyle belirgindi ki aslında biraz da komikti. İki dergiyi de sanki son derece mikroplu şeylermiş ve onları en yakındaki çöp tenekesine atmak için *can atıyormuş* gibi baş ve işaret parmaklarıyla tutmuştu. Ellen bu dergileri hemşire Carola yerine doğuştan histerik olan meslektaşı Marion'un bulduğu takdirde neler olacağını düşünmek bile istemedi. Tüm biletlerin satıldığı bir futbol stadyumunda verilecek bir bomba alarmı, burada olacakların yanında herhalde sakin bir kahve buluşması gibi kalırdı.

"Yarım saat önce Bay Brenner'in yatağını yeniden değiştirmek ve yerleri silmek zorunda kaldım," diye söylendi hemşire. "Çünkü her yere kusmuştu. Her ta-ra-fa! Her yere! Yemek arabasında kalan bütün yemekleri tıkınmış olmalı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi şimdi de bu pislik odanın ortasında açık duruyordu!" Dergileri, *artık şunları elimden alın*, dercesine yelpaze gibi salladı.

"O süprüntüleri hemen atın, tamam mı?" dedi Ellen. "Ve Bay Brenner'e gelince, önümüzdeki günlerde taburcu edilecek. O zamana dek tıka basa yemek istiyorsa bunu ondan esirgememeliyiz. Abartmaması için onunla biraz konuşun."

Hemşire başka bir yorum yapmaya hazırlandı ama Ellen ve Mark onu dinlemeden yürümeye başladılar. Mark'ın mesaisi kırk beş dakika sonra başlıyordu; daha önce isimsiz kadınla ilgili ilk izlenimlerini edineceği bolca zamanı vardı.

"Görünüşe bakılırsa bu civarda dergilerin ticaretini yapan birileri var," diye mırıldandı Mark. "Yine de benim bölümümde hastabakıcılar bu tür şeylere biraz daha sakin bakıyorlar."

"Belki erkek olduklarındandır."

"Bir sıfır öndesin. Ama pornolar şu anda hakkında en az endişe edeceğimiz şeyler." Olduğu yerde durdu ve Ellen'e yine

o garip ifadeyle baktı; bu daha çok endişe, şaşkınlık ve şüpheyle karışık bir bakıştı.

"Pekâlâ, Mark, ne oluyor? Bu imalar da neyin nesi?"

"Ehm, Pekâlâ..." Mark ellerini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Şu bana sözünü ettiğin adsız hasta."

"Evet, devam et?"

"Şey, dünkü buluşmamızdan sonra bir kez daha kliniğe geldim. Henüz yorgun değildim ve o da uyanıksa bir gidip bakayım, diye düşündüm."

"Akşam saat onda benim hastama mı gittin?"

Mark başını salladı. "Senin için önemli olduğundan, bu sabah ilk tahminlerimle seni şaşırtmak istemiştim."

Ellen bir yandan şaşırmıştı, ama Mark'ın davranışından da duygulanmıştı. İyi bir adamdı ve Ellen meslektaşlarının onu ne kadar takdir ettiğini biliyordu. Ama bu yine de normal değildi.

"Peki? İlk izlenimlerin nasıldı?"

Mark onun sorularla dolu bakışlarından kaçındı, bunun yerine başıyla 7 numaralı odayı işaret etti. "Kendin bak."

"Neden? Ne oldu?"

"Lütfen, Ellen, kendin bak."

7 numaralı odaya hâlâ bir isim levhası konmamıştı. *Tabii*, diye düşündü Ellen, *Bayan X biraz uygunsuz kaçardı.* Kapıyı tıklattı ve beklediği gibi yine yanıt alamadı.

Ellen kapıyı dikkatle açtı ve donakaldı.

Perdeleri ve penceresi ardına dek açılmış olan odaya girdiğinde gözlerine inanamadı. Ama gözlerinde hiçbir sorun yoktu; tıpkı antibakteriyel bir temizlik maddesinin dezenfektan kokusunu alan burnu gibi.

Ellen şaşkınlıkla Mark'a döndü. "Burada neler oluyor? Kadın nerede?"

"Burada değil." Omuzlarını silkti. "Dün akşam da burada değildi."

Ellen midesinin sıkıştığını hissetti. Sanki aşağı doğru inen ve ansızın duran bir asansörün içindeydi. "Bu olamaz. Daha dün öğleden sonra onunla konuştum."

"Dün bu odada kiminle konuştuğunu bilmiyorum, ama bu bölümdeki bir hasta olamaz. En azından bu odaya konmuş bir hasta yok."

"Sen neden söz ediyorsun?" Ellen tüm bedeninin titremeye başladığını hissetti.

"Ellen, bu kadının hiçbir yerde kaydı yok, personelin de böyle bir kadından haberi yok. Bunu dün araştırdım."

"Bu çok saçma." Ellen, Mark'ı olduğu yerde bırakarak hemşire Carola'nın abartılı bir özenle ellerini yıkamakta olduğu bölüm odasına koştu.

"Yedi numaralı odadaki hastaya ne oldu?"

Carola, Ellen'e dönüp bakmadan önce sıvı sabunluğa yeniden bastırdı. Gözleri kızarmış, yüzü gözyaşlarına bulanmıştı ve sanki alnına hepsini içeren bir düşünce yazılmıştı: LÜTFEN BENİ YOĞUN BAKIMA GERİ GÖNDERİN.

"Yedi numaralı oda mı? Ama bunu daha dün Dr. Behrendt'e de söyledim. Yedi numaralı odadaki hastadan haberim yok." Hemşirenin elleri bol miktardaki köpüğün içinde neredeyse görünmüyordu. "Oda dolu değil."

"İmkânsız!"

Ellen panodaki oda planını çekip aldı. Onu orada tutan kalp şeklindeki mıknatıslar gürültüyle yere düştü.

Gerçekten, plana inanılacak olursa, 7 numaralı oda boş görünüyordu.

"Ellen?" Mark yanına gelmişti ve çaresiz bir sessizlik içindeki hemşireyle kısa bir an bakıştılar. "Baş başa konuşabilir miyiz?"

"Burada neler oluyor, Mark? Yedi numaralı odadaki kadın nerede? Neden oda planına işlenmemiş? Yani, adı bilinmese de en azından odanın *dolu* olarak işaretlenmesi gerekirdi."

"Peki, buraya getirildiğinden Chris ve senin dışında kimsenin haberi yoksa?"

"Mark, bu kadın üç gündür bu bölümde. Öyle basitçe gözden kaçmış olamaz. Bir şeyler yemiş olması gerek... Bir saniye." Ellen çalışma masasının üzerinden klinik mutfağına verilen sipariş listesini kaptı. "Cumadan beri günde üç kez on iki yemek getirilmiş. On iki! Yedi numaralı odayla birlikte *on üç* olması gerek."

"Ama yedi numaralı odanın dolu olmadığını söylersem..."

Hemşire Carola'nın aksi ses tonuna bu denli çabuk kavuşabilmiş olması şaşırtıcıydı. "Kontrol turlarımda odaya mutlaka iki kez baktım. Ve düzenli olarak kontrol ederim, bu konuda kimse bana bir şey söyleyemez. İçeride biri olsaydı onu görürdüm."

Ellen bunu kabul edebilirdi. Hastaların geceleri boş duran odaları aşk saatleri için kullanmaları sık gerçekleşen bir durumdu. Bu konu üzerinde sıklıkla tartışılsa bile, sonuçta *böyle bir şey* için klinikte resmî bir yer yoktu. Gece vardiyası personeline geceleri düzenli aralıklarla odaları kontrol etmeleri tembihlenmişti; dolu olarak işaretlenmiş olsun olmasın.

Ve temizlik personelinin deposu da ilk yardım odası ve banyo gibi bu tura dahil olduğundan Ellen, Carola'ya oralara da bakıp bakmadığını sormaya cesaret edemedi. Sonra aklına başka bir fikir geldi. Onu yaralayan bir fikir.

"Yanlış alarm! Ya aslında yanlış alarm değilse?"

"Her alarm çaldığında nereye koştum sanıyorsunuz?" Gece hemşiresi bir çizgi karakter olsaydı tepesine zikzaklı şimşekler ve fırtına bulutları çizilebilirdi. "O şey üç kez çaldı, ama kapı her seferinde sıkıca kilitliydi. Ve bu hastaya şifrenizi vermiş olduğunuzu da sanmıyorum, Doktor Hanım."

Başka bir gün olsa Ellen bu saygısızlığı onun yanına bırakmazdı, ama o anda bu alaylı ifadeye dikkat edemeyecek kadar karmaşa içindeydi. Çünkü hemşire bir yandan kesinlikle haklıydı; kapı uygun anahtar ve doğru şifre olmadan açılamazdı.

Şimdiye dek her seferinde alarmı çalıştıran bozuk devreydi, ama bunun güvenlik kapısının kilit mekanizmasıyla bir ilgisi yoktu. Peki bu kez?

Ellen kapıya koştu, telaşla şifresini girdi ve teknisyeni binayı henüz terk etmeden yakaladı.

Teknisyen, Ellen'in sorusunu, "Evet, yine aynı bölüm," diye yanıtladı. "Ve kıçım üzerine bahse girerim ki çok geçmeden yine ötecektir. Bütün devre kutusunu değiştirmek gerek. Ama bunu yönetim şefine anlatın. Daha fiyatıyla ilgili bir kelime etmeden sizi bürosundan atar."

"Ve bu devrenin kapıyı açan mekanizmayla hiçbir ilgisi olmadığından eminsiniz, öyle mi?"

"Kesinlikle. Sadece alarmı çalıştırır, ama kapı kapalı kalır. Yönetim bu yüzden bir şey yapmıyor ya. Gitmem gerek. Pekâlâ, bir sonraki alarmda görüşürüz."

Bir kez daha camın ardından ona el sallayan Rüdiger Maler'e doğru baktı, sonra sallanarak yoluna devam etti.

"Oldukça garip bir hikâye."

Ellen'in küçük bürosundaki konuk sandalyesine oturmuş olan Mark kaşlarını çattı. "Özellikle senden başka hiç kimsenin

şu gizemli hastayla ilgili bir şey bilmemesi. Böyle bir şey daha önce hiç olmadı. Üç koca gün. Bu kadar zaman içinde birinin gözüne çarpmış olması gerekir, değil mi?"

Onun yanında kaplan gibi ileri geri yürüyüp duran Ellen ansızın olduğu yerde durdu.

"Mark, ben burada ne kadar gerçek duruyorsam yedi numaralı odadaki kadın da *öyleydi*. Onunla *konuştum*. Bunu biliyorsun!"

"Bana ondan söz ettin, evet."

"Bu inanılmaz, onun üç gün boyunca odada... Dur biraz! *Bana ondan söz ettin* de ne demek?"

"Dediğim gibi. Bana ondan *söz ettin*. Onu *görmedim.*"

"Ama bana inanıyorsun, değil mi?"

Mark yanıt vermekte bir an tereddüt etti ve bu an Ellen için yeterince uzundu.

"İnanamıyorum!"

"Ellen, önce beni dinle. Oda boştu ve içinde birinin olduğuna dair hiçbir işaret yok. Yani, onun nasıl koktuğunu bana anlatmıştın; o halde en azından bu kokunun odaya sinmiş olması gerekirdi. Ama böyle bir şey yoktu. Ve sonra hiç kimsenin kadını görmemiş olması. O zaman herhalde sorman gereken başka bir..."

"Ah, hayır, hayır, dostum, *Chris* onu gördü!"

Mark şaşkınlığını belirten bir hareket yaptı. "Bunu ona sormak şu anda zor olacaktır."

Ellen sonunda öfkeyle patladı. "Bunu aklım almıyor! Bütün bunları uydurmuşum gibi konuşuyorsun. Bunu neden yapıyorsun, bilmiyorum, ama Chris'in onu gördüğünü sana kanıtlayabilirim."

İçinde başvuru formlarının ve diğer hasta dosyalarının durduğu dosya dolabının en üst gözünü çekti. Ö harfinde sıralanmış

kahverengi dosyaların sayfalarını telaşla karıştırdı. Kadının adı bilinmediği için dosyayı ÖİV adına açmıştı.

"Ober, Ochse... işte bak, ÖİV! Burada ve bu da Chris'in yazdığı notlar..."

Ama dosyanın içi boştu.

Mark'ın ona bakışı Ellen'in hiç hoşuna gitmemişti. Açıkça hiçbir sözüne inanmıyor gibiydi.

"Mark, burada neler döndüğünü bilmiyorum, ama sana yemin ederim, *dosya buradaydı!* İçinde olması gerek. Onu oraya kendi ellerimle koydum!"

Tabii öyle yaptın. Ve dosyanın içine yeterince uzun bakarsan -hokus pokus- tekrar yerine dönecektir, dedi içinden alayla.

"Dün senin için oldukça gergin bir gündü," dedi Mark. "Bunu kendin söyledin. Çok az uyudun, havaalanından buraya olan yol uzundu, Böck'le yaşadığın elektro-şov olayı. Bana göre aşırı stres yüklüydü. Acaba senin..."

"Mark." Ellen sakin ve ikna edici olmaya çalıştı ve bunu yapabildiğini şaşkınlıkla gördü; en azından sakin olmayı başardı. "Bir insanın hayali öyle basitçe kurulamaz. Bu yapılabilse bile, ben hasta kadınla konuştum. Tıpkı Chris'in benimle konuştuğu gibi."

"Bana anlattığına göre dün oda karanlıktı, değil mi? Chris de bu gizemli hastayı çok kısa görmemiş miydi?"

"Nereye varmak istiyorsun?"

"Diyelim ki herkesçe tanınan şakacı hastamız size bir oyun oynamaya kalksaydı ne olurdu?"

"Rüdiger Maler'i mi kast ediyorsun?"

Mark başını salladı. "Ya seni aldattıysa? Burada dalga geçmediği kimse kalmadı."

Şimdi Ellen'in gülmesi gerekmişti. Kısa, acı bir gülüş. "Maler'i bir kadından ayıramayacağımı mı sanıyorsun?"

"Ellen, dün stres altındaydın; bunu unutma. Herhalde maceralı yolculuğuna çıkmadan önce Chris de öyleydi. Algı ve stresin de kendi kuralları vardır."

"Şimdi beni iyi dinle, analiz ustası. Chris'le olan problemin seni ilgilendiren bir konu, ama beni dünden beri aklımın başımda olmadığına inandırmak istiyorsan sana bunun aksini garanti ederim. Stres altındaydım, tamam. Ama insan burada her gün böyle yaşıyor. Bunu sana anlatmama gerek yok, değil mi? O halde beni paranoid ya da her neyse o olduğuma inandırmaya çalışma, tamam mı?"

"Paranoid olduğunu söylemedim. Sadece hiçbir karşılaşmanızda kadını doğru dürüst göremediğini söylemek istedim. Maler'in ya da şakayı seven başka birinin..."

"Yeter, Mark. Yardımın için de teşekkürler."

"Ellen, bu bölümden hiç kimse o kadar kolay kaybolamaz. Yani..."

"Unut gitsin, Mark. Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, bunu daha net söylemene gerek yok."

"Tamam, tamam. Zaten çoktan işe dönmüş olmam gerekirdi." Mark iç geçirerek kapıya doğru gitti. "Bütün bunlara inanmak kolay değil, Ellen. Bir fırsatın olursa belki kendini benim yerime koyarsın."

"Tersi olsa nasıl olur?"

Mark bakışlarını kısa bir an yere indirdi; sorusunu sormadan önce düşünüyor gibiydi: "Herhangi bir şey alıyor musun? Gerginlik için yani?"

"Ciddi değilsin, değil mi?"

"Bunu ara sıra hepimiz yapıyoruz."

"Sen işine dönmüyor muydun?"

Mark omuzlarını silkerek Elen'in bürosundan çıktı.

Ellen bir ya da iki saniye boyunca gözyaşlarına boğulacağını sandı, ama sonra kendini topladı.

Ağlamanın yararı yok. Düşünmeye çalışsan daha iyi.

Yavaşça koltuğunu döndürerek isimsiz kadınla yaptığı konuşmayı hafızasına geri çağırdı.

Hayalindeki beyazperdede *uzun, kâküllü saçlar* belirdi. Maler kesinlikle başına bir peruk geçirmiş olamazdı; bunun için yeterince zeki değildi. Olsa bile, kadın tamamen farklı bir görünümdeydi. Onda... *Bir saniye!*

Ellen göz ucuyla mantığına bunun önemli olabileceğini haber veren bir şey yakalamıştı. Sandalyesini biraz geri döndürdü ve onu tekrar gördü.

Biraz önce öfke ve heyecandan köpürmüşken *–stres, bu stresti, harika Ellen, öfke de bir stres durumu!–* bu küçük ayrıntı gözünden kaçmıştı. Ama şimdi açıkça yüzüne haykırıyordu.

Fazla hızlı hareket ettiği takdirde sanki bu küçük ayrıntı her an tekrar kaçabilirmiş gibi yavaşça sandalyesinden kalktı ve dosya dolabına gitti.

Neden daha önce kilitli değildi? *Bu bir kural ve sen kurallara her zaman uyarsın.*

Yanıtı gözlerinin önünde durduğundan bu soru ancak şimdi aklına gelmişti. Parmakları metalin gri cilalı tabakası boyunca devam eden çiziğin üzerinde soğuk terden oluşan bir iz bıraktı. Çizik tam da çekmece kilidinin mandalı iç taraftan kapadığı yerin yanındaydı. Biri uzun, ince bir cismi oraya sokup mandalı itmeyi başarmıştı. Şimdi yine bütünüyle mantığına hâkim olan Ellen

dosya dolabının üzerinde *Pschyrembel*'in bir sayısı ile *Kırmızı Liste*'nin arasında duran mektup açacağını gördü.

Ellen kimi kastettiğini bilmeden kendi kendine, "Çekmeceyi kırdın ve dosyayı aldın," diye mırıldandı.

İsimsiz kadın mı? Mümkün olduğunca hiç kimsenin gözüne çarpmadan bölümden çıkmanın yolunu ararken ona hiçbir şey ifade etmeyen formları beraberinde götürmek için görülme riskini gerçekten göze almış olabilir miydi? Bunun için ayrıca korku ve şoktan oluşan tüm handikapların ötesinde berrak bir zihin ve algılama yetisi gerekmez miydi?

Hayır, daha öğleden sonra travma halinde tuvalet kabinine gizlenip kendi kendine Kara Adam şarkısını söyleyen biri bunu yapacak durumda olamazdı.

Peki o zaman kim?

Belki de Kara Adam'ın kendisi?

Ellen'in tüyleri diken diken oldu. Ya bu herif kadının kaldığı yeri bulduysa? Bu imkânsız değildi. Böyle bir durumdaki kadının göze çarpar çarpmaz getirileceği yerler çok fazla değildi. Sonuçta göze *çarpacağını* tahmin etmek de zaten zor değildi.

"Evet, sorup soruşturdun ve onu buldun," diye mırıldandı Ellen. "Belki de kendini onunla ilgilenen bir akrabası gibi gösterdin; herhalde öylesindir de. Ama senin ilgilenme tarzın başka. Başına dert açılsın istemedin."

Bu, bir gecede üç yanlış alarmın çalmasının da bir açıklamasıydı. Kapıyı ilk hamlede açamamıştı, ama biraz teknik bilgi ve içgüdüyle şansı yaver gitmişti.

Eğer gerçekten böyle olduysa asıl soru, herifin kadına ne yapmak istediğiydi. Herhalde onu mum ışığında romantik bir akşam yemeği yemek üzere eve götürmemişti.

Seni dövecek ve evin efendisinin kim olduğunu sana adamakıllı öğretecek. Ve bu kuralları bozanın başına ne geleceğini de.

Ellen telefona sarıldı, ama sonra tekrar elini çekti. Kime haber vermeliydi? Mark'a mı? Mark ona gece hemşiresi ya da sorunun yine devrelerde olduğundan emin olan teknisyen kadar az inanıyordu.

Elbette Mark'a tahminlerini anlatabilirdi, ama gururu buna engel oluyordu. Hele birkaç dakika önce onu kafayı sıyırmış histerik bir kadın gibi gördükten sonra asla.

Polis? Onlara ne anlatacaktı? Hasta hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Meslektaşı ve personeli hastanın gerçekten var olduğu konusunda ona inanacak olsa bile polis ona inanır mıydı?

Yanıt, buradaki her şeyi uydurduğu gerçeği kadar açıkça belli olan bir *hayır* olacaktı.

Ne olduğunu kendisi ortaya çıkarmalıydı. Aramaya nereden başlayacağını da biliyordu.

9

Ellen cam kapıdan içeri girdiğinde hastanenin genelinde alışılmış olan ve herhalde onun hiçbir zaman alışamayacağı dezenfektanın kâfur kokusu burnuna çarptı. Midesinin öncelikle bu kokudan dolayı ve yine bütün gün hiçbir şey yemediği için büzüldüğünü hissetti. Ama şu anda yemek ikinci plandaydı. Asıl açlık duyduğu şey burada bulacağı gerçekler ve bilgilerdi. Chris'in artık kayıp *–çalınmış–* olan raporunda yazdığına göre isimsiz kadın buraya, acil servise gelmiş ve buradan da Orman Kliniği'nin 9 numaralı bölümüne transfer edilmişti. O halde burada kaydı olmalıydı.

Ama asıl sorun, şehir kliniğinin özerk olması ve Ellen'in doktorların raporlarını kliniğin veri tabanına giriş yapan yerel ağ üzerinden soruşturamamasıydı. Yine yazıyla ve e-postayla adı bilinmeyen bir hasta hakkında bilgi talep etmek de zordu. Bu durumda Ellen'e geleneksel yolu izleyerek kişisel sorgulama yapmaktan başka seçenek kalmıyordu.

Tüm titizliğine karşın bu ona pek de yanlış gelmemişti. Klinik parkından geçip kendi bölümünden acil servise yürüyerek gitmek neredeyse on dakika sürüyordu ve hareket etmek ona iyi gelmişti. Yürümek Mark'ın şüphesine ve hemşireye duyduğu öfkeyi biraz azaltmıştı; görünenin aksini kanıtlayamadığı ve bir budala gibi ortada kaldığı için kendi çaresizliğine duyduğu öfkeyi de.

Ama gerginliği hâlâ sürüyordu. Buna şaşmamak gerekirdi; başına olabilecek en kötü şey gelmişti: Chris'in ona emanet ettiği kadın ortadan kaybolmuş, kaçırılmıştı.

Hasta tehlikede olduğunu düşünüyor, diye not düşmüştü Chris. *Ona inanıyorum.*

Bu aklına gelince Ellen ürperdi. Bu bir tek kelime *-tehlike-* ona dev bir canavar gibi görünmüştü. Tıpkı o kocaman kara köpek gibi...

Korktuğu gibi acil serviste tek yardım arayan kişi Ellen'in kendisi değildi. Danışmanın önünde toplanmış olan bir grup, karmaşık bir Almanca-Türkçe karışımıyla konuşarak bankonun ardındaki genç hemşireyi ikna etmeye çalışıyordu. Ellen'in anladığı kadarıyla babasının yanında, tekerlekli iskemlede ağlayan küçük çocuk oynarken bir yere düşmüş ve ayak bileğini kırmıştı.

Bu uzun sürebilir, diye düşündü Ellen öfkeyle ve gözleriyle başka bir klinik personelini aradı. Koridordan telaşlı adımlarla ikinci bir hemşirenin geldiğini gördü. Ama Ellen hemşireyle konuşmak üzere bankodaki aileyi itip o tarafa yönelmeden hemşire çocuğu da alıp üzerinde *AMBULANS* ve *GİRMEK YASAKTIR!* yazan buzlu camlı bir kapı kanadından içeri girdi.

Ağzına bir sigara sıkıştırıp kapının önüne çıkan baba dışında aile bu barikatı görmezden gelmiş gibiydi. Bankodaki hemşire hâlâ hararetli bir şekilde birbirleriyle konuşan kadınları fazlaca el kol hareketi yardımıyla, "Bakın, hemen şurada, gördünüz mü?" diyerek bekleme salonuna gitmeleri için ikna etmeye çalışıyordu. Ricasına uymaları iki dakika sürdü; nihayet bankonun önü boşalmış ve Ellen derdini anlatabilmişti.

"Ne yazık ki hasta dosyalarımızı size verme yetkim yok," dedi hemşire. Orman Kliniği'nin görevlilerinin aksine adı forma-

sının üzerinde bütün olarak yazıyordu: Lucia Hagmeyer. "Nakil formunda bir doktor raporu yok muydu?"

Ellen içinde Chris'in yazdığı kısa bir rapor özetinden başka bir şeyin bulunmadığı kayıp dosyadan söz etmekten kaçındı. Klinik içi bilgisayar ağında çıkan bir sorun olduğunu söyledi.

Klinik içi ağ sorunu her zaman iyidir, diye düşündü. *Bir şey ters gittiğinde suçu bilgisayara at; buna herkes anlayış gösterir.* Ve anlayış dolu bakışlarına bakılırsa *klinik içi ağ sorunu* Lucia Hagmeyer için seyrek yaşanan bir durum değildi.

"Hasta görüşmesi biter bitmez bölüm doktoruyla konuşacağım. Lütfen bekleme salonunda oturun; hemen karşıda, görüyor musunuz?"

Ellen kapıyı elbette görüyordu. Ama üzerinde asılı duran ve bekleme salonlarında beklemenin, zaman kavramı açısından kendi yasaları olduğu uyarısını veren saate de baktı. *Kısa bir süre oturmak* bazı durumlarda saatler alabilirdi. Ama onun zamanı yoktu. Öncelikle gizemli kadının zamanı yoktu; hele ki gerçekten kaçırılmışsa.

Böylece Ellen talebinin ivediliğini bir kez daha vurguladı, bunun üzerine Lucia Hagmeyer, "Bakayım, sizin için ne yapabilirim," diyerek ayağa kalktı ve yerine HEMEN DÖNECEĞİM levhasını bırakıp bankonun ardındaki koridorda kayboldu.

Çok geçmeden iri yapılı sarışın bir kadın eşliğinde geri döndü. Sarışın kadının ona gülümseyişindeki bir şey Ellen'in hoşuna gitmemişti ve doktor kadının göğsündeki ismi görünce bu gülümsemede hoşuna gitmeyen şeyin ne olduğunu anladı. Karşısında Doktor März duruyordu.

"Eveet," dedi Dr. März ve lateks eldivenlerini abartılı bir hareketle çıkardı. "Demek meslektaşım Dr. Roth sizsiniz."

Ellen, Bay Brenner'in dehidrasyon olayına verdiği tepkide kendini bir an bile haksız görmese de –ve şimdi de kendini haklı görüyordu– *beceriksiz* kelimesiyle biraz değil, boğazına dek belaya battığını anlamıştı.

Yine de bu gergin ortamı gidermeye çalıştı ve günah keçisi yaptığı EVİ'nin[12] yardımıyla en dostane tavrını takınarak Dr. Anna März'e mesleki yardım talebini yineledi. Bu tavır Ellen'e akla gelebilecek tüm çabalara mal olmuştu. Avantajının tadını açıkça çıkaran kadın küçümseyen bir baş işareti yaparak iri bedeniyle Ellen'e tepeden baktı.

Ellen talebini dile getirirken Anna März sanki birkaç saniyeliğine gerginlikle düşünüyor gibiydi. Sonra Ellen'in çoktan korktuğu yanıt geldi: "Çok üzgünüm, Dr. Roth, ama bana hastanın adını veremediğiniz takdirde korkarım size yardım edemem. Hastanızın adını bilmiyor musunuz?"

"Bu *özel* vakada, hayır. Bu yüzden hasta kayıtlarınıza bir göz atabilirseniz size minnettar olurum. Kadın otuz yaşlarında, yaklaşık benim boyumda ve koyu saçlı. Yüzünde ve bedeninde şiddet gördüğüne dair derin izler var."

Anna März tekrar düşünüyor gibiydi. "Bu kadının bizde ne zaman tedavi edildiğini söyleyebilir misiniz?"

"Saatini tam olarak bilmiyorum ama cuma günüydü."

Dr. März'in gözlerinden kısa bir parıltının geçer gibi olduğunu gördü. İşte!

Ama doktor inadında ısrarlıydı. "Şey, o zaman bir bakmam gerek, ama şu anda ne yazık ki çok işim var. Elbette daha sonra sizin için bir bakarım. Burada bekleyebilirsiniz ya da daha sonra tekrar gelin."

12 Elektronik Veri İşlemi. (ç. n.)

Ellen patlamanın eşiğine gelmiş bir volkanın lavı gibi öfkenin içinde yükseldiğini hissetti. "Sizden yardım etmenizi tekrar rica ediyorum, Doktor Hanım. Çok işiniz olduğunu anlıyorum ama belki verilerinize girmenin bir yolu vardır."

Anna März başını iki yana salladı; bakışlarındaki üzüntünün yapmacık olduğu açıkça belliydi. "Üzgünüm ama olmaz. Bu hem verileri koruma hakkı gereğince yasak, hem de..." budalaca bir sırıtışla ekledi, "... hem de, sizin için bir ayrıcalık yapacak olsam dahi, ki bu klinik dışından birine hiç yapmamam gereken bir şey, bilgi sistemimize zaten pek güvendiğiniz de söylenemez."

Ellen, bunun ardından neyin geleceğini hemen sezmiş olsa da, "Bununla ne demek istediniz?" diye sordu.

Dr. Anna März'in sırıtması kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Kim bilir, sisteminizin çöküşü bilgisayar ağı sorunundan değil de aksine *beceriksiz* bir girişimden kaynaklanıyor olmasın?"

Şimdi volkan patlamanın eşiğindeydi. Bu aptal kadın bütün sinsiliğini ortaya koyarak onunla hesaplaşıyordu ve Ellen'in buna karşı yapabileceği hiç ama hiçbir şey yoktu. Aslında hastasının kaçırılmış olduğunu açıklayarak olayın ivediliğinin altını çizebilirdi, ama böyle yaparak aynı zamanda *görev ihmalinin* başka bir örneğini de ona gümüş tepside sunmuş olacaktı. Ve Ellen kadının kayboluşunun işlenmiş bir suç olduğunu sağlam bir şekilde kanıtlayamadığı sürece bu keçi tarafından parmakla gösterilmek de istemiyordu.

Ellen talebinin ivediliğini bir kez daha vurguladığı sırada acil servisin giriş kapısı açılarak ardına dayandı ve yüzü kireç gibi olmuş bir kadın içeri girdi.

Bir eliyle girişin önünde duran karavanı gösterirken diğer elinde tuttuğu şeffaf naylon torbayı yukarı kaldırdı. Ellen torbanın

içinde bir tür planya ve testere talaşına benzer kanlı bir şeyler gördü. Aralarından üç tane parmak dışarı çıkmıştı.

"Kocam," diye soludu kadın; tamamen kendini kaybetmişti. "Yuvarlak testere. Kaza. Dışarıda, arabada."

Lafı henüz bitmeden yeşil tulumlu adam karavanın yan kapısını açıp dışarı çıktı. Bu arada parmakları kesik olan elini tutuyordu. Ellen kesilen yerden çok az kan aktığını gördü.

Hâlâ şokta.

"Doktor hanım, şimdi lütfen izin verin," dedi Dr. März abartılı bir sevimlilikle. "Sizi ararız. Uygun bir zamanda."

Sonra hemşire Lucia'yla birlikte yaralıyı karşılamak üzere oradan ayrıldı.

"Tekrar yerine dikilebilir mi?" Kadın, içinde kocasının parmak uçlarının bulunduğu plastik torbayı Ellen'in yüzüne doğru tuttu. Ellen torbaya bir göz attı, sonra Dr. März ve hemşirelerin, ortalarına aldıkları yaralıyı giriş kapısına doğru götürdüklerini gördü. Bu şansı şimdi kullanabilirdi, ama bu arada oldukça fazla riske girmesi gerekirdi. Disiplin cezası almasına neden olmakla kalmayıp en kötü durumda mesleğine bile mal olabilecek bir risk.

Ama o şiddet görmüş ve dehşetten çıldırmış kadının resmi kafasından çıkmıyordu. Sonra Chris'e verdiği söz vardı. Ve ölü Margitta Stein.

"Bunları tekrar dikebilirler mi?"

"Belki," diye fikrini belirtti Ellen ve ana kapıdan iki adım uzaklaşmış olan Dr. März'e doğru baktı. Sonra kanatlı kapının aralığından içeri süzülüverdi.

Bir erkek sesinin, "Pekâlâ, şimdi bir röntgen alacağız," dediğini duydu. "Sonra ayağındaki kemiğin nasıl göründüğüne bakabilirsin."

İkinci hasta kabul odasına gizlice baktı ve Türk çocuğun önünde, sırtı ona dönük oturan bir doktor gördü. Onların iyice meşgul olduğundan emin olunca Anna März'in odasına doğru yürümeye devam etti.

Kapı açık duruyordu. Ellen iki tarafa da bir kez daha baktı, sonra yavaşça içeri girip kapıyı sessizce ardından kapattı.

Doktorun odası kendisininkinden biraz daha büyüktü ve Anna März'in çiçek esanslı parfümüyle doluydu. Ellen sayısız dosya ve formun üst üste yığılı olduğu çalışma masasına oturdu. Bilgisayar monitörünün ekranında uçan tost makineleri görünüyordu. Amiga'nın ekran koruyucu olarak düzenlediği küçük kanatları olan tost makinesi görüntüleri epey eskiden kalmaydı.

Fazla zamanı kalmamıştı. Şansı varsa bilgisayara şifre konmamış olurdu, yoksa...

Buradan çekip gider ve şansını şu çocuk dostu doktorda denersin.

Ama Ellen'in şansı vardı. Hatta umduğundan da fazla. Hastane bilgi sistemi, kısaca HBS, kendi kliniklerinde kullandıkları yazılımla aynıydı.

Ellen arama çubuğunu açıp geçen cuma gününün tarihini yazdı. Kısa bir *lütfen bekleyiniz* mesajından sonra yanlarında kayıt saatleri ve bunu izleyen dosya numaralarının bulunduğu bir isim listesi göründü. Liste şaşılacak derecede uzundu. Görünüşe bakılırsa cumaları burası epey hareketli oluyordu; özellikle akşamları ve geceleri. Buna şaşmamak gerekirdi; ne de olsa en çok hafta sonları alkol alınıyor, her tür kaza adeta önceden programlanıyordu. Ellen yeniden arama çubuğunu açıp kadın hastaları seçti. Liste hâlâ yirmi ismi kapsıyordu. Hastasının do-

ğum tarihini bilmediğinden, geriye her isme tek tek bakmaktan başka çaresi kalmıyordu.

Lanet olsun!

Koridorun bir yerlerinden bir adamın ağlamaya benzeyen sesi duyuldu. "Ama onlara ihtiyacım var!"

Ellen duvar rafının yanında duran saate kaçamak bir bakış attı. Daha on sekiz dakikası vardı. Bu zaman içinde kendi bölümüne geri dönmediği takdirde başı derde girerdi; kuşkusuz o da burada yakalandığı takdirde başına geleceklerle kıyaslanamazdı.

Aceleyle listeleri gözden geçirdi. Kesik yaraları, bir bilek kırığı, çıkık bir omuz, bir... *İşte*!

Kadının adı Silvia Janov'du. Ve görünüşe bakılırsa burada söz konusu olan şey tam isabetti.

Ellen, *doğum tarihini 20.01.1974* olarak okudu. Uyuyordu. Bayan Janov ev *hanımıydı.*

Tedaviyi yapan doktor B. Drexler'in bildirdiğine göre, göğüs bölgesi ve kollarda olduğu gibi yüzün iki yarısında da hematom[13] tespit edilmişti. Bunlardan birkaçı kendi görüşüne göre *kaza sonucu oluşmamıştı*; yazıda ifade edilen, kadının son zamanlarda sıklıkla dövülmüş olduğuydu. B. Drexler yine de kesin bir ifade kullanmamış, kazanın türü hakkında, *Merdivenden düşmüş olduğu iddia edilebilir*, şeklinde yorum yapmıştı.

Ellen okumaya devam etti. Bayan Janov getirildiğinde şoke olmuştu. Şiddetli darbeler almış olması gerektiği halde acil servis doktoru *kırık ya da iç kanama* tespit etmemişti. "Diğer bulgular" kısmında şunlar yazılıydı: *Fazla alkol alımı, bedende hijyen eksikliği, buna bağlı olarak koltukaltlarında ve genital bölgelerde mantar enfeksiyonu.*

13 Damarlardan çıkan kanın yaralanmış deri altında toplanması. (ç. n.)

Yeterince hasta ve kaza raporu okumuş olduğu halde bu raporun soğukkanlı tarafsızlığı Ellen'e iğrenç görünmüştü. Bu kadının kaderi satırlar arasında yalın biçimde ortadaydı. Ama yine de şu B. Drexler için ayyaş, alkolik bir kişiden başka bir şey değildi. Kocaları tarafından dövülen ve belki de daha iyisini hak etmeyen, *sorunlu ailelerdeki* sayısız kadınından biri.

"Onunla herhalde aynı restoranda oturmak istemezdin, sevgili Bay Drexler," diye mırıldandı Ellen ve *veri yazdır*'ın üzerine tıkladı.

Şu Silvia Janov'un isimsiz kadın olduğundan emindi; iç sesi böyle söylüyordu. Yine de diğer isimlere bakmak istiyordu. Ama bunu yapamadı.

Ellen bir sonraki veriyi açtığı sırada kapı açıldı. Dr. Anna März içeri girdi.

10

Orman Kliniği'nin şef odasına girildiğinde ilk göze çarpan şey meşe ağacından yapılma dev çalışma masasıydı. Odanın ortasında bir sunak gibi duruyordu.

Ama ardında Profesör Raimund Fleischer oturduğunda masa sanki büzülüyordu. Fleischer elli yaşlarında, keskin yüz hatları olan, atletik yapılı, dev gibi bir adamdı. Briyantinle bastırmaya çalıştığı kır düşmüş gür saçları onu ellili yılların beyaz perde yıldızları gibi gösteriyordu.

Bazı klinik çalışanlarının ellerini ağızlarına siper ederek ona *güzel çocuk* demelerinin nedeni, bu saç modeli ve abartılı özen gösterdiği dış görünümüydü. Şüphesiz bir deste para teklif edilse dahi hiç kimse bu lakabı yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdi.

Fleischer klinik yöneticiliğinin yanı sıra araştırmacı ve üniversite doçentiydi. Günlük planında bir tek boş dakikasının olmayışıyla ünlüydü. Ama Ellen'in yan kliniğe izinsiz girişi üzerinden henüz yarım saat bile geçmeden onu odasına çağırtmıştı.

Ellen onun kendisini azarlayıp adamakıllı bir ihtar çekeceğini sanıyordu. Ama bu konuda ünü kötü olan klinik müdürü şaşırtıcı biçimde sakindi. Ellen'e göre neredeyse fazla sakindi. Hatta ona çay bile ikram etmişti. Bu arada o güçlü görünümüne hiç uymayan narin, uzun parmakları dikkatini çekti.

"Sevgili Doktor Roth," diye başladı Fleischer ve sesinin alışılmamış sakin tonu Ellen'in tüylerini ürpertti. "Neden burada oturduğumuzu sanırım size açıklamam gerekmiyor. Yaptığınız şeyin nedenini de sormayacağım. İkimiz de her eylemin çevremize mantıklı görünüp görünmediği fark etmeksizin, mutlaka bir nedeni olduğunu bilecek kadar uzun süredir psikiyatri alanında çalışıyoruz."

"Ben yine de bu işin iç yüzünü..." diye söze girdi Ellen, ama Fleischer antipatik bir hareketle onun sözünü kesti.

Beni kovacak. Bu yüzden bu kadar sakin. Burada kendimi yüksek sesle savunmayıp onun gibi sakin kamamı istiyor; beni kovduktan sonra bile, diye düşündü Ellen.

"Doktor Roth, Orman Kliniği yılda on iki binden fazla hastanın emanet edildiği, on sekiz bölümü olan, köklü, saygın bir psikiyatri kliniği. Yaklaşık altı yüz kişi çalıştırıyoruz. Bunların her biri kusursuz niteliktedir ve harika park arazimizden bakıldığında, kliniğimizin iyi ünü sağlam temelli ve uzman servisimize dayanır. Biz harika bir takımız; temizlik görevlilerinden şeflere ve başhekimlere kadar. Ve siz, Ellen, dört yıl önce bize geldiğinizden bu yana hep iyi niyetinizle dikkatimi çektiniz."

Fleischer neredeyse yapmacık bir yavaşlıkla çayından bir yudum alıp fincanı tabağına geri koydu. "Ama bir takım, ancak biri sırayı bozmadıkça iyi çalışır. Ve daha önceki eyleminiz... eh, tüm kuralların ötesinde bir solo danstı diyelim."

"Bir hasta, dosyasıyla birlikte bölümümden kayboldu," diye patladı Ellen. "Tek istediğim..."

"Ne istediğinizi biliyorum," diye araya girdi Fleischer. "Olayla ilgili bilgi edindim. Ayrıca dün şu kıl payı engellediğiniz intihar girişimi yüzünden yaşadığınız büyük ruhsal sıkıntıdan da haberim var."

Ellen yengeç gibi kızardığını hissetti. Bu da ne demekti? Bunu yapmamasını açıkça söylediği halde Mark yine de onunla görüşmüş müydü? Şimdi Fleischer de mi onun fazla gergin olduğunu düşünüyordu?

Ellen fikrini belirtmekten vazgeçip Fleischer'in konuşmasına izin verdi. *Haydi bakalım, bu işi bitirelim. At artık beni dışarı. Bana söylemek istediğin bu, değil mi?*

"Bu olayın üzerinizde iz bırakmadan geçip gittiğini düşünemem," dedi Fleischer ve bu arada ısrarla ona baktı. "Bu konuda size kesinlikle anlayış gösteriyorum. Ama yine de biraz önceki davranışınıza öyle basitçe göz yumamam. Bundan çıkardığım sonuçlar var. Öte yandan sizin gibi bir gücü de kaybetmek istemem, Ellen. Bu yüzden bir hafta izne çıkmanızı istiyorum. Muhakkak birkaç izin gününüz kalmış olmalı. Önerimi kabul ederseniz ihtarname vermeyeceğim ve sicilinize bir şey yazmayacağım. Evet, hatta size karşı yasal işlem başlatmamaları konusunda komşu kliniğimizin yöneticilerini ikna edeceğim."

"Ama benim..."

"Neyiniz olup olmadığının bu konuya bir yararı yok. Önerimi kabul ediyor musunuz?"

Ellen'in Fleischer'in teklifini kabul etmekten başka bir çaresi kalmamıştı. Bir ihtar ya da istifanın gelecekteki kariyerine yapacağı etki ölümcül olabilirdi.

"Çok iyi." Fleischer açıkça hoşnuttu. "Anlaşacağımızı biliyordum. Bu tatilin size iyi geleceğini göreceksiniz. Ve sonra yine yepyeni ve dinlenmiş olarak işinizin başına döneceksiniz. İnsanlar bazen şanslarını zorlarlar. Bu konuda erkek arkadaşınızla çok ortak yönünüz olduğunu söylemeliyim. Dr. Lorch da üç haftalık tatilini sadece benim baskım sonucu aldı ve bunlar kullanmadığı izinleriydi."

Fleischer deri koltuğundan kalkarak Ellen'e küçümseyen bir gülümsemeyle baktı. "İkiniz de güzelce dinlenin. Bu konuya kapanmış gözüyle bakalım."

Ellen de ayağa kalkmıştı, ama kesinlikle bu kadar çabuk atlatılmak istemiyordu. "Bir şeyi bilmek isterim."

"Neymiş?"

"Bir yandan becerimi övüyorsunuz, ama bununla birlikte bu kadının varlığına ve bölümümden kaybolduğuna inanmıyorsunuz."

"Hayır, sevgili meslektaşım, size inanıyorum. Bu hastanın varlığını sizden başka kimsenin bilmemesini biraz garip bulduğumu da itiraf etmeliyim, ama..." çaresiz bir hareket yaptı, "eh, bazen en iyi takım bile hata yapabilir."

"Hata mı? Bu olay sizin için daha fazlası değil mi?"

"Ellen, rica ederim. Bir de benim bulunduğum yerden bakmaya çalışın. Kapalı bölümlerden kaçan hastalar hep olmuştur. Bu nedenle doktorlarımın Sherlock Holmes'çuluk oynaması için bir neden göremiyorum. Bu polisin işi."

"İki yıl önce yangın talimi sırasında buradan kaçan kimliksiz serseriyi hatırlıyor musunuz? Polis araştırma yaptığı halde adama ne olduğu bugüne dek ortaya çıkmadı. Hakkında bizim bile bir şey bilmediğimiz bu hasta için çaba sarf edeceklerine inanıyor musunuz?"

Artık Fleischer sabırsızlanmaya başlamıştı. Önce kol saatine, sonra randevu defterine baktı. "Bu tür olaylar üzücüdür, ama bununla yaşamak zorundayız. Öncelikle *siz* bununla yaşamak zorundasınız, Ellen. Şimdi bir hafta dinlenme izni alacaksınız. Bu zaman zarfında klinikteki işlerinizde bir aksama olmayacak. Bu olaydaki bütün kararları ve uygulanacak taktikleri bana bırakın. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

"Ah, evet, bunu yaptınız."

"İyi o halde." Çalışma masasının ardından çıkarak kapıya yöneldi. "Ve şimdi bağışlayın, bir randevuya yetişmem gerek."

Ellen yönetim binasından çıktığında onun için belli olan iki şey vardı: Kendine olabildiğince çabuk yeni bir iş bakacaktı, ama önce Silvia Janov'a bir ziyarette bulunmalıydı.

Bu olayda yolunda gitmeyen bir şey vardı. Ve bunun ne olduğunu ortaya çıkarmak istiyordu. Hele şimdi daha da çok!

11

Herhalde Immanuel-Kant Sokağı'nın neredeyse hiçbir sakini oraya adını verenin kim olduğunu bilmiyordu. Sokak *sosyal sorunların odak noktası* olarak hazin bir ün elde etmiş semtlerden birindeydi.

Cepheleri kirli sarı renkteki biri dizi sosyal konuttan ve ellili yılların başlarından kalma, harap olmuş, küçük, baraka evlerden oluşan bir mahalleydi. Aslında büyük bir elektrik kurumunun işçileri, on beş yıl önce kurum kapatılana dek aileleriyle birlikte burada oturmuşlardı.

Eski işçi mahallesi gitgide işsizler ve sosyal yardım alanlar için bir sürgün yerine dönüşmüştü. Bir zamanlar sardunya saksılarıyla dolu olan beyaz ön cephelerin üzerini şimdi sadece her tür ve büyüklükte grafitiler doldurmuştu: NAZİLER DIŞARI'dan KAHRETSİN! GELECEK YOK'a kadar.

Silvia Janov'un yaşadığı iki katlı evin yarısı olan 27b de berbat durumdaydı. Çatının sızdırdığı daha uzaktan belli oluyordu ve aktarma zamanı çoktan gelmişti; gri kahverengi dış sıva sayısız yerden dökülmüştü. Buna karşın yepyeni uydu çanağı ve kıpkırmızı cilalı posta kutusu yolunu şaşırmış yabancı bir cisim gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa Immanuel-Kant Sokağı'nın 27b'de oturan sakinleri için çok sayıda televizyon kanallarının

olması, sızdırmayan bir çatıdan ya da bakımlı bir ön bahçeden çok daha önemliydi.

Ellen cılız bir kedinin içinde yiyecek bir şeyler eşelemekte olduğu, boşaltılmamış bir çöp bidonun yanına park etti. Üzerlerine bol gelen eşofmanları içindeki dört genç, karşı evin duvarında adı herhalde *kim duvarın en tepesine işer* olan bir oyun oynuyorlardı. Ellen'i fark ettiklerinde içlerinden büyük olanı ona doğru döndü ve övünç aletini meydan okurcasına göstererek arkadaşlarının alkışıyla ödüllendirildi.

Ellen bıçkın delikanlıları olabildiğince görmezden gelip derin soluk aldı. Küçümseyen gülüşler eşliğinde gıcırdayan bahçe kapısını açtı ve bakımsız bahçeden geçerek Janov'ların evine doğru yürüdü.

Tam evin kapısına varmıştı ki kırk yaşlarının ortalarında iri yarı bir adam dışarı çıktı. Ellen adamın görünümüne bakarak onun tıraş takımlarını uzun süre önce bir şişe Jägermeister'e[14] değişmiş olduğu tahmininde bulundu. Rengi soluk batik pantolonunun üzerinde BİRA KRALI baskılı tişörtünden taşan gösterişli bir göbek kubbelenmişti ve yüzündeki sayısız patlamış kılcal damar bu tişörtü boş yere giymediğini gösteriyordu. İri yarı herifin ağzının kenarından sanki kök salmış gibi duran sarma bir sigara uzanıyordu.

"Ne var?"

Ellen kaslarının gerildiğini hissetti. Şüpheleri doğruysa ve Silvia Janov gerçekten de isimsiz kadınsa, bu durumda Kara Adam'la karşı karşıya olmalıydı.

"İyi günler." Ellen gerginliğinin belli olmaması için elinden geleni yaptı. "Adım Ellen Roth. Bayan Silvia Janov'u görmek istiyorum."

14 Aromatik bitkilerle yapılan bir Alman likörü. (ç. n.)

"Neden?"

"Bunu Bayan Janov'un kendisiyle konuşmak isterim."

"Evde yok."

Ardındaki yarı karanlık holde biri hareket etti ve fısıltıya benzer bir kadın sesi duyuldu: "Eddi, ne oluyor?"

Ses Ellen'in tekrar tanıyamayacağı kadar alçaktı. 7 numaralı odadaki hastaya ait olabilirdi, ama olmayabilirdi de.

"Kapa çeneni! Burada seninle konuşmak isteyen bir karı var." Tekrar Ellen'e dönüp sordu: "Ne istiyordunuz?"

"Ben doktorum ve karınıza birkaç soru sormak istiyordum."

Yine kadının sesi duyuldu. "Ne istiyormuş?" Ses yine alçaktı.

"Burada hasta olan kimse yok. Şimdi defol buradan, yoksa aynasızları çağırırım!"

Şu Eddi polis çağırmadan önce yıkansa çok iyi ederdi, ama Ellen onu karısıyla görüştürmeyeceğini açıkça anlamıştı; bu iki yüz kiloluk herifle bir kavgaya girişmemesinin daha iyi olacağını da.

"Pekâlâ, o halde giderim," dedi yapmacık bir ilgisizlikle. "Ama o zaman paradan vazgeçmeniz gerekecek."

Şimdi adamın bakışlarına biraz hayat gelmişti. Sigarayı tükürdü. "Ne parası?"

"Beni karınızla görüştürdüğünüz takdirde size vereceğim yirmi avro."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Asla cesaret edemem."

"Bir ellilik, olay kapanır."

"Yirmi dedim."

"Ben de elli. Ee?"

"Pekâlâ, o halde elli."

"Nakit olsun."

Elini açarak ona doğru uzattı. Ellen bir adım geri attı.

Kafasının içinden hastasını dövenin bu el olduğu geçti. Narin bir kadın kolunu kolayca kırabilecekmiş gibi görünen kırık tırnaklı, kısa, kalın parmaklı bu kocaman el.

Ellen para çantasından elliliği çıkarırken titremesini ondan gizlemek için kendine hâkim olmak zorundaydı. Banknotu ona doğru uzattı ve Janov onu kaparken kendisine değmemesi için dikkat etti.

Adam banknotu alıp inceler gibi ışığa doğru tuttu, sonra Ellen'e küçümseyen bir ifadeyle baktı.

"Neden benim karıyla gevezelik etmek için elliliği gözden çıkardın?"

"Belki bana özel bir işte yardımcı olabilir."

"Demek öyle."

"Lütfen, parayı aldınız, anlaşmamıza sadık kalın."

"Gerçekten de şu sosyal hizmet tiplerinden falan değilsin, ha?"

Ellen hiçbir kurumdan gelmediği konusunda ona güvence verince, adam eliyle hole girmesini işaret etti. Aslında Silvia Janov'un konuşmak üzere dışarı çıkacağını ummuştu, ama kadın bunu yapmadı.

Ellen evin içine adım atmak için akla gelebilecek her şekilde kendini toparlamaya çalıştı. Hol aydınlık değildi. Diğer odalardan birinden televizyonun sesi geliyordu. Sese bakılırsa naklen yayınlanan bir futbol maçı olmalıydı. İçerisi ayak, bayat bira ve sinmiş sigara dumanı kokuyordu. Eski gazeteler ve çöpler kıvrımlı halının üzerine saçılmıştı. Bakımsız mutfağın kapısının yanında bir kadın yere çömelmişti. Titreyen elleriyle

ters dönmüş bir çöp sepetine uzanıp yerlere saçılmış çöpleri içine doldurmaya başladı.

"Fazla lak lak etmeyin," diye homurdandı adam. "Beş dakika içinde bu bokları tekrar yerden kaldıracaksın, anlaşıldı mı?"

Kaba etini kaşıdı ve ayaklarını sürüyerek spor spikerinin sesinin geldiği odaya doğru yürüdü. Silvia Janov ancak kanepenin gevşemiş yaylarının gıcırtısı duyulduğunda başını kaldırdı. Ellen korkudan bağırmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı.

Kadın kötü görünüyordu. Yıllardır kullandığı alkol yüzünü kızartmış ve burun köküne doğru ince damarlardan oluşan bir ağın yayılmasına neden olmuştu. Sağ kaşının üzerinde beyaz bir yara parlıyordu, bir başkası da çenesindeydi. Burnu birçok kez kırılmış olmalıydı ve yanağından boynuna ve oradan kemikli omzuna dek giden birkaç günlük morluklar gök kuşağının her türlü rengiyle harelenmişti. Acıklı bir geçmişin ve umut barındırmayan bir şimdinin izleri.

Ama tüm bu deformasyonlara karşın Ellen Silvia Janov'un bir gün önce 9. bölümde konuştuğu kadın olmadığını hemen anlamıştı.

"Benden ne istiyorsunuz? Ben doktor çağırmadım."

Silvia Janov fısıltılı bir ses tonuyla konuşuyor, bu arada bakışlarını sürekli kocasının kaybolduğu yöne doğru çeviriyordu.

"Bir hastayı arıyorum," diye açıkladı Ellen.

"Beni mi?"

"Hayır, adresi şaşırmış olmalıyım, ama hazır buraya gelmişken belki yaralarınızı..."

"Gidin daha iyi," diye fısıldadı Bayan Janov. "Yardıma ihtiyacım yok. Polislere de, anladınız mı?"

Ellen başını salladı. Ama gitmeden önce yerde duran kâğıt parçalarından birini aldı. Arka yüzüne Orman Kliniği'nin sosyal acil servisinin numarasını yazdı. Notu Silvia Janov'a doğru tuttu. Kadın tereddüt etti, sonra kâğıt parçasını sanki Ellen'in geri almasından korkar gibi hızlı bir hareketle kaptı.

"Her zaman," dedi Ellen.

Silvia Janov karşılık vermedi, ama bakışları Ellen'e bu öneriyi hiçbir zaman kabul etmeyeceğini söylüyordu.

12

"Eh, o halde içeri gelin."

Başkomiser Kröger bankonun yanındaki kapıyı açtı. Görkemli tümsek karnıyla ellilerinin ortalarında görünüyordu ve sanki dünyaya ikiz bebekler getirerek tıp tarihine geçmenin eşiğinde gibiydi. Ayrıca tıraş losyonunun seçimine bakılacak olursa kötü bir zevki olduğu da söylenebilirdi.

Başkomiser, Ellen'i karakolun içindeki diğer her şey gibi altmışlı yıllardan kalmış olması gereken bir masaya doğru götürdü. Her iki masanın üzerinde de bilgisayar klavyesi ve düz ekran monitörler olmasa, insan zamanda yirmi yıl geriye doğru sıçrama yapmış olduğunu sanabilirdi.

İflasın eşiğinde olan sadece klinikler değil, diye düşündü Ellen ve ona gösterilen sandalyeye oturdu. Kröger'in geniş gülümsemesinin sadece bir kısmı Ellen'i kapsıyordu, geri kalanı ikinci çalışma masasında oturan ve Ellen'in arkasından Kröger'e "Güzel göğüsler!" anlamına gelebilecek olan birtakım hareketler yapan meslektaşı içindi, ki kendisi karşısındaki pencereye yansımasının düştüğünden habersizdi.

Ellen, Kröger'e ziyaretinin nedenini anlatırken bu davranışı görmezden gelmeye çalıştı. Pek umudu yoktu ve ona inanmayacaklarından korkuyordu, ama başka çaresi kalmamıştı; hele

şimdi Silvia Janov'un kimliği meçhul kadın olmadığını öğrendikten sonra.

Kröger önüne bir bloknot çekip dikkatle dinlemeye koyuldu.

Ellen anlatacaklarını bitirdikten sonra Kröger ciddi bir ses tonuyla, "Kısaca özetleyelim," dedi. "Demek bir psikologsunuz ve bir hastanız kay... kayboldu. Erkek arkadaşı ya da her kimse, onun tarafından dövülmüş olan bir kadın."

"Aşağı yukarı böyle. Ben psikiyatristim ve kadın bu adam tarafından kaçırılmış olmalı."

"Aha." Kröger notlar almaya devam etti. "Peki kim bu kadın? Yani adı ne? Nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

"Asıl sorun da bu zaten. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu kötü." Kröger notlarının yanına bir soru işareti koydu. "Yani bu, aramayı hiç de kolaylaştırmıyor. Kadının hastalığı tam olarak neydi?"

Ellen kulaklarına inanamadığını sandı. "Beni dinlemiyor musunuz? Kadın *ağır şiddet* görmüş ve şokta."

"Yoo, bunu anladım." Kröger ona şüpheyle baktı. "Ama bu kadının kapalı bir bölümden nasıl kaçabildiğini bana açıklar mısınız? Yani, ben uzman değilim, ama şoktaki biri düşünüp taşınıp gizlice oradan kaçmaz herhalde."

"Elbette. Bir kaçış planı yapamayacak kadar korkmuş haldeydi; öyle olmasa bile dolaptan dosyasını almayı akıl edemezdi. İşte bu yüzden kadının kaçırıldığından eminim."

Kröger dalgın bir yüz ifadesiyle arkasına yaslandı. Sandalyesi tehlikeli biçimde gıcırdadı. "Bölümünüze girmek bu kadar kolay mı? Güvenlik ya da başka önlemler yok mu?"

"Biz bir hapishane değiliz. Hastalarımızın çoğu şizofrendir, bunlardan birçoğu paranoyaktır. Bu insanlar gözetlendiklerini,

başkaları tarafından yönetildiklerini ya da izlendiklerini hissederler. Kamera koyarsak bir yandan onları gözetleyip öte yandan onlara hiç kimsenin kendilerini izlemediğini söyleyemeyiz."

"Hım. Anladım."

"Elbette güvenlik önlemleri var. Aslında orayı terk etmek bir yana, içeri girmek bile imkânsız. Bunun için bir anahtarının yanı sıra kilit için şifreye de gerek var ve şifre her ay değiştirilir."

"Yani onu kaçıran kişinin bölüme girmesi için hem uygun anahtarının olması hem de şifreyi bilmesi mi gerekiyordu?"

"Doğru. Başka türlü kapıyı açabilmesi için zili çalması gerek; o zaman hastabakıcılardan biri ona kapıyı açar. Ama gece hemşiresi hiç kimseyi görmemiş."

"Şu gece hemşiresi," diye başladı Kröger ve kısık sesiyle tekrar konuşmaya devam etmeden önce masanın üzerine eğildi. "Güvenilir biri mi? Çünkü insan hep böyle hikâyeler duyuyor... Biliyorsunuz, nazik bir doktor, yalnız bir hemşire..."

"Ağır psikiyatrik hastaların bulunduğu bir bölümden söz ediyoruz, akşam haberleri öncesi herhangi bir televizyon dizisinden değil."

Ellen'e ardındaki biri gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi geldi. Kröger kıpkırmızı olmuş bir yüzle ve sert bakışlarla Ellen'in omzu üzerinden ileriye doğru baktı.

"Elbette. Yalnızca bu hikâyede oldukça fazla sorun var. Anlattığınıza bakılırsa bu kadının kaçmış olması imkânsız, yine kaçırılmış olması da öyle. Giriş kapısıyla ilgili anlattıklarınıza bakılırsa o gece teknik arıza yüzünden alarm üç kez çalmış ve bunun kilit mekanizmasıyla da bir ilgisi yokmuş, doğru mu?"

"Teknisyen öyle dedi."

Kröger omuzlarını silkti. "Şu Chesterfield'ın sihir numaralarına benziyor."

"Copperfield."

"Hıı?"

"Bana yardım edecek misiniz?"

"Bana bu kadının adını ve adresini yazın, evine gidip bakalım. Bunu doktorluk yemininizle bağdaştırabilirsiniz, değil mi?"

Ellen göğüs geçirdi. "Size daha önce de söyledim. Benim sorunum, bu kadının ne adını ne de adresini biliyor olmam."

"Belki adını meslektaşlarınızdan birine söylemiş olabilir?"

"Öyle olsa bile bizde çok kısa bir süreliğine kaldı, bilgileri henüz hasta dosyasına işlenmemişti."

"Peki meslektaşlarınıza sorsanız. Bu bazen şu kutulardan çok daha çabuk işe yarar." Yanındaki monitörlerden birine doğru bir baş hareketi yaptı.

Ellen odadaki havanın bir saniye içinde değiştiğini hissetti. Yanıt vermekte biraz gecikmişti.

"Benden bilgi sakladığınızı düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum," dedi Kröger. Ses tonundan bu yöntemi sık sık ve seve seve kullandığı belliydi. Bu arada suçluyu bulmanın eşiğindeki bir televizyon komiserine benziyordu.

"Pekâlâ. Evet, bir sorun daha var."

"Dinliyorum."

"Bölümde bu kadını benden başka gören olmadı."

Şaşırdığı açıkça belli olan başkomiser kaşlarını kaldırdı. "Sizden başka hiç kimse mi?" Bu sanki şu anlama geliyordu: *Bu bir meslek hastalığı mı?* Ya da *Şizofreni bulaşıcı mıdır?* gibi.

"Şey, biri var. Onun kaydını yapan doktor. Ama şu anda Avustralya'da bulunuyor ve ona erişmek olanaksız."

"Avustralya'da. Demek öyle."

"Yoksa bana inanmıyor musunuz?"

Krüger çok şey söyleyen bir bakışla Ellen'e baktı.

"Biliyor musunuz, aslında bütün bunlar kulağa biraz garip geliyor, ama bu doğru olsa bile –ki siz olduğundan eminsiniz– size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum."

"Kayıp ilanları verebilirsiniz. Belki kliniğe getirilmeden önce birinin gözüne çarpmıştır? Ya şiddet görme ve tecavüzle ilgili ilanlar? Belki bir tanık vardır?"

"Peki nereden başlayacağım?" Kröger'in sesi artık televizyon komiseri yerine öfkeli bir polis memurununki gibi çıkıyordu. "Yılda kaç kişi kayıp ilan ediliyor, biliyor musunuz? Bütün bu ilanların üzerine rastgele gidip diğer olayları askıya mı alayım? Zaten işimiz başımızdan aşkın."

"Ama bir şeyler *yapmalısınız*. Bu kadın tehlikede!"

"Adını bilmeden mi? Siz daha bu suçun işlendiğini bile söyleyemezken samanlıkta iğne mi arayacağım? Sizi istatistiklerle rahatsız etmek istemem, ama tecavüze gelince, sadece geçen yıl tüm Almanya'da dokuz binin üzerinde vaka tespit edildi. *Kaydedilmiş* vakalar, dikkatinizi çekerim. Siyah sayıların[15] katsayısının çok daha yüksek olduğunu düşünebilirsiniz. Ama daha da önemlisi: Bu kadın gerçekten tecavüze uğramış *olsa bile* hastanız onu şikâyet etmediği takdirde adama karşı bir şey yapamayız. Bunun için öncelikle bize başvurması gerek. Çok üzgünüm Doktor Hanım, ama yasalar böyle."

Ellen öfkeyle sandalyesinden fırladı. "Yasalarınızın canı cehenneme! Bu kadın tamamen çıldırmış durumda. Cehennemin içinden geçmiş, ona yardım etmek ve tecavüze uğramasına engel olmak benim olduğu kadar sizin de göreviniz!"

15 Suç istatistiklerinin göstermediği, çoğu bilinmeyen, fakat gerçekte var olan suçlara ait rakamlar. (ç. n.)

Şimdi Kröger de yerinden kalkmıştı. Bu arada sandalyesinden bir rahatlama sesi çıktı. Ellen'le aşırı şişman komiseri arasındaki gerginlik bir projektör fabrikasını çalıştırmaya yetebilirdi.

"Çok doğru," dedi Kröger sakin bir tavırla, biraz kendini toparlamış görünüyordu. "Bu *sizin* de göreviniz. Hakaretinize göz yumabilirim, çünkü öfkenizi çok iyi anlıyorum. İnsanın elinin kolunun bağlı olması iğrenç bir duygu. Yine de size yardım edemem. En azından şu anda."

Ona kartvizitini uzattı.

"Bu kadının kim olduğunu ortaya çıkarın, sonra da beni arayın. Bize kendisini döven herifin adını söylerse, o zaman onun burada sorgulanmasıyla kişisel olarak ilgileneceğim. Şu anda daha fazlasını yapamam."

13

Beni arayın.

Ellen tekrar arabasına binerken Kröger'in kartvizitini hâlâ elinde tutuyordu.

Kendisi de Silvia Jonav'a aynısını yapmamış mıydı? İnsanın ardında bir telefon numarası bırakarak olaydan elini eteğini çekmesi kolaydı. Böyle yaparak sanki topu geri atıyordu. İster bir kartvizitle, ister yırtık bir telefon faturasının ardına yazılmış bir notla, fark etmiyordu. Aslında her zaman aynı şey söyleniyordu: *Senin için elimi ateşe sokmaya hazır değilim, başının çaresine bak. Ama vicdanımı rahatlatmak için sana numaramı vereyim.*

Ellen'den birkaç metre ötede öğle sonrasının sıkışık trafiği hüküm sürüyordu. Evlerine dönmekte olan insanlar. Kendileri için önemli olan başkalarına giden insanlar. Ama Silvia Janov ve isimsiz kadın kimin için önemliydi? Onların kaderiyle ilgilenen birileri var mıydı?

Çok uzun zaman değil, en fazla bir ya da iki yıl önce, Ellen New York'un en ünlü alışveriş caddesinde kalp krizi geçiren bir adamla ilgili bir haber okumuştu. Adam kırk yaşlarındaydı ve habere göre toplumun alt tabakasına aitti. Ellen haberi okurken bunun günlük hayatta kendisine *serseri* denen biri için oldukça dostça bir ifade olduğunu düşünmüştü.

Adam, müşterisi çok olan bir dükkânın önünde yere yığılmıştı. Noel zamanıydı ve adam kaldırımda can verirken önünden uygun hediye bulmak üzere yıllık avına çıkmış sayısız insan geçmiş olmalıydı.

Makaleyi yazan kişi bu adamın zamanında yardım aldığı takdirde kurtarılıp kurtarılamayacağından ya da ölümle pençeleşmesinin ne kadar sürmüş olabileceğinden söz etmemişti.

Bu haberde Ellen için şok edici olan şey, insanların cesedi yemeye başlayan farelerden şikâyet etmeye başlamasına dek dört gün geçmiş olmasıydı. Ve haber, sanki bu durum bir fıkranın esprili cümlesiymiş gibi paranın miktarından söz ederek bitiyordu: Yedi dolar on dokuz sent.

Bu, ölünün yanında bulunmuş olan paranın miktarıydı. Yoldan geçenlerin ona attığı paralar. Vicdanlarını rahatlatmak için attıkları yedi dolar, on dokuz sent.

Kröger'in kartvizitine bakarken Chris'e bu makaleden söz edişini hatırladı. Chris milyonluk nüfusu olan şehirlerde, belki özellikle de ABD'de durumun böyle olduğunu söylemiş ve o da bunu onaylamıştı. O zaman, *Elbette bizde durum daha farklı*, diye düşünmüştü. *Burada insanlarla ilgileniriz.*

Ama bunu yalancı çıkaran, elindeki kartvizit ve Silvia Janov'a bıraktığı nottu.

Elindeki küçük karton parçası, *Pekâlâ, ne var?* der gibiydi. *Sen de yedi dolar on dokuz sente katılmakla mı yetineceksin?*

Elbette hayır!

Ellen kartı yan koltuğa attı ve motoru çalıştırdı. Önce lojmana geri dönecekti. Şimdi ihtiyacı olan üç farklı şeydi: Düşünmek için sükûnet, yırtıcı bir hayvan gibi yaklaşmakta olduğunu haber veren migrenine karşı bir baş ağrısı hapı –hatta belki iki– ve isimsiz kadını nasıl bulabileceğine dair bir plan.

Ana caddeye sapmak üzere polis karakolunun çıkışında beklerken karşı sokakta bir otobüs durağına park etmiş olan eski bir VW minibüs dikkatini çekti. Arabadaki bir şey onu harekete geçirmişti.

Ellen önce huzursuzluğunu açıklayamadı. Bu bir VW minibüstü; turuncu renkli sıradan bir VW minibüs. Gerçi biraz eski ve paslıydı –herhalde ilk muayenede trafikten çekilirdi– ama yine de ilk bakışta içindeki garip duyguyu haklı çıkaran hiçbir şey göze çarpmıyordu.

Ama algısının diğer tarafı –her zaman uyanık kalan bölüm– minibüse bir kez daha iyice bakmasını söyledi.

Önce arabanın kesinlikle park yasağının olduğu otobüs durağına park etmiş olduğunu fark etti; üstüne üstlük tam da polis karakolunun karşısına. Yakalandığı takdirde aç belediye kasasına girecek epey tuzlu bir ceza kesilirdi. Sanki araç sahibinin bunu teşvik eder bir havası vardı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi araç bir de ters yöne park edilmişti ve Ellen trafiğin hızlı aktığı bu caddede sürücünün nasıl olup da bunu başarabildiğini sordu kendine.

Ve bir şey daha vardı: açıklayamadığı ve korkunç biçimde gerginleşmesine neden olan bir tür içgüdü ya da duygu. Ne kadar delice olursa olsun, sanki bu minibüs onu nedense... evet, nedense *gözlüyormuş* gibiydi.

Elbette, dedi içindeki ses alayla, *bugünlerde böyle paslı tenekeler her köşede insanları gözetliyor. Ve yakınlarından geçildiğinde hemen saldırıyorlar. Hey, kızım, uzun bir duş almanın ve kafanı toplamanın zamanı geldi, yoksa...*

Yoksa ne?

Yoksa karşıdaki VW minibüsün seni gözetlediğine inanacaksın, diye yanıtladı iç sesi.

"Ne saçmalık!"

Gaz pedalına basıp trafikteki iki arabanın arasına daldı. Bu arada arkasındaki Mercedes sürücüsü ona toslamamak için sıkı bir fren yaptı. Ellen dikiz aynasından adamın yumruğunu tehdit edercesine sallayıp orta parmağını kaldırdığını gördü ve önce korna konserini düzenleyenin o olduğunu düşündü. Ama daha sonra kornanın kime çalındığını anladı.

Minibüs de neredeyse Ellen'le aynı anda hareket etmişti. Yolun çaprazından gidiyordu. Karşı yönden gelen bir Mini Cooper direksiyonu son anda kırarak bir kamyona önden çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Ama Mini, saniyenin onda birinde kendi yoluna geri döndü ve hemen ardından öğle sonrası trafiğinin içinde kayboldu.

Minibüs hiçbir şey olmamış gibi Mercedes'in arkasına geçmişti ve Ellen'e çok yakındı. Bütün bunlar tipik bir akşam trafiğinde normal sayılabilirdi, yorucu bir günün ardından bir an önce evlerine ulaşmak isteyen insanlar sabırlarını yitirip cesur manevraları göze alabilirlerdi; ama ikinci kez bir yan caddeye saptığında minibüsün tam arkasından geldiğini görünce onun *gerçekten* de kendisinin peşinde olduğunu anladı. Elleri direksiyonu öyle sıkı tutmuştu ki parmaklarının kemikleri bembeyaz kesilmişti. Dikiz aynasına kısa bir göz attı ve takipçisinden nasıl kurtulabileceğini hızlıca düşündü.

Ellen çok geçmeden yolunu kaybetti. Bu semte daha önce hiç gelmemişti. Hepsi birbirinden farklı, iki katlı zarif evler sıra sıra dizilmişlerdi. Tahta çitler arka taraflarında bazen bir köpek kulübesi bazen bir çamaşır ağı ya da çocuk kaydırağı bulunan bakımlı ön bahçeleri birbirinden ayırıyordu. Hız sınırının saatte otuz kilometreyle sınırlandırıldığı, genç aileler için harika, sakin bir semt.

Ellen turuncu VW minibüs dibindeyken ince uzun yolda neredeyse yetmişle gidiyor ve önüne kimsenin çıkmamasını umuyordu. Minibüs gittikçe yaklaşıyor, tamponuna neredeyse dokunacakken Ellen direksiyonu son saniyede kırıyordu. Küçük spor arabası daha öncekinden çok daha dar olan ve Ellen'e korkutucu gelen bir yan sokakta kayar gibi yol alıyordu. Arabanın arka tarafıyla bir lamba direğine sürtünürken bir bahçe parmaklığını kırmaktan son anda kurtuldu.

Gaza bastı ve dikiz aynasından VW minibüsün kavşağın üzerinden fırladığını gördü. Araba geri döndü ve yine Ellen'in peşine takıldı, ama şimdi aralarındaki mesafe biraz artmıştı. Ellen'in neredeyse soluk alacak zamanı kalmamıştı, çünkü tekrar önüne baktığında kalbi az kalsın duracaktı.

Küçük yan sokağın başka bir yan sokakla kesiştiği yerde arka kapıları açık bir kamyon duruyordu; iki adam çift kişilik bir yatağı dışarı çıkarmakla meşguldü. Şilteyi aralarında tutarak taşlaşmış gibi arabanın geldiği yöne doğru baktılar. Ellen'in iki seçeneği vardı. Ya frene basacaktı, ya da...

İki adamın arasından tam gazla geçerken iki kişilik arabasının motoru tiz bir sesle ciyakladı. Öten lastiklerle köşeyi dönüp hızla yoluna devam ederken göz ucuyla iki adamın hokkabazlık numaralarındaki gibi iki tarafa sıçradığını gördü. Ancak ana caddenin trafiğine girdiğine tekrar dikiz aynasına bakmaya cesaret edebildi. Minibüs yok olmuştu.

Ellen trafiğin içinde yerini aldı. Titriyor, bir yandan da yüzünde biriken terleri siliyordu. Aslında bir kenara çekip sakinleşene dek beklenmeyi çok isterdi, ama buna cesareti yoktu. Bunun yerine olabildiğince çabuk Orman Kliniği'ne ulaşmaya çalıştı.

Tam ana kapıdan içeri girdiği sırada cep telefonu çaldı.

"Alo? Chris?"

Ama arayan Chris değildi.

"Kutlarım, ama henüz seninle işimiz bitmedi!"

Hattın diğer ucundaki ses damarlarındaki kanı dondurdu. Sanki bir insan yerine bir makine konuşuyormuş gibi deforme olmuştu. Ama Ellen yine de bir adamla konuştuğundan emindi.

Ellen bakım merkezinin yükleme rampası yanında frene bastı.

"Lanet olsun, benden ne istiyorsunuz?" diye telefona haykırdı. "Bu numarayı nereden buldunuz?"

"Teker teker," dedi makine ses ve biçimsiz bir şekilde kıkırdadı. "Biraz önce epey eğlendik, değil mi?"

"Plakanızı aldım," diye yalan söyledi Ellen. "Şikâyet ettiğimde olanları göreceksiniz."

"Ah, öyle mi?" Arayan kişi bundan çok az etkilenmiş görünüyordu. "Hastana ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

Ellen'in bedenindeki tüm tüyler diken diken oldu. "Kimsiniz?"

"Kara Adam'dan kim korkar," diye şarkısını sürdürdü makine ses. "Yoksa unuttun mu?"

"Ona... ona ne yaptınız?"

Çirkin bir inleme. "Bunu açıklamak kolay değil. Bu konuda özel görüşmemiz gerek, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Ellen sanki küçük, ama son derece tehlikeli bir hayvanmış gibi bir an telefonu kendisinden uzaklaştırdı.

Ekranda, *Bilinmeyen Numara,* yazıyordu.

Bu herif şüphesiz kaçıktı ve isimsiz kadını kontrolü altına almıştı; belki de onu...

Öldürdü mü? Böyle mi düşünüyorsun?

"Aalloooo?" diye ciyakladı ses.

Cep telefonunu tekrar kulağına koyarken Ellen'in elleri titriyordu.

"Neden konuşmuyorsun? Çok şüpheci bakıyorsun."

Ellen yerinden sıçradı. Beni *gözlüyor!* Korkuyla çevresine bakındı, ama kimseyi göremedi. Öğleden sonraki bu saatlerde klinik arazisinde kimse olmazdı.

"Sakin ol. Seni bir süredir izliyordum. Oldukça dikkat çekicisin." Yine şu küstah kıkırdama. "Pekâlâ, ne dersin? Benimle buluşacak mısın?"

Ellen'in ağzında ekşi bir tat oluştu. Heyecandan midesi bulanmıştı. *Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?*

"Hey, ne oldu?" dedi hattaki sesi. "Ansızın dilini mi yuttun?"

Ellen yutkundu ve yüzünden aşağı terlerin boşandığını hissetti. "Hayır dersem ne olur?"

"O zaman yok olurum. Şüphesiz önce birinin canını çok acıtmak zorunda kalacağım. Kimi kastettiğimi biliyorsun." Ellen'in kendini felç geçirmiş gibi hissettiği kısa bir ara verdi. "Pekâlâ, ne diyorsun?"

Burnunun ucundan damlayan ter göğsünün üzerine düştü. Bunu bir ikincisi, üçüncüsü izledi.

"Pekâlâ. Gösterin kendinizi."

"Ama burada değil, tatlım." Sesi neredeyse eğleniyormuş gibi çıkıyordu. "On beş dakika sonra ormandaki parkta. Her zaman koşuya gittiğin yerde."

Ellen yine korkudan buz kesildi. Bu herif onu ezbere biliyor gibiydi.

"Ah, bir şey daha var," diye ekledi; biçimsiz sesi bu kez buz gibiydi. "Beni hafife alma hatasına düşme. Yalnız olmadığına dair en küçük bir hisse kapılırsam hastanı bir daha göremezsin. Aynısı polisleri çağırdığın takdirde de geçerli. Anladın mı?"

Ellen evet demekten başka ne yapabilirdi ki? Kimden destek isteyebilirdi?

"Ve şunu unutma: Fikrini değiştirirsen bir cinayetten sorumlu olursun. Yani gelmeye bak."

Bir çıtırtı oldu ve hat kesildi.

Ellen'in içinde umutsuzluk ve öfke yükseldi; korkusuna ve çaresizliğine duyduğu öfke.

Chris'i düşündü. Tanrım, hiç olmazsa ona erişebilseydi! Parmağı kısa bir an hızlı arama için onun numarası üzerinde dolaştı, ama tuşa dokunmaya cesaret edemedi. Bu psikopat onu gerçekten gözlüyorsa şimdi telefon etmek doğru olmazdı.

Gösterge panelindeki saat telefonun üzerinden henüz bir dakika geçmiş olduğunu gösteriyordu.

Geriye on dört dakikası kalmıştı.

Karar vermesi gerekiyordu.

14

Yakındaki ormanda bulunan koşu parkuru rahatlamak için doğru bir yerdi. Özellikle haykıran ya da sadece gergin olan hastalarla, mızmızlanan hastabakıcılarla ya da her şeye burnunu sokan meslektaşlarla geçen bir iş gününün yorgunluğunu atmak istediği ya da yine gerçekten anlaşılır bir neden olmaksızın kendini bitkin ve gergin hissettiği günlerde.

Burası sessizdi; Ellen doğayla bütünleşirdi veya tek başına huzurla, pestili çıkana kadar koşardı. Sonuncusunu daha çok Chris ona eşlik ettiği zamanlarda yapardı. Bu arada çoğu zaman ondan daha iyi durumda olsa da burada geçen zamanlar hoşuna gidiyordu. Ama yalnız koştuğunda kondisyonu için bir şey yapmak ve Tuna Nehri boyunca orman kenarında yavaşça koşmak onun için önemliydi; sağ tarafında nehir sakince akarken sol tarafında ormanın sesini dinlerdi.

Ormanın ortasından geçen ve çoğu koşucunun tercih ettiği ikinci bir patika daha vardı, ama Ellen orada hiç koşmamıştı. Tepesindeki uçsuz bucaksız gökyüzünün ışığını yapraklardan oluşan çatısıyla çalıp götüren ormanın içini pek fazla sevmiyordu. Tıpkı tavanı kapalı arabaları sevmediği gibi.

Çakıllı park yerinde Ellen'in kırmızı MX-5'i dışında park etmiş başka araba yoktu. Çevrede bir tek insan görünmüyordu. Öte yandan onu gözleyen paslı bir minibüse de rastlamamıştı.

Sesini değiştiren heriften önce mi davranmıştı? Ama gerçekten yalnız geldiğinden emin olmak için bir yerde gizlenmiş, onu gözetliyor da olabilirdi.

Bunun düşüncesi bile onu korkudan dehşete düşürüyordu. Tanıdığı bir bölgede bulunduğuna dair kendini ikna etmeye çalıştı; neredeyse her gün dolaştığı ve gerektiğinde her zaman kaçabileceği bir bölgede. Ayrıca buralarda çok nadiren yalnız kalınırdı, çok geçmeden mutlaka başka bir sporcuyla ya da gezintiye çıkmış biriyle karşılaşılırdı; böyle düşünerek kendini yatıştırmaya devam etti.

Yine de... bu nedenle kendini çok da iyi hissetmiyordu. Nabzı hâlâ şiddetli atıyordu ve bedensel gerginliği neredeyse ona acı veriyordu. Şiddet uygulayan biriyle buluşacağının bilincindeydi –açıkça çılgın bir sadistle– ve belki de birazdan hayatının en kötü hatasını yapacaktı. Ama başka ne yapabilirdi?

O beni almaya geldiğinde beni koruyacağına söz ver. İsimsiz kadının bu sözleri onu izleyen şu kelimelerle birlikte kafasının içinde yankılanıyordu: *Söz veriyorum.*

Hâlâ geri dönebilirsin...

Ellen iki koltuk arasındaki orta konsolu açtı. Güneş gözlüğü, bir paket ciklet ve birkaç bozukluğun altında bir kutu göz yaşartıcı sprey buldu. Koşarken yanından hiç ayırmadığı, sayısız köpek sahibinden biri, *Bir şey yapmaz, sadece oynamak istiyor!* derken yanıldığı takdirde devreye girecek olan sprey. Kapağını açıp sprey kutusunu ceketinin cebine soktu, sonra cep telefonunun çekip çekmediğini kontrol etti. Ekranda dört çizgi vardı. Ormanın içine doğru biraz yürüdüğünde kapsama çizgisi teke düşecekti, bunu daha önce de yeterince denemişti.

Arabadan inmek ona epey çabaya mal oldu. Başka zamanlarda son derece değer verdiği doğanın huzur dolu sessizliği şimdi ona korkunç ve tehditkâr geliyordu.

Kendini korku filmlerinde garip gürültünün ne olduğunu öğrenmek üzere elinde mumla tavan arasına çıkan şu aptallara benzetiyordu. Ama başka çaresi var mıydı?

Elbette. Hâlâ buradan gidebilir, polisi arayabilirdi ya da her ikisini birden yapabilirdi, ama sonra kaçırılmış kadına ne olacaktı?

Bir yerlerden bir ağaçkakanın sesi geldi, kuşlar cıvıldadı. Bir yabanarısı vızıldayarak Ellen'in başının hemen dibinden geçti ve bir tabelayı neredeyse kapatmış olan büyük bir kuşburnu çalılığına yöneldi. Üzerinde şöyle yazıyordu:

KOŞU PARKURU
7,5 km
KULLANMA RİSKİ KİŞİYE AİTTİR!

Ellen çevresine bakındı. Anlaşılan gerçekten yalnızdı. Tek başınaydı. Ve yine de...

Eğer herif onu gerçekten de bir dürbünle gözetliyorsa, yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak biçimde ona kolay lokma olmadığını anlatmak istiyordu. Bagajı açıp İngiliz anahtarını yedek lastiğin üzerinde takılı olduğu yerden çekip aldı.

Ellen aldatıcı bir güven duygusu veren soğuk demir parçasını elinde tarttı. Evet, insan bununla kendini savunabilirdi, ama bunun için saldırganın kendisine oldukça yaklaşmasına izin vermesi gerekirdi. Aynısı biber gazı için de geçerliydi. Hafifçe titreyen eline baktı ve kendini derin derin soluk almaya zorladı. Gerginlikten neredeyse kusacak haldeydi.

Doktorluk stajı sırasında dört ay boyunca akli dengesi bozuk suçluların kaldığı bir hastanede çalışmıştı. Orada şiddet uygulayanlarla ve katillerle uğraşmış, bazen yarım saat boyunca onlarla aynı odada tek başına kalmıştı. Bu süreçte insanın *korksa* da bunu hiçbir şekilde *göstermemesi* gerektiğini öğrenmişti. Karşındakine korktuğunu göstermek -ki bu hastaların içinde oldukça tehlikeli birkaç kadın da vardı- kaybetmek demekti. O zaman yerini daha yetenekli bir meslektaşa bırakman daha iyiydi.

O halde kendini toparla! Korktuğunu gösterme!

Sadece burada, ormanda her şey biraz daha farklıydı. Şimdiye dek kapalı kliniklerdeki bazı kişilere karşı çıkmıştı. Orada acil durumda çağırabileceği gardiyanlar vardı. Burada sadece yoldan bir koşucunun geçmesini umabilirdi.

Uyanıklığına, İngiliz anahtarına ve çalışıp çalışmadığını bile bilmediği, kullanılmamış biber gazı spreyine güvenmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Korkunu gösterme.

Ellen bir kez daha havayı içine çekti, bagaj kapağını kapattı, arkasını döndü ve korkuyla sıçradı.

Aklının sakin tarafı bunun için bir neden olmadığını söylemese, duyduğu korkudan neredeyse haykıracaktı.

Bu sadece bir kız çocuğu. Küçük bir kız, daha on yaşında bile değil; renkli, çiçekli yazlık elbisesi içinde ciddi bir yüzü var.

"Beni korkuttun," dedi Ellen ve güldü. Güvensiz bir gülüştü. Neredeyse içgüdüsel bir hareketle İngiliz anahtarını arkasına gizledi. "Yalnız mısın?"

Küçük kızı başını iki yana salladı.

"Gel, o seni bekliyor."

Kız geri dönüp ormanın içine, geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Ellen ilk anda tepki veremeyecek kadar şaşırmıştı. Kendisine bir kez daha bakmadan ormanın içine doğru koşan küçük kızın ardından baktı. Hareketleri becerikliydi; çalıların, eğrelti otlarının arasından sıçrayarak ilerliyor, sanki orada yokmuş gibi çakıl taşlı yolu tamamen görmezden geliyordu.

Ellen kız çocuğunun "o" derken Kara Adam'ı kastettiğinden bir saniye bile şüphe etmedi. Kızın da ona ait olduğundan da şüphesi yoktu. Belki de kendi kızıydı?

Ansızın her şey gözüne mantıklı görünüverdi. Bu herifin, Kara Adam'ın -ya da adı her neyse onun- kızı ona gönderme nedeni, klinikten Ellen'le *gerçekten buluşmak* istediği yere gelebilmek için kendine gerekli zamanı sağlamaktı. İsimsiz kadının da buralarda bir yerde olduğundan emindi. *Karısı.* Sebebi her neyse, her yanını morarttığı kadın.

Ellen koşmaya başladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve elindeki İngiliz anahtarını daha sıkı kavramıştı.

Küçük kız bu arada arayı hatırı sayılır miktarda açmıştı. Elbisesinin çiçek desenleri ormanın içinde bu denli parlamasa Ellen onu bir çırpıda gözden kaybedebilirdi.

Garip bir elbise, diye düşündü Ellen. Kesimi ve rengi artık uzun süredir moda olmaktan çıkmıştı. Belki de bit pazarından, eski giysilerin toplandığı yerlerden ya da ikinci el giysi dükkânından satın alınmıştı; tıpkı isimsiz kadının üzerindeki eşofman gibi.

Ellen hâlâ kızı izliyordu. Bu arada sürekli dört bir yanına bakıyor ve İngiliz anahtarını savurmaya hazır bir durumda tutuyordu. Hareket ettiği sürece saldırgan onu kolay ele geçiremezdi.

Kendini savunmak üzere onu savurabilirdi, bu da karşısındaki için hiç iyi olmazdı.

Yine de bu yüzden kendini daha iyi hissetmiyordu. Yol gittikçe ormanın derinliklerine doğru devam ediyordu. Ya bu herif bir yerlerde oturmuş, dürbünlü tüfekle onu gözlüyorsa? Sadece tetiği çekmesi yeterliydi ve...

Nereye koşuyorsun? Ağaçlar gittikçe sıklaşıyor ve ortalıkta uçsuz bucaksız ormandan başka bir şey yok; ev yok, başka bir yer yok.

Ellen birkaç adımdan sonra rutin hızına dönerken kızla arasındaki mesafe hiç de kısa görünmüyordu. Ellen bir zaman önce yerel bir maratona katılmıştı ve tam bir saat kırk beş dakika koşmuştu. Bu pek iyi bir derece değildi aslında, koşucuların bu mesafe için bir saatten daha az bir zamana ihtiyaçları olduğu söyleniyordu. Yine de bu çocuğa yetişebilirdi; bunun için yeterince idmanlıydı. Ama başaramıyordu.

Ağaç köklerinden, dal parçalarından ve çalılıklardan sakınarak yağmur suyunun orman zeminini zamanla labirent ağı gibi kazdığı birçok dar çukurun üzerinden atladı, ama renkli elbiseli kızı ağaçların arasında gittikçe daha az görebiliyordu. Her seferinde bir parça, bir parça daha uzağa derken sonunda kız artık görünmez oldu.

"Kahretsin!"

Ellen soluk soluğa olduğu yerde durdu. "Bu ola..."

TAK!

Bir şey inanılmaz bir güçle sırtına vurarak onu yere düşürdü. Ellen yüzünü budaklı bir kök parçasına çarpmamak için son anda koruma olarak ellerini yukarı kaldırdı.

Kökün hemen yanına, yere çarptı ve büyük, ağır şey sırtına bindi. Ağırlığı ciğerlerindeki havaya baskı yaptı. Kaburgalarından,

kuru bir daldan ya da her ikisinden çıkıp çıkmadığından emin olamadığı bir çatırtı duydu.

Soluk almak istedi ama yapamadı. Sırtındaki saldırgan ağırdı. Panikle ondan kurtulmaya çabaladı, ama beriki demir gibi bir pençeyle kolunu kavrayıp onu soğuk yosunun üzerine bastırdı.

Ellen hırıldadı. Yeniden soluk almaya çalıştı. Tekrar hırıldadı. Biraz hava soluyabildi. Fazla değildi, ama paniği arasında neler olduğunu anlamaya yeterliydi. Biri, şüphesiz, bir erkek ona arkadan saldırarak ağırlığıyla onu yere devirmişti ve şimdi ensesinde soluyordu. Tanrım, kaburgalarındaki dizi korkunç acı veriyordu! Her soluk alışı bir işkenceydi.

Bacaklarını pedal çevirir gibi hareket ettirdi, ama kabuğu üzerine düşmüş ve doğrulmaya çalışan bir böcekten farkı yoktu; tek farkı, onun bu işi karın üstü yapmasıydı.

"Sakin ol, heeeey, sakin ol," diye fısıldadı sırtındaki herif. "Kendini ne kadar savunursan o kadar çok acı duyarsın." Bunu doğrulamak istercesine ağırlığını dizinin üzerine verdi.

Ellen acıdan haykırınca adam hafifçe sıçrayarak ciğerlerindeki havaya tekrar bastırdı. Haykırışı bir anda hırıltıya dönüştü.

"Şimdi sakin olacak mısın?" diye korkunç fısıltısıyla sordu.

Ellen büyük bir güç sarf ederek yanıt vermeye çalıştı. Ağzından çıkan, "Evet," daha çok bir soluk gibiydi. Gözlerinin önünde küçük, beyaz noktalar titreşiyordu. Yine de yaklaşık yarım metre uzağındaki İngiliz anahtarını görebildi. Bir yosun yatağında duruyordu ve tıpkı ceket cebindeki biber gazı kadar işe yaramaz durumdaydı.

"Yaramazlık yaptın."

Bu ses. Bu fısıldayan ses. Kulağa çok garip... tanıdık mı geliyordu?

Bileğindeki el daha da sıkıldı. Ellen onun sıcak soluğunu şakaklarında hissedebiliyordu. Nane, mutfak buharı ve sigara kokuyordu.

Herhalde beni beklerken keyifle bir tane tüttürdün, diye düşündü ve her ne kadar uygun görünmese de aklına bir anı geldi: Viktorya İngilteresi'yle ilgili bir kitabın görüntüsü. Zıplayan Jack olarak bilinen bir figürü gösteriyordu.[16] Gece sokakta tek başına yürüyen kadınlara saldıran bir tipti. İçindeki mantıksız taraf -aklının uygunsuz anlarda kendini kelimelere döken bölümü- şimdi buna benzer bir figüre rastladığını söylüyordu. Bu Zıplayan Jack değildi, kadınlara ormanda arkadan saldırmaya ve naneyle gizlediği sigara kokulu soluğunu yüzlerine solumaya bayılan *Zıplayan Marlboro Erkeği*'ydi.

"Senden ne istediğimi biliyor musun?"

"Hayır."

"Evet, biliyorsun."

"Hayır! Lütfen. Canım. Acıyor."

"Sen çok kötüüüü, *meraklııı* bir kızsın," diye tısladı bir yılan gibi. "Ve sen çoook kötüüüü bir şşşeeyyy yaptın."

Dizi sivri bir kazık gibi sırtını delerken Ellen boğulacağını sandı. Dayanılır gibi değildi. Gözlerini olabildiğince yuvalarında döndürdü, ama sırtındaki herifi göremedi. Duyduğu acılara, kol ve ellerindeki güce bakılırsa en az iki ton çekiyor olmalıydı. Ama bir tek şeyi kesinlikle biliyordu: Adam tamamen delirmişti.

"Ne... Ne istiyorsunuz?" diye zorlukla konuşabildi.

---

16 1800'lü yılların ortalarında Londra'da duvarlardan sıçrayarak özellikle kadınlara saldırdığı iddia edilen, Zıplayan Jack olarak ünlenen bir kişi. (ç. n.)

"En ufak bir fikrin bile yok, değil mi?" diye fısıldadı. "Pekâlâ, sana açıklayayım. Gerçi burası bir orman, ama bir yerlerde bir masal ormanı da var. Masalları sever misin, küçük Ellen?"

Bırak beni, siktir git ya da buna benzer sözlerle yanıt vermek istedi, ama acı çok güçlüydü; en azından biraz soluk alabilmek ve bilincini kaybetmemek için hâlâ kalan gücünün tümüne ihtiyacı vardı.

Şimdi bayılırsan ona hareket özgürlüğü kazandırırsın, dedi kafasının içinde sürekli uyanık duran savaşçıya ait o ses. *Sonra sana istediği her şeyi yapabilir, o hasta beyninin içinden geçen her neyse. Ve herhalde ceketini çıkarıp sevgiyle üzerini örtmeyecek ve seni bu yosun yatağında uyumaya bırakmayacak. İsimsiz kadını düşün!*

"Ve tıpkı masaldaki gibi," diye neredeyse duyulmayan bir sesle devam etti, "senin için çözülmesi gereken bir bilmece var." Sanki kusursuz bir şaka yapmış küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. "Sana vereceğim bilmeceyi çöz. Eğer çözemezsen..."

Ağırlığını yine dizinin üzerine verdi.

Ellen saniyenin onda biri içinde derin bir karanlığa yuvarlanacağını sandı. İngiliz anahtarının görüntüsü, televizyondaki naklen yayında oluşan atmosferik arıza gibi titreşti. Sonra yine berraklaştı. Bilinci de öyle; sıçrama meraklısı Marlboro Erkeği'nin alçak sesli kelimelerini tam zamanında duyacak kadar: "O zaman o pis kokulu arkadaşını öldürürüm. Sonra bir daha benden kurtulamazsın. Anlaşıldı mı?"

Ellen yeniden hırıldadı. Sırtında ona bir ton gibi gelen yükle soluk alıp konuşmak Tanrı'nın belası, zor bir işti. "Bu... ne... demek?"

"Şimdiden söyleyip işin zevkini kaçırmayacağım." Bu kez fısıltı sesiyle neredeyse şarkı söylüyordu. "Pekâlâ, ben kimim?

Bugün pişiririm, yarın mayalarını... sana öbür güne dek zaman veriyorum. Öğle saatinde yanıtı vermelisin. Yoksa kötü kurt seni kapar." Boğuk bir ses çıkardı. "Eveeet, sonra ikinizi de öldürürüm, seni ve şu çılgın pis kokuluyu. Ama önce..."

Kulağına yaklaşıp içini yaladı. Ellen başını hareket ettirmeye çalıştı, ama ondan kendini kurtarmayı başaramadı. Kulağının kıvrımlarına bastıran dilini, yanağının üzerinde dolaşan pis kokulu sıcak soluklarını hissetti. Dili şakaklarını yalarken salyası kulak memesine aktı.

Ellen haykırarak korku ve öfkesini bedeninden söküp atmak istedi, ama yapamadı. Zor soluk alıyordu ve adamın iğrenç oyununu sürdürmesine izin vermekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Saldırganın dişleri Ellen'in ter içinde kalmış saçlarının içine gömüldü ve yarı tıslama, yarı inlemeye benzer bir sesle bedeninin üst bölümünü onun gerilmiş omuzlarına sürterken saçlarını ısırarak kopardı. Sonra Ellen'in birkaç kaburgasının daha kırıldığını sandığı bir hareketle başını kaldırdı. En azından Ellen böyle olduğunu sandı.

"Bilmeceyi çözebilmen için sana bir ipucu vereyim," dedi soluyarak. "Duyuyor musun?"

"Evet," diye inledi Ellen.

"Seni duyamıyorum?"

"EVET!"

"Aferin, böyle ol. Pekâlâ, dikkat et. İşte ipucum. Şöyle, ta taa, ilk düşünce her zaman en iyisidir. Anladın mı?"

"Evet."

"Pekâlâ o zaman, artık başlayabiliriz!"

Sonra ansızın sırtından sıçrayıp kalktı. Ellen bu kez dizinin göğüs kafesini delip akciğerlerini ezdiğini sandı. Acı, bir fırtına

gibi içinde kudurdu. Hemen ardından herif üzerinden kalktı, geri döndü ve Ellen'in daha önce gelmiş olduğu yöne doğru yürüdü.

Bitir şu domuzun işini! diye haykırdı kafasının içindeki ses. *Bitir işini!*

Ellen hâlâ sersemlemiş bir durumda doğruldu ve adamın oradan koşarak uzaklaşmakta olduğunu gördü. Düşündüğünden de kısa boyluydu ve aslında bedeni pek de cüsseli görünmüyordu; ortalama bir adam gibiydi. Siyah bir blucin ve üzerinde Batman amblemi olan siyah kumaştan bir ceket giymiş, kapüşonuyla da başını örtmüştü.

Haydi, kıpırda! diye bağırdı içindeki savaşçı yeniden.

Ellen tüm gücünü kullanarak İngiliz anahtarına doğru süründü, onu kaparak ayakları üzerine dikildi.

Haydi, koşsana! Koş!

Öne doğru sendeledi, gerçekten de tekrar yürümeyi başarabilmişti ve saldırganın peşinden gitti.

İşte böyle, diye övdü onu savaşçı, *devam, devam!*

Ama bu iyi değildi. Hem de hiç değil. Ellen'in koşmak bir kenara, yürümek için bile gücü kalmamıştı. Zorlukla soluyordu.

Yine de onu ısrarla izledi. İçindeki savaşçı onu devam etmeye zorlarken birkaç kez pes etmenin eşiğine geldiği maratonu düşündü. Şimdi de öyleydi. Ellen havayı iştahla soluyarak ağaç köklerinin üzerinden sendeleye sendeleye yürüdü; birkaç kez neredeyse yere yuvarlanıyordu –*Eğer düşersem olduğum yerde kalır, uyurum; yüz yıl boyunca, hatta daha da fazla, tıpkı masaldaki gibi*– ama yine de bacaklarının üzerinde durmaya çabaladı ve ağaçların arasında kaybolmadan önce kumaş ceketliyi gözden kaçırmamaya çalıştı.

Ancak park yerine yaklaştığında gücü tükendi.

Haydi, devam! diye haykırdı savaşçı, ama kasları ve ciğerleri kararlı bir *Hayır*'la ona karşı çıktılar ve öyle de oldu.

Ellen bir ağaç gövdesine dayandı ve ona nedense avutucu gelen hoş serinliği eşliğinde sakin, düzenli soluklarını geri kazanmaya çalıştı. Kırmızı rengi ağaçlar arasından cazip bir şekilde parlayan küçük spor arabasını gördü. Plakasını sorunsuz seçebildiği halde hâlâ kendisinden kilometrelerce uzaktaymış gibi hissediyordu. Erişilemez.

Sonra onun yakınına park etmiş olan başka bir arabayı fark etti. Sürücünün gaza basıp çakıl taşlarını sıçrattığı aynı anda arabayı tanıdı.

Ellen'in korkunç bir çığlık atacak enerjisi olsaydı, bunu yapardı. Ama ladin ağacının gövdesine sarılmış halde, orada öylece durmuştu ve gördüğü şeye inanmak istemiyordu. Arabayı tanımıştı. Buna şüphe yoktu. Birkaç saniye önce oradan ayrılan arabaya kendisi de binmişti; yaklaşık iki yıl önce, bir eğitim seminerine giderken.

Hatta Wunder-Baum markalı, şu dikiz aynasına asılan araba kokusunu bile hatırlıyordu ve ağaç biçimli vanilya kokusu ona kötü gelmişti. Sürücüye o *pis kokulu* şeyin, arabasına sinen sigara kokusundan çok daha iyi olduğunu söylemişti.

Mark o zaman gülmüştü.

15

Havada çam sakızı kokusu vardı ve ortalık ormanın sesleriyle doluydu. Ellen başını ladinin gövdesine dayadı, titreyerek yere çömeldi ve olanları tekrar gözden geçirmeye çalıştı. Tüm bedeni acıyordu, ama hiçbir yerinin kırılmamış olduğundan emindi. Göründüğü gibi, boş zamanlarında uğraştığı spor sayesinde epey dayanıklı çıkmıştı. Kas yoğunluğu daha az olsaydı her şey başka türlü gelişirdi. Çürükler büyük olasılıkla birkaç gün sonra tamamen ortaya çıkacaktı; o zaman her yanı dövmeli Yeni Zelandalı Maori savaşçıları kıskançlıktan çatlayabilirlerdi.

Ağrılardan daha kötü olanı, biraz önce gördüğü –ve hâlâ inanmak istemediği– şeyle ilgili yaşadığı şoktu. O gerçekten Mark olabilir miydi? Ne olursa olsun, onun arabasını görmüştü. Ve kadının klinikten nasıl kaybolduğunun açıklaması bu olabilirdi. Anahtarı olan ve şifreyi bilen biri için bu sorun olmazdı.

O ses... *Masallara inanır mısın, küçük Ellen?* Tanıyamayacağı kadar fazla taklit edilmiş ve alçaktı. Yine de tanıdık gelmişti. Elbette Mark'ın sesi de olabilirdi.

Ama bunu neden yapacaktı?

Neden deli rolü yapıyordu?

Neden ona acı çektiriyordu?

NEDEN?

Tepesinden geçen uçak mavi gökyüzünde beyaz izler bırakırken bir bastonun sinir bozucu *tak tak tak* sesi gittikçe yakından gelmeye başladı. Kuzey Yürüyüşü. Bu spor bir çığ gibi yaygınlaştığından beri her yerde sopalarla yürüyen sporcular görülmeye başlamıştı. Ve moda olan her şey gibi burada da aynı şey geçerliydi: *Bunu herkes yapıyor, yapmayan yok.* Özellikle Ellen'in koşu parkurunda sık sık şu yürüyüşçülere rastlanıyordu ve sopalarına takılmamak için her seferinde dikkat etmesi gerekiyordu.

Ellen kendisine doğru gelen iki kadına baktı. Biri fazlasıyla şişmandı, diğerinin görünüşü ve hareketleri uzun süredir yem bulamamış bir tavuğu andırıyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye bağırdı tavuk, boynunu uzatarak.

"Hayır, teşekkürler, her şey yolunda."

"Gerçekten mi?" Ellen'in biraz daha yakınına gelip ona dikkatle baktı. "Düştünüz mü?"

"Evet, ama şimdi iyiyim."

"Koşarken yolda kalmalısınız. Ormandaki kökler çok tehlikeli. Bir yerinizi kırabilirsiniz."

"Evet, haklısınız. Yardım teklifiniz için teşekkürler."

Tavuk başını sallayarak gitmek istediği sırada Ellen'in aklına bir şey geldi. "Buralı mısınız?"

"Evet," diye hızlıca soludu şişman olan, soluklanmak için bir neden bulduğuna açıkça sevinmiş görünüyordu. "Neden?"

Ellen ormanın içlerini işaret etti. "O taraflarda bir köy ya da en azından bir ev var mı?"

"Yoo," dedi şişman. Tavuk ekledi: "Burası sadece orman, başka bir şey yok. Bir sonraki kasabaya on kilometre uzakta." Şişman olan, "En az," diye ekledi.

"Yolda elbiseli bir kıza rastladınız mı? On yaşlarında?"

"Yoo," dedi şişman, burnundan soluyarak. "Ben..."

"Kızınız mı?" diye araya girdi tavuk. "Yolunu mu kaybetti?"

Ellen ağacın gövdesine tutunarak ayağa kalktı. "Hayır, sadece biraz önce burada bir kız çocuğu gördüğümü sandım."

Tavuk kıkırdadı. "Evet, evet, insan ormanda tek başına olduğunda zaman zaman çılgınca şeyler görebilir. Belki de bir ağaç ya da bir geyikti. Ama şimdi kaslarımız soğumadan devam etmeliyiz."

Haklıysan haklısındır, diye düşündü Ellen ve uyumsuz ikilinin ardından baktı. Aslında tavuğa hangi konuda daha fazla hak verdiğinden emin değildi; soğumakta olan kaslar mı yoksa ormanda görülebilecek garip görüntüler konusunda mı? Sonra ansızın midesi bulandı ve yaslandığı ağacın dibine kustu.

Ellen Orman Kliniği'nin özel park yerine geldiğinde arabasının iki kişilik ve koltuklarının alçakta olmasına ilk kez hayıflandı. Yanına oturan bazıları, özellikle Chris arabaya binebilmek için kesinlikle bir ayakkabı çekeceğine ihtiyaç olduğunu söyleyerek arabanın bu durumundan daha önce de yakınmıştı.

Aslında arabadan biraz olsun acı duymadan inebilmesi için şu anda dev bir ayakkabı çekeceği ya da daha çok bir vinç olsa daha çok sevinirdi. Yine de bunu başardı.

Mark siyah bir Volvo V70 kullanıyordu. Birkaç yıl önce Antipsikotik[17] seminerine gittiklerinde bagajına Ellen'inkiyle birlikte

17 Psikotik belirtilerle devam eden ruhsal ve organik hastalıklarda kullanılan ve yan etkileri olan ilaçlar. (ç. n.)

diğer meslektaşlarının bavulları da rahatça sığmıştı. Neşeli bir seyahatti, bolca gülmüşlerdi; özellikle Mark'ın dikiz aynasında asılı duran ve bir süre sonra onları arabayı havalandırmak için camı açmak zorunda bırakan *pis vanilya kokusuna.*

Ama şimdi siyah steyşını başka bir açıdan görüyordu. Park yerini çevreleyen ıhlamurların altında kapkaranlık ve korkunç görünüyordu. Şimdi bagaj yerinde sadece bavul için değil, bir kadının da sığabileceği kadar yer varmış gibi görünüyordu. Bayıltılıp üzeri örtüldüğü takdirde onu oradan kaçırmak zor iş değildi.

Ellen hâlâ bu düşünceye direniyordu. Öncelikle Mark'ın ona -ve özellikle bu kadına- böyle bir şey yapacak hiçbir nedeni olmadığı için. Ama kaputa elini koyduğunda hissettiği sıcaklık ve lastiklerin yuvalarındaki çam pürleri bir tek şey söylüyordu.

Ellen ceketinin ceplerini yokladı ve bir paket naneli şeker buldu. Elleri öylesine titriyordu ki ilk şeker yere düştü. İkincisinde başarmıştı. Sonunda yüz yaşındaki biri gibi titrediğini hissetti; bedensel olarak incinmiş ve tepeden tırnağa kirlenmişti. Ayrıca dışarılarda bir yerde hayatından endişe ettiği bir de kadın vardı. Ve görünüşe bakılırsa tüm bunlardan Mark -dostu ve meslektaşı Mark- sorumluydu.

Konuşmanın zamanı, dostum!

Hastabakıcı, Ellen'in pislik içindeki giysisine şaşkın bir yüzle baktı. O ise bunu görmezden gelip Dr. Behrendt'le konuşup konuşamayacağını sordu.

"Üzgünüm. Şu anda bir hastayla görüşüyor. Herhalde uzun sürer. Ona bir şey söylememi ister misiniz?"

"O halde onu burada bekleyeceğim."

Ellen hastabakıcıyı itip geçmek istedi, ama beriki engel olmak üzere onu tutunca acıyla sıçradı.

"Düştünüz mü?"

"Öyle de denebilir. Dr. Behrendt'i beklerken bir kahve içebilir miyim?"

İş gömleğinin altına CHAMPION baskılı bir tişört giymiş olan iri yarı hastabakıcı suçüstü yakalanmış gibi ona baktı. "Şey, Dr. Roth, aslında bunu yapmam doğru olmaz. Yani, elbette bir kahve içebilirsiniz, ama aslında... söylemek istediğim..." Kıpkırmızı kesildi. Bu durum elbise dolabı iriliğindeki bedeninde neredeyse komik görünüyordu.

"*Ne* demek istiyorsunuz?"

"Şey, yani siz... şu anda izindesiniz."

Sırtının buz gibi ürperdiğini hissetti. "Bu yüzden yine de hâlâ bu kliniğin bir doktoruyum. Bu da ne demek?"

Hastabakıcı ağzındaki baklayı çıkarana dek yine mahcup bir tavırla gevelemeye devam etti. Yaklaşık bir saat önce bölüme bir polis gelmişti. Adı Köhler ya da Körner gibi bir şeydi.

"Adı Kröger miydi?"

"Evet, doğru. Kröger."

"Peki ne istiyormuş?"

"Bilmiyorum. Profesör Fleischer bununla özel olarak ilgilendi. Oldukça öfkeli görünüyordu. Sadece onun polise her şeyden ayrıntılı bir şekilde haberi olduğunu ve burada böyle bir olay meydana gelmediğini söylediğini duydum. Ben..." Durdu ve ayakkabılarının ucuna baktı.

"Ne? Başka ne söyledi?"

"Şey, yani, kulak misafiri oldum..."

"Artık konuşsanıza!"

"Pekâlâ." Suçüstü yakalanmış tavrı devam ediyordu. "Profesör, Kröger'e buranın kaybedebileceği bir ünü olan *güvenli* bir klinik olduğunu söyledi. Ayrıca sizin fazla çalıştığınızı ve artık telafi edilmiş bir hata yaptığınızı söyledi. Sonra da bölüme geldiğiniz takdirde sizi geri yollamamız talimatı verildi."

"Biz derken?"

"E, şey, yani hastabakıcı personeli."

Ellen kulaklarına inanamıyordu. Kröger'de görev bilinciyle ilgili bir duygu oluşturmayı gerçekten başarmıştı. Bu bir yandan sevindiriciydi, ama şimdi kendi kalesine gol atmıştı.

Kröger yönetimi de işin içine katmış ve 9. bölümdeki isimsiz kadını yeniden soruşturmuştu. Ama ona orada hiçbir zaman böyle biri olmadığını söylemiş olmalıydılar. Orada bulunduğuna dair bir kanıt olmadığından, adam aksine de inanmayacaktı. Hele ortada bu hasta olmaksızın kliniğin *güvenilir* ünü konusunda endişelenmek için bir neden yokken.

Ellen öfke krizini belli etmemeye çalıştı. Şimdi duvara bir şey fırlatmayı ne çok isterdi; tercihen bin parçaya bölünebilecek bir şey. Artık polisin gözünde de bir inanılırlığı kalmamıştı.

"Bu nedenle şimdi gitmenizi rica ediyorum." Hastabakıcı o anda yerin dibine girecekmiş gibi görünüyordu.

Ellen onun gözlerinin içine baktı. Hastabakıcı daha da utandı. "Size bir anlaşma öneriyorum. Buradan gideceğim ve beni hiç görmemiş olacaksınız; buna karşılık bana Dr. Behrendt'in son birkaç saat bölümde olup olmadığını söyleyin. Anlaştık mı?"

Hastabakıcı alnını kırıştırarak Mark'ın tüm zaman boyunca bölümde olduğunu söyledi. "Sadece daha önce bir saatliğine çıktı."

"Nereye gideceğini söyledi mi?"

"Hayır, ama yiyecek bir şeyler almak için kantine gittiğini düşündüm."

Ya da meslektaşını korkutmak için ormana.

Ellen rahatlamış olduğu açıkça belli olan hastabakıcıyı ardında bırakarak bölümden çıktı. Her şey ona acı veriyordu; migreni şiddetlenmişti, göz çukurunun arkasına ince iğneler batıyordu. Herhangi bir şeye girişmeden önce dinlenmesi gerekiyordu.

Şimdi aradığı herifin Mark olduğundan şüphesi yoktu. Elinden kaçamayacaktı. Ve iş yerinde bulunduğu sürece kaçırdığı kadına da bir şey yapamazdı.

O halde ikinci tura kadar silahlanmak için zamanı vardı.

16

Betondan yapılmış, karşılıklı duran altı katlı iki lojman binası ilk bakışta davetkâr olmaktan öte her şeydi. Yine de Ellen iki odalı dairesinde kendini gerçekten evinde hissediyordu. İnsan Katolik bir yatılı kız okulunda büyüyünce herhalde yalnız kalabildiği her yerde kendini evinde hissedebilirdi.

Aslında çevrede uygun bir daire bulana dek buraya geçici gözüyle bakmış, ama sonra sakinliğin ve işe yakın olmanın değerini anlayıp burada kalmaya karar vermişti.

Chris'in birlikte oturma önerisini uzun süre düşünmek zorunda kalmıştı. Chris o zamana dek hafta içleri ucuz bir pansiyonda kalmış, hafta sonlarını da sıklıkla epey uzakta bulunan Ulfingen'deki hasta babasının yanında geçirmişti.

Chris babasının ölümünden sonra miras kalan evi tutmaya karar vermişti. Ellen onun yanına taşınmayı ve evi birlikte onarmayı kabul etmişti.

Ayrıca Ellen'in dairesini kirada tutmanın uygun olacağını düşünmüşlerdi. Hafta içinde Svabya Alpleri'ndeki evlerinden Fahlenberg'e olan yola harcadıkları benzin parasını biriktirmek ikisine de mantıklı gelmişti.

Ellen alınan bu kararların her birinde bir süre tereddüt etmişti. Bunun nedeni, aralarında ciddi bir sorun olması falan değildi; küçük bir mutfağı, fazla büyük olmayan bir yatak odası

ve genişçe bir oturma odası olan bu dairede daha çok kişisel özgürlüğünün kısıtlandığını hissediyordu.

Yatılı okuldan bu yana hiç kimseyle aynı odada uyumamıştı; en azından her gece, kimseyle banyosunu ya da tuvaletini paylaşmamıştı. Üniversite döneminde bile duşu, tuvaleti olan eşyalı bir daire tutabilmek için elinden geleni yapmıştı. Bu yüzden akşam saatlerinde garson olarak çalışmış, hava nasıl olursa olsun her cumartesi sabahı bir pazar satıcısının sebze ve meyve sandıklarını taşımıştı; sırf eskiden olduğu gibi bir tek odada birkaç kişiyle gecelememek uğruna.

Özgürlük Ellen için uğruna çetin savaşlar verdiği bir servetti; tam anlamıyla alnının teriyle elde edilmişti. Suyun harika sıcaklığını acıyan bedeninde hissederken bunu bir kez daha anlıyordu. Duşta kendine uzun zaman ayırdı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Sürekli baskı yapan ağlama isteğine daha fazla karşı koyamayarak sonunda kendini bıraktı.

Duştan çıktığında kendini daha iyi hissediyordu; fazla değil, biraz. Ağlamak ona iyi gelmiş, duygularını serbest bırakmıştı.

Aynadaki buharı bir havluyla silerken Chris'i düşündü. Yanında olmadığına hem üzülüyor, hem de seviniyordu. Şimdi burada olsaydı, savaşması için onu kesinlikle desteklerdi.

Zayıflığını gösterirsen diğerleri seni yiyip bitirir, sözü bu konuda övünebileceği kadar içinde kök salmış, eski bir yatılı okul bilgisiydi. Bu, Chris'le olan ilişkisini her zaman kolaylaştırmıyordu, ama yeterince uzun süre birlikte oldukları takdirde günün birinde bunun da değişeceğini umuyordu.

O zaman kendini serbest bırakıp temkinli olma duygusunu unutacağı gün de gelecekti. Başlangıçta belki kısa bir dönem, ama bunun için çalışmaya hazırdı ve Chris sabırlıydı...

Aynadaki görüntüsü onu korkuttu. Aslında her yanından sağlık fışkıran, ince ve sportif bir Ellen görmeyi beklemiyordu, ama göğsündeki ve kollarındaki mavi lekeler kısa zamanda belirginleşmişti. Bu iyiye işaret değildi. Ertesi gün nasıl berbat görüneceklerdi! Özellikle göğsündeki çürük. Tıpkı Rorschach testindeki[18] mürekkep lekeleri gibiydi. Göğsündeki kan oturmuş çürük herhalde kanatlarını açmış bir kartal ya da ona benzer bir şey olarak yorumlanabilirdi. Kötü görünüyordu.

Çürüklerin üzerine ayna dolabında bulundurduğu ve çok koştuğu ya da ara sıra düştüğü zaman diğer ilaçlarla birlikte kullandığı merhemden sürerken, *Kafamın arkasında gözlerimin olmayışı ne şans,* diye düşündü.

Hele sırtımın nasıl göründüğünü bilmek bile istemiyorum. O pislik herif acayip ağırdı ve dizi korkunç sivriydi.

Öte yandan, diye karşı koydu mantığı, *eğer kafanın arkasında gözlerin olsaydı, o pislik herifin gerçekten Mark olup olmadığından şimdi emin olacaktın. Ama tam o sırada park yerinde olması tesadüf de olabilir, olamaz mı? Ne de olsa onu şimdiye dek hiç kapüşonlu bir hırkayla görmedin, ki en kara kışta bile kafasına bere ya da şapka takmaz.*

"Elbette," dedi Ellen alayla; bu kez sesli düşünmüştü. "Sigara tiryakisi, spor düşmanı beyefendinin normal zamanda hiç ayak basmadığı koşu parkurunun park yerinde dolanması da tesadüf olmalı. Ve beni neredeyse öldürecek olan o herifin kulağımı yaladıktan sonra *tesadüfen* park yerine koşması, yine onun

18 1910 yılında Hermann Rorschach'ın uyguladığı, katlanmış kâğıt arasındaki mürekkep lekelerinin yorumlanmasına dayanan psikolojik test. (ç. n.)

tesadüfen aynı zamanda arabasıyla park yerinden ayrılması da mutlaka tesadüf olmalı. Tıpkı şimşek çaktıktan sonra göğün tesadüfen gürlemesi gibi."

Öte yandan bütün bunlar gerçekten de tesadüf olabilirdi. Ona sıklıkla başka yerlerde rastladığı olmuştu; hiç beklemediği yerlerde. Kütüphanede, en sevdiği kafede ya da yüzme havuzunda.

Yoksa bunların da hiçbiri tesadüf değil miydi? Yoksa oralarda hep *bilerek* mi bulunmuştu? Belki de planını uzun süredir hazırlıyordu; bu planın amacı her neyse.

Giyinip mutfağa gitti. Bir fincan çay hazırlarken mutfak saatinin saniye göstergesini izledi. Mark'ın mesaisinin bitmesine daha kırk beş dakika vardı.

"Sonra bana hesap vereceksin, dostum," diye kendi kendine mırıldandı.

Çayından bir yudum aldı, üst dudağını hafifçe yaktı, içinden söverek kanepenin yanındaki, aynı zamanda sehpa olarak da kullanılan yemek masasına oturdu.

Hâlâ *neden* sorusuna bir açıklık getiremiyordu. Tanrı aşkına, Mark bunları neden yapıyordu? Kadına ne olmuştu ve demode yazlık elbiseli o kız çocuğu kimdi? Bütün bunların hiçbir anlamı yoktu!

Mark nazik ve dikkatli bir meslektaşıydı, yetenekli bir analizciydi ve... *Bir saniye!*

Ellen sehpada, Chris'in *Men's Health* dergisinin üzerinde duran şeyi yeni fark etmişti. Ve korkusu da neredeyse aynı anda geri döndü.

İnsan biriyle yeterince uzun süre aynı çatı altında yaşadığında onun alışkanlıklarını çok iyi biliyordu ve elbette el yazısını da. Chris ve o iki yıldan uzun süredir birlikte yaşıyorlardı. Bazıları

için bu süre pek uzun sayılmayabilirdi, ama *en iyi idmanlar* kapak konulu ve üzerinde atletik yapılı genç adam fotoğrafı bulunan derginin üzerinde duran küçük anahtarın Chris'e ait olmadığını bilmeye yeterdi.

Chris hiçbir zaman anahtarını odanın ortasında bırakmazdı. Düzeni seven biriydi; öyle ki Ellen'in zaman zaman onun için *fazla titiz* dediği olurdu. Eve yerleştiğinde ilk yaptığı şey duvara bir anahtarlık asmak olmuştu; en nefret ettiği şey ceket ya da pantolon ceplerinde ya da herhangi bir yerde anahtar aramaktı. Konu anahtar olduğunda Chris'in bu konuda takıntılı olduğu söylenebilecekken, Ellen sabahları arabasının anahtarını bulmak için birçok çantayı eşelemek zorunda kalırdı.

Anahtarın ne tür bir kilide ait olduğunu anlamak Ellen için de zordu. Normal bir kapı kilidi için fazla küçüktü.

Ama bunun önemi yoktu. Önemli olan, anahtarlıkta yazan şeydi. Normalde üzerine *daire*, *garaj* ya da *büro* gibi şeylerin yazıldığı etikette üç kelime okudu. Chris'in eski Mısır hiyeroglifleri olarak yorumlayacağı türden, kargacık burgacık yazılmış üç kelime.

Onu titreten üç kelime:

Oyun yeni başlıyor

Ellen bu anahtarın nereden geldiğine dair bir saniye bile şüphe etmedi. Anahtarlığın üzerinde ne yazmış olduğu da fazla önemli değildi; tam tersi, bazı hastaların raporlarında okuduklarına bakacak olursa, *Oyun yeni başlıyor*, şüphesiz en zararsızlar kategorisine girebilirdi.

Hayır, gerçekten kötü, gerçekten korkutucu olan, anahtarın masanın üzerinde duruyor olduğu gerçeğiydi; burada, onun evinde!

"Buradaydın!"

Petra Wagner ikinci çalıştan sonra kapıyı açtı. Lojmanın bina sorumlusunun yüzündeki öfkeli ifade Ellen'i tanıyınca endişeye dönüştü.

"Merhaba, Ellen, ne oldu size böyle? Ölü gibi solgunsunuz."

"Bir şey yok," diye geçiştirdi Ellen, "sadece migrenim tuttu."

"Havadan mı etkileniyorsunuz?"

"Olabilir. Bunu hep yaşarım."

"Püf," dedi bina sorumlusu kadın. "Sizin de bağırsak gribine yakalandığınızı sandım. On dakika önce Singer'in tuvaletine koştum. Tamamen tıkanmıştı! Erkekler bir seferde yarım rulo tuvalet kâğıdı kullanmadan edemiyorlar. Yarım saat uğraştım. Üstelik saatlerdir açken. Laf arasında, makarna yaptım. Eğer isterseniz..."

Ellen, "Hayır, teşekkürler," diyerek Wagner'in akıcı konuşmasını kesti. Bina yöneticisi olan kocası kendinden on beş yaş küçük bir öğrenci hemşireyle kaçtığından bu yana yalnız yaşıyordu ve gevezelik edebileceği her fırsata minnettardı. "Size kısaca bir şey soracaktım."

"Tabii, nedir?"

"Bugün evime birinin girmesine izin verdiniz mi?"

Wagner ansızın kızardı. "Bunu size söylemedi mi?"

Ellen nabzının hızlandığını hissetti. "Kim?"

"Şey, aslında bunu yapmam, yani herhangi birini bir daireden içeri sokmam. Çiçeklerin sulanması ya da buna benzer şeylerin yapılması rica edilmedikçe kendim bile hiçbir zaman başkasının dairesine girmem, bana inanmalısınız. Elbette genel bir anahtarım var, ama sadece acil durumlarda..."

"Petra, lütfen." Ellen ona haykırmamak için kendine hâkim olmaya çalıştı. "Daireme kim girdi?"

"Mark. Yani *Doktor Behrendt* demek istedim. Singer'e gitmeden hemen önce buradaydı ve kimse kapıyı açmadığı için bana evde olup olmadığınızı sordu. Sabah çok solgun olduğunuzu ve bu yüzden sizin için endişelendiğini söyledi, bölümünüzde bir olay..."

Kelimelerinin geri kalanı Ellen'in bir kulağından girip diğerinden çıktı.

Mark buradaydı! Biraz öncesine dek hâlâ Ellen'in aklındaki şüpheliler listesindeyken şimdi yüzde yüz oydu. Mark kötü kokulu, zıplayan Marlboro Erkeği'ydi. Kara Adam oydu; sırtına atlayan, onu tehdit eden, korkutan, yalayan sivri dizli pislik herif oydu.

Petra Wagner ha bire konuşup dururken Ellen omzunun üzerinden duvar saatine baktı.

Sanki ona mesaj verir gibiydi:

Az sonra mesaisi bitiyor. Gerçeği öğrenmenin zamanı.

17

"Merhaba, Mark."

Genç adam irkilerek arkasını döndü. Arabasının anahtarı yere düştü. Bakışlarında Ellen'in hemen yorumlayamadığı bir şey vardı. Yoksa yakalandığını mı hissetmişti? Sonra bu ifade yerini bir rahatlamaya bıraktı.

"Ellen! Nerelerdeydin? Senin için endişelendim."

"Yaa?"

Ellen hayatında şimdiye dek hiç kimseden bu denli şüphelenmemişti. Mesleği gereği, yalan söylendiğinde neler olduğunu bilirdi; yalanın bilinçli ya da bilinçsiz söylenmesi önemli değildi. Yine yalanı belli eden bir tür içgüdü olduğunu da biliyordu, ama Mark'ın dostça davranışı ve rahatlatıcı mimikleri öylesine gerçekti ki neredeyse ona inanacaktı.

Neredeyse.

O anda hastalarından birinin sözü anılarında titrek bir alev gibi canlandı: *İnsan bazen kendine yalan söylemekte o kadar uzun süre başarılı olur ki sonunda kendi uydurduklarına inanmaya başlar.*

"Elbette endişelendim. Fleischer'in seni izne çıkardığını duyduğumdan beri..."

"Beni *açığa aldı*," diye sözünü kesti Ellen ve bu arada ceketinin cebindeki biber gazını sıkıca kavradı. Mark ansızın

yine zıplayan Marlboro Erkeği olmaya kalkışacak olursa buna hazırlıklıydı. "Polis onu ziyaret ettikten sonra biri ona bölümde neler olduğunu anlatmış olmalı. Sözleriyle Flesicher'i etkilemiş biri. Kirli oyunlarına devam edebilmek için kafamın artık doğru çalışmadığına onu inandırabilmiş biri. Belki de olanları Fleischer'e anlatmayı zaten önermiş olan biri. Yani, bunu sana borçlu olduğumu düşünüyorum."

"Bana mı? Ama bu..."

"Lanet olsun, bütün bunlar ne demek, Mark? Bunu bana neden yapıyorsun?"

Onun bu kadar yetenekli bir oyuncu olacağına hiç inanmazdı. Önce dostane tavırlar, rahatlama mimikleri, şimdi de gerçekten şaşırmış gibi göründüğü şu yüz ifadesi.

"Ellen, neden söz ettiğini bilmiyorum."

"O halde sana şu zıplamaları hatırlatayım. Bugün ormandaydın, değil mi? Ve daireme gittin."

Mark başını salladı. "Senin için endişelendiğimi söylemiştim."

Bunu birkaç kez daha söyle, buna kendin de inanıyorsun, dostum. Hile bu işte!

"Bu sabah olanlardan ve Fleischer'le ilgili konudan sonra, ki bununla hiçbir ilgim yok, sana bakmak istedim."

"Bana bakmak, tabii, elbette. Buna ormanda hırpalamak ve daireme garip haberler bırakmak da dahil mi?"

Mark kocaman açılmış gözleriyle ona baktı. "Seni dövmek mi?"

"Sakın bana küçük binicilik numaramızı çoktan unuttuğunu söyleme."

"Neyi... nasıl?"

"Bu kadınla ne alıp veremediğin var?"

"Tanrı aşkına, Ellen, hangi kadından söz ediyorsun?"

"Kaybolan hastadan!" diye ona haykırdı. Yaklaşık elli metre uzaklarında arabadan inen bir kadın şaşkınlıkla onlara baktı. "Bunu en iyi senin bilmen gerek."

"Yavaş ol." Mark onu yatıştırmak ister gibi bir hareketle ellerini kaldırdı. "Biraz yavaş ol bakalim. Evet, dairene gittim. Çaldığım zile kimse cevap vermedi, ayrıca kapının ardında bir gürültü duydum. Petra Wagner bana kapıyı açtı. Sana bir şey oldu sandım, çünkü sen..."

"Petra bana her şeyi anlattı."

"İyi, o halde dairende yarım dakikadan daha fazla kalmadığımı da söylemiştir."

Bir anahtarı masanın üzerine bırakmaya yetecek bir süre.

"Şimdi senden gerçeği duymak istiyorum, Mark. Bu oyundan bıktım. Ormanda benden ne istedin?"

"Koşu parkuruna gittim, çünkü koşmaya gittiğini düşündüm. Seninle konuşmak istiyordum. Arabanın yanında durup seni bekledim. Ama uzun süre ortada görünmedin, bunun üzerine işime geri döndüm."

"Mutlaka öyledir. Demek tekrar kliniğe döndün."

"Doğru."

Ellen acı bir kahkaha attı. "Daireme giren herhalde Kara Adam'dı ve Petra seni içeri aldığında öylece havaya uçup gitti. Ve sen de *elbette* sadece endişelendiğin için ormandaki park yerine gittin. Ve yine *elbette* ormanda da değildin, sadece park yerindeydin."

"Dairende *hiç kimse* yoktu." Mark'ın sesi artık öfkeli çıkıyordu. "Ve evet, sadece endişelendiğim için park yerine gittim. Ve *tabii ki* ormanda değildim."

"Neden beni aptal yerine koymaya bir son vermiyorsun, Mark?"

"Bütün bunlardan ne çıkacağını bana söyler misin?" Başını iki yana sallayarak yerdeki anahtarını aldı. "Şimdi de paranoyak mı oluyorsun?"

"Elbette değil. Bunun için ileriki günlerde koyu maviden siyaha dek renk alacak birkaç ikna edici kanıtım var." Öfkeden titrediğini hissediyordu. "Pekâlâ, çıkar ağzından baklayı. Bunu neden yapıyorsun?"

Bir an için sessizlik hüküm sürdü. Biraz uzakta iki hasta patoloji binasının önünde boydan boya uzanan klinik bahçesinin çimlerini biçiyordu. Ellen'in bir ya da iki kez kantinde gördüğü bir asistan doktor yanlarından geçti, onlara çekingen bir selam verdikten sonra eski Audi'sine binip oradan uzaklaştı.

Mark, "Bunu söylemekten hoşlanmıyorum," diyerek sessizliği bozdu, "ama gerçekten bir sorunun olabilir mi?"

Ellen panik ve öfkenin içinde yükseldiğini hissetti. Onu bir deli gibi orada bırakıp gidecek ve onunla oynamaya devam edecekti, amacı her neyse. Elinde ona karşı hiç ama hiçbir şeyi yoktu. Evet, onu ormanda görmüştü, ama ona kim inanacaktı? Ortada iki karşıt ifade vardı.

Hiç düşünmeden ceketinin cebinden biber gazını çıkarıp yüzüne doğru tuttu.

"Beni ormanda neden dövdüğünü, daireme neden anahtar bıraktığını ve o kadın ile küçük kızın kim olduğunu şimdi, burada öğrenmek istiyorum. Bu hastayla neden ilgileniyorsun? Onu neden kaçırdın?"

Eğer Mark gerçekten huzursuz olmuşsa –kesinlikle olmuştu, sonuçta yüzüne biber gazı sıkılmış birinin nasıl görüneceğini bir doktor olarak çok iyi bilmesi gerekirdi– bunu saklamak için elinden geleni yapıyor gibiydi.

"Şimdi kendini bir görebilseydin." Ellen onun sesindeki küçümsemeyi sezebiliyordu. "Gerçekten de işini bitirmek istediğime mi inanıyorsun? Dünkü olayı şefe gerçekten benim söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Sen değilsen kim? Sen arabaya binip gitmeden önce park yerine doğru koşan adama ne demeli? Sen değilsen, o zaman onu görmen gerekirdi."

Mark yavaşça ceketinin cebine el attı. Ellen'in parmakları spreyin püskürtme düğmesi üzerinde kasıldı. Onun bir paket sigara çıkardığını görünce uzattığı kolunu aşağı indirdi.

Marlboro Erkeği değil, diye fısıldadı içindeki ses. *Camel Erkeği'ymiş.*

Ne fark ederdi?

Mark bir sigara yakıp dumanını burnundan soludu. "Tabii, meslektaşımı ormanda dövmek beni motive eder. Bunu hep istemişimdir. Bunu çok ateşli bulurum, biliyor musun? Tabii şu travmalı kadını ve kız çocuğunu da ben kaçırdım. Bu bana üstünlük duygusu veriyor. Bir psikopat olduğumu anlamamış mıydın?"

Belki de bunlar doğru, diye geçti içinden. Belki de şu anda alaycı tavırla söyledikleri gerçekti. Onun hakkında *gerçekte* ne biliyordu? Onun sigarayı ağzına götürürken tamamen sakin görünen ellerine baktı. Kulağına yaklaşan ve ona tüm o çılgınca şeyleri söyleyen bu ağız mıydı? İsimsiz kadını döven bu eller miydi?

Kadınlara işkence etmek, sapık oyunlarına son vermesi için onları yalvartarak dirençlerini kırmak belki de onu tatmin ediyordu.

Sanki görünmeyen, dev gibi bir el iç organlarını tutup tüm gücüyle sıkıyordu.

Mark öfkeyle başını iki yana salladı. "Sevgili Ellen, bunu söylediğim için üzgünüm ama lanet olası bir paranoya içindesin."

Arabasına binip kapıyı çarptı. Sonra geri vitese takıp park yerinden çıktı, ama çıkışa doğru gitmeden Ellen yolunu kesti.

İki elini kaputun üzerine koyarak, "Bana gerçeği söyle!" diye haykırdı. "Bu herifi görmüş olman gerek!"

Mark hareketsiz bir bakışla ön camdan ona baktı. "Beni deli olduğuma inandırmak istiyorsun, değil mi? Ama neden, Mark? Söyle bana, neden? Bu kadın ve ben, sana ne yaptık?"

Vitesi takıp biraz geri gitti. Sonra gaza basıp Ellen'in yanından geçti ve park alanından çıkıp gitti.

Ellen tüm bedeni titreyerek kliniğin önündeki ara yolda ilerleyen siyah Volvo'nun ardından baka kaldı. Mark ana yola çıkar çıkmaz cep telefonu çaldı. Neredeyse içgüdüsel bir hareketle telefonu açtı.

"Merhaba, Ellen," dedi Kara Adam'ın sesi. "Hediyemi aldın mı?"

Ellen ilk anda afalladı, ama sonra aklı başına geldi.

Araba gürültüsü yok, diye bağırıyordu içindeki ses. *Mark şimdi otobana çıktı, ama ne trafik sesi ne de motor gürültüsü var!*

"Hâlâ orada mısın?"

"Artık kim olduğunuzu bana söyleyin!"

"Bugün oldukça kötü bir gün geçirdin, ha? Bunu anlayabilirim. Bu arada benim Mark olduğumdan *çoook emindin.* Ve tam da bu yüzden arıyorum. Değerli zamanını harcıyorsun, canım. Artık bunu anla."

Bir yanıt vermek, artık ondan ne istediğini söylemesini ona haykırmak istedi, ama daha buna yeltenmeden hatta bir çıtırtı duydu. Önce onun telefonu kapattığını sandı. Ama hemen ardından bir kadın sesi duyunca, görüşmenin hâlâ sürdüğünü anladı.

"Lütfen!"

İnleyen bir yalvarış. Ellen hastasının sesini tanımıştı. İsimsiz kadın! Artık bir çocuğun sesine çok daha fazla benziyordu; korku içindeki bir çocuğun.

"Lütfen, bir şeyler yap," diye hıçkırdı ses. "Canımı yakıyor. Artık dayanamıyorum. Lütfen!"

"Neredesiniz?" Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Kadın yanıt veremeden tekrar adamın sesini duydu.

"*Şşşşt*, hâlâ adil oynamıyorsun. Bu arada çok haklı. Oynamaya devam etmezsen ben de ona acı çektirmeye devam edeceğim. Hem de çok, anladın mı? Önceki baş başa görüşmemiz bunun yanında çocukların doğum günü kutlaması gibi kalacak."

Kadın arka planda haykırdı. Ellen onun acıdan mı yoksa adamdan korktuğu için mi bağırdığını anlayamadı. Yoksa onu işkenceyle mi tehdit ediyordu? Ama sadece bu bir tek haykırışın bile onu uzun süre meşgul edeceğini biliyordu.

"Tamam, tamam," diye telaşla bağırdı. "Oynuyorum. Yapacağım!"

Kısa bir sessizlik. Çok uzaklarda, hattın öbür ucunda bir kadın hıçkırdı ve arka planda garip, metalik bir gürültü duyuldu. Yüksek bir vınlama eşliğinde gıcırdayan teneke sesine benzer bir şey. Deliceydi belki, ama Ellen bu tür bir gürültüyü daha önce duymuş olduğunu sanıyordu. Ama nerede?

"Pekâlâ, bir şansın daha var. Ama artık aylaklık edip zaman yitirmemelisin. Hoşgörünün de sınırları vardır. O halde hediyemi kullan."

"Bunu yapacağım. Söz!" Onu biraz daha oyalamalıydı, sadece biraz daha; gıcırtıyı ve vınlamayı daha önce nerede duyduğunu hatırlayana dek. "Lütfen onun canını yakmayın, tamam mı?"

Yanıt yerine telefonun kapanan sesi geldi. Ellen söverek cep telefonunun menü tuşuna bastı. *Gelen aramaları* seçti ve *ayrıntılar* kolonunda çoktan korktuğu şeyle karşılaştı: *Gizli numara.*

Bu herif, Kara Adam ya da adı her neyse, bu sivri dizli pislik, numarasını gizlemişti.

Ne bekliyordun? Telefon şirketinden adını sorabilmen için sana numarasını mı bırakacaktı?

Elbette bunu beklememişti, ama kısa bir an için bunu ummuştu; tıpkı bazen raporunun laboratuvar sonuçları tarafından da doğrulanacağından emin olduğu halde koyduğu ilk teşhisin yanlış olmasını umduğu gibi.

Hayır, bu adam ne kadar deli olursa olsun düşünmeden hareket etmiyordu. Şüpheleri Mark'ın üzerine çekerek onunla alay etmişti. Ona gittikçe paranoyak gözüyle bakmaya başlamalarını komik buluyordu. Paranoyak psikiyatrist Ellen Roth. Dâhice bir şaka.

Ellen'in düşünceleri kafasının içinde delice birbirini kovaladı. Bu deli Mark değilse kimdi o zaman?

Yoksa eski hastalarından biri onunla çılgın bir oyun mu oynuyordu? Gerçi bu meslekte uzun zaman geçirmemişti, ama

geçirdiği zaman gerçekten kafayı sıyırmış psikopatlarla karşılaşmasına yetmişti.

Bunlardan biri neredeyse her akşam tamamen felçli annesinin karşısında mastürbasyon yapmıştı. Evde unuttuğu bir şey için geri dönen gündelik hemşireye beklenmedik bir şekilde yakalanmış ve ihbar edilmişti.

Bir başkası psikotik bir dürtüyle yol üzerindeki bir inşaattan gizlice bir çekiç alarak bununla yoldan geçen birinin kafatasını parçalamıştı; anlattığına göre adamın bir domuz kafası vardı ve ona küçümseyerek bakmıştı.

Ama bunların içinde onu en fazla rahatsız eden, kafasının içindeki seslere uyarak üç haftalık kızını yumuşak kafatası kemiği kırılana dek baş aşağı klozete bastıran hastasının hikâyesiydi. Bu hasta kadın, yine hasta grubunun renkli kâğıt ve keçelerle kolaj yaptığı bir ergoterapi[19] sırasında terapiste saldırmıştı. Keçe toplar kesildikten sonra ortada unutulmuş bir kâğıt makasıyla ona saldırıp sağ böbreğini kıl payı ıskalamıştı.

Evet, böyleleri vardı; beyin metabolizmalarındaki bir rahatsızlık nedeniyle umulmadık canavarlara dönüşen insanlar. Görünüşe bakılırsa, şimdi böyle biri Ellen'i delirtmeyi kafasına koymuştu.

Bunu neredeyse başarıyordu da. Bu arada meslektaşım tımarhanelik olduğumu düşünüyor. Göğsümde ve kollarımda şu Rorschach örnekleri olmasa -özellikle sırtımda- belki ben de kendimi öyle göreceğim.

Hâlâ duyduğu acıların gerçekten işe yaradığı tek nokta, ona ormandaki o manyağın ve yine isimsiz hastanın ya da ormandaki kızın varlığını kanıtlıyor olmalarıydı.

---

19 Hastanın sağlığını sürdürmek, adaptasyon ve verimliliğini sağlamak için, belirli işlerde fonksiyonlarını düzenlemek, güçlendirmek ve performansını artırmak üzere yapılan uğraş terapisi. (ç. n.)

Ama cep telefonunun numarasını nereden ele geçirmişti? Numarasını sadece çok yakın birkaç dostuna ve herhangi bir şey olduğu zaman gerekirse vardiyasını değişebileceği birkaç meslektaşına vermişti. Ama bu kişilerden biri bu tür bir psikopat olabilir miydi?

Mark'tan şüphe etmek gibi –gittikçe daha fazla vicdan azabı duymasına neden olan– ölümcül bir hataya düştükten sonra yakın çevresinden birini daha suçlamaya çekiniyordu.

Elbette, akla gelen en basit olasılık, bu kişinin telefon numarasını bir yakınından öğrenmiş olduğuydu. Bunun kasten yapılmış olması da gerekmezdi. Belki bu kişi meslektaşlarından birinin hasta kabul odasında cep telefonunu görmüş ya da buna benzer bir şey olmuştu.

Kara Adam artık zaman kaybetmemesi gerektiğini söylemişti. Gerçekten de başka seçeneği kalmamıştı. Şimdi onun *adil oyun* diye tanımladığı şeye yanaşmadığı takdirde bu kadına işkence etmeye devam edecekti. Tabii kıza da. Oyuna katılması gerekiyordu. Onun gerçek kimliğini ortaya çıkarabilmek için başka şans göremiyordu; hem zaten kendini korumak için de öncelikle buna ihtiyacı vardı.

Ama en önemlisi kadın ve kızdı. Onlara şu anda ne olduğunu düşündüğünde içi yine görünmez bir el tarafından sıkıldı.

Kendini toparlamalısın! Korkunun sana hükmetmesine izin verme, diye onu iknaya çalıştı içindeki savaşçı. Ellen onu dinledi.

Şimdi Kara Adam'ın gerçek kimliğini ortaya çıkarmak üzere bir kanıt bulabilmek için berrak bir zihne ihtiyacı vardı. Polis ve Mark ancak o zaman ona inanabilirlerdi. Elbette Mark'ı şimdi arayıp ondan özür dileyebilir ve yeni gelişen olayları ona anlatabilirdi. Ama daha biraz önce onu psikopat olarak tanımladıktan

sonra Mark ona inanacak mıydı? Bunu öğrenmeye cesareti yoktu. Cam eşya dükkânına giren fil gibi davranmıştı.

Kara Adam'ın kim olduğunu öğrenene dek tek başınaydı ve bu delinin oyununa katılması gerekiyordu.

Hoşgörünün de sınırı vardır, diyen sözleri kafasının içinde yankılandı. *Oyun şimdi başlıyor.*

18

Mister-Minit anahtarcısının tezgâhı ardındaki adam, çilingirlik ve ayakkabı tamiri hizmeti veren dükkânın logosu üzerindeki küçük adama benziyordu. O da tezgâhın üzerindeki ışıklı reklam panosundaki gibi mavi bir önlük giymişti, siyah saçları yana taranmıştı ve "sizin için ne yapabilirim" ifadeli, neşeli bakışları vardı.

Evet, diye düşündü Ellen, *bir tek tipik* voilà *hareketi eksik, yoksa logo resminden bir farkı kalmayacak.*

Bu Mister-Minit'teki adamın adı, tezgâhın üzerinde de yazdığı gibi Raşit'ti. Daha uzaktan belli olan neşeli yüz ifadesi, standın çevresinde uğuldayan alışveriş merkezinin kargaşası içinde bir vaha gibi görünüyordu.

Onu, "İyi akşamlar, bayan," diyen melodik ses tonuyla karşılayarak elindeki topuğu kırılmış kadın ayakkabısını bir yana bıraktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Sırtının ağrısına ve bugünün herhalde hayatının en kötü günü olduğu gerçeğine karşın -gelecek olan iki günü düşünmek bile istemiyordu- Ellen bu bulaşıcı gülümsemeye karşılık vermekten kendini alamadı.

"Bir anahtar buldum ve ne tür bir kilide ait olduğunu öğrenmek istiyorum." Anahtarlığından, *Oyun yeni başlıyor,* yazısını silmiş olduğu anahtarı çıkarıp tezgâhın üzerine koydu.

"Bundan daha kolay bir şey yok."

Raşit sanki çok değerli bir eşyaymış gibi bir anahtarı yukarı kaldırdı.

"Bunları çok iyi tanırım," dedi anahtarı evirip çevirerek incelerken. "Evde hep bir yığın anahtar durur, bunların çoğu da artık kullanılmaz, ama insan onları atmak istemez, çünkü bir gün tekrar ihtiyacı olacağını düşünür. Ve sonra bir zaman gelir, anahtarın nereye ait olduğunu bile unutur.

"Bu anahtar sanırım... hımm, hayır, hatta bundan eminim... evet, bu kesinlikle bir posta kutusunun anahtarı."

Ellen şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Bakın, buraya üretici firmanın adı yazılmış. Bu firma posta kutusundan başka bir şey üretmez, ama her çeşit ve renkte."

"Ah."

Raşit anahtarı ona geri verdi. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Anahtarın ne tür bir posta kutusuna ait olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Adam son derece üzgün bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. "Korkarım, bu benim mütevazı imkânlarımı aşar."

Ellen teşekkür etti ve yan taraftaki donut tezgâhına giderek bir kahve söyledi. Düşüncelere dalmış bir halde tezgâhın yanında durdu; fazlasıyla sıcak kahvesini yudumlayarak anahtarı parmakları arasında döndürdü.

Bu dünyada milyarlarca posta kutusu vardı ve bunu kendi şehriyle kısıtlasa bile yine çoktu. Tanrı aşkına, doğru posta kutusunun hangisi olduğunu nasıl bilecekti?

Öfke yine içinde köpürmeye başladı. Bu psikopat şimdi kıs kıs gülüyor olmalıydı; ona çözümü kesinlikle olanaksız bir görev vermişti. Gülecek ve ardından kadına... Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordu.

Bu göreve odaklanmalısın. Başka bir ipucu bulamadığın sürece başka şansın yok. O halde odaklan!

Anahtar. Posta kutusu.

Bunun mantıklı bir bilmece olması gerekir, diye düşündü. Herif psikopat olabilirdi, özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda, ama kesinlikle salak değildi. Yoksa bir hastayı her yanı kapalı olan bir psikiyatri bölümünden kaçıramazdı. Bu kadarı açıktı.

Anahtar. Posta kutusu.

Ellen'in tanıdığı bir adrese ait olmalıydı. Her şey ancak böyle mantığa sığabilirdi.

Anahtar. Posta kutusu.

Anahtar. Posta kutusu.

Posta kutusu...

19

Bunaltıcı öğle sıcağı. Bulutsuz gökyüzündeki güneş uçsuz bucaksız gibi görünen buğday tarlalarını kavuruyordu. Mısır koçanları ağustos böceklerinin cırıltıları arasında yakında başlayacak olan hasadı kıpırdamadan bekliyordu. Bir tarla faresi kuru topraktaki deliğinden dışarıyı gözetledi; sanki yağmuru bekliyordu. Ellen'in gölgesi üzerine vurunca deliğine geri kaçtı.

Neredeyim? diye düşündü Ellen, ama hava bunu düşünemeyeceği kadar sıcaktı.

Geri döndün, dedi arkasındaki tanıdık bir ses.

Ellen ölmüş danışmanını ardında gördüğüne neredeyse hiç şaşırmadı. Profesör Bormann bir zamanlar bir meşe ağacına ait olması gereken yaşlı bir kütüğün üzerinde oturuyordu. Ağaç kütüğünün ilerisinde bir saatin kadranı erimekteydi. Alışılmış on iki saatlik kadran yerine iki günü gösteriyordu ve gizli bir gösterge henüz ilk günün üzerinde titriyordu.

Bir başka lusid rüya daha mı? diye sordu.

Nasıl yorumlanırsa, diye karşılık verdi Bormann ve kumaş bir mendille soluk alnındaki terleri sildi. *Gerçi rüya gördüğünüzü biliyorsunuz, ama bu kez rüyanızı tam olarak yönetemezsiniz. Şimdi keşfetmek gerekiyor:*

Size bir soru sorabilir miyim?

Davetkâr bir hareket yaptı ve Ellen ancak o zaman Bormann'ın bu rüyada ne denli cılız olduğunu gördü. Aslında eskiden, gerçek yaşamda da zayıftı, ama hiçbir zaman bu rüyadaki kadar cılız olmamıştı.

Evet, sorun.

Rüyalarımda sürekli sizi görmem ve bunların böylesine sürreal olması aklımı yitirdiğim anlamına mı geliyor? Deliriyor muyum?

Profesör gülümserken yanaklarında derin gamzeler oluştu. *Eh, rüyalar hep sürrealdir, bu onların doğasında vardır. Artık realitenin öte tarafında bulunuyorsunuz. Bu, tüm rüyaların adeta deliliğe yolculuk yapması demektir. Bununla -deminki sorunuzu yanıtlamak adına- gerçekten ruh hastası olduğunuzu söylemek istemiyorum. Siz... şey, biraz şaşkınsınız ve kendinizi toparlamanız gerekiyor, diyelim. Ama zaten hepsi bu kadar. Biraz düşünme cesareti gösterildiğinde tekrar yoluna konamayacak bir şey değil.*

Ellen gülümsemesine karşılık verdi.

Aslında, diye ekledi profesör, *gördüklerinizin hoşunuza gitmemesi elbette mümkün.* Üzgün bir hareket yaptı. *Ama bize yardımcı olan şeylerin hepsi hoş olmayabilir.*

Bununla ne demek istediniz?

Başıyla buğday tarlasının yanında yükselen büyük ambarı işaret etti. *Örneğin şurası. Su birikintisini görüyor musunuz?*

Evet.

Bu kez biraz daha dikkatle bakmanız gerek.

Bu sözlerle ayağa kalktı, ambarın ters yönünde ağır ağır uzaklaştı. Ellen neredeyse kalması için ona rica edecekti, ama bunun yararı olmayacağını son rüyasında öğrenmişti. Bormann bunun gibi bir rüyanın sadece başlangıcıydı; bunu son seferinde kendisi söylemişti.

Demek ki bu rüya sadece keşfe dayalıydı, ki bu da ona bir şey olmayacağı anlamına geliyordu. Tehlike yoktu. Su birikintisine doğru giderken yine de kendini pek iyi hissetmiyordu. Keşifler de tehditkâr olabilirdi. Ya da Bormann'ın cümlelerini kullanacak olursa: *Bize yardımcı olan şeylerin hepsi hoş olmayabilir.*

Su birikintisi uzaktan, içindeki suyun kirli bir cam gibi parladığı bir çukur gibi görünüyordu. Herhalde daha önce ağzına dek doluydu, ama bu sıcak geçen birkaç gün içerisinde boşalmış olmalıydı.

Su birikintisine yaklaştıkça içindeki bozulmuş suyu daha iyi görebiliyordu. Bazı yerlerinde gökkuşağının renklerinde yağ gibi parlıyor, sonra tekrar kararıyor ve ilk bakışta kurbağanın hava kesesi gibi görünen garip, beyaz kabarcıklar çıkarıyordu. Yoksa bir kurbağa mı vardı?

Ancak su birikintisinin tam kıyısına geldiğinde, içinde yarısı suda yarısı dışarıda bulunan yirmi göz yuvarlağının yüzdüğünü gördü. Hepsinin bakışları ambarın yönüne çevrilmişti.

Ellen onların bakışlarını izledi ve kıpkırmızı bir posta kutusu gördü. Onu hemen tanımıştı. Bu, bir gün önce gerçek yaşamında gördüğü kırmızı posta kutusuydu. Janovların evinde.

Bu bilgiyi doğrulamak istercesine kutunun yanında şimdi Silvia Janov durmuştu, acıyla kasılmış bir yüzle ona bakıyordu. Felç olmuş gibiydi; hiçbir şekilde kıpırdayamıyordu.

Kara köpek yanına çökmüştü ve son derece sakin bir şekilde hareketsiz kadının elinin üstünü yiyordu.

Ellen ansızın sıçradı ve kendini yine yatağında buldu. Biraz önce önünde –birkaç adım ötesinde– duran Silvia Janov'u ve kocaman köpeği görmek üzere çevresine bakındı. Köpeğin hâlâ

yakınında olduğunu sanıyordu, onun toprak ve çürük kokusunu alabildiğini sanmıştı.

Ama duvarda sadece Chris ile kendisini bir Bali tapınağı önünde gösteren büyütülmüş fotoğraf çerçevelerinden başka bir şey yoktu.

Yaz sıcağı, ambar ve pis koku yok olmuştu. Hepsi sadece anıydı; tıpkı tüm rüyanın sadece bir anı olması gibi.

Ellen keskin baş ağrısı eşliğinde kanın şakaklarında attığını hissetti. Birkaç kez derin soluk aldı ve ansızın midesi bulandı.

Banyoya zor yetişti; klozetin kapağını kaldırdı ve kustu. Midesi art arda kasıldı, sanki içini -daha da fazlasını- tamamen boşaltmak istiyordu. Ellen boğulacağını sandı, sonra kramplar nihayet kesildi.

Sifonu çekti ve klozetin yanına çöktü. Migreni artmıştı, yüksek sesli bir diyapozona[20] eşdeğer bir gürültüyle beyninin içini dolduruyordu.

"Bana neler oluyor?" diye fısıldadı ve gözlerindeki yaşları sildi.

Sadece her şey çok fazla, dedi içindeki ses. O da yorgun çıkmıştı; yorgun ve bıkkın. O zaman Ellen toparlanması için içindeki savaşçıya haykırdı.

Bu delinin seni incitmesine izin vermeyeceksin ya!

Hayır, elbette bunu yapmayacaktı. Ama ölümcül oyunuyla amaçladığı tam da buydu. Onun işini bitirmek istiyordu.

Buna izin vermeyeceğim.

Çabalayarak doğruldu. Kendini zayıf ve sarsılmış hissediyordu. Mutfakta kendine bir bardak su doldurdu ve sonra verandanın kapısını açtı.

20 Çelikten yapılan, net bir frekansta –genellikle 440 hz– yalnızca 'la' sesi veren alet. (ç. n.)

Gece havası hoş bir serinlikle üzerine doğru esti. Yan binanın dairelerinde hâlâ tek tük ışıklar yanıyordu. Verandaya çıktı, çıplak ayaklarının altındaki taş döşemenin ferahlık veren serinliğini hissederek birkaç kez derin soluk aldı. Sonra soğuk su bardağını şakağına tuttu ve kafasının içinde vınlayan diyapozon neredeyse aynı anda susuverdi.

Evet, bu iyi gelmişti. Bir süre orada öylece durdu, gecenin sessizliğinin keyfini çıkardı ve suyu küçük yudumlarla içti. Kendini gittikçe daha iyi hissediyordu. Tekrar içeri girmek istediği sırada gözü yerdeki bir gölgeye takıldı.

Gölge pek büyük değildi. Birinin verandanın kıyısına, lojman bahçesindeki çalılıklardan birinin yanına koyduğu koyu renk bir yastığa benziyordu. Belki de yukarıdaki balkonların birinden düşmüştü. Ansızın esen bir rüzgârın, kuruması için asılmış bir elbiseyi ya da hafif bir eşyayı bahçeye savurması çok sık olan bir şeydi.

Ellen merakla gölgeye doğru ilerledi. Karanlıkta, yerde yatan şeyin ne olduğunu anlayınca keskin bir çığlık attı.

Geriye doğru sendeledi ve bir bahçe masasına çarptı. Bardak korkuyla gerilmiş, güçsüz ellerinin arasından kaydı ve taş döşemenin üzerinde parçalandı.

"Biraz daha iyi misiniz?"

Kendini Rainer Wegert olarak tanıtan polis mutfak kapısı önünde durmuş, endişeyle Ellen'e bakıyordu.

Genç kadın başını sallayarak onaylarcasına ona gülümsedi. Wegert kendisinden biraz daha kısa boyluydu. İlk bakışta biraz iri yarı ve güçlü kuvvetli görünüyordu, ama dün öğleden sonra konuştuğu şu Kröger'den çok daha sempatik olduğunu anlamak için onunla birkaç kelime etmek yetmişti.

Wegert telefonundan kısa bir süre sonra zilini çalmış, önce sakin bir şekilde olayla ilgili bilgi almış, sonra da Ellen'in verandada bulduğu şeyi görmeye gitmişti. Ellen bu zaman içinde küçük mutfağında kalıp kahve makinesini doldurmuş ve sonra kara sıvının cam sürahiye doluşunu izlemişti. Kendisi ve polis için iki fincan doldururken bahçenin karanlığında Sigmund'un kanının da böyle kapkara göründüğünü düşündü. Kahve ona iğrenç geldiği için masaya geri koydu.

"İyi geldi," dedi Wegert bir yudum aldıktan sonra. "Küçük kız sizin miydi?"

"Erkek. Sigmund erkekti. Hayır, aslında kimsenin kedisi değildi, ama son zamanlarda sık sık bize uğrardı."

"Size mi?"

"Evet. Erkek arkadaşım hafta içleri burada kalır. Şu anda tatilde."

"Gıpta etmemek elde değil," dedi Wegert; sözleri kulağa biraz çift anlamlı gelmişti. "Ama şimdi kediye dönelim. Gözünüze çarpan bir şey oldu mu? Yani, herhangi bir şey duydunuz mu?"

Ellen başını iki yana salladı. "Hayır. Uyuyordum." *Bir buğday tarlasındaydım*, diye düşündü. *Bu domuz herif zavallı Sigmund'un boğazını keserken ben ölmüş danışmanımla konuşuyordum.*

"Gerçekten üzgünüm," dedi Wegert ve anlayışlı bir tavırla baktı. "Hangi manyak bir hayvanı bu şekilde öldürmeyi düşünür? Kızımın da bir kedisi vardı. Ama uzun sürmedi. Ana cadde üzerinde oturuyorduk, biliyor musunuz? İnsan böyle bir hayvana bağlanıyor. Neredeyse ailenin bir üyesi gibi. Yine de bunu size göstermem gerek."

Şeffaf bir plastik torbayı mutfak tezgâhının üzerine koydu ve içindeki et bıçağını gösterdi. Keskin kenarındaki kan lekeleri

henüz kurumamıştı. "Bunun sizin bıçağınız olduğundan gerçekten emin misiniz?"

Ellen başını salladı. Bıçağın ağzındaki küçük çentiği çok iyi tanıyordu. Üzerinden altı ay bile geçmemişti; bir izin gününde yatak odasına yeni bir tavan lambası monte etme fikrine kapılmıştı. Chris'in daha sonra "Tipik kadın işi!" şeklinde yorumlayacağı bir dikkatsizlikle elektriği kesmeyi unutmuştu. Kabloyu soyarken kendisini şiddetli bir şekilde elektrik çarpmış ve bunu yaparken kullandığı et bıçağındaki o küçük, göze çarpmayan çentik böyle oluşmuştu.

Wegert dalgın bir ifadeyle ona baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Evet." Ellen'in kolunun üzerindeki tüyler dikildi. "O herif ya buraya ilk gelişinde bıçağı aldı ya da... buraya daha önce bir kez daha geldi."

"İçeri zorla girdiğine dair hiçbir iz olmaması garip. Daha önce hiç anahtarınızı kaybettiniz mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama yarın sabah ilk işim anahtarları değiştirmek olacak."

"İyi fikir. Ne olacağı hiç bilinmez."

Wegert boş fincanı evyenin içine koydu ve tekrar plastik torbayı aldı.

"Sizinle açık konuşmak istiyorum, Bayan Roth." Bu arada Ellen'in ona verdiği ve şimdi içinde Sigmund'un pelte gibi bedeninin bulunduğu mavi çöp torbasını işaret etti. "Bu tür şeyler ne yazık ki sık oluyor. Böyle sapıklar şu sıralar patlama yaptı. Bu nedenle bunu yapan herifi yakalayacağımıza dair size büyük umutlar vermek istemiyorum. Bıçaktaki parmak izlerini araştıracağız ve bulduklarımızı verilerimizdekilerle karşılaştıra-

cağız. Yine de bundan fazla bir şey beklemeyin. Ama gözümün lojmanın üstünde olacağını size garanti ederim. Bununla kişisel olarak ilgileneceğim."

Son cümlesini biraz abartılı söyledi ve Ellen Amerikan filmlerindeki polisleri düşünmeden edemedi. Wegert sonra ceket cebinden not defterini çıkardı, et bıçağının –öyle bir polisiyede *suç aletinin*– bulunduğu plastik torbayı kolunun altına sıkıştırdı ve kâğıdın üzerine bir şeyler yazıp Ellen'e uzattı.

"Cep telefonum. Elbette karakolu da arayabilirsiniz, bana ne zaman ihtiyacınız olursa gelirim. İnsan boşanınca çok zamanı oluyor. Lütfen beni yanlış anlamayın. Sadece işime çok bağlı olduğumu söylemek istedim."

"Sanırım sizi doğru anladım. Teklifiniz için teşekkürler."

"Şey, şimdi artık numaram sizde var."

Ellen içinden gözlerini devirdi. Bu Wegert nasıl biriydi? Sadece onu korkutmak için suçsuz bir hayvanı öldürecek kadar sapıklaşan birine engel olacağı yerde onunla flört etmekten daha iyi bir şey gelmiyor muydu aklına? Ne çılgın bir dünyaydı bu.

"O deli yine ortalarda görünürse ilk önce sizi ararım."

"İyi. Doğrusunu söylemem gerekirse, insan benim meslekte lağımdakinden çok daha fazla pislik görüyor, ama bu tür heriflerle özellikle ilgilenirim. O halde beni arayın, ona cehennemi yaşatayım, bu konuda bana güvenebilirsiniz."

"Bunu biliyorum. İyi geceler."

Ellen kapıyı ardından kapadığında en az polis memurunun ilk geldiği andaki kadar rahatlamıştı. Wegert'in gerçekten yardımcı olduğu tek konu Sigmund'un ölüsüyle ilgilenmiş olmasıydı –onu götürmüştü– ve böylece Ellen, kafasını sadece birkaç kasın tuttuğu zavallı hayvana dokunmak zorunda kalmamıştı.

Şu Wegert de tıpkı meslektaşı Kröger gibi ona yardımcı olamamıştı. Ona ancak kendisi yardım edebilirdi. Ve en iyisi buna hemen başlamasıydı.

20

Ellen, Janovların evinin önündeki sokağın köşesine park etti. Zaman zaman yerel basına çıkan manşetlerden hiç haberi olmasa da bu viran mahalle gece çok daha tehditkâr görünüyordu. Belki de bunun nedeni neredeyse zifirî karanlığa boğulmuş sokağın eksik aydınlatmasıydı; özellikle de Janov'ların evinin bulunduğu tarafta.

Ellen uzaklardan birkaç sarhoşun tartışma sesini duyabiliyordu ve bir blok sonraki apartmandan basları sonuna dek açılmış rap müziği geliyordu. Yakınındaki bir pencerenin ardında bir kadın ve bir erkek kırılan porselenler eşliğinde anlamadığı bir dilde kavga ediyorlardı.

Ellen, Janovların ön bahçesine eriştiğinde yasak bir şey yaptığı duygusuna kapıldı. Bu ona engel olan bir duyguydu. Ne de olsa gördüğü bir rüya sonucu buradaydı; bu da haneye tecavüzüyle ilgili mantıklı her kanıtını reddediyordu. Öte yandan elinde başka ipucu da yoktu.

Başkalarının posta kutusunu karıştırmak elbette yasal değil, dedi içindeki savaşçı, *ama ilerlemek istiyorsan bunun gerçekten bir rüya ya da anı olup olmadığını öğrenmenin tek yolu bu. Zaten bu saatte artık uyanık değillerdir; ayık olmaktan söz etmiyorum bile.*

Ellen'e göre savunması ikna ediciydi; kendi düşüncelerini yabancı birinin sözleriymiş gibi kabul etmek biraz şizofrence gelse de.

Küçük bahçe kapısının menteşelerinin gıcırdadığını hatırladı. Ve bu gıcırtı gündüz burada hüküm süren onca gürültüye karşın dikkatini çektiyse gece çok daha kötü duyulacak demekti. Aynı şekilde yüksek sesle korna çalarak evin önünden de geçse olurdu. Bu nedenle çitin üzerinden atladı, paslı konserve kutularından oluşan yığının ve plastik çöp kutusunun durduğu çimenlere bastı, çalılığın ardına saklanarak yavaşça posta kutusuna doğru ilerledi.

Posta kutusunun kırmızı parlaklığı evin girişindeki yarı karanlıkta bile belli oluyordu. Gerginlikle evin içinden ses gelip gelmediğine kulak kesildi. Pencerelerden birinin ardında televizyonun mavi şimşekleri birbiri ardına çakıyordu. Ellen posta kutusuna yaklaşırken Edgar Janov'un ekran başında uyumuş olmasını diledi. Ayakkabılarının tam ucundan hızla bir şey geçti; Ellen onun fare olduğunu görünce çığlığını bastırmak zorunda kaldı.

Sakin ol, sakin.

Titreyen elleriyle blucininin cebinden anahtarı çıkardı. O anda koyu renk bir BMW'nin gürültüsü duyuldu ve araba lastiklerini öttürerek durdu. Ellen bir çalılığın ardına atladı –*Lütfen, sevgili Tanrım, fare burada olmasın!*– ve iki genç adamın arabadan inmesini bekledi.

Konuşmalarına bakılırsa Doğu Avrupalı olmalıydılar. Biri yüksek sesle geğirince diğeri kahkaha attı ve ardından bir şişeyi asfaltta parçaladı. Ellen onun gırtlağını sıkmayı çok isterdi. Bu salak herif neden hemen Janov'un penceresi altında durup uyanması için ona bir şarkı söylemiyordu ki?

İki dakika geçmeden karşı evlerden birinde kayboldular. Ellen yeniden Janov'ların evinden gelebilecek şüpheli seslere kulak kabarttı. Televizyon hâlâ açıktı, ama başka ses yoktu; ne Edgar Janov'un ne de karısının sesi geliyordu. Anlaşılan bu sokağın sakinleri gece gürültülerine alışıktılar.

Böylesi daha iyi, diye düşündü Ellen ve yine posta kutusuna yaklaştı. Küçük, ince anahtarı deliğe soktu ve...

Uymamıştı!

İmkânsız!

Uyması gerekirdi!

Anahtarı karanlıkta tekrar tekrar deliğe soktu, ama küçük gelmişti.

Peki şimdi? O herifin bu posta kutusunu kastettiğinden öyle emindi ki. Bunu kastetmiş olması *gerekiyordu*; Lanet olsun, başka hangi posta kutusuna bakacaktı?

Ya da bu, hasta beyinli bu herifle hiçbir şekilde başa çıkamayacağının ipucunu veren başka bir işaret miydi? Bunu düşünecek zamanı yoktu. Burada kaybettiği her saniye biri tarafından görülme tehlikesini büyütüyordu.

İki seçeneği vardı: Ya pes edecekti ya da...

Ellen 9. bölümdeki sigorta kutusunu hatırladı. Anahtarı kapağın aralığına soktu ve onu manivela gibi kullandı. Kıpkırmızı posta kutusunun kapısı ince tenekedendi ve şaşılacak derecede kolay yamuluverdi. Ama anahtar sağlam değildi ve sonunda kırıldı. Bodrumda yaptığı gibi kendi ev anahtarlarını kullandı ve bu kez başardı. Birazdan kapağı ellerinin yardımıyla iyice açabilirdi. Ama posta kutusu ansızın metalik bir gürültüyle açıldı.

Ellen korkuyla sıçradı, telaşla çevresine bakındı, sonra kutunun karanlıkta kalan içini yokladı.

Boştu.

Ya da, hayır, içeride bir şey vardı.

Posta kutusunun zemininde bir kart duruyordu. Bir kartvizite benziyordu. Evet, bu... bir kartvizitti!

Üzerinde ne yazdığını okumak için fazla karanlıktı, ama kartın ağırlığına ve üzerindeki kabartma baskıya bakılırsa her zaman posta kutularına atılan reklam broşürlerinden biri değildi. Hele icra memurlarının haczetmek için televizyondan başka bir şey bulamayacağı böyle bir mahallede.

Ama bu bir şaka değil, aksine başka bir ipucuydu!

Ellen ansızın aydınlığa boğuldu. Elini yüzüne tutarak parmaklarının arasından giriş kapısı üzerinde yanan lambaya doğru baktı. Açık kapıda Edgar Janov'un gölgesini korkuyla gördü.

"Burada n'apıyorsun?"

Ona açıklama yapmak bir yana, kaçacak zamanı bile yoktu. Neler olduğunu anlamadan yüzüne inen darbenin şiddetiyle sırtüstü yere devrildi. Yana yuvarlanarak ayağa kalkmak isterken midesine bir tekme yedi. Duyduğu acı tarif edilemezdi. Ellen ellerini karnına bastırarak iki büklüm oldu.

Öğleden sonra yaşadıkları hâlâ ona acı veriyordu, ama sırtındakiler bu acının yanında hafif kalırdı. Janov, onun gibi bir adamdan beklenmeyen bir çabuklukla atak davranıp üzerine atladı. Onu saçlarından yakalayıp çekti. Ellen haykırdı ve onu yumruklamaya çabaladı, ama Janov onun darbelerine dayanıklı görünüyordu.

"Seni küçük fahişe!" Onu evin pürüzlü duvarına doğru savurdu. "Burada ne arıyorsun?"

Ellen tüm gücüyle arkaya doğru bir tekme savurdu ve tekmesi adamın kalçasına isabet etti. Aslında diğer tarafını hesaplamıştı, ama duyduğu acıdan yeterince esnek olamamıştı. Yine de tekmesi dilediği etkiyi gösterdi. Janov inleyerek geriye doğru sendeledi. Ellen bahçe kapısına doğru koştu, ama oraya ulaştığı anda biraz önce arabadan inmiş olan iki serserinin kapıda dikildiğini gördü. Yolunu kapatmışlardı

"Bırakın, geçeyim!"

Aldığı yanıt sadece kötü niyetli bir sırıtma oldu.

"Hey, Eddi, daha sonra bize de biraz bırakır mısın?" diye sordu biri.

Ellen korkuyla arkasını döndü ve tekmenin ardından şaşılacak derecede çabuk toparlanan Janov'un ona doğru geldiğini görmesiyle midesindeki yumruğunun acısını hissetmesi bir oldu. Bir cep çakısı gibi iki büklüm oldu ve soluyarak dizlerinin üzerine yıkıldı.

Ardında Janov'un, "Siktirin," dediğini duydu. "Onunla işim bittiğinde zaten kimse istemeyecek."

Ellen kanın tadını aldı ve çaresizlikle ayağa kalkmaya çalıştı; olanaksızdı. Ne kolları ne de bacakları ona itaat ediyordu.

Janov onu tekrar saçlarından yakalayıp başını geriye doğru çekti. "Pekâlâ, sürtük. Benden ne istiyorsun, ha? Ne diye buralarda casusluk ediyorsun?"

Ellen iki adamın yönüne doğru baktı. "Yardım edin," diye inledi.

"İyi eğlenceler," dedi biri, arkadaşının omzuna bir yumruk attı ve sonra arabalarına geri döndüler.

"Konuş artık!" diye böğürdü Janov motorun homurtusuna karşı.

"Bırakın beni," diyebildi Ellen.

Bu, Janov'un aklından bile geçmiyordu. Bunun yerine başını daha sıkı tuttu ve diğer eliyle tişörtünün yakasına asıldı. Kumaş yırtıldı. Ellen ayağa fırladı, bu arada ceketinin cebinden biber gazını çıkardı ve henüz Janov'un yüzüne erişemeden kapağını açıp sıktı.

Saniyenin onda birinde kutuyu yanlış yöne tuttuğunu, gazın yana püskürdüğünü ya da kendi üzerine geleceğini düşünüp korktu. Ama hedefi tutturmuştu. Janov onu hemen bıraktı.

Ellerini yüzüne vururken ortalıkta sendeleyerek dolandı ve deliler gibi haykırdı. Bir sirk numarasında dans eden bir ayıya benziyordu; gözyaşları acıyla kasılmış yüzünden aşağı boşanırken kollarını yelpaze gibi sallıyordu. Ellen karısının onun hemen ardında durduğunu gördü.

Silvia Janov'un bu sahneyi ne kadar zamandır izlemekte olduğunu söylemek zordu, ama artık yüzüne can gelmişti. Çimenlerde duran boş bir bira şişesini kaldırdı, kocasına doğru gitti ve hiç tereddüt etmeden şişeyi kafasında kırdı.

Janov yere yıkıldı. Bilinci hâlâ yerindeydi, ama siper ettiği ellerinin ardından artık daha da garip çıkan haykırışları zayıf bir iniltiye dönüşmüştü.

Ellen dağınık saçları arasında oluşan koyu lekeye baktı. İçindeki doktor, *Kesik yarasının en kısa zamanda dikilmesi gerek,* dedi, ama savaşçının düşündüğü tek şey şuydu: *Siktir et.*

Silvia Janov inleyerek sağa sola yuvarlanan kocasının tepesinde dikildi. Kırık şişeyi hâlâ elinde tutuyor ve garip bir tatmin duygusuyla gülümsüyordu.

"Çabuk," dedi Ellen. "Bu şeyi yüzünden temizlemek için suya ihtiyacımız var."

"Ben yaparım," dedi kadın şişeyi çimenlere fırlatarak. "Sen git artık."

"Acil doktor çağırmam..."

"Git artık!"

"Pekâlâ." Ellen omuz silkti.

"Bok çuvalına bir tane patlatmak iyi geldi."

Ellen, Silvia Janov'un gerçekten onunla mı yoksa kendi kendine mi konuştuğundan emin değildi.

"Neden ondan ayrılmıyorsunuz?"

Silvia Janov bu kez doğrudan ona baktı; tüm güvensizlik ve korku gözlerinden silinip gitmişti.

"Delirdin mi? Ben, Eddi'yi terk edeceğim ha? Asla! Onu seviyorum."

21

Jordan Oteli'nin resepsiyonisti Thomas Thieminger'in Ellen'e peşin ödeme yapması konusunda ısrar etmesinin iki nedeni vardı. Yüzüne belirgin bir şekilde yazılmış iki neden.

Birincisi, gecenin ikisiydi ve yanında eşyası yoktu. Gece bavulsuz -ya da en azından çantasız- oda isteyen kadınlar her otel görevlisine şüpheli görünüyor olmalıydılar.

Ama iki numaralı neden çok daha önemliydi. Ellen gerçekten berbat görünüyordu. Yanağı şişmişti, ağzının kenarından kan sızıyordu ve blucini çimen lekeleri içindeydi. Deri ceketinin fermuarı da tişörtünün yırtık parçasını tamamen örtmeye yetecek kadar uzun değildi. Ayrıca biber gazı kokuyordu. Thieminger bankonun arkasında bir adım geriledi ve Ellen ilk kez kendi kokusu yüzünden bir erkeğin burnunu tuttuğuna tanık oldu. Gerçi bu kısa bir an içindi; hemen ardından yine nazik otel görevlisi oluvermişti, ama bu hareket yine de Ellen'i yaralamıştı.

Thieminger kısa sohbeti süresince olması gerektiği gibi dostça ve kibar davrandı. Hatta oda için form doldururken ona dezenfektan ve flaster bile getirdi.

Aslında onları getirmesi gerektiğinden de uzun sürmüştü. Kredi kartını Ellen'e geri verirken genç kadın onun ilk yardım çantasını getirmeye gittiği sırada kredi kartı şirketiyle kısa bir

görüşme yaptığını tahmin etti. Tanrı'ya şükür ki arka tarafında fotoğrafı bulunduğundan kartla ilgili bir sorun yoktu.

Thieminger onun kaza hikâyesine inanmış gibi göründü, ama merhametli bakışları başka şey söylüyordu.

Ellen, Thomas Thieminger'in gerçekte ne düşündüğünü anlamış gibiydi, ama adam gerçeğin yakınına bile gelememişti.

Otel görevlisi ona iyi geceler diledi. Ellen titreyen ellerinde bandaj malzemeleriyle hafifçe topallayarak asansöre doğru yürüdü.

Aslında bir otel odası ile psikiyatri kliniğindeki bir hasta odası arasında pek fazla fark yoktu. İkisinde de yatak, dolap, televizyon, sandalyeli bir masa ve bir de tuvalet vardı. Sonuncusu kliniklerde bazen olurdu, ama bir otelde neredeyse her zaman olurdu; banyo küvetinin ya da duşun yanında. Ve duvarlarda resimler asılı olurdu. Klinikte özellikle çerçeveli (camsız) takvim resimleri, burada, oteldeyse Franz Marc'ın (camın ardında) kâğıda basılı eserleri.

Otel şık mobilyalarla –aynı zamanda fiyatları nedeniyle– Orman Kliniği'ndekinden daha fazla konfor sağlamaya çalışsa da Ellen o anda kendini bir konuktan çok yolcu gibi görüyordu.

Ama bunun nedeni odadan çok kendi ruhsal durumuydu. Geride kalan saatlerde olup bitenler açıkça ona fazla gelmişti. Kendini hâlâ altüst olmuş hissediyordu ve geriye dönüp baktığında verdiği tüm tepkilerin mantığının kontrolünde olduğu söylenemezdi.

Televizyon masasının altındaki minibardan küçük bir şişe diyet kola aldı –klinikten bir farkı daha; orada olsa olsa bir kasa maden suyu ya da daha çok koridora konmuş bir çay makinesi olurdu– ve ceketinde sıklıkla taşıdığı blisterden bir tane hap çıkarıp soğuk içecekle birlikte içti.

Bu, ona bazen ağır gelen klinik görevini dayanılır kılabilen, nispeten hafif bir sakinleştiriciydi. Bunu pek sık kullanmazdı; bu tür alışkanlıkların ne çabuk bağımlılığa dönüştüğünü çok iyi biliyordu. Bağımlılık sorunu olan doktorlar tıpkı anoreksik fotomodeller ya da alkol sorunu olan inşaat işçileri kadar yaygındı. Ama bugün... bugün bu tür sakinleştirici hapların hoş görüleceği bir gündü.

Ellen uzun bir süre 204 numaralı odanın penceresinden dışarıdaki gecenin karanlığına baktı. Tekrar sakinleştiğinde soyundu ve banyodaki aynanın önünde durdu.

Aynanın verdiği iyi haber yüzünün başlangıçta tahmin ettiğinden çok daha az zarar görmüş olmasıydı. Çenesindeki kan ağzının kenarındaki bir kesikten geliyordu, ama hemen iyileşmeye başlamış gibiydi. Yanaktaki şişlik ve kırmızılıklar da iyi bir soğutmayla çabucak indirilebilirdi. Küçük buzdolabındaki buz küpleriyle dolu bir havlu, biraz Thiemingen'in dezenfektanı ve biraz da yara merhemi yüzünde küçük bir mucize gerçekleştirebilirdi.

Kötü olan, bedeninin geri kalanına olanlardı. Morlukların sayısı dikkate değerdi. Bunlardan birkaçı epey büyüktü. Şimdi göğsündeki Rorschach örneklerinin yanı sıra karnında da Janov'un tekme izleri oluşmuştu.

Ama görünür yaralardan çok daha şiddetli olanı, geride kalan saatlerde yaşadıklarının içinde oluşturduklarıydı. Korkuyordu. Saf, çıplak korkuydu hissettiği. Ve kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu. Chris neden şu anda bir telefon bile edemeyeceği bir adaya gitmişti ki? Onun sesini duymayı çok isterdi. En azından bunu.

Odaya girdiğinden beri ikinci konuşmalarında tuvalete sığınmış olan isimsiz kadını düşünmeden duramıyordu. Şimdi Ellen de ondan farklı değildi. Bir otel odasının küçük banyosunda

duruyordu ve hatta banyonun kapısını bile kapatmıştı. Ve bütün bunlar, bir psikopat yüzünden artık dairesine gitmeye cesaret edemediği içindi. Bütün olanlardan sonra, hayır. Bedeninin bir tek gün içinde ikinci kez çiğnenişini yaşamak zorunda kaldıktan sonra, hayır.

Bu zırdeli herif onu kasıtlı olarak, özellikle o eve yollamış olmalıydı. Kırmızı posta kutusu herhalde onu gizlice gözetlerken gözüne çarpmıştı. Er ya da geç posta kutusunu hatırlayacağından yola çıkarak anahtarı evine bırakmıştı.

Seni uzun bir süredir izliyorum. Oldukça dikkatlisin, diyen o alaycı, elektronik cep telefonu sesi anılarında yankılandı.

Belki de şu Janov'un nasıl bir herif olduğunu –ve hatta Ellen'in kısa bir an Janov'un Kara Adam olduğuna inandığını– öğrenmişti. Belki o hasta beyni, şiddet eğilimli bu herif tarafından dövülürken güvenli bir uzaklıktan onu izlemenin eğlenceli olacağını düşünmüştü.

Yakınlarda olmalıydı. Ellen'in bundan şüphesi yoktu. Onun gerçekten de posta kutusunu bulup içindeki mesajı aldığından ancak böyle emin olabilirdi. Janov'un kutunun kırılmasıyla Ellen'i fark etmesi onun çılgın oyununun bir parçası olmalıydı. Evet, hatta Janov'u arayıp ona anonim bir ipucu bile vermiş olabilirdi. Bu kadar basitti.

Ellen iyi bir duş alıp yaralarını sardıktan sonra kartviziti masadan alıp yatağın üzerine koydu.

Kadını kaçıran adamın kartvizitle bir mesaj bırakmış olması yine ihtimal dışıydı. Sigmund'a ait olması gereken kan lekelerinin dışında beyaz karttaki adresin üzerine Ellen'in ismi yazılmıştı; anahtarlığın üzerindeki kargacık burgacık el yazısıyla aynıydı bu. Kartın üzerindeki adresi okudu:

Wulf Dorn

SAHAF A. ESCHENBERG

Açık saatler: Pt. - Cu. Saat 10:00-18:00

Altında adres ve telefon numarası yazıyordu. Ama son numaralar Sigmund'un kanından artık okunamaz hale gelmişti.

Oraya ne için gidecekti? Bu herif neden onu bir sahafa yolluyordu? Yoksa de A. Eschenberg o muydu?

Bu konuda düşünemeyecek kadar yorgun ve bitkindi. Ayrıca gittikçe şiddetlenen baş ağrısı şakaklarında zonkluyordu.

Birkaç saat uykuya ve sıkı bir kahvaltıya ihtiyacı vardı. Tanrım, ne kadar uzun zamandır yemek yemiyordu? Fark etmezdi; önce uyku, ardından beslenme ve sert bir kahve. Sonra kendini tekrar iyi hissedecekti.

Kartviziti yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. Sakinleştirici etkisini göstermeye başlamıştı. Ama lambanın düğmesine el atarken tereddüt etti. Bir yanı yine de ışığı biraz kısmasını söylüyordu.

Asla karanlık yok!

Pekâlâ. Işığı uyuyabileceği kadar kıstı, ama odadaki her şeyi seçebileceği kadar aydınlıktı. Karanlık odaya sinmiş olan isimsiz kadından en azından bu noktada kendini ayırıyordu.

Tekrar yatağa uzanıp gözlerini kapamak istediğinde otel odalarındaki yastıkların üzerine bırakılan çikolatanın içi boş kâğıdını fark etti. Uyku öncesi atıştırmalık.

Yatağın yanındaki velür halının üzerinde duruyordu. Herhalde oda görevlisi kız baştan çıkarıcı bu tada karşı koyamayıp içindekini yemişti.

Yazık, diye düşündü Ellen. Çikolatının yenmiş olduğuna hayıflanarak mor renkli kâğıda uzandı. Aynı anda yatağın altından uzanan bir el onu bileğinden yakaladı.

Ellen çabucak uyandı. Bir tek hareketle yataktan fırlarken bileğini tutan elden kendini kurtardı. Her şey öyle ani olmuştu ki korkudan bağırıp bağırmadığından bile emin değildi.

Yataktan yaklaşık bir metre uzaklıkta yere çömelmiş, ikinci bir elin ortaya çıkışını izlerken nabzı şiddetle atıyordu.

Ellen çabucak ayağa fırladı, silah olarak kullanabileceği bir şeyler bulmak üzere çevresine bakındı. Vurmak ya da fırlatmak için bir şeyler. Paniği sırasında gözüne çarpan tek şey masada duran İncil oldu.

"Oradan dışarı çıkın!"

Tüm bedeniyle titriyordu. Daha bir dakika önce ölü gibi yorgundu. Şimdiyse zihni cam gibi berraktı.

Kitabı alıp gerektiğinde ortaya çıkacak olan kişiye fırlatmak üzere kaldırdı. Solukları sıklaşmıştı ve düşünceleri kafasının içinde makineli tüfek hızıyla *buolamaz-buolamaz-buolamaz* şeklinde dolaşırken şakakları zonkluyordu.

Yatağın altından çıkan ellerin ne kadar küçük olduğunu ancak o zaman fark etti. Hemen ardından sarı saçlarına birkaç toz yumağı yapışmış bir kız çocuğu önünde doğruldu.

"Sen ha?" Ellen kitabı tutan kolunu tekrar aşağı indirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Kız yanıt vermedi, bunun yerine sanki bundan sonra ne yapacağını düşünüyormuş gibi başını hafifçe yana yatırdı. Sırtında dün ormanda olduğu gibi rengârenk çiçekli yazlık elbise vardı. Ağzının kenarındaki kahverengi leke yataktaki çikolata parçasının nereye gittiğini açıklıyordu.

Ellen kitabı masaya geri koyup kızın önünde çömeldi. "Buraya nasıl geldin? Burada mı oturuyorsun?"

Resepsiyondaki adama pek benzemiyor.

Yine bir yanıt alamadı. Küçük kız bunun yerine gözlerini bir an bile Ellen'den ayırmadan geri geri yatağa tırmandı.

"Hey, benden korkmana gerek yok. Beni çok korkuttun. Seni bana yine o adam mı gönderdi? Onun ve kadının nerede olduğunu biliyor musun?"

Kız yataktan sıçrayıp kapıya doğru koştu. Arkasını dönüp bir kez daha Ellen'e kaçamak bir bakış attı, anahtarın üzerinde durduğu kilidi çevirdi. Sonra çabucak koridorda kayboldu.

Ellen onun ardından koştu. Koridora çıktığında, küçük kızın, üzerinde *MERDİVENLER / ACİL ÇIKIŞ* yazan kapıdan girdiğini son anda gördü.

Ellen kapıyı açıp yarı karanlık merdivenlere hücum etti ve küçük ayakların çıkardığı sesleri izleyerek basamakları indi. Üzerinde zemin kata gittiği yazan bir kapının önünden geçerken kızın hâlâ aşağı koştuğunu şaşkınlıkla gördü.

Neden bodruma gidiyordu? Orada saklandığı gizli bir yer mi vardı? Eğer otelde yaşıyorsa bu olabilirdi. Ama bu fikir ona saçma geldi. Fahlenberg pek büyük bir yer değildi, ama burada birkaç otel vardı. Kızın ormanda yaşadığı fikrinden vazgeçmiş olan Ellen'e bu tesadüfler fazla görünmeye başlamıştı.

Ellen daha hızlı koşmaya başladı. Neredeyse basamaklardan aşağı yuvarlanıyordu; sonunda büyük bodrum dairesine ulaştı.

Küçük kız çıplak tavandan aşağı sarkan ampulün ışığında bir hayalet gibi görünüyordu. Salonun köşesinde bulunan kalorifer tesisatı ile kocaman bir çamaşır makinesinin arasında durmuştu; elleri arkasında, kocaman açılmış gözlerini Ellen'e çevirmişti.

"Korkmana gerek yok," dedi Ellen. "Sadece seninle konuşmak istiyorum. Bu senin için uygun mu?"

Yine yanıt alamadı. Sadece kalorifer tesisatından hafif bir tıslama çıktı. Ellen çocuğun tepki vermeksizin olduğu yerde kalmasını bir onay olarak kabul etti.

"Burada olduğumu nereden bildin? Beni mi izledin?"

Küçük kız kıpırdamadan ona baktı.

"Dün ormanda benden ne istedin? Beni gönderdiğin adamı tanıyor muydun?"

Kız başını salladı. Zayıf, korkak bir baş sallamaydı.

"O senin baban mı?"

Suskunluk. Sonra korkuyla başını salladı.

"Buradan, otelden biri miydi?"

Yine birkaç saniye sessizlik oldu, ardından yine kızın başı iki yana sallandı.

"Ama beni daha önceden tanıyordun, o yüzden mi odama gizlice girdin?"

Küçük kız bu kez çekinerek başını salladı. Sonra arkasında duran ellerini öne doğru uzattı. Küçük kızın kanlı parmaklarını görünce Ellen'in adeta dili tutuldu. Bir elinde ağaç rendesi, diğerindeyse ucundan kan damlayan bir tornavida vardı.

"Tanrı aşkına, kendine bir şey..."

Ellen daha fazlasını söyleyemedi. Sonra olanlar onu korkudan felç edecek kadar inanılmazdı.

Kız sarsılmaya başladı. Önce yüzü, ardından kolları ve tüm bedeni. Narin bedeni şiddetli kramplarla sarsılırken bir an için epilepsi krizi geçirir gibi göründü. Ama Ellen karşısındakinin kriz geçiren bir epilepsi hastası olmadığından emindi. Bu, görünüşte gerçekten inanılmaz olan, küçük bedenden çıkan

şişliklerdi. Sanki bedenin içinde bir ordu vardı ve ince deriyi yırtıp dışarı çıkmaya çalışıyordu. Küçük beden gittikçe daha fazla deforme oluyor, önce yukarı, sonra tekrar yanlara doğru şişiyordu; sanki bir kızın bedeni değil de lastikten bir maskeydi; hemen... *yırtılıveren.*

Ellen kızın beden kılıfı içinden sümüksü bir sıvı içinde çıplak bir kadın bedeni çıkınca haykırdı.

Hayalet aynı anda kayboldu. Kızdan geriye kalanlar, kadın bedeni, tornavida ve rende; hepsi yok olmuştu.

Ellen korkudan titreyerek bodrumun ortasında duruyordu.

Tekrar kendine geldiğinde ilk berrak düşüncesi, *Bunları gerçekten görmedim*, oldu.

Doğru, bunlar hayaldi, dedi içindeki mantıklı Ellen. *Bunun nedeni yaşadığın stres. Stres ve şu lanet olası hap.*

"Hey, orada ne yapıyorsunuz?"

Ellen korkuyla geri döndü. Ardında görmeyi beklediği, bu arada artık alıştığı tavrıyla yine bir lusid rüya gördüğünü açıklayacak olan Profesör Bormann'dı. Ama Thieminger bodrum kapısında durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Ellen bakışlarından ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü anladı.

Aklımı mı yitiriyorum, yoksa bütün bunlar az önce oldu mu?

22

Olayları günışığında değerlendirmekle ilgili söylenmiş sözlerde kesinlikle bir doğruluk payı vardı. Ellen, Jordan Oteli'nin kahvaltı masasında oturmuş, açlığını iki omlet ve tostla dindirirken böyle hissediyordu en azından. Ardından resepsiyondan şifa dilekleriyle birlikte gelen iki aspirini aldı. Hemen ardından baş ağrısı geçti.

İkinci kahve siparişi verdiği –Tanrım, bu kahve ne iyi gelmişti!– Thomas Thieminger'in kalorifer dairesine yaptığı gece ziyaretine değinmemesi Ellen'i şaşırtmıştı. Yıllar içinde en zor müşteriyle bile baş etmeyi öğrenmenin getirdiği profesyonellikle sanki hiçbir şey olmamış gibi ona hizmet etti. Ama belki de sadece gece vardiyasından yorulmuştu ve içinden biraz sonra yapacağı paydosa seviniyordu. Ellen *benden sonra tufan* duygusunu, her şeyin çok fazla geldiği ve yatağında dinlenmekten başka hiçbir şeyi özlemediği kendi gece vardiyalarından çok iyi tanıyordu.

Saat ona doğru sahafa ulaştı, binanın tam önündeki boş yere park edip dikkatle binaya baktı. Eski bina süslü ön cephesiyle dışarıdan hiçbir şekilde korkutucu görünmüyordu. Büyük vitrinin ardında ışık yanıyordu. Bu Eschenberg gerçekten de Kara Adam'sa vitrinin yakınında durduğu ve yoldan geçenlerin görüş açısında kaldığı sürece ona bir şey yapamazdı.

Kendine olan güveninin dün gecekinden daha fazla olmasının nedeni belki yeni giysiler –otelin yakınındaki bir butikten alıp

hemen giydiği blucin, iç çamaşırları ve uzun kollu bir süveter– belki de yaptığı sıkı kahvaltıydı.

Bu olayı artık aydınlatmak istiyordu ve içindeki bir şey Ellen'e çözümün eşiğine geldiğini söylüyordu. Bunun hemen olması gerekiyordu; ne de olsa isimsiz kadının ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Her şey Ellen'in kaçırılmayla ilgili polisi ikna edebileceği sağlam bir kanıt bulmasına bağlıydı.

Ve tüm bunları hayal etmediğim konusunda beni de ikna edebilecek bir kanıt, diye düşündü arabadan inip sahaf dükkânının kapısını açarken.

Onu eski moda kapı çıngırağının sesi ve sararmış kâğıtların küflü kokusu karşıladı. Kitaplar duvara öyle tıkıştırılmıştı ki ağırlıkları rafları eğmişti.

Rafların önü de kitap yığınlarıyla doluydu. İki sehpanın üzerinde cep romanları, fotoğraf serileri ve diğer kitaplar dağınık bir şekilde dizilmişti. Üzerlerinde el yazılı karton kutular duruyordu:

HASARLI KİTAPLARDA ÖZEL İNDİRİM

Ama kartın üzerindeki el yazısı ne anahtarlığın ne de kartvizitin üzerindeki yazıyla uyuşuyordu. Düzgündü, kıvrımları eşitti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dükkânın arka tarafındaki odadan bir adam çıktı. Ellen'in hayal ettiği sahaftan oldukça gençti. Ellen nedense fitilli kadife pantolon giyen birini beklemişti, ama sahaf bunun yerine açık renk kumaştan bir pantolon giymişti. Sadece gevşek kol ağızlı kazağını uzun süredir giyiyor olmalıydı.

"Bay Eschenberg siz misiniz?"

"Alexander Eschenberg, ta kendisi." Ellen'e elini uzattı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Beden yapısı yemeğe olan düşkünlüğünü ortaya koysa da sahaf aynı zamanda nedense narin görünüyordu. Ama hiçbir şekilde tehditkâr bir yanı yoktu. *Daha da komik*, diye geçti Ellen'in kafasından ve gülümsemesine karşılık verdi.

"Şey, aslında burada ne aradığımı tam olarak bilmiyorum. Adım Ellen Roth, birinin size benim için bir şey bırakıp bırakmadığını soracaktım."

"Bir kitap siparişi mi? Hmm. Bir bakalım o zaman."

Eschenberg sakin adımlarla dükkân tezgâhının arkasına gitti ve muhtemelen büyükbabasının zamanından kalma bir koleksiyon parçası olan eski yazar kasanın altından bir not defteri çıkardı.

Sayfaları karıştırırken gözlüğüyle dikkatle baktı.

"Adınız ne demiştiniz? Roth mu?

"Evet, doğru, *th* ile yazılıyor."

"O zaman sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Hangi kitabı sipariş etmiştiniz?"

"Asında hiçbirini. Yani şöyle..." Cüzdanını açıp kartviziti dışarı çıkardı ve kan lekesini başparmağıyla olabildiğince kapattı. "Kartvizitlerinizden birini aldım ve size gönderildim."

"Kartvizit mi? Ah, şimdi anlıyorum... o halde onu geri satın almak istiyorsunuz?"

"Geri satın almak mı?"

"Yani, kitabı. Arkadaşınıza onu satın alıp almamak konusunda kararsız olduğumu söylemiştim."

Ellen ona soru dolu bir ifadeyle baktı. "Açık söylemeliyim ki, hangi kitaptan söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Ah."

Eschenberg vitrine gidip sergi rafından bir kitap aldı. "İşte burada."

Hoşnut bir tavırla başını sallayarak Ellen'in yanına geri döndü ve kitabı masanın üzerine bıraktı. Bu, büyük bir masal kitabıydı. Kapağında, mavi arka planda rengârenk peleriniyle trompet üfleyen bir haberci vardı. Kitabın adı şöyleydi: *RENKLİ MASAL HAZİNESİ*

Sahaf bir toz beziyle neredeyse şefkatle cilt kapağının tozunu aldı. "İç sayfalardan biri çizilmiş olmasaydı bir koleksiyoncu bu güzel kopya için yirmi ya da otuz avro verebilirdi."

Ellen masaya yaklaştı. Bir masal kitabı. Deli herif bir masal kitabı için neden onu bir sahafa yollamıştı?

"Bu ne tür bir masal kitabı?"

"Yetmişli yılların başlarından kalma bir kopya." Kitabın Eschenberg'in hoşuna gittiği belliydi. "O zamanlar sadece az sayıda basılmıştı. Hatırladığım kadarıyla tek baskıydı. Özel olan, içinde sadece popüler masalların değil, çok az bilinen masalların da olması. Ve çok güzel illüstrasyonlar. Bugünkü masal kitaplarıyla kıyaslanamaz bile; tabii artık masal kitabı okuyan çocuk kaldıysa. Günümüzde daha çok fantastik romanlara, mangalara ve onun gibi şeylere ilgi var. Aslına bakarsanız masallar da aynısı. Ama ne yazık ki..."

Arasına kâğıt konmuş bir sayfayı açtı. Üzeri karalanmış resmi gördüğünde Ellen'in neredeyse kalbi duracaktı.

Grimm Kardeşler karanlık orman yolunda büyükannesine giderken kaybolan kızla ilgili masalı ilk kez 1812 yılında yayımlamışlardı. Kırmızı başlığı yüzünden herkesin *Kırmızı Başlıklı Kız* dediği bu kızın adı bugüne dek bilinmiyordu.

Sahafın dükkânındaki masada duran kitaptaki kızın başında çoğu tasvirlerde olduğu gibi kırmızı bir başlık yerine, kıpkırmızı bir baş örtüsü vardı, ama çevresindeki tablodan bu masal olduğu açıkça anlaşılıyordu. Resimde orman kasvetli ve korkutucuydu; öyle ki ressamın sayfanın alt kenarlarına çizdiği renkli mantarlar ve böğürtlen çalılıkları hiçbir şeyi değiştirememişti. Korkunç olan, gerilediği sırada kolunda asılı olan kurabiye ve şarap sepetini neredeyse döken çocuğun korku dolu bakışlarıydı. Ama daha da korkuncu, kırmızı başlıklı kızın önünde gerileyen kurdun görünümüydü. Gözlerinden hile ve açlıkla birleşmiş ifadesiz bir kötülük yansıyordu. Sanki kaba, kara tüylerinin her yanını gösterircesine doğrulup ayağa kalkacakmış gibiydi.

Ama Ellen'i şoke eden bu resimden yayılan tehdit değildi. Bu, ilk lusid rüyasındaki korkunç köpeğe tıpatıp benzeyen kurttu. Sadece bir resim olduğu halde ondan da aynı kötücüllük yayılıyordu; aynı şekilde korkutucuydu. *Gerçek* gibiydi.

Bu dehşetli görünüşü taçlandıran, bir pastel boyayla resmin üzerine çizilmiş olan işaretti. Bir tek hareketle çizilen, bir daire içine alınmış beş köşeli bir yıldızdı; dikkatli bakıldığında titreyen ellerle çizilmiş olduğu belli oluyordu.

"Druid ayağı," dedi Eschenberg. "Daha çok pentagram olarak bilinir. Araştırdım. Kötü ruhları kovmak için bir işaret. Sayfaya zarar vermeden çıkarılması olanaksız. Bu durumda herhalde zor alıcı bulacak." Ellen'e endişeyle baktı. "İyi değil misiniz? Çok solgunsunuz."

"İyiyim," diye mırıldandı Ellen, ama bu doğru değildi elbette. Kendine hâkim olmak için büyük bir savaş veriyordu. Bu resim onu dehşete düşürmüştü.

"Bir bardak su ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Ama bana neden özellikle bu kitabı gösterdiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Şey, sizi bana bir tanıdığınızın gönderdiğini söylediniz."

"Ama bu kitabı nereden buldunuz?"

"Çok basit. Genç adam birkaç gün önce buraya geldi ve bana bu kitabı satmayı teklif etti. Paranın söz konusu olmadığını söyledi. Onu elinden çıkarmak istediğini ve atmaya kıyamadığını düşündüm. Zaten aptalca olurdu. Böylece onu satın aldım. Elbette hayatımın en iyi alışverişi değildi, ne demek istediğimi anlıyor musunuz, ama birilerinin bu kitabı eski kâğıtçılara vereceği düşüncesinden nedense hoşlanmadım."

Ellen açık duran sayfa yerine sahafa bakmaya çalıştı. "Ama onun benim tanıdığım biri olduğu fikrine nereden kapıldınız?"

Sahaf biraz çekingence sırıtarak gözlük çerçevesine vurdu. "Biliyor musunuz, gözlerim iyi görmez, ama bu gözlük gerçekten iyi. Biraz önce para cüzdanınızı açtığınızda fotoğraftaki yüzü hemen tanıdım."

"Cüzdanımdaki fotoğrafı mı?"

"Evet."

Ellen telaşla ceketine el attı ve cüzdanını çıkarıp açtı. "Bu fotoğrafı mı diyorsunuz?"

Alexander Eschenberg başını salladı. "Kesinlikle o."

Adam patavatsızlığı için özür dilerken Ellen artık onu duymuyordu. Tüm duyuları dev bir soru işaretine dönüşmüş gibi görünen fotoğrafa odaklanmıştı. Sanki tek yanıt oradaydı.

Ama fotoğraftaki Chris sadece gülümsüyordu.

23

Chris!

Tanrı aşkına, Chris'in bununla ne ilgisi vardı?

Kara Adam'ın izi neden özellikle buraya yöneliyordu? Chris'in eski bir kitap sattığı sahafa? Bir *masal* kitabı.

Masal sever misin, küçük Ellen?

Neredeyse Kara Adam'ı yine ensesinde hissettiğini sandı. Soluğu sanki yanağındaydı. Dilinin ıslak sesi, kulağının yanı başındaydı.

Bilmeceyi çöz. Sana öbür güne dek zaman veriyorum.

Bu bir masaldan alıntıya benzemiyor muydu? Bu tesadüf olamazdı. Bu kitabı bulmasını istemişti. Bu planının bir parçasıydı; onun için hazırladığı çılgın kovalamacanın bir başka iziydi. Ama ne için? Bu saçma oyunun amacı neydi?

Bilmeceyi çöz. Ben kimim?

Kim olduğunu bulması onun için neden bu kadar önemliydi? Yoksa onu tanıyor muydu? Sonunda büyük bir sürpriz mi vardı? İzleri neden Chris'e yöneliyordu?

Yine hatırına gelmişti: ormanda değiştirdiği sesinin kulağına tanıdık gelen tınısı.

Kafasının içinde yeni bir düşünce dolaştı. Önce tüm gücüyle buna karşı çıktı ama diğerlerinin harekete geçmesiyle bu düşünce bir volkan gibi patladı.

Mark haklıydı; tamamen aklını oynatıyordu. Bir an bile olsa Chris'in Kara Adam olup olamayacağını düşünmek hastalıklı bir fikirdi.

O Chris'i seviyordu ve Chris de onu. Gözleri kapalı inanacağı biri varsa, o da Chris'ti. Birlikte çok şey yaşamışlar, her zaman birbirlerine bağlı kalmışlardı. Birbirleri için kendilerini ateşe atmışlardı.

Ve şimdi hiç tanımadığı bir sahafın sözleri bu güveni yıkmaya yetecekti, öyle mi? Bu saçmalıktı!

Chris elbette onun tüm alışkanlıklarını biliyordu; onu nerede bulacağını ve cep telefonunu. Ve elbette posta kutusunun anahtarını fark ettirmeden birlikte yaşadıkları daireye bırakabilirdi. Chris yine daha önce buradan, Eschenberg'den aldığı kartviziti Janov'un posta kutusuna gizice koyabilirdi.

Gizemli manyağın yaptığı her şeyi yapabilirdi.

Ama neden? Bütün bunların nasıl bir nedeni olabilirdi?

Chris onu asla telefonda tehdit etmezdi. Onu ormanda gözetleyip işkence etmez ya da Sigmund'u öldürmezdi; kalan son sütü içmesi için bıraktığı, bu yüzden çok sevdiği kahvaltı gevreğini yemekten vazgeçtiği kediyi.

Ve o hiçbir zaman hastalarından birini klinikten kaçırmaz, ona şiddet uygulamaz, işkence etmezdi. Kendisine bir şey yapacağından korktuğu için daha kısa zaman önce göz kulak olmasını Ellen'e sıkı sıkıya tembihlediği bir hastaya bunları yapmazdı.

Şüphesiz, Chris'in kimliği meçhul kişi olduğu yolundaki bu saçma varsayım için kanıtlar olabilirdi: O, Ellen'in dışında kadından haberi olan tek kişiydi. İsimsiz kadının formunu dolduran

Chris'ti; bölümün anahtarları onda vardı ve onu kimseye fark ettirmeden, kolaylıkla kaçırabilirdi.

Ama ondan şüphelenmek için uygun bir neden *olsa bile* Chris şu anda dünyanın öbür ucundaydı. Onu havaalanına kendisi bırakmıştı.

Ellen silkindi. Böyle bir şeyi sadece düşünmek için ne kadar kaçık olması gerekirdi?

Belki de yüzde yüz emin olmadığın içindir? dedi içindeki her duygunun üzerindeymiş gibi görünen ve kanlı küçük kızın hayalinden bile rahatsız olmayan mantıklı bölüm. *Gerçekten orada olduğunu biliyor musun? Henüz seni aramadı.*

Sallanmamak için dükkân tezgâhına zorlukla tutunması gerekti. Kafasının içinde dehşetli bir karmaşa hüküm sürüyordu.

Eschenberg ona bir şey söylemiş, ama o duymamıştı.

"Nasıl?"

"Bir doktor çağırayım mı, diye sordum," dedi Eschenberg son derece endişeli bir yüz ifadesiyle. "Her an yıkılacakmış gibi görünüyorsunuz."

"Söylesenize, size kitabı Chris'in... yani *bu* adamın getirdiğinden emin misiniz?"

Eschenberg son derece rahatsız olmuş biçimde resme baktı, sonra tereddüt edercesine başını salladı. "E-evet, eminim. Birkaç gün önce buraya geldi ve bana bu kitabı getirdi. Sorabilir miyim, neden..."

"Bu kitapla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Şey, evet," sahaf omuzlarını silkti, "tam olarak anlamadığım bir imada bulundu. İyi ve kötü anılarla ilgili bir şey. Hatırladığım kadarıyla kendi kendine bir plan hakkında bir şeyler mırıldandı. Birine bununla sürpriz yapmak istiyordu. Bütün bunları anla-

madım, soru sormayı da uygunsuz buldum. Ama ona elinde bu tür başka kitaplar olup olmadığını sorduğumu biliyorum, o da bir sandık dolusu olduğunu söyledi. O zaman ona kartvizitimi verdim."

Birine sürpriz yapmak istediği bir plan mı?

Eschenberg'in yalan söylüyormuş gibi bir hali yoktu. Ve bir psikopatın suç ortağına da benzemiyordu. Eğer bu sahafın olanlarla herhangi bir ilişkisi varsa, o zaman olsa olsa bu oyuna alet edilmişti. Diğer her şey için fazla zararsız görünüyordu; bunu ona en azından her zaman güvenebildiği sağduyusu söylüyordu.

Ama... diye ortaya çıktı içindeki ses. *Sadece teorik olarak, bir kez de şöyle diyelim: Ya şu iç sesin, masanı ve yatağını paylaştığın, sana her fırsatta kırmızı güller hediye eden ve evinde seninle birlikte bir gelecek planlayan kişiyle ilgili seni yanılttıysa? Ne olacak?*

Saçma, diye kendine çıkıştı. *Anlamsız, saçma!*

Yine de içindeki diğer ses engel olamadığı, küçük bir şüphe tohumu yeşertmişti. Chris'in Kara Adam'ı bildiği ya da onun kendisi olup olmadığı sorusu içini acımasızca kemiriyordu.

Emin olmak istiyorsan, dedi öbür ses, *sana yanıt verebilecek yere git.*

Ellen hiçbir kelime etmeden arkasını dönüp dükkânın kapısından çıkarken oldukça afallayan Eschenberg ardından seslendi: "Bu kitabı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Sizde kalsın!"

Ellen arabasını şehir merkezindeki yer altı garajına park ettikten sonra önünden geçerken gördüğü seyahat acentesine doğru yürüdü.

Ockermann World Travels ünlü bir turizm şirketinin birçok küçük şubesinden biriydi ve büyük alışveriş merkezinin yanındaydı. Çalışma masasının üzerindeki isim levhasından, orada acentanın herhalde tek çalışanı ve aynı zamanda yöneticisi olan Herbert Ockermann'ın oturduğu belliydi.

Ellen içeri girdiğinde kısa kesilmiş top sakallı ve beyaz saçlı adam bir çiftle konuşuyordu. Aksi yüzlü çift, yılın en güzel günleri için rezervasyon yapmak yerine sanki boşanmak için gün tespit ediyor gibiydi.

Ockermann özür dileyen bir gülümsemeyle Ellen'e biraz sabretmesini rica etti ve tekrar iki müşterisine döndü.

"Bizim için neresi olursa fark etmez," diye homurdandı adam. "Önemli olan sahil, güneş bulunması ve ucuz olması."

"Ama ben görülecek yerler olsun istiyorum," diye lafa karıştı kadın. "Şöyle biraz kültürü olan bir yerler."

"Fiyatının ne olacağını hiç düşündün mü?"

Herbert Ockermann somurtkan müşterilerine karşı melek sabrı gösterirken Ellen üzerinde Avustralya turuyla ilgili bir reklamın –*Bize sorun, size özel tur düzenleyelim*– bulunduğu ayaklı panonun yanında sabırsızlıkla bekledi. Sakin olmak için kendini zorlarken durup dinlenmeden bu yaptığının korkunç bir ihanet olup olmadığını soruyordu kendine. Chris'in son günlerle uzaktan yakından bir ilgisi olabileceği düşüncesi onu hâlâ ürpertiyordu.

Çift on beş dakika sonra bir yığın katalogla küçük bürodan çıktığında Ellen bir ölçüde kendini kontrol altına almıştı. Bazen beklemenin de iyimser bir yanı olabiliyordu.

"Puff, insan bazılarını asla memnun edemiyor." Ockermann açıkça rahatlamış görünüyordu, yine de bu yakınma yersiz değildi. "Lütfen oturun. Nereye gitmek istiyordunuz?"

"Aslında hiçbir yere. Sadece sizden bir şey isteyecektim."

"Emrinize amadeyim. Söyleyin."

"Avustralya'daki Hinchinbrook Adası'nda bulunan birine erişmek istiyorum."

"Hm. Hinchinbrook Adası... bu bana bir şey hatırlatıyor. Orayla ilgili kısa zaman önce bir reklam kampanyamız yok muydu? Orası *Uygarlıktan Uzakta* tatil yapılabilen şu ada değil mi?"

"Tam orası."

"Biraz bekleyin, bakayım." Ayağa fırlayıp duvardaki raflarda duran broşürleri karıştırdı. "Biliyor musunuz, bunu gerçekten heyecanlı buluyorum. Bu son derece alışılmadık bir istek. Müşterilerimin çoğu biraz öncekiler gibi. Her şey ucuz olmalı, yeme içme de tabii fiyatın içinde; mutlaka Alman mutfağı olacak, odada da Alman televizyonu. Viyana şinitzeli ve maç, hah! O zaman insan neden evde kalıp..." Raf gözünden bir broşür çekti. "Ah, evet, işte burada! Avustralya, Hinchinbrook Adası. Kapaktaki şu fotoğrafa bakın. Orası gerçekten muhteşem olmalı."

Hoşnut bir tavırla tekrar masasının arkasına geçip oturdu, broşürün sayfalarını çevirdi ve sonunda aradığını buldu.

"İhtiyacımız olan tüm bilgiler burada. Aslında..." Bilgilerin bulunduğu sütuna vurdu. "Orada birine ulaşmak çok zor, hatta imkânsız. Telefon yok ve burada okuduğum kadarıyla cep telefonları da işe yaramıyor. Çekmiyorlar. Ada zaten bu nedenle tam bir izolasyon isteyen kişiler tarafından çok tutuluyor." Kurnazca sırıttı. "Şey, bunu herhalde biliyorsunuz, yoksa bana gelmezdiniz."

"Öyle. Belki yine de bir yol bulmanız..."

"Bir bağlantı kurmak gibi mi? Hım. Bir düşünelim. Şimdi gördüm, orada bir otel var. *Hinchinbrook Island Wilderness Lodge* adadaki tek otel. Eh, o halde zeki bilgisayarıma sorayım." Klavyeyi kendine doğru çekip sorgulamayı başlattı. "Evvett, bir

telefon numaraları var." Ellen'e gülümsedi. "Şimdi herhalde orayı arayıp sormamı istersiniz, doğru mu?"

"Elbette telefonun ücretini öderim."

"Hayır, onu demek istemedim. Telefon ücretlerini düşebilirim, bunlar servise ait. Sadece bu saatte orada kimsenin telefona çıkmayacağını düşünüyorum. Orada şu anda gecenin biri."

"Yine de deneyebilir misiniz? Aradığım adamın ismi Dr. Christopher Lorch."

"Elbette." Herbert Ockermann göz kırparak telefona uzandı, numarayı çevirdi ve hatta gerçekten de bir otel görevlisi çıktı. Ellen'in İngilizcesi Ockermann'ın konuşmalarını anlayacak kadar iyiydi; bu konuşmalar hattın öbür ucundaki kişi konuştuğu sürece kısmen *hı-hıı*'lardan oluşsa da. Yine de tam olarak bir şey anladığını söyleyemezdi.

Ockermann sonunda telefonu kapattı ve üzgün bir tavır takındı. "Bana orada bir Dr. Lorch olmadığını söylediler. Ama bunun bir anlamı olması gerekmez. Adayı ziyaret eden çoğu kişi erişilemeyecekleri yerlerde kamp kuruyor. Turistler ne de olsa birkaç gün erişilmez olmak için para ödüyorlar. Gerçi herkesin yanında çağrı cihazı var, ama bu aletle ancak haber gönderilebilir, alınamaz. Size sunabileceğim tek avuntu, Dr. Lorch'un acil durum sinyali yollamamış olduğu. Yani timsahlar tarafından yenmemiş."

Ellen'in yüzünü görünce bu uygunsuz şaka için hemen özür diledi ve telefon görüşmesinin ücretsiz olduğu konusunda bir kez daha ısrar etti.

Ellen dalgın bir ruh hali içinde yer altı otoparkına geri döndü. Kafası şimdi daha da fazla karışmıştı. Bir yanda Chris'ten şüphe-

lendiği için çektiği vicdan azabı vardı ve bu, hissettiği duygunun henüz zararsız bir tanımıydı. Aslında katıksız bir budala olduğunu kendine haykırmayı istiyordu. Ama öte yandan hâlâ içini kemiren şu şüphe vardı. Bu, bir granit parçası üzerinde çalışan, sert yüzeyi küçük bir delik oluşana dek zedeleyen, damlalardan oluşturan bir *staccato*[21] gibiydi. Ve içindeki soğuk, mantıklı şüpheci kanıtlarını çürütmek için hemen bir karşı kanıt bulmadığı takdirde bu delik büyüyecekti.

Onu sevdiğini iddia eden bir insanın tüm bunları nasıl yapabileceğini sordu yine kendine. Kendini şaşkın hissediyordu, artık kime inanacağını bilmiyordu. Tüm hikâye baştan sona karmakarışıktı ve hiçbir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. Migreni tekrar sinyal vermeye başlamış, bereler de kötüleşmişti. Yine de başka bir hap almaktan çekindi.

Ellen üçüncü kata park etmiş olmalıydı ve her zaman olduğu gibi asansör servis dışıydı. Bu nedenle merdivenlerden indi. Hâlâ düşüncelere dalmış bir halde yürürken hiç kimsenin olmadığı üçüncü katın parkına geldiğinde ardındaki ayak seslerini fark etti.

Bir an olduğu yerde durdu. Ayak sesleri de durmuştu. Ellen dikkat kesilerek çevresine bakındı ama kimseyi göremedi. Birkaç adım atınca ayak sesleri tekrar onu izledi ve beton duvarlarda yankılandı. Sesin ardından ya da önünden gelip gelmediğini anlamak zordu.

Sonra park alanının diğer ucundan kendisine doğru koşan, kapüşonlu, siyah hırkalı adamı gördü.

---

21 Müzikte notaların kesik kesik çalınacağı anlamına gelen bir terim. (ç. n.)

24

Melodik isimli Nörolog Rodrigo Quian Quiroga 2005 yılında aynı adlı oyuncuya atfen *Halle Berry Nöronu* adında bir araştırma yazısı yayımlamıştı.

Bu araştırmaya göre bilinen kişileri, hayvanları ya da nesneleri her seferinde tanıma görevini yapan belli bir beyin hücresi vardı. Nöron bu adı, kadın oyuncunun bir resmi gösterildiğinde, deneklerde belli bir tepki oluşması sonucu almıştı. Bu nöron, Halle Berry daha sonra *Catwoman*'da lateks kostüm giydiğinde bile tepki vermişti.

Bu tür bir nöron, adamın üzerine doğru koştuğunu gördüğünde Ellen'de de tepki verdi. Adam alnına iyice çektiği kapüşonuyla yüzünü neredeyse gizlemiş olsa da nöron onun uzunluğunu, biçimini, giyimini tanıdı. Ellen'in nöronal ileti ağı saniyenin onda birinde duygu ve dürtülerinin çalışmasından sorumlu limbik sistemi aracılığıyla beynine bir mesaj iletti.

Mesaj şöyleydi: KARA ADAM!

Ve Ellen'in zihni adamın davranışını kesinlikle saldırı olarak yorumladı.

Ellen şimşek hızıyla geri dönerek merdivenlere doğru koştu. Basamakları hızla çıkarken onu izleyenin tam arkasında olduğunu duydu; soluğunu, adımlarını. Çok hızlıydı, ama aradaki mesafeyi

korumuştu. Merdiven çıkarken bacaklarında çalışan kaslar, düz zeminde koşarken çalışanlardan farklıydı, ama kondisyonu yine de arkasında koşan herifinkinden çok daha iyiydi.

O Chris değil, diyordu aklının bir tarafı. Diğer tarafıysa tabana kuvvet kaçmanın tam zamanı olduğunu açık ve net bir şekilde söylüyordu. Chris asla böyle bir hırka giymezdi; hele kapüşonlu hiç. Ve ardında koşan kişiden biraz daha kısa değil miydi? Bunu daha sonra düşünecekti. Şimdi koşması gerekiyordu. Olabildiğince hızlı.

Giriş katındaki çıkışa bir merdiven daha kalmıştı. Ve çevrede Tanrı'nın bir kulu yoktu.

Yirmi basamak olarak hesapladı.

On beş.

On.

Ardındaki gittikçe arayı kapatıyordu.

Kahretsin, caddeye dek başaramayacağım!

Giriş katına erişti. Hâlâ çok yakınındaydı. Ceketinin derisinden kayan elini hissetti.

Dışarıya çıkmaya yaklaşık kırk metre kalmıştı.

Fazla uzak!

Tek seçeneği vardı. Diğer iki dayağın neden olduğu tüm acıları yok sayarak tüm gücünü toplayıp otomatik kasanın yanındaki kadınlar tuvaletine koştu. Kapıyı çarpıp tüm gücüyle üzerine abandı, bedeninden çıkan çatırtıyı duyarken kapıyı sürgüledi.

Güvendeydi.

Ama aynı zamanda kapana kısılmıştı.

"Merhaba, Ellen."

Boğuk ses, sırtında buz gibi bir ürpertiye yol açtı. Bu sesi tanıyordu! Evet, lanet olsun, onu tanıyordu! Ama nereden?

Chris'in sesine benzemiyordu. Öte yandan ses fazla boğuktu; gerçekten Chris'e ait olup olmadığını söylemek zordu.

"Benden ne istiyorsunuz? Dediklerinizi yaptım."

"Evet, yaptın."

Ellen onun yüzünü henüz hiç görmemiş olsa bile, yine de konuşurken sırıttığına inanıyordu. Soğuk, delice bir sırıtma. Bu sırıtmayı Chris'in yüzünde hayal etti, ki bunu gerçekten de başarmıştı!

"Chris? Lanet olsun, sen misin?"

"Bilmeceyi çöz, o zaman bilirsin. Yoksa... cesaretin varsa şimdi kapıyı aç."

Ellen korkuyla titredi. Sürgüye el attı, sonra tekrar geri sıçradı. Bu delinin ormanda ona yaptıkları tüm cesaretini kırmıştı. Kapıyı açtığında bu psikopat en kötü ihtimalle onu kabine sokup dövecekti.

"Neden ben?" Ellen öfke ve umutsuzlukla kapıya vurdu. "Size ne yaptım?"

"Düşün, şapşal." Fısıltı biçiminde bir kıkırdama. "Bir sonraki bilmecede daha dikkatli dinlemelisin."

"Neden bana artık kim olduğunu söylemiyorsun, seni lanet olası kaçık?"

"Yo, yo, yo, bu hiç de nazik değil. Ama şimdi en azından birbirimize *sen* diyoruz. O halde iyi dinle. Zaman geçiyor. Bunu unutma. Senin ve onun..."

Son kelimeler Ellen'in kapı aralığından duyamayacağı kadar alçaktı. Bu, uzaklaştığı anlamına mı geliyordu? Dizlerinin üzerine çöktü ve kapının altındaki aralıktan baktı. Hayır, hâlâ orada duruyordu. Ayakkabılarını tanımasa bile, neon ışığının beton zemine düşürdüğü gölgesini görebiliyordu.

Sonra bunu kapıya indirilen bir yumruk izledi. Ellen korkudan çığlık attı.

Yardıma ihtiyacı vardı, hem de çabuk. Kontrplak kapı adamın darbelerine uzun süre dayanamazdı. Tek başına bu herifle başa çıkamazdı; bunu ormanda iyice anlamıştı. Ve tek silahı olan biber gazını Edgar Janov'da kullanmıştı.

Ellen çantasından cep telefonunu çıkardı. Şarjı neredeyse bitmek üzereydi.

Gümm.

Kapıya yeni bir darbe daha indi ve yumruğu tahtaları parçalayınca Ellen yine geri sıçradı. Şarjın bir görüşmeye yetmesini umdu; hayır, bunun için dua etti.

Gümm. Gümm. Gümm.

"Çık artık dışarı!"

Mark ikinci çalışta açtı. "Evet?"

"Mark? Ben, Ellen. Şehir merkezindeki yer altı garajındayım. O, kapının önünde. Bu deli kapının önünde duruyor! Lütfen, bana yardım et!"

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı Mark ahizeden. "Ben hemen..."

Şarj bitmişti.

On iki dakika ve kapıya indirilen sayısız yumruktan sonra Mark nihayet gelmişti. Onun, "Ellen, benim. Kapıyı aç!" dediğini duyduğunda boynuna atlamak istedi.

Kapıyı açtı ve Mark'la birlikte asık yüzlü bir kadın gördü. Kapüşonlu herif kaybolmuştu.

"Gel."

Mark onu yavaşça kollarına aldı. Bu arada çürüğüne dokununca Ellen, "Ah," diyerek sıçradı.

Mark endişeyle ona baktı. "Sanırım bana her şeyi anlatmanın zamanı geldi."

"Evet. Göründüğü gibi, tek başıma altından kalkamıyorum."

Kadın onları iterek tuvalete girdi, Ellen'e, "Ne saygısızlık!" diyerek ardından kapıyı kapattı ve kilidi çevirdi.

Mark hâlâ çevresine bakınmakta olan Ellen'i kendi arabasına götürdü. Sürekli Kara Adam tarafından gözetlendiği duygusundan kurtulamıyordu.

25

"Püff!" Mark koltuğunda geriye yaslandı. "Bu çok çılgın bir hikâye."

"Kime söylüyorsun?" Ellen iç geçirdi. "Hastalarımdan birine benzedim ya da Bir David Lynch filminin ana karakterine."

Mark'ın oturma odasındaki kanepenin üzerinde asılı duran çerçeveli *Mullholland Drive* afişini gösterdi. Afişte bir şeyden korkmuş gibi odanın tavanına bakan Naomi Watts ve Laura Harring görünüyordu.

"Eh, kedi olayı daha çok Stephen King'i çağrıştırıyor."

Bunu der demez Ellen'in gözlerine yaşlar hücum etti. Ağlamak istemiyordu. İnsan ağladığında zayıf ve kırılgan oluyor, gözyaşlarını tutamıyordu. Sigmund'un cansız bedeni, neredeyse kopmuş kafası ve taş döşemelerdeki kara kan lekesi aklına geldi ve kendine hâkim olamadı. Gözlerini sımsıkı kapayıp hıçkırığını bastırırken Mark'ın elinin tereddütle omzuna dokuduğunu hissetti.

"Birazdan düzelirim," dedi zorlukla ve koluyla yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Bütün bunlar benim için çok fazla."

Mark elini çekerek başını salladı. "Bu herifin kim olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Önce senden şüphelendim... Lütfen beni yanlış anlama, başlangıçta her şey seni işaret ettiği için böyleydi; bir yanım buna hiç inanmamış olsa da. Gerçekten üzgünüm."

"Tamam, unut artık." Elini salladı, ama ondan şüphelendiği için alınmış gibiydi.

"Mark, gerçekten, buna ne kadar üzüldüğümü bilmeni istiyorum."

"Evet, bunu biliyorum. Bu sadece... şey... kırıldığımı hissettim. Ama bana biraz önce anlattıklarından sonra, seni anlayabiliyorum. Daha uygun olamazmış; ormanda bulunmam, dairene girmem, bölüme rahatça girebildiğim için kadını kaçırma olasılığımın olması. Eh, tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de fazla gergin olduğunu söyleyip paranoyak olduğunu iddia ettim."

Ellen dalgın bir ifadeyle ona baktı, sonra Mark'ın onu yer altı garajından aldığından beri içini kemiren soruyu sormaya cesaret etti. "Peki şimdi nasıl? Bütün bunları hâlâ gergin bir zihnin hayal ürünleri olarak mı görüyorsun?"

Mark başını iki yana sallayarak onun yukarı sıvanmış giysinin açıkta bıraktığı kollarında başarısız dövmeler gibi görünen mavi çürükleri işaret etti. "Elbette değil. Bu görünür kanıtlar olmasa da bütün bunların strese bağlı illüzyonlarla ilgisi olduğunu iddia etmeye kalkamam. Yani bu yüzden endişelenme. Sana inanıyorum ve benden şüphelendiğin için seni kınamıyorum."

"*Chris*'ten bile şüphelenecek kadar ileri gittim," diye göğüs geçirdi Ellen. "Ondan bile! O, Tanrım, Mark. Aklımı yitireceğimi hissediyorum."

"O herifin sende ulaşmak istediği şey de tam olarak bu gibi görünüyor." Mark ikisi için de kahve koydu. Bürosundaki pahalı kahve makinesiyle kıyaslandığında mutfağındaki alet ucuz bir ürün gibi görünüyordu. "Bütün bunlar bana göre biraz intikam harekâtı gibi geliyor. Hatta belki bu kadın da işin içinde olabilir. Adeta suç ortağı."

"Bunu ben de düşündüm," diye fikrini belirtti Ellen; dalgın bir hareketle fincanına dokundu. "Ama öyleyse, şimdiye dek karşılaştığım en iyi hasta numarası yapan kişi. Korkusu öyle gerçekti ki... Bütün bunların sadece bir oyun olduğuna nedense inanamıyorum."

"Tamam. Diyelim ki oyun değildi ve kadın gerçekten de şu Kara Adam tarafından kaçırıldı. Bunun seninle ne ilgisi var? Seni sorumluluk duygundan yakalayıp uzun vadede açlıktan öldürmek ve gittikçe delirdiğini mi görmek istediğini düşünüyorsun?"

Ellen kahvesinden bir yudum alıp başını salladı. "Evet, bunun nedenini anlamasam da."

"İntikam belki?"

"Olabilir."

"Tamam, herif tamamen kaçığın teki de olabilir. Muhtemelen, inşa ettiği deliliğin temeline seni oturtan eski bir hasta. Her güdünün içyüzünü anlamak mümkün değildir; hele ruh hastası birinin güdülerininkini hiç. Onu bulmak yerine analiz etmek isterken belki de hata yapıyoruz."

"Ama nasıl bulacağız, Mark? O her kimse, sanki attığım her adımı gözetliyor. Ve bu kadın gerçekten de elinde bir rehineyse, onun maskesini düşürmeye çalıştığımı anladığı anda ona acı çektirecektir. Lanet olsun, bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Mark düşünceli bir halde başını kaşıdı. Sonra ayağa kalktı ve hemen ardından bir paket sigara ve hap kutusuyla geri döndü. Hapları masaya, Ellen'in önüne koyup bir sigara yaktı. "Bunlardan bir tane al ve birkaç saat uyumaya çalış. Hemen işe geri dönmem gerek. Daha sonra ne yapacağımızı tekrar düşünürüz."

Ellen pakete şüpheyle baktı ve otelin bodrumundaki kızı –halüsinasyonu– düşünmeden edemedi.

"Sakinleştiriciye ihtiyacım yok, Mark. Bu şey dün gece yeterince kâbus görmemi sağladı."

Mark dumanı burnundan verip gülümsedi. "Doktor amcanın dediklerini dinle."

Nedense dokunaklı, diye düşündü Ellen; artık gülümseyecek durumda olmasa da ona karşılık verdi. Şakaklarındaki zonklama onu öldürüyordu; daha büyük sorunu olan şu psikopattan söz bile etmek istemiyordu. Ormanda neredeyse omurgasını kıracak olan herifin Mark olabileceğini gerçekten de düşünmüş müydü? Ansızın bu düşünce ona olanaksız gibi göründü.

Yine de önündeki hap kutularını iterek uzaklaştırdı. "Nazik bir düşünce, ama en fazla söz dinlemeyen hastaların doktorlar olabileceğini özellikle senin çok iyi bilmen gerek."

Mark kaşlarını kaldırdı. "Neden özellikle ben?"

"Pasif içicilerdeki akciğer kanseri riskiyle ilgili bir şey duydun mu?"

Mark güldü, ama kıpkırmızı kesilerek sigarasını söndürdü. Çok geçmeden evden ayrıldı. Ellen onun oldukça rahat olan kanepesine uzandı. Mark'ın fazlaca sert kahvesinden iki fincan içtiği ve haplardan bir tane alma sözünü tutmadığı halde derhal uyudu.

Rüya göremeyecek kadar bitkindi.

Zırrrrrrrrrr!

Ellen korkuyla sıçradı. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Sonra kitap rafının üzerinde asılı duran çerçeveli *Eraserhead* posterindeki komik saç modelli Jack Nance'i gördü ve Mark'ın dairesinde olduğunu anladı.

Zırrrrr!

Telefon koridorda bir kez daha çaldı. Ellen oturma odasının açık duran kapısından onu görebiliyordu. Üzerindeki ışığı yanıp sönüyor ve tıpkı kırklı yılların o siyah bakalitten dev telefonlarına benziyordu; bu arada telsiz kısmı bir cep telefonundan büyük değildi.

Zırrrrr!

Tüm nostalji zevkine karşın kulaklarını tırmalayan sevimsiz bir zil sesiydi. Özellikle migren ağrısı çekerken.

Ellen üçüncü çalıştan sonra telesekreter devreye girince rahatladı. Bir erkek sesi duydu, ama ne dediğini anlayamadı.

Zaten o anda bu onu ilgilendirmiyordu, çünkü gözüne çarpan başka bir şey vardı. Onu son derece şaşırtan bir şey.

Noel nöbetleri hiç kolay olmasa da Ellen'in 9. bölümdeki ilk Noel'i, mesleğinde şimdiye dek yaşadığı en güzel şeydi. Bu anı içinde sanki dün gibi canlıydı.

Chris ve o, hastabakıcılardan Lutz ve Dieter'le birlikte nöbete kalmışlardı; ikisi de çok sempatik kişilerdi ve aynı zamanda bir çifttiler.

İki hastabakıcı da sıkı çalışmıştı. Dieter ilk eğitimi olan fırıncılık ve pastacılığı hastalarına da öğretirken, Lutz'da gerçekten iyi bir dekorasyon yeteneği heba olmuştu. Pişen çöreklerin kokusu tüm öğleden sonra havada dolaşmış, akşam yemek salonunda ceviz ve fındık dolu tabakların ve taze pişmiş kurabiyelerin beklediği masa sevinçle karşılanmıştı.

Chris büyük bir iştahla yiyeceklere atılmıştı. Özellikle Dieter'in acı badem kurabiyelerine bayılmıştı. Ellen ona belindeki küçük simitleri gösterip böyle atıştırmaya devam ederse onların önce büyük simit, daha sonra da iyice göbek olacağını birkaç kez

hatırlatmıştı. Bu durum orada bulunanları güldürmüştü; özellikle Chris kıpkırmızı kesilip utangaç bir tavırla gülümseyince.

Bu Noel akşamı nedense çok özeldi. Hasta, hastabakıcı ya da doktor, kim olursa olsun, herkes kendini birkaç saatliğine büyük bir aile gibi hissetmişti.

Tabii birkaç istisna da vardı: Bu kutlamanın neden olabileceği duygusal baskılardan rahatsız olan hastalar; bayramları kutlayabilecekleri yakınları olmadığı, ya da daha kötüsü, Noel'de kafadan çatlak akrabalarıyla ilgili bir şey duymak istemeyen yakınları olduğu için. Bu hastalara fazladan hap verilmiş ve hepsi erkenden yatağa yollanmıştı.

Daha sonra üst bölümden Mark da onlara katılmıştı. Dieter, Chris Rea, Bryan Adams ve Red Hot Chili Peppers CD'lerinden rastgele parçalar çalarken alkolsüz punç içip sohbet etmişler ve oyun oynamışlardı...

Bu çok özel akşamın üzerinden neredeyse dört yıl geçmişti ve sadece bir kez yaşanan bir deneyim olarak kalmıştı. Bir kez olmasının nedeni, Lutz ve Dieter'in aynı yılın mart ayında çıktıkları Türkiye seyahatinde direksiyonda uyuyan bir otobüs şoförü yüzünden hayatlarını kaybetmiş olmalarıydı.

Bu Noel kutlamasının bir yerinde şu anda Ellen'in önünde duran bir fotoğraf çekilmişti. Lutz'un yanında fotoğraf makinesi olduğunu ve bu fotoğrafı onun çektiğini hatırlıyordu. Ellen, Chris ve Mark'ın ortasındaydı; kollarını ikisinin omzuna atmıştı ve Mark onun yanağına bir öpücük konduruyordu. Bu öpücüğü artık hatırlamıyordu, ama önemli olan bu değildi.

Önemli olan, bu büyütülmüş fotoğrafın Mark'ın kitap rafındaki bir albümün ilk sayfasında duruyor olmasıydı. Kapağında ve sırtında siyah tahta kalemiyle

ELLEN

yazılı olan albümün. Tekrar tanıdığı el yazısıyla. Anahtarlığın üzerindeki yazının aynısıydı bu.

Oyun yeni başlıyor

Ellen bedeninin bir saniyeden diğerine kadar buz kestiğini sandı.

Bu fotoğrafta Mark'ın yanında olması gereken Chris, ancak duruşundan ve her kış giymekten hoşlandığı Norveç kazağından belli oluyordu. Biri resimdeki yüzünü tanınmayacak hale gelinceye dek karalamıştı.

Hayır, biri değil. Bu Mark'ın ta kendisi olmalıydı; kendini kandıramazdı.

İnanmayan gözlerle sayfaları çevirmeye devam etti ve her yeni sayfada kalbi daha da şiddetli çarpmaya başladı. Bu albümdeki resimlerin hepsi ona aitti.

Ellen bölümde. Ellen Konstanz'da iş gezisindeyken *Imperia* heykelinin önünde. Ellen Leipzig'deki eğitim gezisinde vesaire.

Birçok resmi tanıyordu, hatta çekildiği anları bile hatırlıyordu. Ama *tanımadığı* resimler de vardı. Onun -görünüşe bakılırsa *gizlice* çekilmiş- fotoğrafları.

Ellen Tuna Nehri boyunca koşarken, bir çalılığın dalları arasından çekilmişti. Ellen Orman Kliniği'nin yakınında bulunan suni gölde güneşlenirken. Ellen öğle tatili sırasında klinik parkındaki bir bankta kitap okurken. Ellen...

Hayır! Bu olamaz!

Ellen tişörtünü giyerken lojmandaki dairesinin yatak odası penceresinden çekilmiş bir fotoğraf da vardı.

Albümü şiddetle kaparken tabanca patlamasına benzer bir ses çıktı. İçinde şaşkınlık, utanç ve özellikle öfke duyguları kabardı.

"Seni lanet olası röntgenci, şimdi her şeyi anlıyorum!"

Öfke ve heyecandan titreyerek koridora koştu ve ceketini kaptı. Buradan çıkmalıydı! Olabildiğince çabuk gitmeliydi.

Şimdi nihayet bir kanıtı vardı. Bu albüm Mark'ın eylemlerinin nedenini açıkça ortaya koyuyordu; ya da belki *Kara Adam'ın eylemleri* demeliydi. Ellen onun Mark olduğundan artık emindi. Şimdi bu kanıtla polise gittiği takdirde şu Kröger artık ona inanmak zorunda kalacaktı. Meslektaşı Wegert'i –lağımdakinden daha fazla pislik görmüş olan polisi– aradığında Mark'ın artık gülecek hali kalmayacaktı. Bu kadar açıktı.

Elini kapı koluna attığı sırada albümü Mark'ın evinden almanın bir hata olduğu aklına geldi. Hayır, polisin onu burada bulması daha iyiydi. Bu daha açık bir delil olurdu. Ne de olsa içinde Mark'ın adı yazmıyordu.

Rafa yürüdü, albümü ait olduğu bölüme koydu ve tekrar sokak kapısına gitti. Orada, portmantonun yanında duran telesekreterin yanıp sönen ışığı dikkatini çekti.

Ellen kasetin düğmesine bastı. Bu belki bir içgüdüydü, belki bir önsezi. Büyük olasılıkla klasik kadın içgüdüsüydü ama bunu yaptı.

Mekanik sesin söylediğine göre yeni bir mesaj vardı ve tarih ve saatini bildirdikten sonra bir erkek sesi duyuldu.

"Merhaba, benim." Ellen adamın sesini tanır tanımaz sanki biri yeniden sırtına binmiş gibi korkuyla sıçradı. "Şu Ellen'le ilgili her şeyi hazırladım. Beni ara, başlayalım!"

İki! diye geçti Ellen'in aklından. *Ne aptalım, elbette, iki kişiler!*

O anda evin önünde bir araba sesi duydu. Sokak kapısının dalgalı camından Mark'ın Volvo'sunun siyah siluetini gördü.

26

Bir insanın beyni yüz trilyon sinapsın birbiriyle iletişim halinde olduğu yaklaşık yüz milyar sinir hücresinden oluşur. Bu arada her düşünce kafamızda kelimelere dönüşmeden önce inanılmaz bir hızla oluşur.

Mark, Volvo'sunun sürücü kapısını kapamadan Ellen iki olasılığı karşılaştırdı. Ya evin içinde kalıp onunla sürdürdüğü bu ölümcül oyunun ne anlama geldiğini ona itiraf ettirecek ve isimsiz kadının yerini öğrenecekti ya da ona görünmeden evden çıkıp gidecekti.

Mark'ın suç ortağını ortaya çıkarabilmenin tek yolu ikinci alternatifi seçmekti. O zaman Mark suç ortağının adını gizleyemez ve o da polisi arayabilirdi. Kaçırılan kadının hayatını riske atmak istemiyorsa bunu daha önce yapamazdı.

Artık onun çakıl taşları üzerinde eve yönelen adımlarını duyabiliyordu; Ellen çabucak oturma odasından geçerek veranda kapısını açtı. Ardından Mark'ın anahtarının kilitte dönen sesini duydu. Zor itilen teras kapısını açıp ardından kapamak Ellen'e iki değerli saniyeye mal oldu. Üç katlı evin bahçesi oldukça büyüktü. Caddeye çıkamadan Mark onu burada görürdü.

Olabildiğince çabuk bir şekilde bir çalılığın ardına saklandı. Sonra neler olacağını beklemeye başladı.

Önce hiçbir şey olmadı. Yatay vuran güneş ışığı camlardan yansıdığı için Ellen, Mark'ın oturma odasında olup olmadığını göremiyordu. Sonra veranda kapısı açıldı. Mark dışarı çıktı. Çevresine bakındı. Bakışları bahçede ve caddede dolaştı, sonra geri döndü. Ellen'e sonsuzluk gibi gelen bir ya da iki saniye boyunca ardında çömelmiş olduğu çalılığa doğru baktı.

Lanet olsun, beni görebilir! Ben onu görebiliyorsam o da beni görüyor olmalı!

Mark ona doğru birkaç adım yakınlaşıp durdu. Eğildi, rüzgârın caddeden bahçeye savurmuş olduğu bir parça selofanı yerden aldı, kısaca inceledi ve tekrar çimenlere attı. Nihayet dairesine geri döndü.

Yine ona sonsuzluk gibi gelen kısa bir süre sonra Ellen, Mark'ın Volvo'yu çalıştırdığını duydu. Ellen bahçenin içinden koşarak caddeye çıktı.

Büyük olasılıkla şimdi onu aramaya çıkacaktı. Belki suç ortağı arkadaşını yardıma çağıracaktı. Onu izlemeliydi. Ama nasıl? Mazda'sı hâlâ yer altı garajında duruyordu.

O anda yoldan alçak ve küçük bir arabanın geldiğini gördü. Görünüşüne bakılırsa eskiden Opel Corsa olmalıydı; müziğin sesi sonuna dek açıktı. Ellen uzun süre düşünmek yerine kollarını sallayarak kendini yola attı. Araba frenlerini öttürerek durdu.

Sürücü aşağı indirdiği pencereden, "Söylesene, aklını mı kaçırdın, bunak!" diye bağırdı. Sarıya boyadığı saçlarını bolca jöleleyerek horoz ibiği gibi tepesine dikmişti.

"Lütfen, beni de al." Ellen gözlerini kırpıştırarak yalvarırcasına bir tavır takındı ve arabanın hareket etmesine engel olmak için iki elini kaputun üzerine koydu.

"Sıçarım böyle işe! Şimdi çek şu yüzgeçlerini arabamdan. Cilamı çiziyorsun."

"Parasını öderim!"

Sürücü hemen müziğin sesini kıstı.

"Ne kadar?"

"Elli."

"Yüz."

Mark'ın Volvo'su yolun sonuna erişmişti ve köşeyi döndü. Bu, kestirme yola giden yöndü.

"Tamam, yüz."

"Şimdi!"

Ellen yan kapıyı açıp arabanın içine atladı. Para cüzdanında yüz on avro daha vardı. Banknotu adamın kucağına attı. "Şimdi şu Siyah Volvo'yu izle. Ama çaktırmadan!"

Adam sırıttı.

"Elbette."

Sonra baslar tavanı titretene kadar sesi açarak gaza bastı.

27

Bağıran sarı bir külüstürden daha iyi kamuflaj olamazdı. Yolda giderken Ellen'e adının Holger olduğunu söyleyen arabanın kabadayı sahibi yan koltuğun ön paneline üzerinde KEMERİ BAĞLA, DEVRİL, ÇENENİ KAPA! yazan bir çıkartma yapıştırmıştı.

İkinci çıkartmadaki -*VASİYETNAME FORMU TORPİDO GÖZÜNDE*- yazısı arabayı sürüş tarzıyla uyuşuyordu.

Holger zaman zaman arabaların öyle dibine giriyordu ki ön taraftaki ani fren yaptığında Ellen bu plastik ve teneke yığında sonunun geleceğini düşünüyordu. Yine de Holger, Mark'ın Volvo'suyla arasında belirli bir mesafe bırakıyordu; onu gözden kaçırmayacak kadar.

Birkaç dakika sonra Ellen, Mark'ın nereye gittiğini anlamıştı. Onu orada bulabileceğini tahmin ettiği için Orman Kliniği'ne gidiyordu.

Kliniğin park yerine gelmeden kısa bir süre önce Ellen, Holger'den durmasını rica etti; bunu yaparken radyonun yüksek sesini bastırmak için bağırması gerekmişti. Holger sağa yanaşarak sertçe fren yapınca emniyet kemeri çürüklerine baskı yaparak canını acıttı.

"Seninki boynuzluyor mu yoksa?" diye sordu Holger. Ellen yanıt vermek yerine ağrıyan bedenini dar koltuktan zorlukla

kaldırmaya çalışırken ekledi: "Ah, lanet iş, bana ne. Sana bol şans. Papel için de sağol."

Sonra şahlanarak hareket etti; sarı hurda, tekno basları eşliğinde gözden kayboldu. Ellen zonklayan şakaklarını ovarken trafik gürültüsünü neredeyse hoş bir sessizlik gibi hissetti.

Mark ziyaretçilere ayrılmış park yerinde durmuştu. Ellen güvenli bir uzaklıktan onun arabadan indiğini gördü. Ona doğru gelenin kim olduğunu anladığında bedenindeki tüm tüyler havaya dikildi.

Anlaşılan herifin kapüşonlu hırkalara zaafı vardı. Batman svetşörtünü, üzerinde beyaz baskıyla *NEW ZEALAND ALL BLACKS* yazan bir başkasıyla değiştirmişti.

Ellen yüzünü ilk kez görebilmişti. Bulunduğu uzaklıktan tam seçemese de –Tanrım, gururu bir kenara bırakıp sonunda bir gözlüğe ya da en azından kontakt lense ihtiyacı olduğunu kabul etmeliydi– görünüşü ilk anda ona pek de tehlikeli gelmemişti. Tam tersi, herif neredeyse gözüne iyi biri gibi görünecekti. Kuzu postunda kurt.

Kolunun altında önce dosya sandığı bir şey taşıdığını gördü, ama eşyayı Mark'a uzatınca Ellen dizüstü bilgisayarı hemen tanıdı.

Onun dizüstü bilgisayarıydı; bürosundaki!

Ne kadar miyop olursa olsun, fark etmezdi, bu onun dizüstü bilgisayarıydı, buna şüphe yoktu. Kapağındaki iki kocaman çıkartma açıkça görünüyordu: Bir gülen yüz ve yanında, tıpkı sürücü kursunda araba kullananların camlarında yapışık olan türden, üzerinde ACEMİ yazılı bir uyarı üçgeni. Chris'in tipik bir şakası.

Mark başını salladı, dizüstü bilgisayarı arabasına koydu ve sonra ikisi birlikte klinik binasına doğru yürdüler. Ellen onları güvenli bir uzaklıktan izledi.

Niyetleri neydi?

Adamlar Ellen'i fark etmeyecek kadar koyu sohbete dalmışlardı. Kara Adam bu arada kollarını sanki koca bir orkestrayı yönetiyormuş gibi sallayıp duruyordu. Evet, epey hareketliydi; ağrıyan sırtı da bunu doğruluyordu.

Ellen ansızın çakılmış gibi olduğu yerde durdu. Hemen yanıbaşında bir şey duymuştu. Çağrışım yapan bir gürültü.

Ansızın isimsiz kadının nerede olduğunu anladı.

Aslında Orman Kliniği'nin yer altı tünel ağı korkunun bir sonucuydu.

1962'deki Küba krizi sırasında üçüncü bir dünya savaşının eşiğine gelindiğinde olası bir atom bombası korkusu Almanya'da sayısız sığınağın inşa edilmesine yok açmıştı. Orman Kliniği'nin ağa benzer yapısı da bunlardan biriydi.

Bir felaket meydana gelseydi, dört yüz kişiden fazla insan tünellere kaçacaktı. Ağır çelik kapılar kapanacak ve park arazisinin zemininden çıkan hava şaftları sımsıkı sürgülenecekti.

Bir yıl sonra politikacı Egon Bahr'ın *yakınlaşma yoluyla dönüşüm* olarak tanımladığı hafif bir siyasal gevşeme oluşunca, tüneller yine farklı amaçlarla kullanılmaya başlanmış ve o zamana dek toprak üstünden sağlanan destekler yer altına indirilmişti. Dört elektronik ray, ikmal merkezi ile binalar arasında yemek, çarşaf gibi şeyleri ve bölümlerin diğer ihtiyaçlarını naklediyordu.

Raylardan her biri bir ya da iki madeni askıyla donatılmıştı. Bu elektronik raylar daha kullanışlıydı ve o zamana dek kullanılan kargo bölümü indirilebilir diğer iki kamyondan daha az bakım gerektiriyordu. Ayrıca raylar daha sessizdi ve daha az göze çarpıyordu, ki sadece yüklerin nakledilmesi için kullanılmıyorlardı. Ara sıra bir hasta öldüğünde morg olarak kullanılı-

yor, ağır akıl hastaları başka bölümlere ya da terapi odalarına bu yoldan götürülüyorlardı. Ama bu uygulama parkta oldukça fazla huzursuzluk yaratmıştı. Çünkü bir havalandırma şaftının yanından geçtiklerinde tünel yüzünden hastaların haykırışları parkta duyulabiliyordu.

Ellen'in şimdi durduğu yer, bu havalandırma şaftlarından biriydi. Kara Adam ve isimsiz kadınla telefonda konuşurken arka planda duyduğu metalik gıcırtıyı tekrar tanımıştı.

Ellen şaftın iki çalılığın arasında yerden çıkmış olan ve paslanmaz çelikten yapılmış kafesli köpek kulübesine benzeyen ucuna baktı.

Kaçırılmış olan kadın orada, aşağıda olmalıydı. Ama nerede? Tüneller gerçek bir labirent gibiydi, ki hastane arazisinin büyüklüğüne bakıldığında buna da şaşmamak gerekirdi, ama genel hizmet binasından geçerek oraya birini saklamaya çalışmak fazla huzursuzluk yaratırdı. En azından günlerce sürdürülemezdi.

Ellen yine de bir imkânın olup olmayacağını düşündü. Bakışları çimenliğe, birkaç bankın ortasında duran heykele gitti. Bu, kollarını iki yana açarak çevresine çocukları toplamış olan bir yetişkinin heykeliydi. Nasyonal sosyalizmin kurbanı olan –yetişkin ve çocuk– yüz bin engelli anısına yapılmış bir anıttı. Sadece bu klinikte altı yüz kişi zorla kısırlaştırılmış ya da iğnelerle öldürülmüştü.

Aslında bu suçların işlendiği bina uzun süre önce yıkılmıştı, ama Ellen'in bildiği kadarıyla bodrumu hâlâ duruyordu. Onu yıkmak herhalde epey masraflıydı. Hâlâ bir tünel girişi vardı ve bunu kapatan demir ayaklı bir tabeladan başka bir engel yoktu. Üzerinde *DİKKAT ÇÖKME TEHLİKESİ! GİRMEK YASAKTIR!* yazıyordu.

Ardındaysa ideal bir gizlenme yeri vardı.

Mark ve suç ortağı lojmanlara doğru yöneldiler. Birazdan Ellen'in dairesinde olmadığını anlayacaklardı. Herhalde daha sonra da onu aramaya devam edeceklerdi. Belki de arabasının durduğu park yerine giderlerdi.

Fark etmezdi, tahmininde yanılıp yanılmadığından emin olmak için ona yeterli zaman kalıyordu.

Eğer kadın gerçekten bodrumda tutuluyorsa Ellen nihayet polise haber verebilecekti.

Gerginlik, rahatlama ve biraz da zaferden oluşan bir duyguyla havalandırma şaftının kapağını kaldırdı.

O anda birisi onu omzundan yakaladı.

28

Genellikle *delirmek* olarak adlandırılan duruma giden yol hiç de uzun değildir. Bazen birkaç beyin hücresi arasındaki küçük bir iletişim sorunu buna yeter ve bu olur.

Florian Jehl ilk şizofren dürtüleri on yedi yaşında yaşamaya başlamıştı. Huzursuz ve asabi olmuş, anne ve babasının kendisini zehirlemek istedikleri düşüncesi onda saplantı halini almıştı. Bunu ona önceleri ara sıra duyduğu, sonra gittikçe ısrarcı olan ve sonunda onunla sürekli konuşan, kafasının içindeki sesler söylemişti.

Başlangıçta ilaçlarla bu bulguların üstesinden gelinmişti ve Florian'ın berrak düşünme yetisi geri dönmüştü. Ama dürtüler tekrar tekrar başlamış, sonunda kendisine kronik şizofren olarak teşhis konmuştu.

Böylece onun için klasik bir psikiyatrik süreç başlamıştı: Hastaneye yatış, yeni ilaç dozları, iyileşme, taburcu edilme, kötüleşme, tekrar hastaneye yatış... Bir kısır döngü.

Florian başlangıçta seslere güvenmemişti. Bildiği kadarıyla sesler evde, yatağının yanındaki rafta duran pelüş salyangozdan geliyordu. Bir zaman sonra bu salyangozun kendi tarafında olduğunu anlamıştı. Ne de olsa ailesinden gelecek olan tehlikelerle -özellikle oğlunu sonsuza dek susturmak üzere gizli servisten elde ettiği zehirle yaptığı yemekleri yemesi için ısrar

eden annesiyle– ilgili onu uyarıyordu. Ve Florian böylece yeni dostuna bağlanmıştı.

O zamandan beri hastalığındaki değişikliğin tek göstergesi, salyangoz dostlarından birini yanında taşıyıp taşımadığıydı.

Ellen'e doğru tuttuğu, kolundaki salyangozun kahverengi bir evi, bej renkli kısa bir pelüş boynu ve kocaman gözleriyle genişçe sırıtan bir yüzü vardı.

Florian'ın gözleri de kocaman açılmıştı. Ellen onun dokunuşuyla sanki elektrik çarpmış gibi sıçradı. Haykırarak geri çekilirken neredeyse düşecekti.

"Me-merhaba, Florian, beni çok korkuttun."

"Merhaba, Dr. Roth. Üzgünüm, bunu istememiştim. Gerçekten siz misiniz? Bazen ayırt etmekte zorlanıyorum da."

"Tamam, önemi yok. Soruna yanıt olarak: Evet, gerçekten benim."

Florian, Ellen'in elindeki ızgaraya ilgiyle baktı. Onu çıkarmak kolay olmuştu, sadece dört ince alüminyum şeridi bükmesi yetmişti.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Ellen ızgarayı açık şaftın yanına bıraktı.

"Ben... şey, sadece buralara çabucak bir göz atıyordum. Senin bölüme geri dönmen gerekmiyor mu?"

Florian'ın yüzü kardardı. "Hayır, şimdi olmaz. Aslında size de ayıracak zamanım yok. Önce onunla," salyangozu yukarı kaldırdı, "ciddi bir şey konuşmam gerek. Sürekli saçmalıklar anlatıp duruyor ve o zaman çok kızıyorum."

Ellen gerginliğini gizlemek zorundaydı. Şimdi onunla uğraşacak zamanı yoktu. Yine de Florian'ı geri göndermek bir işe yaramayacaktı. Bu onu daha da meraklandıracaktı. Orman

Kliniği'nin demirbaş hastalarından biriydi ve Ellen onunla doğuştan *meraklı* olduğunu bilecek kadar fazla şey yaşamıştı.

"Evet, o halde ikiniz konuşurken sizi rahatsız etmek istemem. Bunun için kendinize sakin bir yer bulmalısınız. Hasta kafeteryasının bahçesi sence nasıl?"

"Ah, iyi fikir. Konuşmanın hep yararı olur."

"Eh, o zaman başarılar."

"Size de, Doktor Hanım." Gülümsemesine karşılık verdi ve salyangozu eşliğinde oradan uzaklaştı. Ellen onun oyuncak salyangozuna, "O çok aklı başında biri," diye açıklama yaptığını duydu. "Ama artık bana mankafa deyip durma!"

Ellen o uzaklaşana dek bekledi. Sonra kimsenin gelmediğinden emin olunca usulca şafttan içeri kaydı.

Merdiven yaklaşık dört metre derine iniyordu. Ellen aşağı indiğinde çevresine bakınıp bekledi. Kafasının içinde şimşek çakar gibi bir anı belirdi.

Bu tünel sisteminde daha önce de bulunmuştu. Orman Kliniği'nde çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra bölgeyle ilgili bir tanıtımda yer almıştı. Bu dört yıl önceydi ve heykelin bulunduğu yerin altındaki bodruma giden yan tünelleri hatırlamak şöyle dursun, aşağısının nasıl göründüğünü bile unutmuştu. Ama ilk lusid rüyasında gördüğü tünelin nasıl olduğunu şimdi hatırlıyordu. Uzun geçitleri, ızgaralı neon boruları, rüyasında çıktığı büyük odayı hatırlamıştı; burası aslında ihtiyaçların sağlandığı rayların dönüş yaptığı odaydı.

Profesör Bormann'ın yanı başında belirip ona bunun başka bir kâbusun başlangıcı olduğunu açıklamasını bekleyecekti neredeyse.

Kara bir köpeğin *–Kurt, o kötü kurttu!–* onu kovalayacağı bir kâbus daha.

Saçma, diye kestirip attı. *Bu gerçek ve şimdi nedensiz korkular için gerçekten zamanım yok.*

Ameliyathane binasının altındaki terk edilmiş tünelde ilerlerken bir konteynerde temizlik maddesi, lateks eldiven ve tek kullanımlık neşterin bulunduğu küçük bir pakete rastlayınca kendini biraz daha iyi hissedebildi. Bıçağın ucundaki plastik koruyucuyu çıkardı ve dikkatle ceketinin cebine koydu.

Tedbirli olmak iyidir.

Sonra iki neşter daha aldı ve ilkinin yanına koydu.

Ve bütün iyi şeyler üç tanedir.

Biraz sonra anıtın altındaki bodruma giden geçide ulaştı. İlerledikçe karanlıklaşıyor ve nemleniyordu. Ayrıca ekşimsi ve küflü bir şeyler kokuyordu. Tozlu, bir dezenfektan artığı gibi; herhalde lizoldü.

Ellen doktor önlüğü giymiş olmayı diledi. Göğüs cebinde ona elektrik düğmesini bulmada kolaylık sağlayacak bir kalem fener vardı. Burada hâlâ elektrik olmalıydı, ne de olsa acil çıkışa giden tozlu levhalarda ışık yanıyordu.

Geçit, birçok yerinde dökülen cilasıyla kara, patlamış bir yara gibi görünen pas lekesi içindeki çelik bir kapıda son buluyordu. Ellen üzeri sayısız kabarcıkla dolu soğuk yüzeyi yokladı ve sonunda kapı kolunu buldu. Öyle paslıydı ki önce kolu aşağı indiremedi. Sonra nihayet bir gıcırtı duyuldu ve kol aşağı indi.

Kapı eski terapi bodrumuna doğru tiz bir gıcırtıyla bir parça açıldı, ama geçmesi için yeterliydi. Ellen tereddüt etti. Bu kapının ardında onu ne bekliyordu?

Tüm cesaretini topladı ve buradan koşarak kaçma dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Bir zamanlar oraya getirilmiş olan hastaların aksine onun hâlâ geri dönme şansı vardı. Ya bu bir tuzaksa?

Arazinin bir yerlerinde dolaşan Mark'ı ve siyah kapüşonlu tuhaf suç ortağını düşündü. Acaba buralarda pusuya yatmış üçüncü bir kişi daha var mıydı?

Kaç. Kaç git! Hâlâ buradan kaçabilirsin!

Solukları sıklaşıp şiddetlendi; kısmen keskin lizol kokusundan, ama daha çok korkudan. Yine de yürümeye devam etti. Olası hedefe bu kadar yaklaşmışken geri dönemezdi. Birçok şey buna bağlıydı.

Kapıyı aralarken bütün kasları gerilmişti.

Bodrum odasında onu çıplaklık ve boşluk karşıladı. Ellen bir köşede bir koltuğun hatlarını seçebildi. Bir elektrik düğmesi bulmak üzere duvarı yokladı ve bir tane buldu. Önce bir şey olmadı, sonra tavandan bir vızıldama duyuldu ve altı neon borudan iki tanesi canlandı. Sadece biri doğru dürüst yanıyordu. Diğeri deli gibi titremeye başladı ve odayı şiddetli bir stroboskop[22] fırtınasına boğdu.

Bir zamanlar terapi için bekleme salonu olan odaya dört kapı açılıyordu. Kapılardan birinin üzerindeki yazıdan geriye sadece

ME DİV NL R

kalmıştı. Kapı kolları çıkarılmış ve kilit lehimlenerek kapatılmıştı.

Bu kapılardan birinin ardında olmalı, diye düşündü Ellen. Ama, *hey,* diye seslenmeyi beceremedi.

Küf kokusu onu korkutuyordu. Üstelik tünelin içinde çok daha kötüleşmişe benzeyen baş ağrıları da cabasıydı. Bu berbat migrenin hiç sonu gelmeyecek miydi?

22 Düzenli aralıklarla kısa süreli kuvvetli ışık saçan bir alet. (ç. n.)

Ama şimdi, hedefe bu kadar yakınken bu bodrum odasında korkusuna ya da baş ağrısına teslim olmayacaktı.

Eğer kadın gerçekten buradaysa ve Ellen onun kurtarmayı başarabilirse her şey iyi bir sonla bitecekti. Bu, ona cesaret veren bir düşünceydi.

Evet, belki de dayanabilmiştir.

Ellen merdivenlere giden eski geçidin yanındaki kapıda karar kıldı.

Yüzüne soğuk, çürük tahta ve klor kokusu çarptı. Işığı yaktığında yine kendini fayans döşeli bir odada buldu. Karolar bir zamanlar beyaz olmalıydı, şimdiyse ruhsuz ve griydiler. Ek yerleri boyunca siyah küf birikmişti ve bazı yerlerde uzun saplı, kahverengi mantarlar türemişti. Odanın ortasındaki lağım borusundan farelerin ciyaklamaları duyuluyordu.

Ellen son günlerde burada bir insanın bulunmuş olabileceğine dair herhangi bir ipucunun izlerini aradı.

Karşı duvardaki paslı bir askıda delikli birçok lastik hortum asılıydı. Dikdörtgen bir sandığın üzerinde çeşitli metal aksamlar duruyordu. Hortum başlıkları. Hortumların yanında tabuta benzer dört tane banyo küveti sıralanmıştı. Hepsinin üzerinde metal çengellerle bağlanabilen, tahtadan ağır kapaklar kapalıydı. Levhâların ön bölümlerinde oval açıklıklar vardı; bir yetişkinin yüzü ya da bir çocuğun kafası için yeterince büyüktü.

Karanlık Ortaçağ'dan kalma hidroterapi, diye düşündü Ellen. *Ruh hastalığına karşı buzlu su. Üzerine kapak kapa, haykırmaya bırak, bekle.*

Nefretle arkasını döndü. Kadın burada değildi. Ellen titrek ışıklı bekleme salonuna geri döndü. Adımlarının hafif gürültüsü arızalı neonların neredeyse duyulmayan *pır pır* seslerine eşlik

ediyordu. Ellen ter içinde kalmış elleriyle ikinci kapıyı açtı ve gözlerine inanamadı.

Ameliyat masasının ışıkları Ellen'in karşısına olağanüstü bir parıltıyla çıktı. Aleve benzer parlaklık, gözleriyle birlikte migren acısı içinde kıvranan beynini adeta kavurdu. Ellen gözleri kamaşmış bir durumda odanın ortasındaki çelik masaya baktı. Ardında eski püskü elektrikli aletler sıralanmıştı.

Masanın altında iki kova duruyordu; yanındaki rafta da birçok malzeme. Özellikle sağlam bir yatağın iki tarafından yere sarkan deri kayışlar bu odanın bir zamanlar ne için kullanıldığına şüphe bırakmıyordu.

Bir inilti Ellen'i korkuyla sıçrattı. Odanın sol köşesinden geliyordu. Ellen rafların ardından gelen sese doğru ilerledi. Tozlu birkaç rafın üzerinde, içindeki sıvıları onlarca yıl içinde buharlaşmış olması gereken şişeler, tozlu kavanozlar ve üzerindeki yazıları uzun zaman önce sararmış olan kutular duruyordu.

Ve sonra Ellen isimsiz kadını gördü. Kadın ona baktı ve korkuyla duvara dayandı.

Burası şimdiye dek ayak bastığı en korkutucu yerlerden biri olmasaydı Ellen küçük bir zafer çığlığı atabilirdi. Kadını bulmuştu. Nihayet!

Artık zaman kaybetmemeleri gerekiyordu. Ellen, Mark'ın ve Kara Adam'ın gerçekten nereye gittiklerini bilmiyordu. Lojmanda ya da park yerinde onu arıyor olabilirlerdi, ama buraya gelmek üzere çoktan yola çıkmış da olabilirlerdi.

Ellen dikkatle kadına yaklaştı ve gördüğü şeyi zorlukla anlayabildi. Görüntüsü korkunçtu. Hastası kocaman açılmış gözlerle raf ile duvar arasında, köşeye sıkışmıştı. Yüzü mavi çürükler içindeydi ve şişmişti; ağzının çevresinde kanlar kabuk

bağlamıştı. Saçları darmadağınıktı ve birçok yerinden kopmuştu. Kafa derisinde bir tür döküntü göze çarpıyordu ve deri, beyaz kepeklerle dolmuştu.

İsimsiz kadın bağlı ellerini kaldırırken şiddetle titredi. Ellen ellerinin üzerinde yaralar olduğunu gördü.

Tanrı aşkına, bu domuzlar sana ne yaptı?

"Korkma," diye fısıldadı Ellen. "Artık seni buldum. Her şey düzelecek."

Bir zamanlar güzel bir kadın olan zayıflamış yaratığa doğru yürüdü. Her tür hızlı hareketten sakınarak yanına çömeldi. Bu arada zorlukla soluk alıyordu. Kadından yayılan ter, adrenalin ve dışkı kokusu dayanılmazdı.

Ellen kadının bilekleri kabloyla bağlanmış olan incecik koluna dikkatle dokundu.

"Şimdi seni çözeceğim, tamam mı?"

Kadın kocaman bir sırıtışla ona baktı. Ama bu rahatlamış bir sırıtış, bir sevinç değildi; gözlerinde boş bir delilik parlıyordu.

Cehennemin içinden geçerken aklını yitirdi.

Ellen ceketinin cebine el atıp neşterlerden birini alırken titriyordu. Kadın bıçağın ucunu görünce ciyaklayarak bağlı ellerini yüzüne kapadı.

Ellen, "Korkma," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. "Bunu sadece ipleri kesmek için kullanacağım."

Kadının kolunu hafifçe okşadı ve onu dikkatle kendine doğru çekti. Sonra bıçağı kablonun üzerine koydu. Kadın gözlerini yuvarladı ve garip sesler çıkardı. Ellen'in anlayamadığı, kıkırdamaya benzer boğuk sesler.

"Sakin ol. Ben sadece..."

Yine kıkırdama, ama bu kez daha yüksekti ve Ellen bir kelimesini anlayabildi.

"Arkanda!"

Bezi tutan el Ellen'in soluk almasına fırsat vermeden yüzünün üzerine kapandı. Tam tersine korkudan soluğunu içeri çekmişti, bu arada beze epeyce sürülmüş eteri de.

Başının arkası birinin bacağına çarptı. Saldırgan öylesine güç uyguluyordu ki burnunu kıracağını sandı.

Eter etkisini çabucak göstermişti. Ellen'in nabzı hızlanmaya başladı. Onu tutan elden kurtulmaya çalıştı. Paniği eterin etkisini daha da güçlendirmiş ve ona beklenmedik bir güç vermişti. Başını yana attı, ağzındaki mendili çekti ve saldırganı neşterle yaralamayı başardı.

Adam bir an onu serbest bıraktı. Sesini duyabiliyordu; sanki o da ağzına bir bez kapamıştı.

Ellen sersemlemiş bir halde öne doğru düştü, başını neredeyse isimsiz kadının yanındaki rafa vuruyordu. Eli çamurlu bir şeye değdi. Tutunarak doğruldu, ama bacaklarının üzerinde mi duruyordu yoksa havada mı süzülüyordu emin değildi.

Her şey bir anda ağırlığını kaybetmişçesine hafiflemişti. Çevresindeki oda biçimini tamamen kaybetmiş gibiydi. Ana hatlar süzülüyor, deforme oluyordu. Renkler ansızın parlaklaşmıştı ve gerçek dışı görünüyordu.

Karşısında siyah bir gölge gördü; dalgalı bir su yüzeyinin altında genişleyip daralıyor gibiydi. Gölge omuzlarından tuttu ve onu dans eden yıldızlarla dolu bir denizin içine itti.

Yıldızlar ansızın değişip yumuşak bir rüzgârla ağaçlardan kopan yapraklara dönüştüler. Havanın içinde dans ederek ormanın zeminine düştüler.

29

Kız yosunlu bir taş üzerinde oturmuş, ona gülümsüyordu. Kocaman çiçekli yazlık elbisesi yaprakların ışıltısıyla adeta yarışıyordu. Ansızın elbise gözüne hiç de demode görünmedi. Tam tersi, Ellen kendi elbisesinin de böyle renkli olmasını istedi. Ama onunki turkuaz kumaştan yapılmış, terlediğinde rahatsız edici bir kaşıntı veren bir elbiseydi ve orman dışarıdaki çayırlıktan biraz daha serin olsa da aşırı terliyordu.

"Kendine güvenmiyorsun," dedi renkli elbiseli kız.

"Hayır, elbette kendime güveniyorum."

"Hayır, güvenmiyorsun. Peki biliyor musun neden?"

"Neden?"

Kız parmağıyla onu gösterdi. "Çünkü çok korkaksın. Hep korkaktın."

Sözleri Ellen'in kafasının içinde yankılandı.

Çok korkak. Çok korkak. Çok korkak!

Arı kovanından geliyormuş gibi duyulan bir vızıldama.

Ellen gözlerini açtı. Parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Yüzünün hemen üzerindeki bir dairede eriyen beş güneşten çıkıyormuş gibiydi.

Hayır, güneş değil bunlar, lamba. Bir lambanın ışıkları. Bir ameliyat lambası!

Nerede bulunduğunu ve neler olduğunu hemen anladı. Kafasındaki sersemlik ve ağzındaki hissizlik eterin sonucuydu. Baş ağrısı dayanılmaz hale gelmişti. Sanki çatlayacaktı başı.

Ellen'in zihninin berraklaştığı her an mide bulantısı da arttı.

Kusmak zorunda kalırsam sırtüstü yatmamalıyım, diye düşünerek doğrulmaya çalıştı.

Ama ne kusabildi ne de hareket edebildi. Kolları ve bacakları kayışla masanın zeminine bağlanmıştı; yine göğsünün altından, kaburgaları üzerinden geçen kalın bir kemer vardı.

Yakalandım! Ah Tanrım, onun eline düştüm!

Başını olabildiğince kaldırdı. Sadece bir metre ötesinde üstü çıplak bir adam bir döner taburede oturuyordu. Yüzünde sadece gözlerini ve ağzını açıkta bırakan bir kar maskesi vardı. Ellen'in bir kez gördüğü gibi, Balaklava[23] türünden bir şeydi. Siyah hırkası Ellen'in çıplak bacaklarının yanında, parlak çelik zeminin üzerinde duruyordu.

Başta onu fark etmemiş gibiydi. Kendini sol omzundaki kesik yarasını dikmeye fazlasıyla vermişti. Bu arada tamamen kontrollü bir hali vardı. İğneli eli yaranın yanındaki deriye batıp ipliği çekerken bir kez bile titrememişti. Bunu yapışı hiç profesyonelce değildi. Sanki yama yaparmış gibi iki deri parçasını çabucak birbirine dikiyordu.

23 Türkçe kökenli olarak kabul edilen, adını Kırım'ın Balıklava kentinden alan bir tür kar maskesi. (ç. n.)

Sonra Ellen'in uyandığını fark etti. Ona kısa bir bakış attı. Ellen kaşlarından akan teri görebiliyordu.

En azından canın acıyor, göt herif! diye düşündü, sonra içindeki duygusuz, mantıklı taraf konuştu: *Gözlerini görüyor musun? Şu kaşları? Ona iyice bak. Bu Mark değil, Chris de değil!*

Ama korkusu, bu tespit nedeniyle kendini rahatlamış hissedemeyeceği kadar büyüktü. Bu bilgi şimdi ne işine yarayacaktı ki? Kim olduğu fark etmezdi, onun elindeydi. Bu kaçık artık ona istediğini yapabilirdi. Zorlukla kımıldıyordu ve kendini savunmayı aklından bile geçiremezdi. Kayışlar onu acımasızca engelliyordu.

Korku ve panik, içinde köpürerek çaresiz bir öfkeye dönüştü.

"Çöz beni!"

Adam başını hafifçe yana eğip ona bilim adamının tuzağına düşen bir böcekmiş gibi baktı. Sonra ilgisizce arkasını döndü ve yarasını dikmeye devam etti.

Ellen başını tekrar soğuk çelik zemine koydu. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı ve acınacak biçimde üşüyordu. Şakaklarındaki her zonklamada sanki biri çekiçle kafatasına vuruyordu.

Başını yeniden kaldırdığında hâlâ rafın yanında, yerde çömelmiş durmakta olan isimsiz kadını gördü. Ağzı taze kana bulanmıştı ve Ellen elinin üstündeki yaraların artık neden kaynaklandığını anlamıştı. İnce derisini sürekli ısırıp duruyordu.

Ellen 9. bölümde geçirdiği zaman boyunca kendini yaralayan insanlarla -özellikle kadınlarla- birçok kez uğraşmıştı. Kendilerini başarısız bulan ya da kötü olaylarda kendilerini suçlayan kişilerdeki birkaç kötü yarayı tedavi etmesi gerekmişti. Çocuk düşürmenin kefaretini ödemek üzere kızgın ocağa basılan avuç içleri. Çirkin olduğu için kocası başka kadına giden bir kadının beton duvara sürttüğü yanakları.

Diğerleri gerçekliği kaybetmemek için kendilerini yaralıyor lardı; kalçalarına iğne batırarak ya da kollarını tıraş bıçağıyla keserek halüsinasyonlarına karşı savaşıyorlardı. Acı, gerçeğin açıkça sınıflanabileceği çok az duyudan biriydi. Bedensel acı hisseden, şimdi ve burada bulunuyor demekti.

Ellen bu kadının bundan haberi olup olmadığını bilmiyordu, ya da elinin tersini sadece bir tür içgüdü sonucu ısırıp ısırmadığını. Ama tahminine göre ikincisi olabilirdi. Özellikle isimsiz kadının bu arada söylediği şarkı yüzünden:

Kim korkar Kara Adam'dan?

Adam ansızın ayağa kalktı, iğneyi bir kenara koydu, kazağını masanın üzerinden alıp üstüne geçirdi. Sonra Ellen'e yaklaştı. Alnını yakalayarak başını masaya bastırdı. Sonra onu bir deri kayışla bağladı.

Ellen'in ona karşı koyması imkânsızdı. Çaresizce bağlıyken gözlerini döndürerek adamın niyetinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Şimdi neler olacağını elbette *biliyordu* ama aklı bu düşünceye tüm gücüyle direniyordu.

Adam yanına yaklaştığında, "Lütfen yapma!" diye yalvardı.

Hareketleri tamamen gevşek, neredeyse ilgisizdi. Ellen kendisine, *Lütfen, lütfen yapma,* diye yalvarırken bir tek kelime etmese de sakin hareketleriyle şunu demek ister gibiydi: *Eh, şimdi bu sınavı geçmelisin.*

Isırma çubuğunu tutan eli ağzına yaklaşırken, dişlerini ve dudaklarını elinden geldiğince sımsıkı kapadı. Başını yana çevirmeye çalıştı, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kayışlar tüm çabalarını engelliyordu.

Adam kötü kokulu lastik parçasını dudaklarına bastırdı ve diğer eliyle yüzünü yakaladı. Parmakları muazzam bir güçle Ellen'in çiğneme kaslarına bastırdı. Duyduğu acı öyle şiddetliydi

ki ağzı neredeyse kendiliğinden açıldı. Lastik çubuk dişlerinin arasına sokulduğunda öğürdü; korkunç bir an için yine de kusup bu şekilde boğulacağından korktu ve gözlerinin önünde beyaz lekeler dans edene dek şiddetle burnundan soluk aldı.

Yapma! Çabuk ve derin soluk alıp veriyorsun!

Şimdi yüzüne çenesini yukarı doğru bağlayacak olan ikinci bir kayış daha takıyordu. Düşünceler çılgın bir hızla kafasının içinde birbirini kovaladı.

Hayır, bunu yapmayacak. Bunu gerçekten yapmayacak. Sadece beni korkutmak istiyor. Sadece beni korkutacak.

Adam jeli şakaklarına sürerken bunu yapacağını biliyordu. Ve başının sadece birkaç santim arkasındaki vınlama arttı; bu gürültünün arı kovanı değil, bir transformatörden kaynaklandığını böylece öğrenmiş oldu.

Şakaklarına soğuk elektrotların yapıştığını hissetti. Şimdiye dek binlerce depresifin ve şizofrenin damarlarındaki kanı dondurmuş olan bir duyguydu.

Bu terapi fikrini İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, domuzların kesilmeden önce elektrik akımıyla bayıltıldığını gözlemleyen iki İtalyan bulmuştu. Tıp adamları suni kasılmalardan oluşan tepkinin ruh hastalıklarında tedavi edici etkisi olup olamayacağını düşünmüşlerdi. Ne de olsa bu tür bir etki epilepsi nöbetlerine de yüklenebilirdi. Etkili bir tedavi yöntemi keşfetmiş olduklarından emin olarak bunu önce köpeklerde denemişlerdi, bu yöntem daha sonra da bir mahkûm üzerinde denenmişti. Ruhsal olarak tamamen *sağlıklı* bir mahkûm üzerinde.

Ama bu arada insanlar ile hayvanlar arasında önemli bir fark olduğunu atlamışlardı: Hayvanın aksine, elektrotlar şakaklarına sıkıştırıldığında, insan kendisini neyin beklediğini biliyordu.

Birazdan neler olacağının bilincindeydi ve bundan duyulan korkunun tarifi yoktu.

Ellen de bu tarifi imkânsız korkudan felç olmuş gibiydi. Kara Adam'ın elektrotları üzerinden alması için her şeyi, evet, gerçekten *her şeyi* yapabilirdi, çünkü bir şeyi daha anlamıştı: Adam ona günümüzde doktorların yaptığı gibi ne ağrı kesici ne de narkoz verecekti.

Kara Adam her iki şakağındaki elektrotları bir kez daha kısaca kontrol etti, sonra Ellen'in arkasına geçip şalteri indirdi.

Ekşimsi bir koku eşliğinde iğrenç bir çatırtı duyuldu.

Ancak bir ya da iki saniye süren elektrik akımı boyunca Ellen'in kafasının içinde bir süpernova patladı.

Ellen ikiye bölündüğünü sandı; yanmakta olan bir evrenin alev denizinde eriyen bir bölüm ve elektrik uyarısıyla beyninde gerilen kaslarının şahlanmaya çalıştığı, fiziksel olan ikinci bir bölüm vardı sanki.

Bu elektrik akımı bedeninde sürdüğü takdirde bu işkence ölümcül bir şekilde sonlanabilirdi. Yine de beyni sadece dürtüleri terk etmişti.

Bu, cehennemde yolculuk gibiydi. Ellen acıyı algılamasa da zihnindeki düşünce patlamaları bedensel acıdan bin kat beterdi.

Ve sonunda bittiğinde, geriye sadece buz gibi bir boşluk kaldı.

Kaslarının zonklayıp titrediğini, bedenindeki kemerlerin çözüldüğünü hissetti. Masadan kaldırılıp bir yere taşındı, ama tüm bu akışı zihinsel olarak kavramayı başaramadı.

Bomboş kafasının içinde bir tek berrak düşünce kısa bir an dikkatini çekti: *Şimdi beni öldürecek.*

30

Kafasının içindeki boşluk siyah değildi. Daha çok ayna gibi dümdüz, buz tutmuş bir gölün yüzeyine benzer soluklukta, buz mavisiydi. Ve hepsinin üzerinde sanki biri uzaklarda bir arpın teline vurmuş gibi hafif bir titreşim süzülüyordu.

Ellen'in aklını başına getiren soğuk oldu. Görüş yeteneği -bir görüntüyü adım adım netleştiren kamera gibi- gittikçe daha berraklaşırken, bu soğukluğun sadece irite olmuş sinir ağının bir sonucu olmadığını hissetti.

Bu soğuk gerçekti.

Bu soğuk ıslaktı.

Bu soğuk...

Su!

Ellen kendini küf kokulu hidroterapi odasındaki dört küvetten birinin içinde buldu. İğrenç kokan bir şey vardı. Bu kokunun kendisinden geldiğini dehşetle fark etti. Elektrik akımı sırasında tüm kasları üzerindeki kontrolünü kaybetmişti; buna büzücü kasları da dahildi.

Ama daha da kötüsü, Ellen kendini içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için kaslarına henüz çok az hâkimken küvetin buz gibi soğuk suyla doluyor olmasıydı. Çaresizce kıpırdanarak küvetin kenarına tutunmaya çalıştı, ama ne kolları doğru yöne hareket edebildi ne de küvete vuran elinin parmaklarını tutunabilmek

için kıvırabildi. Bacaklarıyla tepinerek en azından bedeninin üst bölümünü sudan yukarı kaldırabildi. Birkaç dakika içinde buz gibi suda boğulacağı düşüncesinin verdiği panik ona beklenmedik bir güç sağladı. Topuklarını küvetin kenarlarına bastırdı, ona hâlâ tam itaat etmek istemeyen ellerinin de yardımıyla titreyerek ve sarsılarak bacaklarıyla kendini durup dinlenmeden yükselen suda bir parça yukarı itti.

Sonra ağır tahta kapak küvetin üzerine kapanınca karanlığın içine daldı.

Ellen haykırdı; kapağa vururken dört bir yanında bulunan sürgünün yuvalarına girip kapandığını duydu.

Soğuk, kasları ve sinirleri üzerinde tekrar kontrolünü kazanmasını sağlamıştı, ama aynı zamanda bedeninin gittikçe uyuştuğunu hissediyordu. Su buz gibiydi ve bu küvetten hemen çıkmadığı takdirde hareket mekanizması çabucak uyuşacaktı. Kendini yukarı çekti, yüzünü kapak aralığına bastırdı ve Kara Adam'ın hidroterapi odasının kapısında durduğunu gördü.

"Lütfen beni dışarı çıkar," diye yalvardı hâlâ akmakta olan suyun şapırtısının arasından.

Maskeli adam ağır çekimdeki gibi başını iki yana salladı.

"Düşün," dedi boğuk bir sesle. Sonra kapıyı ardından kapadı.

Ellen bağırdı, haykırdı, dibe battı ve kapağı yumruklamaya devam etti. Ama kapak darbelerine dayanıklıydı. Tekrar yüzeye çıktı, yüzünü soluk soluğa açıklığa bastırdı ve yeniden haykırdı.

Kapı kapalı kaldı; oda da karanlık ve boştu. Onu duyacak kimse yoktu. Ona yardım edebilecek hiç kimse yoktu.

Bu arada su küvetin kenarıyla kapak arasındaki aralıktan fışkırmaya başlamıştı. Ellen'in buz gibi suyu akıtmak üzere yeniden dalmak için hava alabileceği birkaç saniyeden fazla zamanı kalmamıştı.

Birazdan hangisini daha iyi yaptığını göreceksin: soluğunu tutabilmeyi mi yoksa kendini aralığa doğru kaldırabilmeyi mi?

Bir süre daha dayanabilmeyi, ağzını ve burnunu aralığa dayayıp soluk almayı ve haykırmayı sadece yaşadığı paniğe ve adrenaline borçluydu.

Bir süre sonra bağırmaktan vazgeçti ve sadece soluklarını kontrol etmesi gerektiği düşüncesini kabul etmeye çalıştı, çünkü artık devam edemeyecekti. Direncini giderek yitirirken gücü onu terk etti.

Sonra bir daha yüzeye çıkmadı.

Karanlık.

Sessizlik.

Şraak!

Yanağında bir yanma hissetti. Biri adını çağırıyordu.

Şraak!

Bir tokat daha.

Islak fayansların üzerinde yatıyordu. İnce iç çamaşırları tenine yapışmıştı. Acımasız bir soğuk vardı.

İlk gördüğü, küvetin yanındaki tahta kapak oldu. Sonra üzerine eğilmiş olan Mark'ı gördü. Ardında Kara Adam duruyordu. Maskesini çıkartmıştı.

Ellen ayağa fırlayarak Mark'ın yüzüne vurdu. Uyuşuk kaslarının izin verdiği ölçüde bir hızla odanın köşesinde duran kalorifer kazanının yanına kaçtı.

"Defolun!"

Adamlar şaşkınlıkla ona baktılar. Kaçış olanaksızdı. İkisi kapıyı bloke etmişti.

"Ellen, Tanrı aşkına, ne oldu?"

Mark kızarmış yanağını tutuyordu.

"Böyle ikiyüzlülük yapma, onun bana neler yaptığını çok iyi biliyorsun!"

Gösterdiği Kara Adam yatıştırmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. *Şaşırmış rolünü gerçekten de ustalıkla oynuyor*, diye düşündü Ellen.

"Ben mi? Biz ne yaptık ki?"

Mark ona bir bakış atınca sustu. Sonra Ellen'e baktı. Bakışlarında çok iyi tanıdığı o ifade vardı. Sağı solu belli olmayan insanlarda gördüğü türden bir ifade. Yeterince insanda tanık olduğu türden.

"Ellen, bana ne olduğunu anlat."

Yapmacık endişesi neredeyse gülünçtü. Yoksa öyle değil miydi? Ah Tanrım, tüm olanlardan sonra, gerçekle yalan arasındaki farkı görmekte artık zorlanıyordu.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz? Neden bana işkence edip beni delirtmeye çalışıyorsunuz? *Neden?"*

"Ellen, o herif burada mıydı? Bunu *o* mu yaptı?"

"Bunu ona kendin sor. Yanında duruyor."

Yine şu şaşkınlık ifadesi. "O mu?"

"Beni aptal yerine koymaya bir son ver, Mark! O olmadığına beni inandırmaya çalışırken en azından kapüşonlu hırkasını değiştirebilirdi."

"Biri bana burada neler döndüğünü söyleyebilir mi?" diye sordu siyahlı adam.

"Ellen, bu Volker Nowak." Mark, Kara Adam'ı gösterdi. "Benim arkadaşım. O..."

"Üstünü çıkarsın," diye haykırdı Ellen. "İkiniz de soyunun! Sırtlarınızı görmek istiyorum."

Mark'ın, adının Volker olduğunu iddia ettiği Kara Adam güvensiz bakışlarını tenis maçı izliyormuş gibi ikisi arasında gezdirdi. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Volker huzursuz bir hareketle ellerini saçlarında dolaştırdı. "Kahretsin! Şimdi ne olacak?"

"Volker, çeneni kapa ve söyleneni yap, tamam mı?" diye tısladı Mark.

"Eh, Pekâlâ. Ama bana göre Chippendales[24] için bu yeterli olmaz." Üzerinde *NEW ZEALAND ALL BLACKS* yazan siyah hırkasını ve altındaki tişörtü çıkardı.

Yine gömleğinin altına bir şey giymemiş olan Mark da çıplak üst bedeniyle önünde durdu. Kendi etrafında her iki tarafını da ona gösterdi, sonra arkadaşı da aynısını yaptı. Ne Mark'ın ne de şu Volker'in omzunda yeni dikilmiş bir yara vardı.

24 Amerika'nın ünlü erkek erotik dans grubu. (ç. n.)

31

Bir kupa sıcak çorba ona hiçbir zaman bu kadar lezzetli gelmemişti. Ellen mümkün olduğunca kaçındığı lezzet artırıcılara ve yapay aromalara şu an kucak açabilirdi. Yeter ki sıvı ve tuz olsun.

Hâlâ soğuktan titreyerek uzattığı bacaklarıyla Mark'ın kanepesinde oturuyordu. Onun eşofmanlarından birini giymişti -birkaç numara büyüktü, ama rahattı- ve siyah beyaz inek derisi desenli yün bir battaniyeye sarınmıştı.

Buz kesmiş ellerini ısıttığı sıcak kupadan küçük yudumlar alırken Mark'a neler oluğunu anlattı.

"Aslına bakarsan hayatını şu bizim salyangozlu dostumuza borçlusun. Florian seninle nerede karşılaştığını bana söylemeseydi belki hâlâ seni arıyor olacaktık. Havalandırma şaftlarının olduğu yere gidip tünellere baktık. Volker orada senin çığlıklarını duydu ve aklıma eski terapi odaları geldi. Tanrım, Ellen, ucu ucuna yetiştik."

"Kime söylüyorsun," diye iç geçirdi Ellen, bu arada boğazında bir yumru hissetti. İkisi birkaç dakika geç gelseydi ya da hiç gelmeseydi, ciğerlerine su dolmasının nasıl bir his olduğunu bir kereliğine denemiş olacaktı. "O herifi ve kadını buldunuz mu?"

Mark başını iki yana salladı. EKT[25] odası boştu. Sadece masanın üzerinde... şey, o zaman ne olduğunu anladım."

25 Elektroşok olarak da bilinen elektrokonvulsif tedavi. (ç. n.)

Ellen yüzünü sıcak bastığını hissetti. Gerçi bunun için bir neden yoktu –elektrik akımı yüzünden beyin fonksiyonları karışan herkes bağırsakları üzerindeki kontrolünü elbette yitirirdi– ama yine de utanmıştı.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Adam kaçtı ve ben yine başa döndüm."

"*Döndük*," diye vurguladı Mark. "Tabii yardımımızı kabul edip artık benim Kara Adam olmadığıma inanırsan."

"Ben de öyle," diye ekledi Volker Nowak ve kahvesine iki kaşık şeker aldı. "Yoksa kanıtlamak için her seferinde üstümü mü çıkarmak zorundayım?"

Ellen gözlerini yuvarlayarak Mark'a baktı. "Onun bu işle ne ilgisi var?"

"*O*, derken beni kastediyorsan, şey, pekâlâ dizüstü bilgisayarının şifresini kırdım."

"Ne yaptın?"

"Bunu ondan ben istedim," diye yatıştırırcasına araya girdi Mark. "Böyle yaparak özel hayatına girdiysem üzgünüm, ama oldukça bitkindin ve seni uyandırmak istemedim. Kliniğe geri dönerken kadının anahtar ipucu olabileceğiyle ilgili sözün kafama takıldı. O zaman aklıma hasta raporların geldi; bir meslektaşın ancak rüyasında görebileceği şu ayrıntılı raporlar. Ve tahminlerimde yanılmamıştım; kadınla ilgili hiçbir bilgi olmadığından onun kişisel tanımını olabildiğince ayrıntılı yazmıştın." Derin bir soluk aldı. "Böylece raporuna dayanarak bir robot resim yaptırma fikrine kapıldım. Volker sadece iyi bir gazeteci değil, aynı zamanda iyi bir araştırmacıdır ve tüm bilgisayar işlerinden de iyi anlar."

Volker şaka yollu bir poz verdikten sonra kibarca eğilerek sırıttı.

Ve hafif manik eğilimleri var, diye düşündü Ellen, ama bu teşhisi kendine sakladı.

"Veri koruyucunu bozduğumu biliyorum, ama bu iyi bir amaç içindi. Ayrıca, alfasayısal bir şifre kullanmaya alışmalısın. *Sigmund*'u bulmam yarım dakikamı bile almadı. Bu kendini hacker olarak gören herkese bir hakarettir."

Ellen göğüs geçirdi. "Tamam, bir dahaki sefere siz hackerları hayal kırıklığına uğratmamaya çalışırım. En azından işe yarar bir şeyler bulabildin mi?"

Volker gururlu bir yüz ifadesiyle koltuğunun yanında duran sırt çantasını açtı ve masanın üzerine büyük boyutlu bir resim koydu.

"*Voilà.*"

Ellen resmi alıp inceledi. Bütün robot resimler gibi bu portre de doğal değildi, ama isimsiz kadınla belli bir benzerliği olduğu yabana atılmazdı. Yüzünün ona sıkıntı veren ifadesi bile bunu doğruluyordu.

"Fena değil," derken sesinin soğukkanlı ve objektif çıkmasına çabaladı. Acıma duygusunun onu yönlendirmesine izin vermemeliydi; şimdi, profesyonel gözlem yeteneğini devreye sokması gerekiyordu. "Yalnız yüzü biraz daha şişti, gözleri biraz daha büyük ve ağız daha ince. Yanak kemikleri biraz genişçe... ve..."

"Bir saniye!" Volker sırt çantasını yeniden karıştırıp bir Notebook çıkardı. "Bana on dakika ve bir telefon soketi verin, resmi daha uygun hale getireyim. DSL girişin var değil mi, Doktor Bey?"

Volker şimdi en iyi anladığı şeyi yapıyordu. Resmi Ellen'in verilerine göre değiştirdi, gizemli kadının yanaklarını biraz genişletti, yüzüne biraz daha dolgunluk verdi ve gözlerinin duruşunu de-

ğiştirdi. Ellen ona doğru talimatları verirken bodrumla olanları tekrar hatırlamanın verdiği korkuyla da savaşması gerekti.

Kadının yüzünü Volker'e tanımlarken onun çevresindeki her şeyi, ameliyat lambasını, çelik masayı, kayışları, transformatörü karartmaya çalıştı. İsimsiz kadınla karşılaştıktan hemen sonra olanları düşünmemek için son kalan gücünü kullandı; bu çaba ona aynı zamanda duygu karmaşasını yoluna koyabileceği uygun bir mesafe de oluşturmuştu.

"Evet, bu o," dedi Ellen sonunda. "Bütün bu yara ve şişlerin yüzünde olmadığını düşünürsek böyle görünmesi gerekir."

"Uzun zaman önce kendini alkole vurmuş gibi görünüyor," dedi Mark. "Senin tanımladığın süngersi bağ doku ve burun üzerindeki patlamış kılcal damarlar buna bir işaret olabilir."

"Ben de öyle görüyorum," diye ona katıldı Ellen. "Bakımsız durumu ve yapış yapış giysileri bana göre sosyal olarak kötü bir çevreden geldiğini gösteriyor. Büyük olasılıkla işsizdir, hatta doğru dürüst bir evi bile yoktur. Bu da onu aramayı güçleştirir."

Mark dalgın bir tavırla kadının resmine baktı. "Fotoğrafını bizim sosyal hizmetler görevlilerine dağıtabiliriz. Belki iş arkadaşlarından biri ya da bir sokak görevlisi[26] onu tanıyabilir."

"Deneyebiliriz, ama bunun için fazla zamanımız kalmadı. Bu kaçığın bana verdiği süre yarın öğlen sona eriyor. Sonra onu öldürecek."

"O halde yine de polise gidelim."

"Bunu unutabilirsin. Yasaları koruyanlara olan ihtiyacımı fazlasıyla karşıladım. Elimizde bir isim olmadığı ve ortaya sadece *herhangi* bir psikopatın *herhangi* bir kadını öldürmek istediği iddiasını koyduğumuz sürece kıçlarını kaldırmayacaklardır. Bunu bana yeterince açık anlattılar."

26 Almanya'da sokaklarda yaşayan sorunlu kişilerle ilgilenen sosyal görevliler. (ç. n.)

"Peki ama senin haline ne demeli? Benzetmemi bağışla ama yürüyen çürük gibisin. Onlara o kaçıkla karşılaşmandan arta kalan mavi çürüklerini gösterdiğin takdirde..."

"Mark, hey, düşün biraz! Bu yaraları teorik olarak ben kendim de yapmış olabilirim." İsimsiz kadının resmi anılarında şimşek gibi çaktı. Ağzındaki eli, yaralı etine girmiş ve orayı parçalayan kanlı dişleri. Ellen ürperdi. "Bu ilk kez gerçekleşen bir olay olmazdı."

Mark ona şaşkınlıkla baktı. "Bunda ciddi olamazsın. Yoksa?"

"Elbette öyle değil, ama kendimi bir kez daha kafayı sıyırmış psikiyatrist gibi göstermek istemiyorum." Bu düşünce, homurdanmasına neden oldu. "Ama daha da önemli olan, tamamen başka bir şey. Diyelim ki, polis bana inandı ve yine diyelim ki soruşturma başlatıldı, bu kez herifin bundan haberi olacak. O zaman kadına ne yapacağını sanıyorsun?"

"Kahretsin, evet. Bu risk gerçekten yüksek. Bu yüzden yine Volker'in önerisine geri dönmek zorundayız."

"Peki neymiş bu öneri?"

"Onu başka bir yoldan bulacağız." Volker bilgisayarını gösterdi. "Sizin sorununuz sadece nasıl göründüğünü bildiğiniz bir kadını arıyor olmanız. Tamam, belki gerçekten de evsiz ve alkolik, ama bu da gerçekten yardımcı olacak bir şey değil. Hele ki çabucak bulunması gerektiğinde hiç. Ellen'in ifadesine göre söz konusu olan büyük olasılıkla bir Alman. Öyle mi?"

"Evet," diye başını salladı Ellen, "en azından öyle olduğuna inanıyorum. Tipik Kara Orman aksanıyla konuşuyordu."

"Ve her uslu vatandaşın sahip olması gereken şey nedir?"

"Hadi, bizi fazla heyecanlandırma." Mark parmaklarıyla masaya sabırsızca vurdu. "Bana açıkladığını ona da açıklasana."

"Pekâlâ. Yasalara saygılı her vatandaş bir çeşit kimlik kartı sahibidir. Pasaport, ehliyet, nüfus kimliği vesaire. Bu belgeler bir merkez daireden oluşturulur. Federal matbaada. Her vatandaşın adı ve adresi plastik bir kart üzerine kaydedilir ve resmî bir belge hazırlanır. Bu nedenle bu veriler oradaki elektronik ortamda oluşturulmuştur."

Ellen kaşlarını kaldırdı. "Ve sen de bu verilere nasıl girileceğini biliyorsun, öyle mi?"

"Sorun şu: Federal matbaa kişilerin verilerini depolayamıyor, çünkü veri koruma yasası bunu yasaklıyor," dedi Volker, ama sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Aslında bu, verileri matbaaya gönderen ve kimlik oluştuktan sonra belgeleri saklayan nüfus müdürlükleri için geçerli değil."

"Yani Almanya'daki tüm nüfus müdürlüklerinin veri arşivini hacklemek mi istiyorsun? Özür dilerim ama bunun bir mantığı yok. Bunu başarsan bile bu kadını sadece robot resmiyle nasıl bulacaksın?"

Volker kahvesini bitirdi ve bir tane daha koydu. "İlk sorunun yanıtı: Bu sanıldığı kadar zor değil. Biz Almanlar kurallara düşkünüzdür. Bu benzer şekilde yazılımlar ve aktarım sistemleri için de geçerli. Sadece federal matbaanın veri nehrinde yüzmek gerek ve hoop," parmaklarını şıklattı, "departmanın sunucularına giriliverilir. Fotoğraf konusuna gelince, bana birkaç dakika zaman verin, size göstereyim."

Mark biraz sonra Ellen'e bir kupa daha çorba vermek üzere mutfaktan geri döndüğünde Volker hoşnut bir ifadeyle dizüstü bilgisayarının üzerinden baktı.

"*Evreka*!" Kollarını yukarı kaldırdı. Geçen dakikalar boyunca büyülenmiş gibi klavyesine vurup durmuştu, şimdi de parmakla-

rını çıtlatıyordu. "Bayanlar, baylar, Hannibal Lecter nasıl demişti? *Siz hazırsanız ben de hazırım.*"

Ellen ve Mark onun arkasına geçerek ekrana baktılar.

"İnsanın her saat çevrimiçi olan dostları olması daima iyidir. Özellikle hızlı bilgi edinme çağında." Volker siyah ekranın arka planında hareket eden sayı dizisini gösterdi." Şimdi yaptığımız, elbette tamamen yasadışı. Ama endişelenmeyin; araştırmamı Malezya'daki bir sunucu üzerinden yapıyorum, o da..."

"Senin için hangisi doğruysa onu yap," diye sözünü kesti Mark. "Yeter ki on dakika içinde üç harfli bir teşkilat kapımda bitmesin."

"Mantıklı." Volker bir komut verdi ve ardından bir yazı göründü: *YÜZ TARAYICI 3.01 BAŞLADI*

Yüzeyi iki eşit parçaya bölünmüş olan bir program açıldı. Sol tarafta robot resim görünüyordu, üzerinde *ARAMA SÜRECİ* yazan sağdaki penceredeyse sayılar ve harfler hızla birbirini izliyordu.

"Vaay," dedi Mark ve monitöre biraz daha yaklaştı.

"Evet, yeni versiyon gerçekten hızlı," diye onayladı Volker.

Ellen'e göre bir çocuktan farkları yoktu. Dünyanın en harika oyuncağını keşfetmiş iki çocuk gibi.

"Bu ne tür bir program?" diye sordu.

"Bununla resimler eşleştirebiliyor. Aranan kadının yüz biçimini veri bankasındaki fotoğraflarla eşleştiriyor ve yüz geometrisinde uygunluk arıyor. Bu arada ayrıntıları farklı yönden ele almak konusunda öyle zeki ki en iyi gözlemciyi bile cebinden çıkarabilir. Örneğin bir gözlük, saç modeli, yaşa bağlı görünümler ve bizim vakamızda rol oynamayan sakal gibi şeyler. Eğer yolunda giderse kadının kim olduğunu, en son hangi adresle başvuru yaptığını hemen öğrenmemiz gerek."

"Bu program gerçekten işe yarıyor mu?"

Volker, Ellen'e hoşgörüyle baktı. "Yaramasa, Amerikalılar biyometrik verilere göre yaptıkları pasaport kontrollerini naftalinyelip dolaba kaldırabilirler, en azından yüz tanımlamasında. Başlangıçta bu program kişilerin yüz hatlarını kamera yardımıyla pasaportlarındaki resimlerle eşleştiren kontrol mekanizmalarından birinin test versiyonuydu. Başta hata oranları çok yüksekti ama zaman içinde tamamen güvenilir bir hale geldi."

"Başta mı? Peki şimdi bu program ne?"

Volker öksürdü. "Şey, bir arkadaşım bunu biraz modifiye etti."

"Ne için?"

"Öhöm, tamam." Volker çabucak Mark'la bakıştı ve sonra Ellen'e bakmadan tekrar monitörüne döndü. "Şey, yani şöyleydi: Biri kız arkadaşının herifin birinin sitesine çıplak fotoğraf vererek cep harçlığını yükselttiğini söylemiş. O da programını onun pasaport fotoğrafıyla yemleyerek internette arama yapmış."

"Kızı bulmuş mu?"

Volker yine öksürdü. "Epey uzun sürmüş, ama şimdi tekrar hackleyecek kadar zamanı var, diyelim."

Volker programla ilgilenmeye devam ederken Ellen, Mark'ın mutfağına giderek kendine üçüncü bir kupa çorba koydu.

Sonra tezgâhın kenarına dayanarak fincanının üzerinden bahçeye baktı. Mark Ellen'i izlerken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Nasılsın?"

Ellen bitkinlikle iç geçirdi. "İki kez dövülmüş, elektrik verilmiş ve soğuk suda neredeyse boğulmaya terk edilmiş bir kadın gibi. Ayrıca başım ağrıyor, biraz kendime acıyorum ve başarısız olduğumu hissediyorum. Ama bunun dışında iyiyim."

"Şu suşi restoranındaki konuşmamızda sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Kendimi biraz fazla kaptırdığım, bunu mu kastediyorsun?"

"Evet."

Kupayı kendisi ile Mark'ın arasında, tezgâhın üzerine bıraktı. "Senin fikrine göre ne yapmalıyım? Pes mi edeyim? Kadını kaderine terk edip o herifin beni unutmasını mı umayım?"

"Elbette hayır. Ama tek başına savaşmaya bir son vermelisin. Kanımca o herif –her kimse– senin işini bitirmek için işe nereden başlayacağını çok iyi biliyor. Bu yüzden bana güvenmen çok önemli."

Ellen tekrar pencereden dışarı baktı. Şimdi onun gözlerine bakamıyordu. "Çok... şaşkınım, Mark. Bunu kabullenmek benim için zor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken hâlâ titrediğini hissetti. "Şimdiye dek her şeyi kendi gücümle hallettim, ama şimdi farklı. Haklısın, sen ve çılgın arkadaşın olmadan başaramayacağım."

"Ah, Volker'i düşünme. Soytarı gibi davranıyor ama iyi biridir. Bana gelince, bana her zaman güvenebileceğini bilmeni istiyorum."

Yanağını bir şey gıdıkladı, Ellen bir gözyaşının aşağı süzüldüğünü fark etti. "Tam da bu yüzden utanıyorum, Mark. Histerik gibi davrandım."

Pencereyi gösterdi. "O herifin sen olduğunu düşündüğüm için şuradaki çalılıkların arkasında saklandım. Şimdi bütün bunlar bana paranoyanın lanet olası belirtileri gibi geliyor."

"Ama bunun için nedenlerin vardı."

Ciddi bir tavırla güldü. "Elbette vardı. Tıpkı Chris'ten şüphelenmek için nedenlerim olduğu gibi. Özellikle de Chris!"

"Şimdi bunu bu kadar trajik bir şeymiş gibi ele alma. Ona ihtiyacın olduğunda yanında olmadığı için bunu yine de bir tür bilinçaltı öfke olarak yorumlayalım."

"Peki ya öyle olmadıysa? Ya gerçekten aklımı yitirdiysem?"

Mark kararlılıkla başını iki yana salladı. "Bu o kadar çabuk olmaz, bunu sen de biliyorsun. Belli işaretler vardır ve bunlardan hiçbirini sende göremedim. En azından artık normal olmadığına beni ikna edecek hiçbir şey."

Pencerenin önünde iki serçe bir şezlongun yanına dökülmüş olan ekmek kırıntıları için itişiyordu. Ellen kendisinden başka kimsenin görmediği isimsiz kadın ortadan kaybolduğundan bu yana kafasını meşgul eden şeyi anlatmadan önce kısa bir süre onları izledi. "Stajım sırasında bölüm doktoru bir kadınla çalışmıştım. Neredeyse yirmi yıldır psikiyatriyle uğraşıyordu. Bir gün benden rica ettiği bir şeyi ona götürmek üzere bürosuna gitmek istedim; bir dosyaydı sanırım. Kapıyı içeriden kilitli buldum. Önce kısa süreliğine bir yere gittiğini sandım, küçük kızlara bakmak ya da acil bir durum için, ama sonra içerinden sesini duydum.

"Ne yapıyordu?"

"Ağlıyordu. Sadece ağlıyordu. Birkaç hastabakıcı kapıyı kırdı ve onu bir köşede otururken bulduk. Artık hiçbir şeye tepki vermiyor, sadece ağlıyordu. Onunla ilgili son duyduğum şey, şimdi tedavi altında olduğu ve o günden sonra hiç konuşmadığıydı."

"Buradan nereye varmak istiyorsun?"

"Onda da hiçbir belirti yoktu, Mark. Tıpkı benden önce dokuzuncu bölümde çalışan doktor gibi."

Dalgın bir tavırla bir tuzluğu eline almış olan Mark – elinde hep bir şey olması gerekirdi– onu yerine geri koydu. "Dr. Kreutner depresifti."

"Ah, evet, o halde neden hiç kimse bir şey anlamadı? Onunla ilgili kim ne anlatırsa anlatsın, fark etmez, hiç kimse onda bir şey fark etmemişti. Bu arada tüm gün bölümdeydi. Hastalarıyla ve personelle konuştu, evde çimleri biçti ve komşularıyla sohbet etti. Bu doğru, değil mi? Sen onu tanıyordun."

"Evet, ama..."

"Hiç kimse bir işaret fark etmedi. Evini toparlayıp duş aldıktan birkaç saat sonra bornozuyla yatağa uzandı ve kendini başından vurdu. Belirtiler neredeydi?"

Mark iç geçirerek omuzlarını silkti. "Pekâlâ, tamam, hiç belirti yoktu. En azından görünürde. Ama bu bir istisnaydı. İnsan hiçbir zaman birinin neden böyle bir şey yaptığını ya da anormal davrandığını tam olarak bilemez. Ama olayların büyük bir bölümünde ön belirtiler vardır ve meslektaşımın bunu çok iyi bilmesi gerekir, öyle değil mi?"

Elbette haklıydı, ama yine de şüphe içini kemiriyordu. İnsanın kendine bile güvenememesi kötü bir duyguydu.

"Ayrıca seninle ilgili endişem yok," diye ekledi Mark. "Evini derleyip toparladığında intiharı düşünemeyecek kadar yorgun olacaksın."

Kısa bir an ortama sessizlik hâkim oldu, sonra Ellen, Mark'a baktı. Genç adam bahçeye bakıyormuş gibi yapıyordu, ama onun bakışlarını hissetmişti.

"Her şey için bir yanıtın var, değil mi?"

Mark alt dudağını ısırıp başını salladı. Ağzının kenarları çekildi. Onun bu espirisine Ellen'in de duyarsız kalması zordu. Gözlerinde o kurnaz ifadeyi görünce yüksek sesle gülmekten başka bir şey yapamadı. Kahkaha öylece içinden çıkıverdi ve Mark da kendini tutamayarak onun kahkahasına katıldı.

Gülmek iyi gelmişti. Ellen'in acil ihtiyaç duyduğu, onu özgürleştiren bir duyguydu. Volker oturma odasından seslenerek bir şey kaçırıp kaçırmadığını sordu, ama onu dikkate almadılar. Gözlerinden yaşlar gelene dek güldüler ve Ellen az kalsın yarım kupa çorbayı deviriyordu.

"Ah, Mark, seni budala, ben sana burada içimi döküyorum, sen benimle alay ediyorsun."

"Asla. Ben sadece kaşlarının arasındaki şu iki çizgiyi artık görmek istemiyorum."

Ellen gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Şimdi iyi misin?"

"Evet."

"Harika."

"Mark?"

"Ne var?"

"İkiniz bana yardım etmek istediğiniz için çok mutluyum. Bunu yalnız başaramam. Daha önceki, şu elektroşok... Bu şimdiye dek yaşadığım en iğrenç duyguydu."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Mark alçak sesle.

"Ernest Hemingway'in depresyonunu elektrokonvülsif terapiyle tedavi ettirdiğini biliyor muydun?"

Mark başını salladı. "Evet, bunu duymuştum."

"Daha sonra yazmaya odaklanamadığından şikâyet etmişti. İntiharının gerçek nedeninin bu olduğuna dair dedikodular var."

"Bir gözümün üzerinde olması için bir neden daha."

Bu ima Ellen'in Mark'ın bakışlarında da gördüğü gibi, şakanın bir parçasıydı. Onun için gerçekten endişeleniyordu, herhalde en az kendisi kadar.

"Bu pis herifin tehdidini gerçekleştireceğine inanıyor musun?"

"Birlikte olduğumuz sürece hayır. Onu birlikte bulacağız."

Ellen iç geçirdi. "Onun kim olabileceğine dair bir fikrim olsaydı... Bu arada onu tanıyor olmalıyım. Yakın çevremden herkes olabilir. Nerede koşmaya gittiğimi, nerede oturduğumu, cep telefonumu ve Sigmund'u ne kadar çok sevdiğimi biliyor. Ama öncelikle kontrolü kaybetmenin benim için ne kadar kötü olduğunu da. Bütün bu işkencelerin nedeni bu. Gözleri önünde küçük bir çocuk gibi altıma yaptığımı görmek ona delice bir mutluluk vermiş olmalı."

Mark bir sigara yakarak mutfak penceresini araladı. Dumanı aralıktan üfledikten sonra tekrar Ellen'e baktı.

"Mutlaka tanıdık çevrenden biri olması gerekmez. Ya henüz bilmediğimiz herhangi bir nedenle seni seçmişse? Seni bir süre izlemiş olmalı, sonra hasta kadın sana geldiğinde oyununa başlayacak fırsat buldu."

"Ama neden ben? Benimle neyin bağlantısını kuruyor?"

"Belki eski bir hastadır?"

"Sanmıyorum. İsimleri aklımda tutma konusunda hiç iyi olmayabilirim, ama yüzleri asla unutmam. Kar maskesinin ardındaki o gözleri tanıdım."

"Bir meslektaşın olabileceğini düşünüyorsun, doğru mu?"

"Şey, evet." Ellen çaresizliğini gösteren bir hareket yaptı. "Tam olarak değil. Ama bu anlamda dostum yoktur."

Mark hafifçe omzunu itti. "Hayır. Ben varım."

Ellen ona zayıf bir gülümsemeyle teşekkür etti. "Ne demek istediğimi anladın. Bu korkunç, değil mi? Hep işime odaklandım. Arkadaşlarımın çoğu yatılı okul dönemindeydi, ama üniversiteye başladıktan sonra onlarla artık bir bağlantım kalmadı. Anlaşılan, daha sonrasında oldukça yüzeysel biri olmuşum."

Mark evyeye gidip izmariti suyun altında söndürdü ve çöp kutusuna attı.

"İşkolik olabilirsin, ama seni yüzeysel olarak adlandıramam."

Ellen güldü. "Ağzının kenarında bir şey var."

"Yaa?"

"Evet, duyguların yumuşamış, o damlıyor."

"Tam isabet!"

Volker parmaklarını şıklattı.

Ellen ve Mark onun yanındaki kanepeye çökerek merakla monitöre baktılar.

"Program bir veri buldu," diye açıkladı Volker. "Bir bakalım."

GÖSTER'e tıkladı ve robot resmin yanında bir fotoğraf göründü.

"Bu... olamaz," diyebildi Mark.

Volker de oldukça afallamış bir yüz ifadesiyle fotoğrafa baktı.

"Hey, bunun için yapabileceğim bir şey yok! Filewalker, yazılımının son derece güvenli olduğu konusunda bana garanti vermişti."

Ellen başını iki yana sallayarak şimdi deri koltuğa çökmüş gibi görünen Volker'e baktı.

"Yaa? Belki de eski kız arkadaşını arayıp ondan özür dilemeli."

32

"Şimdi ne olacak?"

Ellen isimsiz hastayla hiçbir ortak noktası bulunmayan, yaklaşık on yaşlarındaki uzun, koyu renk saçlı ve neşeli bakışlı kızın resmine baktı.

Kız ona nedense hem çok tanıdık hem de son derece yabancı gelmişti.

Çünkü fotoğrafta çocuk kimliklerindeki binlerce çocuktan birine benziyor.

Deklanşöre basarken küçük müşterisinden gülümsemesini istememiş olan, duygusuz bir fotoğrafçının mavi arka planında çekilmiş tipik bir pasaport resmiydi.

"Buna yapacağım bir açıklama gerçekten yok," diye özür diledi Volker. "Bu yazılım şimdiye dek hep kusursuz çalıştı, hem Filewalker'ın eski kız arkadaşında hem de... ama şimdi bunun konumuzla bir ilgisi yok. Demek istediğim, program kişinin yaşını dikkate almadan kesin olarak sadece yüz geometrisine yöneliyor. Yani, bu fotoğrafı bulup çıkardıysa, o zaman bir nedeni vardır. Bu ya kadının tıpatıp kendisine benzeyen kızıdır ya da..." fotoğrafla birlikte verilen tarihleri okudu, "ya da kadının *kendisidir*. Bir çocukluk fotoğrafında! Tarihe baksanıza. Evet, bu onun çocukluk fotoğrafı olsa gerek. Ellen, daha önce kadının kaç yaşında olduğunu söylemiştin?"

"Yaklaşık otuz."

"İşte burada." Volker tarih satırını gösterdi. "Lara Baumann, 26 Kasım 1979'da Freudenstadt'ta doğmuş. Burası Kara Orman'da değil mi?"

"Tesadüfün bu kadarı olamaz," dedi şaşkınlıkla Ellen.

"Tesadüf mü? Onun Kara Orman aksanıyla konuştuğunu sen söyledin. Demek ki program yine de yanılmamış."

"Onu demek istemedim. İlk kez onunla aramda bir bağ oluşturabilecek bir ortak nokta çıktı."

İki adam ona soru sorarcasına baktı.

"Sadece bir fikir." Ellen omuzlarını silkti. "Ama ben de aynı günde ve aynı yerde doğdum."

"Elbette!" Mark elinin içiyle alnına vurdu. "Tarih bu yüzden bana tanıdık geldi. Üzgünüm, Ellen, doğum günleri en zayıf noktamdır."

Ellen, Lara Baumann'ın fotoğrafını gösterdi. "Başka bilgi var mı? Kimlik, ehliyet ya da başka bir şey?"

"Şimdi elimde bir isim olduğuna göre, onun hakkında daha fazla bilgi edinmek artık zor olmaz." Volker ona genişçe sırıttı. "Hatta yasal yolla, ki bu da biraz üzücü. Biraz uzun sürebilir."

Ellen eğlenircesine başını iki yana salladı. Şu Volker tam bir çakaldı ve narsistçe eğilimlerini pek uygun bulmasa da ondan bir şekilde hoşlanmaya başlamıştı. Ama şimdi hissettiği rahatlıkla herhalde ona yardım eden herkesten hoşlanabilirdi.

Ufukta nihayet bir ışık belirmişti.

Nihayet ellerinde bir *isim* vardı.

Onun için bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

"Bilgisayar manyağımız iş başındayken banyonu kullanmamın bir sakıncası var mı?" diye Mark'a sordu. "Artık üzerimdeki şu bodrum kokusundan kurtulmak istiyorum."

"Tabii. Bir saniye."

Mark yatak odasına gidip temiz havlularla geri döndü. Bu arada etkileyici biçimde ilgili görünüyordu. *Tıpkı anaç tavuk gibi*, diye düşünerek gülmemek için kendini zor tuttu Ellen.

"Çamaşır kurutucu da bu arada durmuş olmalı. Eşyalarını banyo kapısının önüne koyarım. İkinizin de işi bittiğinde yemek için bir şeyler organize edeceğim."

Volker klavyeye tıklarken, "Benimki sardalyalı ve zeytinli olsun," diye mırıldandı. "Ton balığı da olur."

"Pekâlâ," dedi Ellen. "O zaman pizza."

33

Banyo küvetinin görüntüsü Ellen'in alnında terlerin birikmesine neden oldu. Bir an için yanıldığını sandı, ama hayır, gerçekten de tüm bedeni titriyordu.

Ama bu kez nedeni soğuk değildi. Mark'ın banyosu pek büyük sayılmazdı ve en yüksek dereceye ayarlı kalorifer keyifli bir sıcaklık veriyordu.

Evet, havluları ve temiz çamaşırları klozet kapağının üzerine koyarken titriyor ve bunu kontrol altına alamıyordu.

Bunun için bir neden olmadığını, güvende olduğunu bilincine ne kadar söylese de.

Janet Leigh, biyografisinde, duşun altındaki cinayet kurbanını oynadığı Hitchcock'un *Sapık* filminin çekimlerinden sonra uzun yıllar duşa girmeye cesaret edemediğini, bunun yerine küveti tercih ettiğini yazmıştı. Kitap, filmin gösteriminden yaklaşık otuz yıl sonra piyasaya çıktığı için Ellen okurken kadının bunu reklam amaçlı iddia etmediğinden emin olmuştu.

İnsan sadece bu tür bir sahneyi oynadıktan sonra bile travma geçirebiliyorsa, birkaç saat önce gerçekten de terapi küvetlerinden birinde boğulmak üzere olan birinin *sıradan* bir banyo küveti gördüğünde titremesi elbette normaldi.

Burası eski bir hidroterapi odası olmayıp, küvetinin üzerinde palmiyeli bir kumsal fotoğrafı bulunan küçük, sevimli bir banyo olsa bile.

Çevrede metal çengelli ve yüz yeri olan ağır tahtadan kapağa benzer bir şey görünmese de.

Tüm bunlarla, travma *henüz* tazeyken sanki onu soluğunu kesmekle tehdit eden panik duygusuyla savaşmaya çalışıyordu. Ve bu travmaya ardında uzun vadeli zararlar bırakacağı bir fırsat vermek istemiyordu.

Bu nedenle önündeki şeye odaklandı*: Bu bir küvet. Burası Mark'ın banyosu. Bu onun banyo yağı, onun havlusu... Bu kilitli kapı.*

Burada hiç kimse bana bir şey yapamaz. Kara Adam bile.

Ama küvete su dolarken yine de kulaklarını tıkaması gerekti.

Yalnızlık.

Yolun devam eden bir parçası onu ormandaki soğuk geceye götürüyor. Bir yerlerde bir baykuş ötüyor. Sesinin yankısı onu korkutuyor.

Çıplak ayaklarının altındaki dal parçalarının çatırtısını duyuyor, aralarında birkaç çakıl taşını da görebiliyor, ama ne ağacı ne taşları ne de tabanlarına batan çam pürlerini hissediyor.

Bormann nerede? Bunun sadece bir başka rüya olduğunu bana açıklaması gerekmiyor mu?

Ona seslenmek istiyor, ama bu olanaksız. Tek yapabildiği boğuk bir ses çıkarmak ve yüzünü yokladığında ağzının olmadığını korkuyla fark ediyor. Dudaklarının olması gereken yerde sadece dişleri ve diliyle hissedebildiği dümdüz, gergin deri var.

Rüya, bu bir rüya! *diye hafızasına sesleniyor, ama korkusu sürüyor.*

Dehşetle çevresine bakınıyor. Neden burada, neden bu karanlık, soğuk ormanda?

Tepesindeki yıldızlı gökyüzünde ayın ince hilali görünüyor. Gümüşi ışığı hafifçe bir açıklığın üzerine düşüyor. Bir evin, ardındaki çam ağaçlarının karanlık tepelerinin, birçok ahırın silüeti gece mavisi gökyüzüyle birleşiyor.

Meşaleli adamı henüz uzaktayken gördü. Diğer eli bir ip parçasını sımsıkı tutmuş. Alevin ışığında yıllar önce avlunun inşasında kullanılmış olan taşların kirli griliğini görüyor.

Ona doğru ilerlediğinde adam dönüp bakıyor. Yüzü is içinde, yaşlı ve kırışık; dehşetle kasılmış. Onun umutsuzluğunu, çaresizliğini ve bu çaresizliğin onda yarattığı öfkeyi görüyor.

Adamın ardında küçük yumruklar pencereye vuruyor. Camı kıramayacak kadar güçsüzler. Bir erkek çocuğu yüzünü cama dayamış. Onun ağladığını duyuyor ve meşaleli adamın ağladığını da. Gözyaşları isli yüzünde beyaz çizgiler oluşturuyor.

"Gerçek her zaman göründüğü gibi değildir," diyor meşaleli adam, sonra ardındaki pencereden alevler yükselmeye başlıyor.

Çocuk çığlık çığlığa haykırıyor ve onunla birlikte bir başkası daha. Meşalenin odanın duvarına vuran ışığında, asılmış bir kadının sallandığını görüyor. Kısa bir an pencerede bir kız çocuğunun başı beliriyor. Saçları mumdan bir insanın fitili gibi alev alev yanıyor. Kız acıdan haykırıyor, elleriyle alev almış başına vuruyor ve tekrar kayboluyor.

Çocuklara yardım etmek için koşmak istiyor, ama biri onu alıkoyuyor. Bu, ansızın önünde beliren ve onu kollarına alan renkli yazlık elbiseli kız.

"Biraz önce olanlar artık değiştirilemez," diyor kız ve ona hüzünle bakıyor. "Bu ne kadar istenirse istensin."

Şimdi meşaleli adam da yanlarına geldi.

"İnsan aklını yitirince böyle oluyor," diye hıçkırıyor. "Böyle olsun istemiyor, ama yine de oluyor."

Onun meşaleyi tutan koluna bakınca etindeki kanlı sıyrıkları görüyor. Karısı ölüme karşı direnmiş. Kendisinin ve çocuklarının ölümüne.

Renkli elbiseli küçük kızın onu tutuşunda insanüstü bir güç var. Demirden bir bilezik gibi.

Adamın meşaleyi onun bedenine doğru tutuşunu hareket edemeden izlemek zorunda kalıyor. Alevler yanmaya başlayana dek ona doğru uzanıyor.

Alevlerden oluşan bir bulutun içinde duruyor, acıyı bekliyor, hareket edemiyor, kapanmış ağzıyla haykıramıyor...

"Ellen!"

"Direnme!" diye haykırıyor adam alevlerin arasından. "Yoksa kara köpek seni almaya gelir!"

Meşaleyi yukarı kaldırıyor ve...

"Ellen!"

Ayağa fırladı, suya baktı, kısa bir an paniğe kapıldı, sonra Mark'ın banyosunda olduğunu gördü.

Sakin ol, sadece rüya gördün.

Küvetin kenarına tutunarak birçok kez derin soluk alıp verdi. Sonra ağzı hâlâ kapalıymış gibi yüzünü yokladı. Aksini kanıtlamak üzere bir parmağını ısırdı, ağzına sabun tadı geldi ve sinirle kıkırdadı. Ne çılgın bir rüyaydı.

Banyo kapısı tekrar çaldı. Ellen korkuyla sıçrayınca su küvetin kenarından dışarı taştı.

"Ellen? Her şey yolunda mı?"

Bu Mark'tı.

Başını geriye yasladı, tekrar derin soluk aldı. "Evet, iyiyim. Sadece uykuya dalmışım."

"Acele et, pizzan soğuyacak. Ayrıca çok ilginç bir şey bulduk."

34

Ellen ancak yemek yerken ne kadar acıkmış olduğunu fark etti. Koca bir atı yiyebilirdi. Tamam, belki atı değil, ama en azından *A Dong - Running Sushi*'nin menüsündeki tüm lezzetli şeyleri sınırsızca, art arda yiyebilirdi. Bayan Li, Yiyebildiğiniz Kadar levhasını herhalde bir daha asmazdı.

Mark onun *Pizza Spesiyal*'ini rekor sürede ağzına tıkışını eğlenerek izledi ve kendi pizzasından ona bir parça daha verdi. Ellen normalde salamdan hoşlanmasa da bunu reddetmedi.

Artık tıka basa doymuştu ve bu arada ev sahibinin ona fazla büyük gelen eşofmanlarından kurtulup giysilerini giydiği için kendini gayet iyi hissediyordu.

Tatlıya giriştikleri sırada –çikolata soslu çörek ve taze kahve– Volker onlara yaptığı araştırma sonucunda bulduklarını gösterdi.

"Bu tıpkı *X Files*'taki hikâyelerden birine benziyor. Her şey 1989 yılında Kara Orman, Alpirsbach'taki bir ormanlık alanda meydana gelmiş. İşte, kendiniz bakın."

Ellen'e bir gazete makalesinin çıktısını uzattı. Makalenin yanındaki fotoğrafta bir kız çocuğu gülüyordu. Tramlı gazete fotoğrafına rağmen gülüşünden Ellen'in irkileceği kadar canlılık fışkırıyordu.

Kısa bir an, bu gülen kızla fiziksel olarak yüz yüze gelmek için içinde garip bir istek duydu.

Ellen sanki parmaklarını yakmış gibi fotoğrafı elinden düşürdü. Ansızın başına bir ağrı saplandı; tıpkı kor gibi kızarmış uzun bir iğne kafatasından beynine sokulmuş gibi. Aynı anda korkunç bir şekilde midesi bulandı.

Ayağa fırladı ve odanın döndüğünü sandı. Çevresindeki tüm renkler parlak ve göz kamaştırıcıydı. Gözlerini kapadı ve tuvalete yetişemeyip halının üzerine kusmaktan korktu.

Ama acı, baş dönmesi ve mide bulantısı tıpkı başladığı gibi ansızın kesildi.

"Ellen?" Mark endişeyle ona baktı. "Ne oluyor?"

Ellen derin soluk alıp burnundan verdi. "İyiyim. Şu lanet olası migrenim."

Şakaklarını ovdu. Baş ağrısı da ansızın kesilmişti. İç geçirerek kanepeye çöktü ve masanın üzerindeki resmi yeniden eline aldı. Elleri hafifçe titriyordu.

Fotoğraf bir atlıkarıncanın önünde çekilmişti. Arka planda atların ve itfaiye arabalarının üzerine binmiş çocuklar biraz flu görünüyordu. Biri de kocaman bir kurbağanın üzerine binmişti.

Garip, sanki bunların hepsini...

Daha önce görmüş müydüm?

Evet, ama bu imkânsız.

Ansızın kızın başına çok, çok kötü bir şeyin geldiğini bildiğini sandı; bunu sadece sezmeyip gerçekten *bildiğini.* Şimdiki sezgi, isimsiz kadınla ilk karşılaşmasında hissettiğiyle aynıydı. Sanki neredeyse yabancı bir kişinin dejavu olayını paylaşmıştı.

Çörek tabağını kenara itti. Biraz öncesine dek canı deli gibi tatlı bir şeyler çektiği halde şimdi sadece görüntüsü bile midesini bulandırıyordu. Sonra okumaya başladı. Manşet şöyleydi:

DOKUZ YAŞINDAKİ KIZ İZ BIRAKMADAN KAYBOLDU

Yanında da bir fotoğraf vardı. Altında:

ARAMA DEVAM EDİYOR

yazıyordu.

Muhabirimiz Arno Maifeld bildiriyor.

Alpirsbach. Zararsız bir çocuk oyunu olarak başlayan olay acı bir gerçeğe dönüştü. Freudenstadt polisi ve Loßburg, Alpirsbach ve Betzweiler kasabalarından birçok gönüllü dün öğleden sonradan bu yana dokuz yaşındaki Lara Baumann'ı arıyor.

Küçük kız eski Sallinger Çiftliği'nin kalıntıları arasında oynarken ansızın ortadan kayboldu. Küçük Lara, kuzeni Nicole'le birlikte ormandaki açıklığın doğu kıyısında bulunan harabeleri dolaşırken 15.45'e doğru bir bodruma girdi. Bu arada bodrumun kapısı üzerine kapanmış olmalı. İki kız ağır kapıyı kendi güçleriyle açamayınca Nicole yardım getirmek için köye geri koştu. Babası yaklaşık yarım saat sonra olay yerine geldiğinde bodrum boştu. Küçük kız o zamandan beri yoğun çabalarla aranıyor.

Sorumlu Başkomiser Gustav Breuninger şimdiye dek işe yarar bir ipucu bulamadıklarını söylüyor. Lara'nın belki kendi kendine bodrumdan çıktığı, şok ve şaşkınlıktan ormanda yolunu kaybetmiş olabileceği tahmin ediliyor.

Bodrum odasında kan izleri bulunduğundan Breuningen yine de bir suç işlenmiş olabileceği ihtimalini yok saymıyor. Baş komiser kanın gerçekten kıza mı yoksa orada kapalı kalmış olan bir hayvana mı ait olup olmadığının henüz bilinmediğini açıklarken yine de küçük Lara'nın sağ salim bulunması için ellerinden gelen her şeyi yapmaya devam edeceklerini söylüyor.

Arama çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor. Aramanın çapı çiftlik harabelerinin dışına doğru genişletildi. Ama haberi yayına hazırladığımız zamana dek henüz bir başarı haberi gelmedi.

Son paragraf, arama için halkı yardıma çağırıyor ve bir ipucu bulanların ya da Lara'yı görenlerin başvurması için verilmiş olan Freudenstadt polis merkezinin telefon numarasıyla bitiyordu.

"Onu bulmuşlar mı?" Ellen çıktıyı tekrar masanın üzerine koydu. Ağzının içinde bakırımsı bir tat oluşmuştu. Makalenin sözünü ettiği kan lekeleri önsezisini doğrular gibiydi.

Volker ağzındaki lokmayı çiğnerken, "Asıl delice olan," diyerek ısırılmış çöreğiyle dizüstü bilgisayarı gösterdi. "Daha sonraki haberleri araştırdım. Bu haberin dışında bu konuda başka hiçbir şey yazılmamış. Bir tek kelime bile. On dokuz yıl boyunca. Küçük kızın başına her ne geldiyse bu konuda susulmuş. Ne sevinçli bir, *Yaşasın, işte tekrar aramızda,* türünden bir şey ne de böyle bir durumda oluşabilecek en kötü şeyle ilgili bir yazı var. Ya da en azından kötü sonla bittiğini anlatan bir ölüm ilanı falan. Görünüşe bakılırsa Lara Baumann kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmuş; tıpkı konunun da ortadan kaybolduğu gibi."

"Delice," diye mırıldandı Ellen.

"Bunu yüksek sesle söyleyebilirsin," diye başını salladı Volker. "Yani, ben şu Arno Maifeld'in yerinde olsaydım, böyle bir hikâyeyi kaçırmazdım. O dönemde, sonu nasıl biterse bitsin, bu haberle epey para kazanılabilirdi. Biliyorum, kalpsizce geliyor, ama gazetecilikte böyledir."

"O halde," dedi Mark, "akla bu gazetecinin bu haberle ilgili neden başka hiçbir şey yazmadığı sorusu geliyor. Ama bu ortaya çıkarılabilir. Yazı işlerinin numarası sende var mı?"

Volker kol saatine kısa bir bakış attı. "Altı buçuğu geçiyor. Oradaki kızlar ve çocuklar da çalıştığım dergidekiler kadar çalışkanlarsa hâlâ birilerine ulaşabiliriz."

Mark gazetenin künyesinde verilmiş ikinci telefonunda başarılı oldu. Telefonun sesini dışarı veren düğmeye bastı ve Katrin Fäustle adında birine bağlandı.

Kadın on dokuz yıl önce Lara Baumann'ın kayboluşunu haber yapan *Schwarzwälder Neuesten Nachrichten*'in yazı işleri müdürüydü.

Ellen ses tonundan onun kırklarının ortalarında olduğunu tahmin etti. Bayan Fäustle gergin gibiydi ve çevresinde başka birçok ses duyuluyordu.

"Lara Baumann mı dediniz? Biraz bekleyin." Arka planda klavye sesleri duyuldu, sonra: "Üzgünüm, bu konuda bir şey bulamadım," dedi ses.

"Bu olamaz," diye karşı çıktı Mark. "Sitenizin arşiv sayfalarında..."

"Bu konuda ne bilmek istiyorsunuz?" diye sabırsızlıkla sözünü kesti kadın.

"Kıza ne olduğunu bilmek istiyorum."

Küçük hoparlörden bir iç çekiş duyuldu. "Dinleyin, üzerinden... ne kadar oldu demiştiniz?.. Yirmi yıl geçmiş; ne böyle bir olay hatırlıyorum ne de bununla ilgili bir yazı bulabiliyorum."

"Ama benim burada..."

"Bay Behrendt, size yazı yok diyorsam yoktur," diye karşı çıktı Bayan Fäustle sert bir tavırla, şimdi sesi açıkça daha yaşlı çıkmıştı. "Bu koltukta size bundan kesinlikle emin olduğumu söyleyecek kadar uzun süredir oturuyorum, bana inanın. Böyle eski bir hikâyeyle neden uğraşıyorsunuz?"

Mark soruyu duymazdan geldi. Bunun yerine makaleyi yazan muhabiri sordu. Arno Maifeld'i.

"Ne yazık ki sizi bu konuda da hayal kırıklığına uğratmak zorundayım," dedi Bayan Fäustle. Bu cümledeki *ne yazık ki* sözcükleri kulağa pek ikna edici gelmiyordu. "Arno Maifeld dört yıl önce öldü. Sigara içiyor musunuz?"

"E-evet. Neden?"

"Arno Maifeld de sigara tiryakisiydi. Günde kırk tabut çivisi ve daha da fazlası. Bıraksanız daha iyi olur. O zaman en azından bu telefon konuşmamızın bir anlamı olur."

Mark'a iyi günler dileyip kapattı. Aslında daha çok, "Sakın bir daha burayı aramaya kalkma!" der gibiydi.

Afallamış olan Mark bip sesi gelen ahizeye baktı. "Keçileri kaçırmış."

"Daha iyisi geliyor." Volker, Mark ve Ellen'in ekranı görebilmesi için dizüstü bilgisayarını onlara doğru çevirdi. "Biraz önce gazetenin çevrimiçi arşivine girmeyi bir kez daha denedim."

Gotik harflerle yazılmış *Schwarzwälder Neuesten Nachrichten* başlığının altında arşivin *teknik nedenlerle şu an kullanıma uygun olmadığını* bildiren yazıyla birlikte sadece boş bir alan parlıyordu.

"Şu anmış," dedi Volker ekrana. "Teknik nedenler. Arkadaşlar, tüm pisliği silip süpürmüşler!"

Mark ekranı gösterdi. "Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?"

"Ya üçümüz de paranoyağız," dedi Ellen, "ya da birinin dolabında epey büyük bir iskelet var."

Mark raftan bir paket Camel alırken, "Bu olayda dolaptaki ceset sadece deyim olarak kalmazsa tabii," diye yorum yaptı. "Üzgünüm, ama şimdi buna ihtiyacım var."

Ellen teras kapısını açarken Volker'e göz kırptı. "Bu şeyle aran iyi, değil mi?"

Volker de göz kırparak karşılık verdi. "Elbette."

"O halde henüz sonuna gelmedik." Sigarasından derin bir nefes alan Mark'ı işaret etti. "Meslektaşım sayesinde bu muhabirin kaderini paylaşmadan önce benim için bir telefon numarası daha araştırabilirsin."

Ellen'in Freudenstadt polisiyle yaptığı telefon görüşmesinden öğrendiği kadarıyla Başkomiser Breuninger birkaç yıl önce emekliye ayrılmıştı. Sonraki on beş dakika boyunca Breuninger'e özel numarasından ulaşmaya çalıştı, ama her seferinde meşgul sesini duydu. Ellen pes etmedi ve Mark sigarasını söndürürken hat nihayet boşaldı.

"Breuninger," dedi karanlık, yorgun bir erkek sesi.

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordu Ellen.

"Gustav Breuninger."

"Ah, özür dilerim. Yanlış numara çevirmişim."

Ahizeyi yerine koydu.

Mark şaşkınlıkla ona baktı. "Bu da neydi şimdi? Neden ona sormadın?"

"Psikiyatrist olarak bunu en iyi senin bilmen gerek. Telefonda bir şeyi inkâr etmek ya da basitçe kapatmak kolaydır. Biri karşında durduğunda bu daha zor olur."

"Onu ziyaret etmek mi istiyorsun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı? Eğer bu kaçık sözünde duracaksa, kadını bulmak için korkarım sadece yarın öğlene dek zamanımız

var. Lara Baumann elimizde doğru olan tek ipucu. Bana eşlik etmen gerekmez ama ne olursa olsun oraya gideceğim."

"Elbette seninle geleceğim," diye onu yatıştırdı Mark. "Hey, zaten her zaman seninle iş dışında gezinti yapmak istemişimdir. Guguklu saatler diyarına[27] doğru yola çıkalım o zaman."

"Bu olay bayat balıktan daha pis kokuyor," dedi Volker kapının önünde. "Sizinle gelmeyi isterdim, ama yazımı dokuza kadar yetiştiremezsem..."

"Sorun değil," dedi Mark. "Yardımın olmasaydı hâlâ olduğumuz yerde sayıyorduk."

"Kendinize dikkat edin, tamam mı?"

"Ederiz," dedi Ellen. "Ve tekrar çok teşekkürler."

Volker ona göz kırptı ve kartvizitini eline sıkıştırdı. "Yine birini araştırman gerekirse diye." Sonra alçak sesle ekledi. "Ya da tekrar omuzlarımı görmek istersen."

"Elbette. Bekârlığa veda partim için seni düşünürüm."

Volker dilini şaklatarak, "Vaay!" dedi.

O gider gitmez Mark ceketine ve arabasının anahtarına el attı.

"Bir saniye," diye onu durdurdu Ellen. "Seninle konuşmak istediğim bir konu daha var."

"Yaa? Ne hakkında?"

Oturma odasındaki rafa gidip fotoğraf albümünü almak onun için kolay olmamıştı. Ama bunun kendisiyle ne ilgisi olduğunu bilmek zorundaydı.

Öksürerek albümü ona doğru tuttu. "Bunu sende buldum. Aslında insanların eşyalarını karıştırmam ama üzerinde ismim

27 Kara Orman bölgesi, guguklu saatleriyle ünlüdür. (ç.n)

yazılıydı. Ve içindekilere bakıldığında *güveni kötüye kullanma* konusu başka birini daha fazla utandırmalı."

Ve Mark utanmıştı, hatta çok utanmıştı. Ellen daha önce böylesine kızaran birini hiç görmemişti.

"Ben... eh... yani... bu... şey..." Yutkundu ve utanarak başını eğdi. "Şimdi bunu aynı zamanda kulağa bayağı gelmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ben..." Öksürdü, fotoğrafa kaçamak bir bakış attı ve sonra tekrar ayakkabılarının burnuna baktı.

Ellen onun kendisiyle nasıl savaştığını görebiliyordu. Ama pes etmeyecekti, bunda kararlıydı. Mark onu uzun bir süredir gizlice izliyor olmalıydı; fotoğraflar bunu kanıtlıyordu. "Bunu neden yaptın, Mark? Bu fotoğrafları gördüğümde kendimi nasıl hissettiğimi düşünebiliyor musun?"

"Haklısın..." Başını salladı, ama Ellen'in bakışlarına karşılık vermeyi başaramadı. "Ellen, sen benim için çok özel birisin, bu yüzden seninle karşılaştığımdan beri hayatımda hiç kimse olmadı. Herhalde hiç fark etmedin, ama seni ilk gördüğüm anda âşık olmuştum. Biliyorum, âşık liseliler gibi davranıyorum, ama çok ciddiyim." Derin bir iç geçirdi ve fotoğrafı gösterdi. "Buradaki... Chris'e taşınacağını duyduktan sonra oldu. Kendimi tamamen kaybetmiştim ve..."

"Şşşt!" dedi Ellen ve parmağını onun dudağına koydu.

Ona yaklaştı, parmağını dudağından çekip onu öptü. Mark ona sarılmak istediğinde ona karşı koyarak başını iki yana salladı.

"Bu açık sözlülüğün ve yardımların içindi," dedi ve gözlerinin içine baktı. "Ama bir ikincisi hiçbir zaman olmayacak."

35

Ellen ve Mark yol boyunca çok az konuştular. Mark arabayı sürerken bir CD koydu ve Ellen, Angelo Badalamenti'nin yumuşak melodileri eşliğinde uyudu.

Herhangi bir olay olmadan ya da devam eden inşaatlar yüzünden hep sıkışan trafiğe yakalanmadan saat 21.00'e doğru Freudenstadt'a vardılar. Loßburg'a giden otobanı kullanıp sonunda Alpirsbach'a ulaştılar.

Beyaz Gül pansiyonunda iki tane tek kişilik oda kiraladıklarında hava henüz kararmıştı. Resepsiyon görevlisine Blume Sokağı'nı sorduktan sonra hemen yola koyuldular.

Üçgen çatılı yarı kâgir küçük ev, doğal çitle çevrilmiş, bakımlı bir bahçenin içinde yer alıyordu. Sokak lambasının ışığında sarmaşık gülleriyle kaplı bir kemer ve birçok bitki görülebiliyordu. Süs bahçe cücelerinin bekçiliğindeki çiçekler, sebzeler ve salatalar tek sıra halinde ekili duruyorlardı. Terasın yanındaki bir güneş enerjili lambanın üzerinde sürünen çıplak salyangoz davetsiz bir misafire benziyordu.

Zilin üzerindeki parlak cilalı pirinç levhada BREUNINGER yazıyordu.

Ellen zili çaldı, hemen ardından cam kapının ardında süzülen bir gölge gördüler. Çekici bir sarışın onlara kapıyı açtı. Ellen'e

göre Gustav Breuninger'in karısı olamayacak kadar gençti. Belki de kızıydı.

"Evet, buyurun?"

"Bayan Breuninger?

"Hayır, hayır, ben sadece bakım merkezindenim." Sokağın karşı tarafına park etmiş, yan tarafında "SOSYAL HİZMETLER MERKEZİ" yazan kırmızı Fiat'a doğru bir baş işareti yaptı. "Adım Uschi Kreutzer. Bayan Breuninger az önce yattı."

"Bu kadar geç rahatsız ettiğimiz için lütfen bağışlayın," dedi Mark, "aslında Bay Breuninger'le konuşmak istiyorduk. O da..."

"Bay Breuninger uyanık," diye sözünü kesti. "Acele ettiğim için özür dilerim ama daha Bayan Breuninger'e iğne yapmam gerek. Biraz bekleyin, onu çabucak çağırayım."

Gözden kayboldu.

"Sana nasıl baktığını gördün mü?" dedi alayla Ellen. "Kızla bir şansın olabilir, ayrıca benden çok daha fazla seksapeli olduğu kesin."

Mark'ın yüzü bir kez daha kıpkırmızı kesildi. "Sana bir daha asla bir şey anlatmayacağım. Anladın mı? Asla."

Ellen bir karşılık veremeden kapıda bir adam belirdi.

Tıpkı Ellen'in telefonda sesini dinlerken hayal ettiği gibiydi. Bir zamanlar siyah olması gereken ve henüz gür olan saçları tamamen grileşmişti; kalın göz altı torbalarının üzerindeki gözleri yorgun bakıyordu; üzerine koca bir karnın sarktığı pantolonunu geyik desenli demode askılar tutuyordu. Görüntüsü, eskimiş keçe terliklerle doruk noktasına ulaşmıştı.

"Ne istiyorsunuz?"

"Ben Dr. Ellen Roth ve bu da meslektaşım Behrendt. Çok geç biliyorum, ama sizinle Lara Baumann hakkında konuşmak istiyoruz."

Adam iç geçirdi. "Dinleyin, yorgunum ve uykuya ihtiyacım var. Yarın tekrar gelin."

"Bunu biz de isterdik," Ellen kapıyı bloke edecek biçimde hızla bir adım öne çıktı, "ama korkarım o kadar zamanımız yok. Bildiğimiz kadarıyla Bayan Baumann tehlikede ve bizim mutlaka onunla ilgili olay..."

"Olay falan yok," diye ona çıkıştı Breuninger. Ellen onun tatlımsı soluğunun rüzgârını yüzünde hissetti. *Aseton kokusu,* diye düşündü içindeki doktor. *Büyük olasılıkla şeker hastalığı.*

Mark gazete makalesinin kopyasını ceketinin cebinden çıkarıp Breuninger'in yüzüne doğru tuttu. "Biz başka türlü görüyoruz, Sayın Başkomiser. O zaman bu soruşturmayı siz yönetmediniz mi?"

Breuninger eliyle savuşturur gibi bir hareket yaptı. "Ah, şu eski meselelerle ilgili beni rahat bırakın. Bu konuda konuşmamaya yemin ettim ve yeminime sadığım."

"Neden, Bay Breuninger?" diye üstelemeye devam etti Ellen. Ona haykırmamak için kendini zor tutuyordu. "Neden yemin ettiniz?"

"Genç bayan, buradan defolun ve üstünüze vazife olmayan işlere burnunuzu sokmayın."

O anda Uschi Kreutzer kapıda belirdi.

"Bugün için işim bitti," dedi Breuninger'e ve Mark'a uzun bir yan bakış attı.

Mark bu kez bu bakışa karşılık verdi ama bu herhalde kızın beklediğinden çok farklı bir karşılıktı. "Lara Baumann adı size bir şey ifade ediyor mu?"

"Polis misiniz?"

"Hayır, ben psikiyatristim."

"Ah, neyse, önemli değil. Gösterin bakayım." Kopyayı Mark'ın elinden aldı ve kaşlarını çatarak yazıyı okudu.

"Hayır, tanımıyorum," diye yanıtladı. "1989'da olduysa zaten tanıyamam. Ben 1997'den beri bu çevrede oturuyorum. Aşk yüzünden buraya taşındım, ama elimde sadece daire kaldı. Buyurun, Doktor Bey." Çalışıldığı belli olan bir göz kırpmayla kâğıdı geri uzattı, sonra tekrar Breuninger'e döndü. "Pekâlâ, artık gidiyorum. Unutmayın, yarın saat sekizde gelip eşinizi diyalize götüreceğim. Hepinize iyi geceler."

Breuninger arkasından anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra tekrar Ellen ve Mark'a döndü.

"Şimdi gitseniz iyi olacak, yoksa sizi ev huzurunu bozmaktan şikâyet edeceğim."

"Lütfen bana sadece neden Lara Baumann hakkında konuşmak istemediğinizi söyleyin, biz de gidelim," diye karşı çıktı Ellen.

"İnanın, bilmek istemezsiniz. Kötü şeyler yok olduysa artık hakkında konuşmamak gerekir, yoksa tekrar gelirler." Bu sözlerden sonra evin içine girdi ve kapıyı ardından kapattı.

"Tam bir gamlı baykuş," dedi Ellen, Mark'a dönerek. Ama ona baktığında orada olmadığını gördü. Karşı taraftaki Fiat'ın yanında durmuş, Uschi Kreutzer'le konuşuyordu. Geri dönerken Fiat da hareket etti.

"Bu çok fena."

"Yoksa sana telefonunu vermedi mi?"

"Saçmalama."

"Özür dilerim. Pekâlâ, çok fena olan ne?"

"Ona Breuninger'in karısını sordum. Şimdi sıkı dur: Yirmi yıl önce neredeyse böbrek yetmezliğinden ölüyormuş. Son dakikada bir donör böbrek bulunmuş. Sanki bir mucize olmuş, son anda. Ama yine de şansı yokmuş. Şimdi bu böbrek de bozulmuş ve Bayan Breuninger bir başka organ nakli şansı olamayacak kadar yaşlı."

Ellen ona düşünceli bir ifadeyle baktı. "Yani sana göre..."

"Tahminime göre biri Breuninger'e çenesini tutması için epey yüklü bir meblağ ödedi. Para ve gerekli ilişkilerle organ bağışının hızlandırılabileceğini bilirsin.

"Herhalde ölmüş olan muhabir ve yazı işleri müdürü kadın da rüşvet aldılar. Sence emekli Komiser Bey senin telefonundan önce bu kadar uzun kiminle konuştu sanıyorsun? Herhalde Breuninger ile şu yerel gazetenin dost canlısı müdürü bizi nasıl aptal yerine koyacaklarıyla ilgili konuşuyorlardı."

"Ama on dokuz yıllık bir olayı örtbas etmekle kim ilgilenir ki? Sence öldürüldü mü? Yanlış bir iz yüzünden bu işin içine mi girdik?"

"Hayır." Mark başını iki yana salladı. "Volker'in programının *çok iyi* çalıştığına inanıyorum; tıpkı senin gördüğün kadının gerçekten de Lara Baumann olduğundan emin olduğum gibi. Burada bir şeyler dönüyor, ama bunu yarın sabah ortaya çıkaracağımızı sanmıyorum. Göründüğü gibi burada dükkânlar erken kapanıyor."

Değerli zamanın boşuna harcanacak olması zoruna gitse de Ellen onu onayladı.

Otele geri döndüler. Odalarına giden yolda ayrılmadan önce Ellen sordu: "Volker'in bilgisayar programının bu kadar iyi çalıştığından neden bu kadar eminsin?"

Mark bu akşam üçüncü kez domates gibi kızardı.

"Şey," diyerek öksürdü. "Volker'in Filewalker dediği hacker dostu Tobias Schubert'i biliyorsun, öhöm, onun internetteki çıplak fotoğraflı eski kız arkadaşı... benim kız kardeşim."

36

Belki heyecandandı ya da belki yolda derin bir uyku çektiği içindi, ama Ellen o gece gözünü kırpmadı.

Yarım saat odasında kaplan gibi aşağı yukarı dolandı. Lara Baumann'ın fotoğrafı ve kötü bir şeye bulaştıklarıyla ilgili şu duygu ona rahat vermiyordu. Eski sorgu müfettişi ne biliyordu ve neden bu konuda konuşmayı şiddetle reddediyordu?

Kötü şeylerin geri dönmesiyle ilgili söylediklerine gelince, sanki berbat bir korku romanından alınmış gibiydiler. Yine de bundan çok emin gibi görünüyordu. Bu, huysuz tavrıyla gizleyemediği, korku dolu bakışından anlaşılıyordu. Ama neyi örtbas etmeye çalışıyordu? O zaman neler olmuştu?

Ellen kendini yatağın üzerine attı ve oyalanmak için televizyonu açtı. Acil olarak sakinleşmesi ve biraz uyuması gerekiyordu. Ama yarım saat sonra hâlâ uyanıktı. Üstelik hiç televizyon izlememesinin iyi nedenleri olduğunu tespit etmişti. Örneğin on beş dakika boyunca ekranda sarkaç gibi sallanan dev göğüsler, hemen ücretli bir numaranın aranmasını talep eden dominant kadınlar ya da -alternatif olarak- *saf öküz safrasından yapılmış süper hijyenik sabun*la her lekeyi nasıl çıkarabileceklerini seyircilerine aptalca sırıtarak anlatan ev kadınları ya da erkekler gibi nedenler.

Zaman zaman bir filmin fragmanı göründü. Gregory Peck'in Freudyen teorilerin kurbanı olan bir psikiyatrı oynadığı bir Hitchcock filmiydi.

Bu ona çok fazla gelmişti. Televizyonu kapattı, uzaktan kumandayı yatağa fırlattı ve bir duş almaya karar verdi.

Sıcak su iyi gelmişti. Ellen kendine biraz zaman ayırdı. Ama Lara Baumann kafasından çıkmıyordu. Atlıkarıncanın önündeki gülen kızın yüzü.

O beni almaya geldiğinde beni ondan korumalısın!

Ellen nihayet saat yedi buçukta kahvaltıda Mark'la buluştuğunda, kendini işkenceden çıkmış gibi hissediyordu. Sabaha karşı migreni geri dönmüştü; yavaş ve gizlice sokularak. Ve şimdi kafasının içinde vahşileşen bir kaplan gibi kuduruyordu. Üstüne üstlük gözlerinin kenarında dans eden beyaz noktalar oluşmaya başlamıştı. Bir haleye benzeyen bu ilk işaretler en geç birkaç saat içinde, karartılmış, ses geçirmez bir odada serin bir yatakta yatması gerektiğini haber veriyordu.

Kahvaltı masasında bir kahveyle onu bekleyen Mark, "Kulübe hoş geldin," diyerek onu selamladı. "Sen de tıpkı benim gibi zinde görünüyorsun."

"Teşekkürler, tekrar teşekkürler. Sen de mi uyumadın?"

"Bir dakika bile. Bu kızın başına ne gelmiş olabileceği sürekli kafamı kurcalayıp durdu. Ben de dün gece danışmadaki nazik hanıma telefon ettim. Benim için bulabildiği tek Lara Baumann, Wuppertal'de yaşıyor, seksen üç yaşında ve gecenin ikisinde yataktan kaldırıldığına hiç de sevinmedi. Ama..."

Mark masaya abandı ve ona doğru yaklaştı. Kahve ve sigara kokuyordu ve anlaşılan, tıraş takımlarını yanına almayı unutmuştu.

"Bu sabah," diye fısıldadı, "otel personeline sordum. Yoluma çıkan herkese Lara Baumann'ı sordum."

"Ve?"

"Hiçbir şey. İki oda görevlisi kız Lara hakkında bir şey bilmek için fazla gençti. Ama otel sahibi kadından şüphelendim. Bana bu adı hiç duymadığını açıklarken yalanın tipik sözsüz işaretleri gözüme çarptı. Bilirsin, sağ aşağı doğru bakış, dudakları yalama, abartılı ifade biçimi gibi şeyler. Biraz üzerine gitmek istediğimde çekip gitti."

"Tanrım, tıpkı şu Dracula filmlerindeki gibi," diye iç geçirdi Ellen şakaklarına masaj yaparken. "Köy sakinleri, *korkunç bir şeyler* gizlediği için tam arkalarında yükselen şatoyu inkâr ederler."

Dracula değil, ama bir canavar. Tüylü bir canavar...

"Hadi ama, tamam." Ellen eliyle savuşturur gibi bir hareket yaparak kahve koydu.

Mark şaşkınlıkla ona baktı. "Efendim?"

"Şu canavar, diyorum. Bugün henüz şaka kaldıracak durumda değilim."

"Ben canavarla ilgili bir şey söylemedim."

"Ah!" Ellen ansızın durdu. "O zaman... herhalde hayal ettim. Başım beni öldürecek."

İçinde ciğer salamlı bir sandviç ekmeğinin artığı bulunan tabağı alıp yan masaya koydu. Migreni yüzünden koku duyuları her zamankinden daha hassastı ve sadece yemek düşüncesi bile midesinin bulanmasına yetiyordu.

"Torpido gözünde baş ağrısı haplarım var, eğer istersen; iyi cins." Mark güldü.

Ellen kahvesinden bir yudum alarak başını iki yana salladı." Bana nasıl devam edeceğimizi söylesen daha iyi. Aklım durdu."

"Öğleye kadar neredeyse dört buçuk saatimiz var," dedi Mark ve saatini gösterdi. "Çevreyi gözden geçirmek ve biri bize Lara Baumann hakkında bir şey anlatana dek bu güzel semtin her yaşlı sakinine ısrar etmek için. Belki bu yolla onun şimdi bulunduğu yer ve şu manyağın kimliği hakkında bir şeyler öğrenebiliriz."

"Yine de onları bulmaya zaman yetmeyecek," dedi Ellen. "Lara ve şu herif Fahlenberg'in çevresinde bir yerlerde de olabilir."

Yine Kara Adam kulağına fısıldar gibi oldu. *Pekâlâ, ben kimim? Öbür güne dek sana zaman vermek istiyorum. Öğle saatlerinde bilmek zorundasın. Yoksa kötü kurt seni almaya gelir: O zaman ikinizi de öldürürüm, seni ve şu ürkek kaçığı.*

Sesi bir sünger gibi sıkıp kafasından akıtmak istercesine avuçlarını şakaklarına doğru bastırdı.

"Hey," dedi Mark endişeli bakışlarıyla omzuna dokunarak. "O kadar kötü mü?"

Ellen sadece başını sallayabildi ve kendini onun temasından kurtardı. Şu anda hiçbir duyunun etkisi filtrelerinden geçmiyormuş gibi son derece hassaslaşmıştı. Kokular ve temaslar kendilerini tuhaf bir şekilde güçlenmiş hissettiriyordu. *İnsan saykedelik maddelerin etkisi altındayken böyle olmalı,* diye düşündü.

İçinin derinliklerinde *Ellen in the Sky with Diamonds* [28], diyen alaylı bir ses yükseldi, ama hemen ardından içindeki savaşçı Ellen'in sesi devreye girdi. *Kendine hâkim ol,* diye emretti. *Sadece bir kez daha. Çok yakında her şey bitecek, öyle ya da böyle.*

Öyle ya da böyle; bunda kesinlikle haklıydı. Lara Baumann'ın kendisine ya da en azından nerede olduklarına dair bir ipucu bulamadıkları takdirde Kara Adam söylediğini gerçekleştirip onu öldürecekti. Ellen bundan bir an bile şüphe etmemişti.

28 The Beatles'ın, *Lucy in the Sky with Diamonds* adlı, uyuşturucuyla ilişkilendirilen bir şarkısı. (ç. n.)

Tıpkı daha sonra kendi peşine düşeceğinden şüphe etmediği gibi. Psikopatlar planlarına saplantılı biçimde sadık kalırlardı; bu plan ne kadar akıl dışı olursa olsun.

Birkaç kez derin soluk alınca başındaki baskı ve uğultu –az da olsa– hafifledi.

"Elektroşok yüzünden olmalı," diye iç geçirdi. "Uzun zamandır böyle migren ağrım olmamıştı. Hiç bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyorum."

"Biraz daha dayanabilecek misin?" diye sordu Mark. "Şu Lara'ya ne olduğunu öğrenir öğrenmez Fahlenberg polisini harekete geçirebiliriz. O zaman olayla ilgilenmek zorunda kalırlar. Ve ben yanında olduğum sürece o sapık sana bir şey yapamaz. Ama şimdi değerli zamanımızı harcamayalım."

Ellen bundan gerçekten emin olmasa da, "Üstesinden gelirim," dedi. Ama içindeki savaşçı ısrarlıydı. *Verdiğin sözü düşün!* "Pekâlâ, nasıl devam edeceğiz?"

"Papazın evi başlangıç için iyi bir yer olabilir," diye önerdi Mark. "Orada bir doğum kaydı vardır. Papaz yaşlıysa haberi olması gerekir. Yoksa bize yalan söylediği takdirde günah işlemiş olur, değil mi?"

Bir günah, günah, günah...

Ellen yine elleriyle başına bastırdı. Ona neler oluyordu? Yoksa sesler mi işitiyordu? Pekâlâ olabilirdi; bunun için mutlaka şizofren olmak gerekmezdi. İşkencenin ve migreninin neden olduğu şu anki gerginliği ortaya bu tür sonuçlar çıkarabilirdi. Bunun için daha uygun bir zamanı bulamazdı doğrusu.

"İyi fikir," dedi. "Özellikle papaz."

"Gerçekten başarabilecek misin? Pek... şey, zinde görünmüyorsun da."

"Herhalde hap önerini kabul etmek zorunda kalacağım," diye iç geçirdi Ellen. "Şimdi yürü, zaman geçiyor."

Papazın ofisini kapalı buldular. Yaşlıca, nazik bir hanım, papazın haftanın başında çok önemli bir aile kutlamasına gittiğini ve hafta sonundan önce dönmeyeceğini açıkladı.

Ama Mark, Lara Baumann'ı sorduğu zaman nezaketi hemen yok oldu. Haç çıkaran yaşlı kadın arkasından şeytan kovalıyormuş gibi yürüteciyle birlikte hızla yanlarından uzaklaştı.

"Sonunda gerçekten vampire dönüşecek," dedi Mark çaresiz bir alayla.

Arabanın yan koltuğuna çöken Ellen, Volvo'nun torpido gözündeki haplardan üçüncüsünü yuttuktan sonra ona soru sorar gibi baktı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Önce benzin alalım. Yakıt olmadan hiçbir yere gidemeyiz."

Mark depoyu doldururken Ellen baş ağrısını daha da kötüleştirmemek için olabildiğince hareketsiz oturuyordu. Haplara rağmen ağrısı, yumuşak beyin dokusunda on balyozla davul solo çalıyormuş gibi artmıştı.

Bakışları tamirhanenin yanında duran iki gaz tankının üzerinde dolaştı. Burada benzin istasyonlarındaki küçük süpermarketlere benzer market yerine Ellen'e garip biçimde tanıdık ve aynı zamanda korkutucu gelen gerçek bir benzin istasyonu ofisi vardı. Bakışlarını kaçırarak şakaklarına iğne gibi batan bu biçimsiz algının oluşturduğu etkiyi bir kenara itti. Ellen önce ARAL[29] amblemine, sonra Mark'a, sonra tekrar ARAL amblemine baktı.

Garip.

29 Almanya'da bir benzin istasyonu markası. (ç. n.)

Sanki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sanki beyaz harfler mavi plastik üzerinde sabit durmuyor, bunun yerine boşlukta süzülüyorlardı. Harflere baktıkça hareket ettiklerine daha çok inanmaya başladı.

Şu lanet olası migren. Beni bitiriyor. Artık net düşünemiyorum. Ben...

Şimdi yazı değişmiş ve ARAL yazısı RAAL olmuştu.

Saçma. Ben...

Evet, seni küçük şey, sen nesin? diye sordu kafasının içinde bir kadın sesi; diğerine benzemiyordu. Daha gençti.

Ah, Tanrım, bana neler oluyor?

Benzin istasyonunun tabelası şimdi ARLA biçimini almıştı. Midesi kasıldı, göz kenarlarındaki beyaz benekler şimdi güneş ışığındaki sivrisinek kanadına benzer göz kırpan lekelere dönüşmüşlerdi.

Evet, bunlar küçük, parlak, beyaz sivrisinekler.

Vınn, vınn, vınn, sivrisinekler sokun, diye şarkı söylüyordu kafasının içindeki ses. *Ee, küçük şey, sen bir korkak mısın, değil misin?*

Ve Ellen aslında uzun zaman önce görmesi gerekeni gördü; bu benzinci tabelasında onu gerçekten rahatsız eden şeyi. Harfler şimdi yine doğru sırayla duruyorlardı; mavi arka plan üzerinde ARAL, ama tersten okunduklarında ortaya LARA çıkıyordu.

Ellen öğürdü. Yan kapıyı açıp arabadan dışarı fırladı, bir tuvalet arayarak etrafına bakındı, bulamayınca tanklarından birinin yanına kustu. Bu arada başı sanki ansızın bir santrifüjün içine sokulmuş gibi dönüyordu.

Mark koşarak geldi ve öne doğru düşmeden onu tuttu. Ellen yola çıkmadan önce midesinde bulunan sütlü ve dört şekerli

iki fincan kahveyi ve üç baş ağrısı hapını kasıntılarla sarsılarak kahverengi bir sıvı halinde beton zemine çıkardı.

Çok güzel, aptal şey.

Ellen tüm gövdesi ona soluk aldırmayacak biçimde sarsılmaya devam ederken kafatasının parçalanmak üzere olduğunu sandı. Sonra, nihayet midesi sakinleşti.

Kasılmalar sona erdiğinde Ellen doğruldu ve susamış gibi taze havayı ciğerlerine çekti. Gırtlağı ve yutağı yanıyordu, her yer gözlerinin önünü tül gibi örten gözyaşlarından sanki gerçek dışı görünüyordu. Neredeyse bir rüyada gibiydi.

Mark'ın yerine profesör Bormann'ın belirsiz hayalini gördüğünde pek şaşırmadı. Bormann susmasını işaret eder gibi bir parmağını ağzına koymuştu. Sonra hayali yeniden biçimsizleşti ve Ellen gözyaşlarını silince onun yerini tekrar yanında durmuş, dikkatle onu omuzlarından tutmakta olan Mark aldı.

Ellen istasyon ofisinden koşarak gelen bir kadın gördü. Yaşlı bir adam onu izledi. Koltuk değnekleriyle yürüyordu ve *TALBACH MOTORLU ARAÇ TAMİRHANESİ* tabelasının önünde durdu.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı kadın ve ellerini yüzüne vurdu. Ellen ve Mark'ın yaşlarında olmalıydı. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve mavi iş tulumu içinde biraz çocuk gibi görünüyordu. "Ambulans çağırayım mı?"

"Hayır, hayır." Ellen'in yanı başındaki Mark'ın sesi megafondan konuşuyormuş gibi korkunç derecede yüksekti. "Ben doktorum."

"Eh, iyi o zaman."

Kadın... bu yüz...

Ellen'in ağzından bir inleme çıktı. Göğsünün üzerine garip bir ağrı yayıldı. Sanki içinde bir şey parçalanıyordu. Tıpkı bir volkan patlamasından fırlamış soğuk bir lav gibi.

Ofisten gelen kadın alnını kırıştırarak onlara doğru baktı, sonra gülümsedi. "Yoksa kutlamam mı gerekir?"

"Ah, hayır." Yine Mark'ın megafon sesi. Ellen, Mark'ın ellerinin onu sertçe omuzlarından tuttuğunu hissetti. Mark onu arabaya götürdü. "Hamile değil. Üzgünüm, sizi telaşlandırdık."

"Ah, önemli değil." Kadın şimdi yanlarına yaklaşmıştı. Sesi Ellen'in kafasındaki ağrının içinde deforme olmuş gibi yankılanıyordu. "Önemli olan, eşinize ciddi bir şey olmaması. Ben hamileliğim sırasında olmayacak yerlerde..."

Cümlesini yarıda kesti ve yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde durdu. Ellen de ona bakakalmıştı. Şimdi kadının yüzünü belirgin olarak görüyordu. Yağlı tulumu içinde Ellen'den on adım bile uzakta değildi.

Seni tanıyorum, diyordu bakışları. *Evet, seni tanıyorum.*

"Hayır," diye zorlukla soludu Ellen. Çevresindeki dünya yine parlak renklere büründü. Mavi tulumlu kadın, koltuk değnekli adam... içindeki gerçekliğe sızmanın bir yolunu bulmuş olan korkunç bir rüyanın figürleri gibiydi.

Yoksa bu hiçbir şekilde gerçeklik değil miydi? Bu bedenler ve Mark'ın omzundaki eli sadece hayal miydi?

Benzin istasyonu ofisinin yanındaki park alanından bir gölge süründü, gittikçe büyüdü, büyüdü. Önce kapkara, dev bir köpeğin gölgesine benzedi, sonra park yerinde duran paslı, eski bir VW minibüsün biçimini aldı.

"Hayır, hayır, lütfen!" *Bu beni izleyen minibüs. Birinin, başına gelen korkunç bir şeyden sonra içinde oturduğu minibüs!*

"Hey, Ellen ne oluyor?" Ses Mark'a ait gibiydi, ama omuzlarındaki eller... *bu eller?*

"Tanrı aşkına, burada neler oluyor?" Yine Mark. Yoksa hiç orada değil miydi?

Ve şu kadın... ona nasıl da bakıyordu!

SENİ TANIYORUM!

Omuzlarındaki eller onu daha sıkı tuttu. Ellen haykırdı. İki dirseğini şiddetle arkaya savurdu. Bir an için eller üzerinden kaydı. Kendi etrafında döndü ve öne doğru eğilmiş, göğsünü tutarak soluyan Mark'ı gördü.

"Ellen... sana neler oluyor?"

Bormann yanında duruyordu.

Artık zaman kaybetmeyin, sevgili dostum, diye uyardı yukarı kalkmış parmağıyla. *Yapılması gerekeni şimdi yapın. Şimdi!*

Ellen koştu, kadına çarparak onu yere devirdi ve siyah Volvo'ya atladı.

Buradan gitmem gerek!

Kapıyı kapattı, motoru çalıştırdı ve lastikleri öttürerek arabayı benzin istasyonunun çıkışına sürdü. Bu arada çamurlukları girişteki kenarlara sürttü; plastik çatırtısı duyuldu.

Ellen yeniden gaz verdi ve cadde boyunca hızla ilerledi. Motorun uğultusu arasında bir hıçkırık duyuldu. Küçük kız çiçek desenli demode yazlık elbisesi içinde yan koltukta oturuyordu.

"Yapma," diye ağlıyordu. "Lütfen! Korkak olmadığına şimdi inanıyorum."

"Hayır," dedi Ellen, artık kızın ansızın çıkıvermesine hiçbir şekilde şaşırmıyordu. Olaylar öylece gerçekleşiyordu. Bu, basit gerçeklikti. Hatta belki de tek gerçek.

"Ancak bunu yaptığımda bana inanacaksın. Biliyor musun, sanırım burada neler olduğunu giderek daha iyi anlamaya başlıyorum. Henüz her şeyi tam olarak anlamıyorum ama yine de büyük bir bölümünü anlıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun!" diye haykırdı kız. "Bunu yaparsan öleceksin! Sonra bir daha var olmayacaksın!"

"Bu riske girmem gerek." Ellen gaz pedalına şiddetle bastı; neredeyse virajı alamayacaktı.

Kız zorlukla kapı koluna tutunarak ağlamaya devam etti.

"Beni bekliyor. Harabelerde, doğru mu?"

Kız henüz başını sallamadan o çoktan orman yoluna sapmıştı bile.

İKİNCİ KISIM

"Ve karalar içindeki şeytan nezaret eder.
Koruyucu meleğim çekip gider."[30]

THE SISTERS OF MERCY

30 The Sisters of Mercy adlı grubun *Temple of Love* şarkısından. (yay. n.)

37

"Çabuk," diye bağırdı Mark benzin istasyonundaki kadına. "Bana yardım edin! Onun ardından gitmemiz gerek."

Kadın sadece başını salladı, donakalmışlığından kurtuldu ve arkasında TALBACH ARABA SERVİSİ yazan, her yeri vurulmuş, turuncu VW minibüse doğru koştu.

"Gelin, arabaya binin!"

"Bu paslı külüstüre mi?"

"Hey, siz!" diye tiz bir sesle bağırdı bastonlu adam. Hâlâ ofisin yanında duruyordu. Arabayı gösterdi. "Eski ve kaliteli bir Alman malına hakaret ediyorsunuz."

Mark sadece gözlerini devirdi ve kadın motoru çalıştırırken yan koltuğa atladı.

"Sorun değil," dedi kadın. "Babamın eski düldülü göründüğü kadar kötü değildir."

"Umarım haklısınızdır."

"Diğer arabayı kocam aldı. Ama yürümek isterseniz..."

"Hayır, hayır. Öyle demek istemedim."

"Biliyorum. Ah, bu arada ben Nicole Keppler."

"Mark Behrendt."

Nicole vites değiştirmeden debriyaj gıcırdadı. Sonra kadın ansızın gaz verdi ve Mark Nuh Nebi'den kalma emniyet kemeriyle boğulma tehlikesi geçirerek koltuğa yapıştı.

"Şurada, ileriden döndü sanırım," diye bağırdı Mark motorun uğultusu arasında.

"Nereye gittiğini biliyorum."

"Biliyor musunuz?"

Nicole başını salladı. "Aslında aradan uzun zaman geçti, ama sanırım onu düşünmeye başladığımdan beri tanıyorum."

Mark tam soru soracağı sırada cep telefonu çaldı. Ceketinin cebini karıştırdı.

"Ellen?"

"Ben Volker."

Cızırtılı hattan gelen sesi eski Volkswagen motorunun uğultusu arasında neredeyse duyulmuyordu. Mark elini diğer kulağına kapattı.

"Bir şey mi oldu, Mark? Söylesene, nerelerdeydin?"

"Daha sonra açıklarım."

"Pekâlâ. Bir şey buldum. Çok çılgınca bir şey. Çünkü çok önemli bir konuyu unuttuk."

"Unuttuk mu?"

"Lara'nın çocukluk fotoğrafını da yüz tanıma programına göndermeliydik. Şimdi dört başka veri daha buldum, bunlar..."

Mark kendi sorusunun yanıtını çoktan tahmin etse de, "Ne verileri?" diye telefona haykırdı. Hâlâ hiçbir şeyi anlamıyordu, ama Volker'in dediklerini dinlerken hiç şaşırmadı:

"İnanmayacaksın, ama bunlar Ellen'in resimleri. Lara Baumann, Ellen olmalı!"

"Ellen, Lara mı?"

"Ben de önce inanamadım, ama araştırmamın sonucunda sürekli onun fotoğrafı çıkıyor."

"Ellen, Lara'nın ikinci ön adı," diye söze karıştı Nicole. "Neden? Ona ne oldu?"

"Ama neden kendine Roth diyor?" diye sordu Mark ve aynı anda iki taraftan da yanıt aldı.

"Annesinin soyadı buydu," dedi Nicole, Volker de ahizeden seslendi: "Annemarie Baumann 1989 yılının sonbaharında kocasından boşanmış ve tekrar kızlık soyadını almış. Lara'ya Ellen Roth adını veren oymuş."

Nicole direksiyonu ormana doğru kırdıkça bağlantı daha da kötüleşiyordu. Volker bir şeyler daha söyledi, ama bağlantı tamamen kopmadan önce Mark birbirinden kopuk birkaç kelime daha duydu.

Nicole eski VW minibüsü tümsekli orman yoluna doğru sürerken şiddetle sarsıldılar. Mark tamamen dağılmış durumdaydı. Sanki yapboz parçalarından oluşan bir dağın üzerinde duruyordu; tamamlanmış resmin nasıl göründüğünü bildiği halde parçaları tek tek nasıl oturtacağını bilmediği bir yapbozun. Resimde, atlıkarıncanın önünde gülerek duran bir kız çocuğu vardı.

"Lara'ya neler olduğunu artık bana açıklar mısınız? Bu diğer isim de nereden çıktı?"

"Kendisi Lara olduğunu bilmiyordu. Ama şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan, şimdi nerede olduğunu bildiğine göre, ne yapacağı."

"Onun bir şey mi yapacağını düşünüyorsunuz?"

"Daha da kötüsü. Bundan eminim!"

38

Wolfram Masurke gibi tutkulu bir mantar koleksiyoncusunun, değerli sermayesinin yeriyle ilgili bilgiyi kendine saklaması anlaşılır bir durumdu. Ama en güzel örneklerin Sallinger Çiftliği'nin harabelerinde bulunduğunu içki masasındaki arkadaşlarına açıkça söylemiş olsaydı bile bunun bir önemi olmazdı.

Herhalde bunu çoktandır biliyor olmalıydılar. Ama kasaba sakinlerinden hiç kimse bu yere kendi isteğiyle gelmezdi; böylece üzerine sözde bir lanetin yüklendiği muhteşem mantar alanı, kasabaya on sekiz yıl önce taşınmış olan –Ossi takma adlı– Wolfram Masurke'nin özel bölgesi haline gelmişti.

Duvar yıkılana dek NVA'da[31] subay olan Masurke'ye az bir emekli maaşı bağlanmıştı. Bunun yanı sıra mikoloji[32] uzmanlığı da işine yarıyordu. Topladığı çörek, yumurta, ayı ve taş mantarlarına çevredeki otellerde fazlasıyla değer biçiliyordu ve bu da ona ona hoş, küçük bir ek kazanç getiriyordu.

Sepetinin içindekilere göz atınca, gerçekten de şanslı bir gününde olduğunu düşündü. Ormandaki açıklıkta, eski çiftliğin buzhanesine inen yabani otlarla sarılmış merdivenin yanında en iyi cins orman mantarlarını bulmuş ve onları maden suyuyla ıslattığı bir mutfak bezine sarmalamıştı.

31 Nationale Volksarmee: Eski Doğu Almanya'da Ulusal Halk Ordusu. (ç. n.)

32 Mantarbilim. (ç. n.)

Beyaz Gül pansiyonunun sahibi Xaver Link ellerini ovuşturacaktı; bu kadarı kesindi. Ama ağzına dek dolmuş sepetinin yanı sıra tütsülenmiş domuz eti, baharatlı turşu ve odun ateşinde pişmiş ekmekle donatılmış mükellef bir kahvaltı hayal eden midesinin yüksek sesli gurultusu da ona bugünlük bu kadarla yetinmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

Harabelerden orman yoluna sapacağı sırada metalik bir darbe sesi ormanın sessizliğini bozdu.

Ses karmaşası.

Çok acıyor.

Uyan, uyan, uyan.

Neredeyim? Kimim?

Korkak tavşan, korkak tavşan.

Ellen, her zaman en iyi öğrencimdiniz.

Ben, olduğum kişiyim.

Pekâlâ. İşte burada!

Ellen beyaz yastığa bakarak onu bu garip yatağa kimin attığını kendine sordu. Sonra yavaş yavaş bunun yastık değil, Volvo'nun hava yastığı olduğunu anladı. Kapı kolunu yoklayıp açmaya çalıştı ama sıkışmıştı.

Tüm gücüyle kapıya dayanıp tekrar tekrar itti. Kapı nihayet kımıldadı ve korkunç bir çocuk çığlığı gibi gıcırdayarak açıldı.

Haaaayııırrrrr!

Çabalayarak arabadan aşağı süründü. Önce emekleyerek dengesini bulmaya çalıştı, sonra doğruldu. Volvo orman yolundaki yan çukurlardan birine düşmüştü; arka lastikler hâlâ boşta dönüyordu.

Ellen sendeledi; arabaya yaslanıp çevresine bakındı. Neredeydi? Burada ne arıyordu?

İçinde, ona ait olmayan panik dolu bir ses haykırdı: *Bırak! Şimdi oraya gidersen öleceksin!* diye haykırdı. *O zaman sen de yok olursun.*

Başka bir ses, *Git, o zaman huzur bulacaksın*, diyordu; diğeri yine ısrar ediyordu: *Hayır, hayır, hayır!*

Ama Ellen artık herhangi bir sesi dinleyecek durumda değildi. Ona birbiri ardına sarsak adımlar atmasını emreden bir tür içgüdüye itaat ediyordu. Bu, alışık olduğu dinginlik içinde tekrar yayılmaya başlayana dek devam etti. Aynı anda sesler kafasının içinde kudurucasına haykırıp çığlık atmaya başladı, ama Ellen yürümeye devam etti.

Adım adım.

Sonra ormandaki açıklığı gördü. Nedenini bilmeksizin gitmesi gereken yerin burası olduğunu biliyordu. Ve tehlikeyi gördü.

Wolfram Masurke'ye yaklaşmakta olan genç kadın oldukça kötü yaralanmış görünüyordu. Sol şakağından kan akıyordu; koyu renk kısa saçları darmadağındı, topallayarak yürüyordu. Blucini ormanın çamuruna bulanmıştı, Masurke kadının dizlerine kırık dişleri andıran küçük çakıl taşlarının yapışmış olduğunu görebiliyordu.

Masurke kadının omzu üzerinden orman yolunun yanındaki bir çukurda garip, kara bir sanat eseri gibi yatan Volvo'yu gördü. Araba öyle hasar görmüştü ki kadının bu kazayı birkaç yara bereyle atlatmış olması neredeyse bir mucizeydi.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı yaşlı mantar koleksiyoncusu ve ona doğru koşmak istedi, ama bir şey onu durdurdu. Bu, kadının bakışlarıydı. Aklı başında değilmiş gibi garip bir şekilde uzak ve boştular.

Masurke bu bakışı hemen tanımıştı. Aslında çok, çok uzun yıllar öncesinde kalmıştı ve neredeyse başka bir hayatın anısı olduğuna inanacağı kadar uzaktaydı –ki bu doğruydu da– ama fotoğraf gözlerinin önünde öyle canlıydı ki sanki birkaç dakika önce çekilmişti. Adını artık hatırlamadığı, ancak bakışları hafızasına kazınmış olan asker gözlerinin önüne geldi. Onun refah vadeden Batı'nın ölümcül sınırından sadece birkaç metre uzakta, eli hâlâ silahının tetiğinde olduğu halde, cansız bedeniyle nasıl baktığını hatırladı. Volvo'dan çıkan kadın tıpkı o genç asker gibi bakıyordu.

Kadın doğruca ona doğru geliyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Masurke, aynı anda sorusunun saçmalığını kavradı. Çünkü şu anda bu çevrede yardıma ihtiyacı olan biri varsa, o da bu kadındı.

Kadın anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak elini ceketinin cebine soktu.

Kara Adam şimdi orada duruyordu. Ellen bu uzun yolu onun yüzünden katetmiş olduğunu biliyordu. Kara Adam kafasını kötü kurt maskesinin ardına gizlemişti; gözleri çakmak çakmaktı ve ağzı arzuyla açılmıştı. Tüneldeki köpek onun girdiği biçimlerden biriydi. Şimdi onun gerçek Ben'ini görüyordu Ellen. İğrenç ve leş gibi kokan bir Ben.

Kolunda bir sepet vardı ve Ellen kırmızı beyaz kareli bezin altından görünen şeyin ne olduğunu biliyordu. Çocuk elleri. Küçük, beyaz çocuk elleri. Kötü kurtların küçük kızları yediği masal ormanından toplanmışlardı.

"Gel, şapşal, gel," diye soludu Kara Adam ona doğru. "Seni güldüreceğim."

"Artık korkak olmadığıma inanman için geleceğim," diye fısıldadı Ellen. "Çünkü artık büyüdüm, biliyor musun?"

Ona doğru ilerlerken ceketinin cebine el attı. Parmaklarıyla kliniğin tünelinden kalma, tek kullanımlık iki neşteri yokladı. Bir tanesinin plastik sapını kavradı ve keskin kenarındaki koruyucuya başparmağıyla dokundu.

"Evet, buraya gel," dedi Kara Adam salyalarını akıtarak. "Böylesi daha iyi."

Masurke huylanmaya başlamıştı. Bu kadın her kimse, kendi deyimiyle kafayı kırmıştı. Kaçmak için artık çok geçti. Zaten ormana doğru koşmak için fazla yaşlıydı.

Deliyi kızdırmamalı, diye geçti kafasından. Daha fazlası aklına gelmedi. Bu nedenle sakin ve dostça ikna yolunu denemeye karar verdi.

"Yavaş olun, hanımefendi." Mantar dolu sepeti yana bıraktı. İki elinin de boş olması daha iyiydi. "Arabam buradan fazla uzakta değil ve sizi..."

Bakışlarını üzerine dikmiş olan kadın tekrar bir şeyler mırıldanmaya başladığından sözünün sonunu getiremedi. Söylediklerinin çoğunu anlayamamıştı, ama sanki birinin onu yalnız bıraktığı ve geri döneceğiyle ilgili bir şeyler duymuştu.

"... Ne kadar sürerse sürsün."

Ellen ona bir metre kala durdu. Yüzü terden parlıyordu.

"Gelin, hanımefendi," dedi Masurke heyecanla ve becerebildiği kadar nazik ve yumuşak bir tavırla. "Sizi doktora götüreyim. Canınız epey acıyor olmalı."

Kadının, sanki ona ait değilmiş gibi sallanan sol kolunu dikkatle tuttu. "Haydi gelin, size bir zararım..."

Kadın diğer elini ceket cebinden çıkarıp bıçağı sapladı. Masurke bıçağın parladığını ancak görmüş, ama yeterince çabuk tepki verememişti. Yaptığı tek şey her gün çıktığı orman gezileriydi; yetmiş altı yaşındaydı artık, yirmi değil. Bıçak önce karnını deldi, kemerinin hemen üstünü.

Açılan delik yanıyordu; bıçak sanki kor gibi sıcaktı.

Masurke haykırarak kadını bıraktı ve kendinden öteye itmek istedi. Ama ikinci darbeden kurtulamadı. Bu kez daha yukarıya.

Darbeler arka arkaya üzerine inerken Wolfram Masurke inleyerek yere yıkıldı.

39

Eski Volkswagen tümsekli orman yolunda tangırdayarak ve sarhoş gibi sallanarak ilerlerken zemindeki taşlar çatırdıyordu. Mark yan koltuğa sıkıca tutunmuştu.

"O zaman olanlardan sonra bir daha Lara hakkında hiçbir şey duymadım," diye anlatmayı sürdürdü Nicole; yola odaklanmış, arabayı çukurlardan olabildiğince kaçarak sürüyordu. "Onu önce neredeyse tanıyamayacaktım. Çocukken uzun saçları severdi, asla kısa kestirmek istemezdi. O zaman bu kadar zayıf da değildi. Ama gözleri, gözleri aynı kalmış."

"O zaman ne olmuştu?"

Mark'a kısa bir yan bakış attı. "Kötü yerlerin varlığına inanır mısınız?"

"Pek dindar biri değilimdir, eğer bunu kastediyorsanız."

Nicole kasvetli bir tavırla güldü. "Ben de değilim. Yine de kötülüğe ve bazı yerlerin lanetli olduğuna inanırım. Bu harabeler gibi. Ama en kötüsü, her şeyin suçlusu benim. İşte! Görüyor musunuz?"

Orman yolundaki yılankavi lastik izlerini gösterdi. Sonra Mark, Volvo'sunu gördü.

"Çok geç kaldık!"

40

Ağrılar Wolfram Masurke'nin korktuğu kadar kötü değildi. Deli kadın ona sürekli bıçak saplayıp durmuştu, ama şüphesiz bu sırada ne yaptığını bilmez haldeydi.

Onu aklı başında olarak gerçekten öldürmek isteseydi, darbelerinin büyük bölümünün kalın deri cekete isabet ettiğini fark ederdi. Daha bu sabah yün yeleği giymenin daha iyi olup olmayacağını düşünmüştü. Ama hava raporu sağanak yağmur olasılığını göz ardı etmediği için deri ceketini giymişti. Hayat kurtaran bir karar.

Masurke yerde yan yatarak gözlerini kapadı ve ölmüş gibi yaparken kadının başına başka bir darbe indirmeye kalkmaması için dua etti. Kesinlikle iyi bir oyuncu değildi, ama görünüşe bakılırsa saldırganı artık canlıların arasında yer almadığına ikna etmeyi başarmış gibiydi. Bu onun için kolay olmamıştı.

Göğsündeki ve karnındaki yaralar cehennem gibi yanıyordu ve iki büklüm kıvrılıp yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyordu. Kurtulmak için koşarak kaçmak ve olabildiğince çabuk kasabadaki Dr. Huber'e başvurmak söz konusu bile değildi.

Kadının soluyarak ayağa kalktığını duydu; donuk bakışlarının hâlâ üzerine çevrili olduğunu hissedebildiğinden soluk almaya bile cesaret edemedi. Ceketinin içindeki gömleği gittikçe nemleniyordu ve yapışmaya başlamıştı.

Tek yapabildiği öylece yatmak ve kadının kendisini bırakması için dua etmekti.

Canavar önünde öylece yatıyor ve artık kıpırdamıyordu. Canavarı öldürmüştü. Onunla yüzleşmiş ve bir korkak olmadığını ona kanıtlamıştı. Ama içinin derinliklerinde bir yerde, Kara Adam'ın öldürülemeyeceğini biliyordu. O kadar kolay olsaydı yıllar önce onu...

Ne yapardım?

Yıllar önce ne yapardım?

Hatırlamak istemiyordu. Anılarının bu noktasında derinliği görünmeyen bir uçurum açılıyordu. İçinde kötü kurdun uluyan sesinin sonsuz bir yankı gibi tutuklu kaldığı bir uçurum.

"İyi becerdin," diyen tanıdık bir ses duydu. Bakışlarını kaldırdı ve bir çalılığın yanında duran Chris'i gördü.

"Teşekkür ederim," diyerek ona gülümsedi.

Chris de gülümsedi.

Kara Adam'ın üzerinden atlayarak ona doğru ilerledi.

Chris kolunun altında bir kitap tutuyordu. Onu tanımıştı. Üzerine uzun, çok uzun yıllar önce kırmızı pastel boyayla kötülüğü defeden o işareti çizmiş olduğu, kırmızı başlıklı kız ve kötü kurdun resimleri olan masal kitabıydı.

Kitap en altta, eski bir kolinin içinde duruyordu; şimdi hatırlamıştı. Eşyaları yerleştirirken onu görmüş, yıllardan sonra tekrar içine bakmıştı, seksen ikinci sayfada onu neyin beklediğini hatırlamaksızın ve...

Ama kitap sahafa nasıl gitmişti ve Chris onu neden elinde tutuyordu?

"Axel'le Avustralya'ya gittin sanıyordum?"

"Öyle de yaptım," diye karşılık verdi Chris. "Ama bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağıma dair sana söz verdim, unuttun mu?"

"Hayır, elbette unutmadım." Sevinçle gülümsedi ve biraz utanarak ellerini saçlarında gezdirdi. "Hiç beklemediğim... bir zamanda geldin."

Chris kitabı ona doğru tuttu. "Bunu bir sahafa sattım. Yeni yuvamızda sana korku veren bu tür şeylere yer yok."

"Teşekkür ederim, çok iyisin."

"Gel, bu parayla kendimize iyi bir şişe şarap alalım ve keyfimize bakalım. Kötü anıları iyiye çevirelim."

"Ama ne yazık ki bu imkânsız," dedi Ellen hüzünle. "Yapmam gereken bir şey daha var."

Ellerine baktı. Neşterin üzerindeki kan güneşte parlıyordu. Sonra garip bir şey oldu.

Bıçağın şekli değişmeye başladı. Uzadı, inceldi ve yuvarlaklaştı; sapı da şeklini ve rengini değiştirdi. Bu değişimin sonunda elinde tuttuğu şey parlak, kırmızı saplı bir tornavidaya dönüştü. Ucundan yere kan damlıyordu.

Chris ona doğru başını salladı. "Evet, bu iyi fikir."

"Ama bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Elbette yaparsın."

İç geçirerek dizleri üzerine çöktü. Sonra ceketinin kolunu yukarı sıvadı ve koluna baktı.

"Bu doğru," dedi Chris. "Kendin için. Ancak o zaman kim olduğunu anlayabilirsin."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Bana güven. Acı..."

"... tek gerçek duygudur."

Ellen başını salladı ve tornavidayı koluna batırdı. Yakıcı acıyı, parçalanan sinirlerin karıncalanmasını hissetti ve parmaklarının güçsüzlükle çözüldüğünü gördü.

Sonunda kan geldi. Kendi kanı; sıcak, açık renkli ve nemli. Tornavidanın ucunu etinin içinde döndürdüğünde korkunç bir acı duydu; ama bu aynı zamanda inanılmaz güzel bir duyguydu. Kristal kadar berrak bir duygu.

"Evet," diye onu doğruladı Chris. "Daha derin kes; bırak dışarı çıksın. Hisset, kendini hisset."

"Acıyor," diye fısıldadı, "ama çok güzel. Beni özgürleştiriyor."

Tornavidanın ucunu kolundan çıkardı ve yeniden batırdı.

"Beni özgürleştiriyor," dedi bir kez daha. "Sonunda."

Tekrar batırdı.

Tekrar.

Tekrar.

"İşte orada!"

"Tanrı aşkına!"

Mark daha hızlı koşuyordu; Nicole'ü geride bırakmıştı. Devrilmiş bir mantar sepetinin yanında iki büklüm olmuş yaşlı adamın üzerine abandı. Epey kan kaybetmişti. Daha önce mavi olan gömleğinin ön tarafına bir kova kırmızı boya dökülmüş gibiydi.

Artık Nicole de iki adamın yanına ulaşmıştı.

"Deli kadın," diye soludu adam ve harabeleri gösterdi. "Arkada!"

Nicole yaşlı adamla kalırken Mark onun gösterdiği yöne doğru koştu. Hemen ardından Ellen'i gördü.

Yıkık bir merdivenin önünde diz çökmüştü; bir kolunu yere dayamış, diğer elinde tuttuğu neşteri koluna saplayıp duruyordu.

Mark onu yakalayıp bıçağı elinden alırken neredeyse hiç direnmedi. Mark onu kendine bastırdı, başını okşadı ve gözyaşlarını tutamadı.

"Ellen, ah Tanrım, Ellen, neden? Neden?"

Ama o kollarında bir bez bebek gibi hareketsiz duruyordu.

41

Mark dışarı çıktığında güneş ışınlarının keyifli sıcaklığını yüzünde hissetti. Kuşlar cıvıldıyordu; havada yakındaki ormandan gelen baharatlı koku vardı.

Nicole, Mark'ın önerisine uyarak onu Freudenstadt Hastanesi'nin önündeki bir bankta beklemişti.

Hâlâ tebeşir gibi bembeyazdı, ama Mark onun biraz daha toparlandığını düşünüyordu. Kliniğe giderken eski VW minibüsün arka koltuğunda, baygın mantar toplayıcısının yanında oturmuş ve Ellen'i kolları arasında tutmuştu. Nicole bembeyaz kesilmiş, Mark onun için de endişelenmişti. Ama bu arada güneş ve temiz hava etkisini göstermişti; Nicole ilk şoku atlatmış görünüyordu.

Onu görür görmez ayağa fırladı ve ona doğru koştu.

"Durumu nasıl? Doktor ne dedi?"

Mark ceketinin cebini karıştırarak sigara paketini buldu. Yanıt vermeden önce Zippo çakmağıyla bir sigara yakıp derin bir nefes aldı.

"Kolundaki kesik yaraları derin. Bir sinirini ve kasını kesmiş, elini büyük olasılıkla bükemeyecek. Ama kan kaybı ilk göründüğü kadar kötü değil. Ben daha çok ruhsal durumundan endişe ediyorum. Tamamen içine kapanmış ve hiçbir şeye tepki vermiyor."

"Peki Masurke?"

"Oldukça fazla kan kaybetmiş; kan nakli yapıldı. Ama bünyesi kuvvetli, atlatacak."

Mark bir banka oturdu ve sigarasından derin bir nefes daha aldı. Şimdi gerginliği geçmeye başladığından gözlerine yaşlar dolmuştu.

"Daha birkaç gün öncesine dek Ellen'in bürosunda oturmuştuk ve bana dizlerinin nasıl titrediğini anlatıyordu. Hastalarından biri neredeyse canına kıyacaktı ve Ellen son anda bunu engelleyebilmişti. Şimdiyse..." Konuşmaya devam etmeden önce yutkunması gerekti. "Şimdi *onu* en kötü durumdan kurtardıktan sonra böyle hisseden benim."

Nicole onun yanına oturarak omzuna dokundu. Bir süre sustular, Mark tekrar kendini toplamaya çalıştı. Kendisi de hâlâ şokun etkisi altındaydı ve buna karşı savaşması gerekiyordu.

Nicole bir süre sonra konuşabildi: "Çılgınca bir durum. Onu sadece Lara olarak tanıyordum. Annemarie gerçekten de Lara'nın adını değiştirerek kötü anılardan kurtulabileceğini mi düşündü?"

"Annesi neye inanırsa inansın, böyle yaparak durumu daha da kötüleştirmiş," dedi Mark sigarasını söndürerek. "Sanırım böylece Ellen'deki... yani Lara'daki karmaşayı harekete geçirmiş." Başını iki yana salladı. "İsmine alışmam herhalde biraz zaman alacak."

"Lara'nın tam olarak nesi var?" diye sordu Nicole.

"Şimdiye dek sadece bir şüpheydi, ama doğru saptadığımdan oldukça emindim. Buna dissosiyatif füg, yani kaçış deniyor; bir tür kendi kimliğinden kaçma. İnsanlar travmatik bir olaydan sonra başka bir kimliğe kaçarlar. Kişisel çevrelerini terk ederler. Bu arada kendilerine başka bir kişilik verirler ve bu kişi olduklarından sağlam bir şekilde emindirler. Ama bunun travmatik olayı bilinçli olarak artık hatırlamak istememek gibi klasik bir değişimle ilgisi yoktur. Bu, daha çok söz konusu kişinin üzerinde

kontrolü olmayan, bilinçaltına dayalı bir koruma işlevidir. Aslında bu kişiler psikopatolojik olarak hiçbir şekilde göze çarpmazlar ve iddia ettikleri kişi olduklarına inanılır."

"Ama insan çevresindeki herkesi aldatamaz ki?"

Mark yorgun bir tavırla güldü. "Ah, evet, bunu yapabilir. Ben herhalde buna en iyi örneğim, erkek arkadaşı da öyle. İkisi uzun süredir birliktelerdi ve Chris'in kendisi de psikiyatristtir. O bile bunu fark etmemiş. Yani, bu yüzden demin bir şüpheden söz ettim, çünkü daha önce bu kadar uzun süre devam eden bir füg duymamıştım. Ellen... Lara bu kişilikte uzun yıllar yaşamış olmalı. Herhalde gerçek kimliğini artık hatırlayamayacağı kadar uzun bir süre. Gerçek Ben'ini kendi içinde ve diğerlerine karşı başarılı bir şekilde bastırmış."

"Ve tüm bunların suçlusu benim." Nicole, Mark'ın sigara paketine el attı, titreyen elleriyle çakmağı açtı ve nihayet bir sigara yakmayı başardı. Dumanını öksürerek dışarı verdi.

"İkinci sigaram." Gözlerindeki yaşları sildi. "İlkini Lara'yla birlikte ormanda içmiştik. O zaman on iki yaşlarında filandım. Sonra bir daha içmek istemedim."

Mark ısrarla ona baktı. Benzin istasyonu ve ormandaki olaylardan sonra artık ona huzur vermeyen soruyu sordu. "Nicole, o zaman gerçekten ne olmuştu?"

Nicole sigarasından bir nefes daha aldı, tekrar öksürdü ve sigarayı söndürdü. "Bu... bu olay olduğunda, Lara'nın babası bunun hiçbir şekilde duyulmasını istemedi. Bir üniversitede yüksek bir makamdaydı ve saygınlık kazanmıştı. Birkaç kişinin susmasını sağlamaya yetecek parası vardı, ama aslında bunu yapması hiç gerekmezdi."

"Neden?"

"Herhalde taşrada büyümediniz, değil mi?"

"Hayır, ben şehir çocuğuyum."

"Tahmin etmiştim. Bizim buralarda herkes birbirinin her şeyini bilir, ama dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi davranır. Hiç kimse kötü olaylarla ilgili bir şey bilmek istemez. Öyle uzun süre susarlar ki sonunda bildiklerini gerçekten unuturlar. Bu hep böyleydi. Yukarıdaki harabelerin üzerindeki pentagramlardan boşuna çekinmiyorlar."

"Ama böyle yaparak olanlar yok sayılamaz ki."

Nicole başını iki yana salladı. "Elbette, ama bunu onlara anlatın. Hayır, onlar mutlu dünyalarından dışarı çıkmak istemezler. Her ne pahasına olursa olsun. Harabelerde olanlarla ilgili hiçbir şey bilinmek istenmez. Ne kendi ailesini ve çiftliğini yakan şu deliyle ne de Lara'nın başına gelenlerle ilgili."

"Ne tür bir deliden söz ediyorsunuz?"

"Adı Alfred Sallinger'di," dedi Nicole. "Çiftlik ona aitti. Bildiğim kadarıyla 1910'da Halley kuyruklu yıldızı nedeniyle dünyanın batacağına inanan birçok kişiden biriydi. Büyükbabam bana Sallinger'in hep sarhoş olduğunu ve evi ile çiftliği üzerine kumar oynadığını anlatmıştı. Kuyruklu yıldız çarpmadan geçince, Sallinger ve ailesi maddi ve manevi olarak batmış. Sallinger düştüğü umutsuzluk nedeniyle aklını yitirmiş olmalı. Karısını öldürmüş, çocuklarını eve kapatıp çiftliği ateşe vermiş. Yangında kendisi de ölmüş. O günden beri ailenin huzursuz ruhlarının bugün bile bu çevrede dolaştığı söylenir. Ayrıca harabelerin yakınına gelen herkesin lanetle lekelenmiş bu topraklarda delireceği iddia edilir." Gülümsedi. Bu, acı dolu bir gülümsemeydi. "Göründüğü gibi, bu batıl inançtan da fazlası. Tüm bu zaman boyunca Lara'ya ne olduğunu kendime sordum. Annesine soramadım, onu bir yatılı okula vermişti ve olayın ardından birkaç yıl sonra öldü."

"Peki babası?"

"Konuşmasam daha iyi. Hemen ardından profesör bir kadınla evlendi ve daha sonra İngiltere'ye gitti. Oxford'a sanırım. Şimdi nerede olduğu bilinmiyor. Ama asıl çılgınca olan ne, biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Birkaç gün önce Fahlenberg'deydim. Yeni motor firmasından müşteriler için birkaç özel parça almam gerekiyordu. Neden bilmem ama, birden Lara aklıma geldi. Belki Lara hâlâ buradadır, diye düşündüm, hatta telefon rehberine bile baktım. Tabii adının şimdi Ellen Roth olduğunu bilemezdim."

"Nicole." Mark ona doğru eğildi. "Bu konuda konuşmanın sizin için zor olduğunu biliyorum, ama o zaman neler olduğunu bana anlatmanız gerek. Lara'ya ancak böyle yardım edebilirim. Tanrı aşkına, başından neler geçti?"

Nicole yutkundu. Gözlerinde yaşlar birikmişti. "Haklısınız, Mark, lanet olsun, bu çok zor. Ama sanırım artık bir şekilde dışarı çıkması gerek. Bu suskunluk duvarlarının içinde tüm parçaları bir araya getirmek çok zordu. Bunun için uzun yıllara ihtiyacım oldu, ama bir zaman sonra bunu başardım. Ben... ah, Tanrım, evet, size anlatacağım. Böylece herkes huzur bulabilir."

Anlatmaya başladı. Mark'ın duydukları damarlarındaki kanı donduracak türdendi.

42

1989 yazı

Orman Harald Baumann'ın en sevdiği sığınak yerlerinden biriydi. Burada istediği her şeyi yapabilirdi. Burada özgürdü.

Bazen ağaçlarla konuşur, onlara kafasını meşgul eden ve annesiyle ya da ağabeyiyle konuşamadığı şeyleri anlatırdı. Elbette ağaçlar ona yanıt vermezdi ama onlar sabırlı dinleyicilerdi.

Tamirhanede olan günlük şeylerden söz ettiğinde ona kulak kabartırlardı. Orada yaptıklarından, ama öncelikle orada çalışan ve kendisiyle dost olmak istemeyen tüm o diğerlerinden.

Birçoğu tekerlekli sandalyede oturuyordu ve hiçbiri Harald'la basketbol oynamak istemiyordu. Onun gibi dimdik yürüyen bir dev için topların hepsini fileye sokmak çok kolaydı. Diğerleri onu ve sorunlarını anlayamayacak kadar aptal görünüyordu. Onlara anlattığı şeyler konusunda gerçekten ciddi olsa da nedensiz yere sürekli gülüp duruyorlardı.

Bu tamirhanede elbette başvurabileceği bir yönetici vardı. Ama çoğunlukla onunla kimse gerçekten ilgilenmiyordu. Ya onu diğerleri gibi geri zekâlı gördüklerinden ya da ona ayıracak zamanları olmadığından.

Ve bir de psikolog bir kadın vardı, Harald'dan sadece on yaş büyük olan ve konuşmaktan çok hoşlandığı, otuz yaşındaki güzel Bayan Petrowski.

Ama o kendisinden çok, çok akıllıydı ve bazen anlamadığı şeyler söylüyordu. O zaman utanıyor ve bir şey söylememeyi yeğliyordu. Bazen sadece başını sallıyor ve bu arada onun kadar akıllı görünmek istiyordu.

Son zamanlarda sık sık başına gelen şu yeni duygudan Bayan Petrowski'ye söz etmeyi çok isterdi, ama buna cesareti yoktu. Annesi bunu *ayıp* saymış, onu bir daha bu durumda gördüğü takdirde *alttaki şeyini* keseceğini haykırmıştı. Ama öğrenmek istediği sadece şuydu: Neden bazen bu kadar büyüyüp gerginleşiyor ve sonra onu sürekli ovalaması gerekiyordu?

Annesi onun *geç doğumun laneti* olduğunu ve Tanrı'nın onu neden iki kez bu kadar ağır cezalandırdığını anlayamadığını söylemişti. Üstelik bu kadar kısa aralıklarla.

İkinci kezle kastettiği babasının ölümüydü. Josef Baumann bir sabah kahvaltı masasından kalkmış, "Ben dışarı çıkıyorum..." dedikten sonra olduğu yere yığılmıştı. Harald onu artık hatırlamıyordu. Bunun nedeni, beynindeki hasar ya da akıllı ağabeyi Karl'ın hep dediği gibi zekâ özürlü oluşu değildi, çünkü babası tekrar ayağa kalkıp sonsuza dek bilinmeyene doğru yola çıktığında ancak bir yaşındaydı.

Yirmi üç yaş büyük ağabeyi –erken doğumun bir armağanı olan Profesör Doktor Karl Baumann– onun için neredeyse bir baba gibi olsa da babasız büyümek Harald için zor olmuştu.

Ama Harald, Karl'ın ondan utandığını çok erken fark etmişti. Ona göre Harald ailedeki *kara koyundu* ve bu sadece Harald siyah giymeyi sevdiği için böyle değildi.

Evet, babasının ölümü onun için kötü olmuştu, ama bu durum annesi için daha da kötüydü. Harald'a göre bu ansızın gelen yalnızlık Tanrı'nın ona verdiği ikinci cezaydı. Belki de yeterince dindar olmadığındandı.

Buna karşılık Harald, Tanrı'nın onu cezalandırmaması için hep dindar olmak isterdi. Bu yüzden Bayan Petrowski'ye *alttaki şeyinden* söz etmemiş, bunun yerine sabırlı ağaçlarla dertleşip, küçüldüğünde nasıl göründüğünü onlara göstermişti.

Sadece bir kez başka birine güvenmişti, ki bu konuyu kendisinin açmadığına dair Tanrı'ya karşı kendini rahatlıkla savunabilirdi. Bu, iş arkadaşı Manfred'di. O, *alttaki şeyine* hep sopa derdi. Bu tanım Harald'ın hiç hoşuna gitmiyordu.

Manfred ona, "Sopanı bir kızın bacakları arasına sokman gerek," diye açıklamış ve malzeme dolabında ona bir kızın bacaklarının arasının iyice göründüğü bir fotoğraf göstermişti. "Bazılarının altta tüyleri de vardır, ama ben tüysüz olanını severim. O zaman nereye sokacağını daha iyi görüyorsun. Bu kızların hoşuna gider. Eğlencelidir, her iki tarafa da iyi gelir."

Harald daha sonra bu konuyla gittikçe daha ayrıntılı ilgilenmeye başlamıştı. Yavaş yavaş anlıyordu. Bazıları buna *düzüşmek* ya da *o işi yapmak* diyordu. Ona göre en güzel kavram *aşk yapmaktı*. Her iki taraf için de eğlenceliyse o zaman gülünebilirdi ve eğer gülünebiliyorsa bu iyi bir şey demekti.

O kendine göre bu *aşk yapmayı* sadece *hoşuna giden* bir kızla yaşamak istediğine karar vermişti. Bunu birkaç gün önce ağaçlara da söylemiş, onlar da onaylarcasına yapraklarını ve iğnelerini rüzgârda hışırdatınca tatmin olmuştu.

Harald o sıcak ağustos gününde ormanın ferahlatıcı serinliğinde dolaşırken çok üzgündü. Aslında sevinmesi gerekirdi; ne de

olsa üç hafta tatile çıkmıştı. Tamirhanedeki –Manfred'in bazen *bok makinesi* dediği– kaynak aletlerinin ve freze makinelerinin yağlı pis kokuları içinde durup çelik levhaları delmek zorunda değildi. Ama o öğleden sonra tatile çıktığına bile sevinememişti.

Üzgün olmasının nedeni, karısı Annemarie ve kızı Lara'yla birlikte birkaç günlüğüne ziyarete gelmiş olan ağabeyi Karl ile annesi arasında geçen konuşmaydı.

Karl ve annesi mutfakta birbirleriyle konuşurlarken, Harald da oturma odasındaki kanepeye oturmuş, bir çizgi roman karıştırıyordu. Onun gibi her zaman siyah giysiler giyen, Harald konuşma balonlarında yazanları her zaman anlamasa da müthiş soğukkanlı olan *Batman*'i.

Aslında Harald onların konuşmalarını dinlememiş, bunun yerine hayallerinde Ra's al Ghul'un ya da aşağılık Joker'ın kötü oyunlarına engel olmak üzere Gotham şehrinin içinde süzülmeyi tercih etmiş, ama bir zaman sonra konuşmada adı geçince kulak kabartmıştı. Gerçekten meraklı olduğundan değildi –ne de olsa meraklı olmak günahtı– bu daha çok adı alçak sesle söylendiğinde bir köpeğin kulaklarını dikmesi gibi bir içgüdüydü.

Karl'ın, "Harald'ı yanıma alamam," dediğini duymuştu. "İki ay içinde dekanlığa seçileceğim ve fakülte meclisinin verdiği sinyallere göre şansım hepsinden yüksek. Ama orada, yani, bilirsin işte... böyle bir kardeşim olduğu konuşulursa, bunun olumsuz etkisi olabilir. Yükümlülüklerim yüzünden işimi yeterli kapasitede yapamayacağımı düşünebilirler. Yani bütün işi Annemarie'ye de yüklemek bana kendimi pek iyi hissettirmez."

Harald, *yani, bilirsin işte,* ifadesinin aslında, *kafadan kontak, mankafa* ya da *köyün delisi* anlamlarına geldiğini hemen anlamıştı. Bazen kasabadaki çocuklar da ona böyle diyordu.

Karl'ın sözlerinden bir kez daha ondan utandığını anlamıştı; Karl'ın, *yanına almak* derken ne demek istediğini tam olarak anlamamış olsa da.

Yoksa Karl'a mı taşınması gerekiyordu? Bu –ağabeyi dışında– çok hoş bir düşünceydi; ne de olsa Annemarie ve Lara'yı çok seviyordu. Onlar gerçek bir aileydi. Onlarla oturacaksa bu ailenin parçası olacak demekti. Tamam, zaten şimdi de öyleydi, ama o zaman biraz daha farklı olacaktı.

Öte yandan, bu durumda annesinden ayrı olacağı aklına gelmişti.

Annemi ortada bırakamam, diye düşünmüştü. *Onun bana ihtiyacı var.*

Annesi, "Seni anlıyorum," demiş, bu arada sesi nedense bitkin çıkmıştı. Sanki bütün gün ağır metal plakaları delmek zorunda kalan oymuş gibi son zamanlarda kendini hep yorgun hissediyordu. "Ama artık ona göz kulak olamıyorum. Bunun için fazla yaşlıyım. Artık başa çıkamıyorum. Sen ve baban ona daha iyi bakabilirdiniz. Ama daha kırk beşimde dul kalacağım kimin aklına gelirdi..." Hıçkırmış ve eklemişti: "Onu almazsan bakımevine yerleştirmek zorunda kalacağım."

Harald, *Bakım evi mi? Ah hayır, lütfen bu olmasın*! diye düşünmüş, ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edememişti. Büyükler gizlice dinlenmekten hoşlanmıyorlardı. Sonra onu odaya kapatıyorlardı, tuvalete gitmesi gerektiğinde kapıyı tıklatması ve annesi merdivenlerden yukarı çıkana dek pantolonuna yapmamak için dua etmesi gerekiyordu.

"Kendini orada iyi hissetmiyorsa bu bakımevinde kalması gerekmez," diye fikrini belirtmişti Karl. "Hamburg'daki bakımevi yöneticisiyle ilişkilerim çok iyi. Mükemmel bir itibarı var. Masrafları da ben üstlenebilirim."

Harald annesinin yanıtını beklememişti. Belki diğer insanlardan aptal olabilirdi, ama yine de onun bir yanıt vereceğini çok iyi hayal edebiliyordu. Sadece bunu değil, ne yanıt vereceğini de anlamıştı.

Böylece çizgi romanı bir kenara atıp oradan koşarak çıkmıştı. Ormanda yol boyunca ağlamış ve umutsuzluk içinde dünyanın ne kadar kötü olduğunu düşünmüştü.

Annesi ve Karl onu Hamburg'a yollamak istiyordu. Üstelik Hamburg'a! Orası buradan çok uzaktaydı. Gerçi orada deniz ve birçok balık vardı, ama içinde oynayabileceği orman yoktu; sorunu olduğunda onu dinleyecek ağaçlar yoktu; hafta sonunda bakımevinden eve döndüğünde ona güzel şeyler pişiren bir anne olmayacaktı. Hamburg'da onu sevecek ve onun da sevdiği hiç kimse yoktu.

Ve şimdi ihtiyacı olan, sevebileceği biriydi. Harald ormandaki açıklığın yakınındaki bu en sevdiği yerde, ölmüş büyükannesinin oturma odasındaki yeşil koltuğu andıran yosun kaplı ağaç kütükleri arasında bir süre durdu.

Ağlayarak en sevdiği ağaca sarıldı; bu, kocaman karınlı, biçimsiz gövdesi bir şekilde annesinin yuvarlak bedenini andıran ve tıpkı kendisi gibi *diğerlerinden farklı* olan bir ağaçtı. Onun reçinesini kokladı; kabuğuna dokundu ve ağacın varlığının onu gittikçe sakinleştirdiğini hissetti.

Şşşşşşt, üzülmemelisin, diye fısıldıyordu sanki iğne yaprakları. *Hiçbir şey göründüğü kadar kötü değildir. Şşşşşşşt. Her şey iyi olacak. Şşşşşşt.*

Ve Harald gittikçe sakinleşti, gevşedi, sessizliği dinledi. Uzaklardan gelen gülüşmeleri duyana dek.

"Pekâlâ," dedi Nicole. Kovalamaca oyunu yüzünden hâlâ soluk soluğaydı; tabii yine kendisi kazanmıştı. Bir taşın üzerine oturdu. "İşte burada."

Lara da tıpkı onun gibi soluk soluğa ve ter içindeydi. Arkadaşının karşısındaki bir ağaç kütüğüne oturarak şaşkınlıkla çevresine baktı.

Lara'nın üzerinde kadife gibi hissettiren ama çok daha ince, turkuaz bir elbise vardı. Yosunlar çıplak baldırlarını gıdıklıyordu. Bu elbiseyi pek sevmiyordu ve Nicole'ünkü gibi parlak renkli çiçeklerle süslü bir elbiseyi tercih ederdi.

Bunun için annesine rica ederse, mutlaka böyle bir tane elbisesi olurdu. Annesi ona ne isterse alırdı. Bu harikaydı.

Oyun ikisini de acıktırmıştı. Nicole, Lara'ya bir parça çikolata uzattı, kendi çikolatasının yaldızlı kâğıdını soyup kaygısızca yere attı. Vicdan azabı hissettiği halde Lara da aynısını yaptı. Annesi ona doğayı temiz tutması gerektiğini tekrar tekrar tembihlerdi, ama Lara biraz olsun en sevdiği arkadaşı kadar kaygısız olmak istiyordu.

Birkaç dakika böylece oturdular ve ormanda yaptıkları terletici koşunun yorgunluğunu üzerlerinden attılar.

Kızlar birkaç saat öncesine dek önce çayırda, hava giderek daha da ısınırken aşağıdaki derede oynamışlardı.

Ama orası çok az serindi ve su bile gerçek bir serinlik vermiyordu. Ayrıca üzerlerine epeyce sivrisinek saldırmış ve orada fazla kalmamaları için ellerinden geleni yapmışlardı.

Böylece ormana, Nicole'ün *istenmeyen yer* dediği tarafa doğru koşmuşlardı. Lara bir kez meraklanmış ve Nicole bu yeri gösterene dek ona rahat vermemişti.

Ormandaki açıklık nedense korkutucuydu. Bunun nedeni sadece Nicole'ün sözünü ettiği eski çiftlik evinin kalıntıları

değildi; güneş ışığının kıvrık tepeli ağaçların arasından yosunlu zemin üzerine düşüş biçimi de Lara'ya göre biraz doğaüstüydü.

Burada garip bir sessizlik vardı. Kuş cıvıltıları bile duyulmuyordu. Sanki onlar da geride bıraktıkları ormanda kalmışlardı. Onlar bile buraya güvenmiyorlardı.

Yine de biraz korkuyorum, diye düşündü Lara, ama bunu belli etmemeye çalıştı.

Görünüşe bakılırsa sessizlik ve bu garip ortam Nicole'ü rahatsız etmiyordu. Buna şaşmamak gerekirdi, ne de olsa on iki yaşındaydı. İnsan bu kadar büyük olduğu zaman artık hiçbir şeyden korkmuyordu. Ama Lara'nın o yaşa gelmesine iki yıl üç ay vardı. Ona sonsuz gibi görünen bir zaman.

"Sana gerçekten anlatmalı mıyım?" diye sordu Nicole. Sesinde ciddi bir endişe vardı.

Bunu sadece daha fazla merak etmem için söylüyor, diye düşündü Lara. *Nicole çok güzel korku hikâyeleri anlatabilir. İnsanı nasıl heyecanlandıracağını biliyor.*

"Tabii." Lara rahat görünmek için gerindi. "Artık bebek değilim."

"Pekâlâ, ama seni uyardım. Bu oldukça korkunç bir hikâye." Nicole ona doğru eğildi, dirseklerini ince dizleriyle destekledi ve sanki suikast planlamakta olan biri gibi baktı. "Şuradaki taşların üzerindeki işaretleri görüyor musun?"

Lara, Nicole'ün gösterdiği yöne doğru bakıp başını salladı. "Tabii görüyorum. Onlar ne biçim yıldızlar öyle?"

"Yıldız değil, aptal şey, onlar Druid ayağı, yani pentagram. Daha sonra gidemesinler diye kötü ruhların bulunduğu yerlere çizilirler."

Lara ansızın hiçbir şeyin önceki gibi olmadığını hissetti. Ürperen çıplak kollarını ovuşturdu. "Burada hiç var mı? Hayalet yani."

"Elbette var. Her yıl mayıs akşamlarında deli çiftçi Sallinger'in meşalesiyle buralarda dolaştığı görülür. Sonra karısını ve çocuklarını çağırır; bir kız ve bir erkek."

Şimdi hava sanki daha da serinlemişti. Güneş ışınları ağaç tepelerinin üzerinden hâlâ yere düşüyor olsa da hava neredeyse soğuktu.

"Neden onları çağırıyor?" diye sordu Lara, ama bunu gerçekten bilmek istediğinden emin değildi. *Ama bir kez sormuştu artık...*

"Çünkü onlar da huzursuzca, başıboş dolaşıyorlar. Biliyor musun, onları Sallinger öldürmüş. Üçünü de. Hemen şuracıkta." Nicole temelin tek tük kalıntılarının göründüğü çimenlik alanı gösterdi. "Karısını mutfak lambasına asmış, sonra da... Ne olduğunu gerçekten anlatayım mı?"

Lara bu kez sadece başını salladı. Şimdi ağzını açtığı takdirde Nicole dişlerinin takırdadığını fark edecekti.

Anlaşılan, bu baş sallama Nicole için yeterli bir yanıttı. Tekrar kendini kaptırmıştı ve gözleri tıpkı geçen yıl gençlik kampında çıkan yangındaki gibi parlıyordu. Tıpkı o zamanki gibi sesini biraz alçalttı; daha yavaş konuşarak doğrudan Lara'nın gözlerinin içine baktı; sanki konuşurken onu yiyip yememeyi düşünüyordu.

"Oğlanı ve kızı ölü annelerinin bulunduğu mutfağa kapatmış. Sonra bir meşale alıp ahıra gitmiş. Önce ahırı sonra da evi ateşe vermiş. Çocuklarının pencereye vurup haykırdıkları, sonra da yandıkları söyleniyor. Sonra meşaleyi kendi elbiselerine tutmuş. Büyükbabam ve arkadaşları onu burada bulmuşlar. Sallinger herhalde korkunç görünüyordu. Büyükbabam, kömür olmuş et kızartması gibi demişti; ama o kadar güzel kokmuyormuş. Ve sonra..."

Harald kahkahaların geldiği yere doğru yavaşça, çok yavaşça yaklaştı. Kızları gördüğünde küçük bir tümseğin üzerine çöke-

rek onları izlemeye koyuldu. Nicole'ün neredeyse duyulmayan bir sesle konuşmasına ve Lara'nın yüzünün dinlerken çok ciddi olmasına bakılırsa önemli bir şeylerden söz ediyor olmalıydılar.

Kuzeni ve arkadaşı onu fark etmemişti, o da ikisini rahatsız etmeyi düşünmüyordu. İnsan ormanda önemli bir şey konuşuyorsa, bu çoğunlukla başkalarının bilmemesi gereken şeyler olurdu. Bunu kendisinden başka kim daha iyi anlayabilirdi?

İçindeki ses geri dönmenin iyi olacağını söylüyordu. İnsan kimseyi gizlice izlememeliydi; hayır, böyle bir şey yapmamalıydı. Merak sonuçta Tanrı'nın cezalandıracağı bir günahtı.

Öte yandan ikisini izlemek hoşuna gidiyordu; zaten Nicole çok alçak sesle konuştuğu için hiçbir şey anlamıyordu. Onları gizlice dinlemeye çalışmıyordu da. Bu yüzden burada kalmak günah sayılmazdı.

Zemindeki yumuşak, serin yosunların üzerine kıvrıldı; arkasında ve önünde Batman amblemi olan siyah tişörtü, siyah pantolonu ve siyah spor ayakkabılarıyla ormandaki birçok gölgeden farklı değildi. Tıpkı çizgi romandaki yarasa adamın sadece bir gölge olması gibi.

Sadece bir gölge olmak iyi bir histi. Gölgelerle alay edilmezdi; ne kadar aptal olurlarsa olsunlar. Gölgeleri bakımevine de yollayamazlardı. Sadece yok sayılırlardı ve bazen böylesi daha iyiydi.

İki kızın birbirleriyle fısıldaşmasını izledi. Karşılıklı oturuyorlardı; Lara bir zamanlar bir çama ait olan ağaç kütüğünün üzerinde, Nicole de Sallinger'in çiftliğinden geriye kalan bir taşın üzerinde. İkisi de yazlık elbiseler giymişlerdi. Harald'a göre Nicole'ünki oldukça renkliydi. Bu, Lara'nın turkuaz elbisesi kadar hoşuna gitmemişti. Turkuaz onun uzun, neredeyse siyah saçlarına, Harald'a karamelli şekerleri andıran teninin rengine harika uyuyordu.

Evet, Lara'sı çok, çok güzel bir kızdı ve ondan çok hoşlanıyordu. Bunu şimdi açıkça hissediyordu.

"... Büyükbabam ölü çiftçinin nasıl göründüğünü anlattı. Kolları korkunç biçimde bükülmüş ve..."

"Yeter!" diye bağırdı Lara ve oturduğu yerden ayağa fırladı. "Bütün bunların hiçbiri olmadı. Bunar senin korku hikâyelerinden, değil mi?"

"Değil," diye karşı çıktı Nicole. "Gerçekten böyle olmuş. Büyükbabam yalan söylemez. Ayrıca bunun kötü bir hikâye olduğuna dair seni uyardım."

"Ama hiçbir baba çocuklarını öldürmez. Karısını da."

"Ama Sallinger yapmış." Nicole işaret parmağını şakağında döndürerek açıklayıcı bir hareket yaptı. "O bir deliydi. Büyükbabam, onun zırdeli olduğunu söylerdi. Bunu gerçekten yapmış. Ama bundan söz etmesem daha iyi olurdu. Küçük korkak, şimdi ödün koptu, değil mi?"

"Hiç de değil," diye somurttu Lara, Nicole elbette haklı olsa da. Tabii ki korkmuştu, hem de az değil, ama şimdi bunu itiraf ederse Nicole belki de ona gülecekti ya da –daha da kötüsü– artık onunla oynamayacaktı. Nicole kendine onun yaşında olan ve Lara gibi korkak olmayan başka bir arkadaş arayacaktı. "Kesinlikle korkak değilim. Ben sadece ölüler hakkında kötü konuşulmaması gerektiğini düşünüyorum. Annem hep böyle der. Ve o da korkak değildir."

"Ben de annenin korkak olduğunu sanmıyorum," dedi Nicole ve sırıttı. "Ama senin, evet."

"Değilim işte!" Lara sandaletini iğne yapraklı zemine inatla vurdu.

"Öylesin. *Korkak tavşan, korkak tavşan, seni alacak bu akşam!* Korkaksın işte, korkak, korkak, korkak." Nicole neşeyle şarkı söyleyerek Lara'nın gittikçe öfkelenmesini keyifle izledi.

"Değilim işte, değilim, değilim, değilim! Ve sen aptalsın!"

"O halde bana kanıtla," dedi alayla Nicole. Lara'nın karşısında durdu. "Korkak tavşan olmadığını bana kanıtla."

"Elbette yaparım."

"Peki." Nicole yine, *o kötü kurt* bakışıyla baktı. "Söylediğim şeyi yaparsan sana bir daha asla korkak demeyeceğim."

Lara hararetle başını salladı. Bunu gerçekten yapmak istediğinden değildi, çünkü dişleri tekrar takırdamaya başlamıştı. Tıpkı kışın olduğu gibi dondurucu bir soğuk vardı, ama bu soğuğun ormandan değil, kendi içinden geldiğini çok iyi biliyordu.

Tıpkı kapısı açık kalmış bir buzdolabı yutmuş gibi.

Gerçi bir buzdolabını yutamayacak kadar narin olduğunu biliyordu, bu ancak çizgi filmlerde olurdu, ama gerçekten de böyle hissediyordu. Sanki hemen çıkaracak gibiydi –Nicole buna mutlaka *kusmak* derdi, *Balıkçıl kuşu gibi kustun*– sonra da ormanın ortasında buz küplerinden oluşmuş kocaman bir dağ görecekti. O anda yeterince midesi bulanıyordu. *Şu lanet olası çikolata!*

Yine de Nicole'le birlikte gitti. Şimdi ona korkak ya da ödlek olmadığını gösterecekti; hele korkak tavşan hiç. Korkak tavşan değildi.

Nicole onu üzeri otlarla kaplı birkaç merdiven basamağına doğru götürdü. Daha aşağıda, merdivenin bittiği yerde demir menteşeleri paslanmış, ağır meşeden bir kapı bulunuyordu.

"Burası bir zamanlar buzhaneydi," dedi Nicole. Sesi artık gizemli olmak yerine bilgi verircesine basit ve tekdüze çıkıyordu. *Burası bir zamanlar buzhaneydi,* tıpkı, *Şurada eskiden ahırlar*

ve ev vardı, der gibi söylenmişti. "O zamanlar buzdolabı yokken, kışları buraya yazın kullanmak üzere buz depolanırmış. Buradan içeri girersen gerçekten cesursun demektir. Ben şimdiye dek hiç içine girmedim."

Lara kocaman açılmış gözleriyle rengârenk elbiseli arkadaşına baktı. "Gerçekten mi?"

Nicole parmaklarını çapraz yapıp Lara'nınkine oranla hafifçe kabarık olan göğsünün üzerine koydu. "Gerçekten. Yemin ederim."

Lara bir an için hangi duygunun üstün geldiğini bilemedi. Kendisinden büyük Nicole'ün bile henüz yapmadığı bir şeyi yapmanın verdiği gurur mu, yoksa bu kapının ardında onu neyin beklediğine dair hissettiği korku mu?

Gururda karar kıldı. Ne de olsa şimdi Nicole'ün gözünde kocaman bir parça daha büyük görünme olanağı vardı.

"Pekâlâ," dedi Lara. "Yapacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Nicole yaptığı plandan ansızın pişman olmuş gibiydi. En azından Lara bakışlarında bunu gördüğünü sanmıştı. "Hey, şaka yaptım. Kapının arkası çok karanlık. Hiç içine girmedim, ama tabii ki bir kez baktım. İçerisi karanlık ve soğuk, üstelik kokuyor."

"Ben korkak değilim," dedi Lara, kendini öyle hissetse de. Ama bunu belli etmedi, bunun yerine cesurca aşağı inen merdiven basamaklarını indi. Dikenli bir çalı kolunu çizdi.

"Ayy!"

"Lara, bırak! Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin. Bunu yapmasan da korkak olmadığına inanırım."

Lara yine de kapıya doğru inmeye devam etti. Nicole şimdi böyle söylüyordu ama içeri girmediği takdirde, *Buna cesaret edemeyeceğini zaten biliyordum* da diyebilirdi.

Ayrıca içinde üçüncü bir duygu ortaya çıkmıştı: merak. Ardında belki bir şeyler gizleyen bir kapı, korkudan altına yap ya da yapma, son derece baştan çıkarıcıydı.

Lara ağır kapıyı kendine doğru çekti ama açamadı. Ahşap iğrenç görünüyordu. Üzerine sümük yapışmış zımpara kâğıdı gibiydi. Tıpkı geçenlerde yüzme havuzundaki beş metrelik tramplenden ilk kez atlarken yaptığı gibi iki kez derin soluk aldı ve kapıyı tekrar kendine doğru çekip açılan aralıktan ardındaki karanlığa doğru kaydı.

Nicole haklıydı. Burası çok feci kokuyordu. Büyükannesinin şarap mahzenindeki bir şişenin tuğla zemine düşüp parçalandığı zaman yaydığı koku gibi. Gerçekten de soğuk ve zifiri karanlıktı. Sadece kapı aralığından sızan ışıkta balçık zemin ve taş duvarlar görülebiliyordu. Bunun dışında burada hiçbir şey yoktu.

Nicole'ün, "Dışarı gel," dediğini duydu. Ahşaba sıkıca dayanmıştı; aralıktan bakarken içeri gelen ışığı tamamen kesiyordu.

"Evet, burası epey korku..."

Ansızın menteşeler Nicole'ün ağırlığı altında gevşedi. Nicole şüphesiz kilolu değildi; tam tersi, bir keresinde sınıfındaki çocukların ona "fasulye sırığı" dediğini anlatmıştı, ki bu yüzden o zamandan beri gizli gizli çikolata tıkınıyordu, ama herhalde Lara'yı ve odanın içini daha iyi görebilmek üzere kapıya fazla abanmış olmalıydı. Kapı gıcırdayarak kapandı, kilidin ağzı yuvasına girdi ve Lara tamamen karanlıkta kaldı.

"Hey, kapıyı aç!" Lara'nın sesi eski buzhane odasında garip bir şekilde yankılandı.

Bu sesimin yankısı değil, hayalet öyle sanmamı istiyor.

"Olmuyor!" dedi dışarıdaki ses.

Lara ahşabın ardında boğuk patırtılar duydu, ardından Nicole'ün inlemesini. "Bu boktan şeyi kımıldatamıyorum. Sıkışmış!"

Lara şimdi paniğe kapılmıştı. Hayatında ilk kez. Bu, şimdiye dek eve getirdiği tüm kırık matematik notlarından da kötüydü –aslında sadece bir tane getirmişti– ev ödevini unutmaktan kötüydü ya da süpersonik uçaklar okul avlusunda oynarlarken tepelerinden geçtiğinde korkup biraz külotuna kaçırdığı zamankinden bile kötüydü bu. Yaşadığı her şeyden daha kötüydü.

Haykırdı, kapıyı yumrukladı, karanlıktan korktu ve *içeride bir şeyin kalkıp kendisine doğru geldiğini* hayal etti. Buradan bir daha asla dışarı çıkamayacağını, bu koyu karanlığın içinde açlık ve susuzluktan öleceğini.

"Beni dışarı çıkar! Beni çabuk dışarı çıkar! Lütfen, lütfen, lütfenlütfenlütfen!"

Ama hiçbir şey olmadı. Kapı kapalı kaldı. Lara içeriden kapıyı yumrukladı. Nicole dışarıdan. Kapıya yaslandılar, kendilerini üzerine attılar, ama sonuç alamadılar. Sanki iki karınca orman kıyısında, buğday tarlasının yanındaki eski samanlığı yıkmak istiyordu.

"Yardım getirmeye gidiyorum!" diye haykırdı Nicole dışarıdan.

Lara şimdi iyice delirmişti. Nicole gittiği takdirde –yardım getirmek için olsun ya da olmasın– iyice yalnız kalacaktı. Ormanın ortasındaki bu karanlık bodrum deliğinde yalnız kalacaktı; üstelik insanların bir delinin ve öldürülmüş ailesinin kötü ruhlarını defetmek için yıllar önce taşlarına yıldızlar çizdikleri bu *lanetli* yerde.

Korkunç bir ses kulağına, *Yıldız değil, onlar Druid ayağı, aptal şey*, diye fısıldadı. Sesin kafasının içinden mi, yoksa ardında

duran birinden mi geldiğini kestiremedi. Biri ya da uzun tüyleri, kor gibi parlayan gözleri ve keskin pençeleri olan bir şey.

Eveeeeet, çooooookkk kesssssskinnnnn pençeler!

"Hayır! Lütfen gitme! Beni burada yalnız bırakma!"

Ama diğer taraftan bir yanıt gelmedi.

"Haaaayııııııırrrr!"

Lara haykırdı ve çığlık çığlığa bağırdı, dayanıklı ahşap kapıyı yumrukladı ve Nicole'e seslendi.

Ama Nicole artık orada değildi.

Harald önce bütün bunların oyun olduğunu düşündü. Belki saklambaçtı -köydeki çocuklar buna *gizlenme* de diyorlardı- ya da sadece onun biraz değişiğiydi.

Açıklığı koşarak geçip ormanın içinde gözden kaybolan Nicole'ün ardından baktı. Böyle koşmaya devam ederse çok geçmeden köye ulaşabilirdi. Ormandan çıkınca ilk görünen yoldu ve hemen ardında babasının tamirhanesinin de bulunduğu ARAL benzin istasyonu vardı.

Lara'nın sanki garip bir şekilde yerin altında bir yerlerden gelircesine boğuk çıkan haykırışlarını duydu. *Bunu iyi beceriyor,* diye düşündü. Kulağa oldukça ikna edici geliyordu. Belki de hiç saklambaç oynamıyorlardı; bunun yerine, *Süperkız ölümden kurtarıyor gibi bir şey oynuyorlar,* diye geçirdi kafasından.

Evet, böyle olabilirdi. Sonuçta Nicole de *Süperkız* çizgi romanındaki gibi sarışındı. Gerçi renkli elbisesi bu oyuna pek uymuyordu; sarı kemerli ve kırmızı çizmeli, kırmızı-mavi bir kostüm giymesi gerekirdi ve Nicole'ün bir örtüsü de yoktu -aslında *pelerin* demek gerekirdi- ama sadece yeterince hayal gücü

varsa her zaman uygun kostüme ihtiyaç olmayabilirdi. Harald bu sahnenin nasıl devam edeceğini heyecanla bekledi.

Lara hâlâ, "İmdat, imdat," diye bağırıyordu ve şimdi sesi biraz öncekinden çok daha gerçek çıkıyordu. Ama Süperkız gelmemişti. Yoksa Kripton gezegeninin süper kahramanlara karşı kullandığı en korkunç silah olan siyah kriptonite mi yakalanmıştı?

Yoksa bütün bunlar... hiç de oyun değil miydi?

Harald gidip bir kez bakmaya karar verdi. O ikisi oyunlarını mahvettiği için ona kızabilirlerdi. Ama ne olursa olsun, daha sonra olumsuz bir şey olduğu takdirde bunu hemen anlayamayacak kadar aptal olduğu için kendini suçlamaktan daha iyiydi.

Yarasa Adam yerinden sıçrayarak açıklığa çıkan küçük yokuşu çıktı, bazılarının üzerinde soluk renkli beş köşeli yıldızların bulunduğu taşların yanından geçerek Lara'nın haykırışlarının geldiği yere doğru koştu.

Uzun kolu giysilerinin içinde terlemişti, ama onun için fark etmezdi. Annesi kokan giysileri içinde başına güneş geçeceğini sürekli söyleyip dursa da Batman bile terlerdi. Öte yandan Batman'in annesi çoktan ölmüştü; Bruce Wayne böyle kılık değiştirmeye başlamadan çok önce. Ama şimdi bunun önemi yoktu, çünkü şimdi ağır bodrum kapısını görmüştü.

Ardında Lara'nın ağladığını duydu. Bunun bir oyun *olmadığını* hemen anlamıştı. Ağlamak hep gerçekti.

Şu aptal Nicole neden kaçıp gitmişti?

Kapıya doğru ilerleyen basamakları indi, kapının kolunu yakalayıp kendine doğru çekti.

Ayak sesleri. Dışarıdan ayak sesleri duyuluyordu. Ot bürümüş basamaklardan kapıya doğru yaklaşıyordu. Lara paniğe kapılmasına, ardındaki karanlıkta bekleyen kaba tüylü, uzun tırnaklı

şeyden duyduğu korkuya rağmen bu ayak seslerinin Nicole'e ait olmadığını çok iyi biliyordu. Basamaklardan inen her kimse, çok daha iriydi ve Nicole'den ağırdı.

Ansızın hıçkırmayı kesti, sessizce bekledi. Aklı son hızla çalışıyordu; zifirî karanlık ve koku içinde bu pek de kolay değildi. Hele aklının öbür tarafı, arkasında bir canavarın beklediğine onu ikna etmeye çalışırken.

Ayak sesleri şimdi kapının önüne dek gelip durmuştu. Lara'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Yapışkan teri tüm bedeninde hissediyor ve kriz geçiriyormuş gibi sarsılıyordu. Yine çok az hava soluyabiliyordu. Solukları ansızın kesikleşip hızlanmıştı; başı dönüyordu. O ana dek gözüne çarpmamış olan sivrisineklerin karanlığın içinde parlayarak vızıldadıklarını gördü.

Ama bunlar ateş böceği değil, dedi kafasının içinde bir ses.

Evet, değiller, dedi sırtındaki canavar. *Bu korku, tatlım. Bu, saf korku.*

Tam dibinde biri oldukça yüksek sesle ve hızla soludu.

Hayır; bu kendi soluğum!

Dışarıdan biri buzhanenin kapı kolunu sarstı. Derinden inleyen bir erkek sesi duydu.

Bir adam, orada, kapını önünde bir adam duruyor!

Bu, Nicole'ün getirmek istediği yardım olamazdı. Aşağıdaki köy epey uzaktaydı; buraya arabayla bile gelseler daha fazla zaman alırdı.

Acaba karanlıkta beklerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamış mıydı?

Yine bir inleme, sonra bir sarsıntı ve gıcırtılar; ardından paslı bir gıcırtıyla kapı açıldı.

Lara kamaşan gözleriyle dışarıdan giren aydınlığa baktı. Sonra bir devin hatlarını gördü. Bütünüyle kapkaraydı; tıpkı çocuk şarkısında kaçılması gereken Kara Adam gibi. Ama o kaçamıyordu. Ardında küçük bodrumun duvarları vardı. Ona kalan tek yol ön taraftı; tam da Kara Adam'ın kolları.

Taşlaşmış gibi olduğu yerde durdu ve korkuyla haykırdı. Sonra devin üzerine sıçradı.

İnsan bütün gün, haftada beş kez çelik levhaları matkap tezgâhının üzerine koyup –hep işaretli yerlere– delikler açarsa, geçen yıllarla birlikte epey güçlenirdi. Bodrumun kapısını açmak gerçekten zordu, ama Harald bunu kolayca becerdi.

Elbette, kapı Lara için çok ağırdı. Bunu açmayı nasıl becerebilmişti, ayrıca bu küflü bodrum deliğine ne işi vardı?

Şimdi Lara çok daha fazla bağırmaya başlamıştı. "İmdat!" ya da "Beni dışarı çıkar!" gibi şeyler söylemek yerine kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle haykırıyordu.

Harald onu çabucak yakalayıp ağzını kapattı.

"Hey, benim," dedi alçak sesle. Ama Lara sakinleşmek istemiyordu.

Bu bodrumda tek başına kalmaktan belli ki korkmuştu. Ona yanlış bir şey söylememek çok önemliydi; Harald bunu bakımevindeki arkadaşlarından biliyordu. Böyle yüksek sesle bağırıp tepindiklerinde onları kucaklamak, sıkıca tutmak ve sakinleştirici bir şekilde konuşmak gerekirdi. Ya da daha iyisi, alçak sesle şarkı söylemek.

Lara'yı kendine çekti, başını göğsüne bastırdı ve annesinin ona hep söylediği –*Uyu, bebecik, uyu*– şarkıyı mırıldanırken hafifçe sırtını okşadı.

Lara hâlâ tepiniyordu, ama artık bağırmak yerine Batman svetşörtünün içinde kesik kesik soluk alıp veriyordu.

"Çok iyi," dedi yumuşak bir sesle, sonra şarkıya devam etti.

Ama tüm çabaları bir işe yaramamış gibiydi, çünkü Lara hıçkırmaya başlamıştı. Harald süveterinin üzerine ıslak bir lekenin yayıldığını hissetti. Hissettiği bir şey daha vardı: Lara'nın pürüzsüz sırtı ve elbisesinin altında hissedilen yuvarlak poposu hoşuna gitmişti.

Manfred'in sözleri tekrar aklına geldi.

Onları eğlendirir.

Belki de Lara'nın ihtiyacı olan şey buydu: eğlenmek. İnsan eğlendiği zaman gülerdi ve çevresindeki kötü olan her şeyi unuturdu; ağabeyinin ve annesinin onu sokmak istedikleri bakımevini de. Ayrıca Lara'yı seviyordu.

"Gel," diye fısıldarken onun nasıl titrediğini fark etti. "Sana bir şey göstereceğim."

Kara Adam ona anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Bir yandan alçak sesle konuşuyor, diğer yandan kolunu onun kulağına bastırıyordu. Ayrıca Lara yüzünü çelik gibi pençesiyle bastırdığı ter ve mutfak kokulu svetşörtün arasından soluk almaya çalışmakla meşguldü.

Korku kafasının içinde vahşi bir hayvan gibi kuduruyor, ona neredeyse hiç mantıklı bir şey düşündürmüyordu. Kendini savunmaya, elinden kurtulmaya çalıştı, ama Kara Adam bir eliyle onu marangoz mengenesi gibi sıkıca tutarken Lara'nın hayalinde uzun tırnaklı, kıllı bir pençe haline gelmiş olan diğer eliyle elbisesini parçaladı. Bir tek hareketle ön tarafında dans eden panda resmi olan külotunu yırtıverdi. Sonra yüzünü tozlu, balçık zemine bastırdı. Lara haykırırken pisliğin tadını aldı ve

sonra... içi kaynar suyla dolu bir küvete oturtulduğunu sandı; yüzünün önünde yıldızlar patladı.

Acı dolu haykırışı buzhane odasının dar duvarlarından geri dönüp ona çarptı; bu kez sesini taklit edenin hayalet olmadığını anladı. Bu kez kendisinin bağırmakta olduğunu hemen anladı.

Lara tepindi, kıvrandı ve serbest kaldı. Soluğu buharlı lokomotif gibi duyulurken emekleyerek canavardan kaçmaya çalıştı. Ama hemen tekrar pençeler tarafından yakalandı; bu kez ensesinden.

"Hayıır!" diye çığlık attı ve dövündü. Ellerinin Kara Adam'ın yüzüne çarptığını ve yarı karanlıkta şaşkınlık dolu bir *uff* sesinin çıktığını duydu. Sonra havada savruldu; hızla ve çok kısa. Başını inanılmaz sert bir şeye çarptı. Taşla kırılan Hindistan cevizinin sesini andıran bir gürültü eşliğinde gözlerinin önünde ışıldayan bir sivrisinek sürüsü havalandı. Lara'nın yüzü önünde çılgın gibi dans ettiler.

Onları kovmam gerek, diye düşündü uyuşmuş bir halde.

Ama hemen ardından ışıldayan sivrisinekler kaybolmuşlardı ve Lara sonsuz bir karanlığın içine yuvarlandı.

Harald bir adım geriledi ve Lara'nın gevşek bedenini balçık zemine bıraktı.

Ne olmuştu? Aslında çok güzeldi. En azından onun için. Alttaki şeyini beyaz bir sıvı gelene dek ovduğu ve rahatladığı zamankinden çok daha değişikti. Kafasının içi tamamen boşalmıştı. Artık endişe ve aptalca düşünceler kalmamıştı; hiçbir şey yoktu işte.

Ama Lara'nın hoşuna gitmemişti. O *eğlenmemişti*. Manfred'in dolabındaki posterin konuşma balonunda, *İstiyorum!* diyen kadın gibi istememişti.

Manfred kaynak aletlerine kötü isimler takar, sonra da dili sürçmüş gibi yaparak yöneticiyi aldatırdı, yoksa onu da böyle aldatmış mıydı? Harald buna büsbütün inanmak istemiyordu, çünkü Manfred bazen gerçekten akıllıca şeyler söylüyordu ve Bayan Petrowski'den de utanmıyordu. Harald'ın tersine Manfred psikoloğa alttaki şeyinden söz etmiş, hatta onunla ne yaptığını ona *göstermişti.* En azından böyle iddia ediyordu.

Belki de sadece yanlış yaptım, bu yüzden Lara'nın hoşuna gitmedi, diye geçti aklından.

Ya Lara şimdi uyanıp eve koşar ve olanları herkese anlatırsa? Ona gülerlerdi; kim olursa olsun. Belki Karl ve Annemarie, annesi, mutlaka Manfred de, sonra tamirhanedeki yönetici. Kız eğlensin diye alttaki şeyini böyle sokmaya kalktığı için hepsi ona güleceklerdi.

Şuna bakın, diyeceklerdi onu gösterip, *Batman gibi olmak istiyor, ama aşk yapmak için fazla aptal. Hatta bu arada zavallı kızın başını da taşa çarpıp duvarda leke bırakacak kadar kanatmış. Bu hiç kimse için eğlenceli olamaz.*

Harald gözlerine yaşlar hücum ettiğini hissetti. Başaramamıştı. Bir kez daha. Lara'nın üzerine eğildi, başını okşadı ve yarasına yapışmış saçlarını narince kenara ayırdı. Oraya hemen bir flaster yapıştırması gerekiyordu, bunu kendisiyle birlikte tamirhanede çalışan ve çoğunlukla halka biçiminde tuhaf bir kasket giyen Matthias'tan biliyordu. Onu takmadığında haykırarak başını duvara vururdu; bilerek. Sonra alnına kocaman, beyaz bir flaster yapıştırır, kasketini de onun üzerine takardı.

Harald böyle bir flasterin nerede bulunduğunu biliyordu. Evde, annesinin yanında değil –hayır, o zaman ona gülerlerdi– daha iyi bir yerdeydi; buradan pek uzakta değildi. Orada Lara'ya flasteri yapıştırabilir, tekrar uyandığında onunla konuşabilirdi.

Onun da eğlenmesini istediğini, bodrumda yalnız kaldığı için artık üzülmemesi gerektiğini Lara'ya açıklayabilirdi.

Alttaki şeyini ona tekrar gösterebilir, bu kez doğru yapar ve ancak o da içten güldüğü zaman bitirirdi. Lara sevgiyle gülerdi. Sonra birlikte eve giderlerdi ve Lara onun kendisine ne kadar sevgi gösterdiğini anlatabilirdi.

O zaman artık hiç kimse ona gülmezdi.

O zaman bir kahraman olurdu.

Batman gibi.

Tekrar kendine geldiğinde Lara'nın aklına gelen ilk şey kovalamak istediği parlak sinekler oldu. Şimdi yok olmuşlardı, ama vızıltılarını hâlâ duyuyordu. Başı fena acıyordu ve bacaklarının arası korkunç biçimde yanıyordu.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve artık bodrumda olmadığını fark etti.

Burayı çok iyi biliyordu. Ormanın kıyısında, buğday tarlasının yanındaki samanlıktı. Nicole ve o sık sık buraya oynamaya gelirlerdi; özellikle geçen yaz, çok yağmur yağdığı zaman.

Burada harika şeyler keşfedilebilirdi. Hatta bir keresinde, yeni doğmuş kedi yavruları bulmuşlardı; anneleri onlara yukarıdaki samanlıkta tıpkı civcivlerinki gibi samanlardan yuva yapmıştı. Nicole'e büyüdüğünde böyle bir kedisi olmasını istediğini söylemişti Lara. O zaman yatağında onunla birlikte uyuyabilirdi.

Ama şimdi burası korkunçtu; tahta duvarların çatlaklarından içeri dolan ve tozları dans ettiren güneş ışınları bile hiçbir şeyi değiştiremiyordu.

Ama buraya nasıl gelmişti? Daha biraz önce...

Bodrum!

Kara Adam!

Neler olduğu tekrar aklına geldiği aynı anda Kara Adam'ı da gördü. Tahta bir sandığın başında durmuş, içinde bir şeyler karıştırıyordu. Başı, üzerinde kocaman bir kımızı haç bulunan kutunun kapağı arkasında gizlenmişti. Tıpkı evdeki banyoda duran ilk yardım çantasına benziyordu. Geçen yaz Nicole'le birlikte eski, küflü gazlı bezleri kutudan alıp mumya oyunu oynadıklarını hatırladı. Bu arada içinde kırmızı bir sıvı olan bir şişe yere devrilerek ortalığı çok keskin kokutmuş ve bir paket yara bandıyla ikinci bir rulo gazlı bezi ıslatmıştı.

"Kahretsin!" diye sövdü Kara Adam, bir kez daha "Kahretsin!" dedi. Sonra kapağı kapatıp ona doğru döndü.

Lara onu hemen tanıdı.

Harald amca! Kara Adam Harald amca!

Ansızın babasının kendi kardeşini neden sevmediğini anladı. O ana dek babasının aptal olduğu için Harald'a dayanamadığını sanmıştı, ama şimdi gerçeği biliyordu: *Harald amca kötü Kara Adam ve babam bunu biliyor.*

"Bütün flasterler bozulmuş," dedi Harald amca. "Hiçbirini başına yapıştıramayız."

Lara ardında ince bir kan izi bırakarak tozlu zeminde bir parça geriye doğru süründü. Amcasını gözünden ayırmıyordu.

Ayağa kalktığında tüm bedeni titredi. Bacakları yeni doğmuş bir tay gibi zayıftı.

"Hâlâ acıyor mu?"

Lara sustu. Dudaklarını ısırdı. Bacaklarının arasındaki yanma, terledikçe daha da kötüleşiyordu. Samanlığın içi sıcak ve bunaltıcıydı.

Harald amca ona doğru yaklaştı. "Şimdi bana kızgın mısın?"

Lara bir adım geri gitti ve sırtını bir rafa çarptı. Bir şeyler tıngırdadı.

"Yanlış yaptım. Ama bir kez daha deneyebiliriz, o zaman mutlaka doğru yaparım. O zaman senin için de eğlenceli olur, artık bana kızgın olmazsın, tamam mı?"

Lara, amcasının neden söz ettiğini anlamıyordu. Sadece onun gittikçe kendisine yaklaştığını görüyordu; yavaşça, adım adım. Ve deli gibi korkuyordu.

Yine canımı acıtacak. Yine canımı acıtacak, Yine canımı...

Bir ya da iki metre kala durdu. Lara onun kokusunu alabiliyordu. İğrenç kokuyordu. Tıpkı kötü kurt gibi.

"Senden hoşlanıyorum," dedi.

Buradan gitmeliyim, gitmeliyim, gitmeliyim!

Ama nereye? Tıpkı daha önce bodrumda yaptığı gibi yolunu kapatmıştı. Arkasında sadece raf ve onun ardında da duvar vardı. Buradan kaçmak olanaksızdı

"Bak." Harald amca gülümsedi. "Yine kocaman oldu."

Ona siyah pantolonunu gösterdi ve fermuarıyla uğraşmaya koyuldu.

Lara bu kısa oyalanmayı fırsat bildi. Öne fırlayarak koşmaya başladı. Sadece önünden geçip aralık duran samanlığın kapısına erişmesi gerekiyordu, sonra tarla yolundan ormana, ormandan geçen tümsekli yoldan da aşağıdaki köye; orada güvende olurdu. Orada...

Tam yanından geçerken Kara Adam'ın kolu havaya kalktı ve onu yakaladı. Tek bir hareketle onu rafa doğru savurdu. Lara göğsünü sert tahtaya çarparken ciğerlerindeki hava sıkıştı. Bağıramadı; zaten bunu yapabilse bile çevrede onu duyacak hiç kimse yoktu. Bu yüzden Nicole'le birlikte oyun oynamak için

hep buraya gelmişlerdi. Çünkü burada hasat zamanlarında bir yetişkine rastlamanın dışında hiç kimseyle karşılaşma tehlikesi olmaksızın istediklerini yapabilirlerdi.

Elbisesi yine yukarı çekildi; bu aynı zamanda Lara'nın rafta duran şeyi gördüğü andı.

Aletler!

Abandığı rafı bıraktı, bir kez daha kendini yukarı çekti ve bu arada ağır bir rendeyi kapmayı başardı. Kaba etlerine kalın bir şeyin itildiğini hissetti ve ansızın geri dönerken elindeki rendeyi savurdu.

İsabet etmişti. Harald haykırdı. Bir an onu bıraktı.

Lara, pantolonunu aşağı indirmiş halde önünde duran amcasına baktı. Omzunu tutmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ne-neden?" diye kekeledi ve yerde, yanında duran rendeye baktı.

Lara ikinci kez onun önünden koşmaya cesaret edemedi. Onu yine yakalayacak ve yine kötü bir şeyler yapacaktı. Hızla rafa döndü. Bu kez bir tornavidayı kavradı. Metali çoktan paslanmıştı, ama şeffaf plastik tutacağı yeni gibi parlıyordu. Kendini korumak istercesine tornavidayı önünde tuttu.

"Laracık. Sana bir şey yapmak istemiyorum. Seninle sadece eğleneceğiz. Bak."

Bacaklarının arasına el attı, sertleşmiş organını ona gösterdi ve bu arada ona doğru bir adım attı. Aşağı indirdiği siyah pantolonu yerdeki tozlu yüzeyde geniş bir çizgi oluşturdu.

Artık fazla ileri gitmişti.

Dokuz yıl, dokuz aylık aklına artık hâkim olamayan Lara tam olarak ne yaptığını bilmeden hareket ediyordu. Tornavidanın ileri doğru tuttuğu ucunu sapladı.

Harald Baumann önünde biraz daha dik dursaydı ve eğlendirmek istediği –en azından Manfred'in fikrine göre– kıza bedeninin bir bölümünü göstermekle bu kadar meşgul olmasaydı, darbe büyük olasılıkla omzuna isabet edecekti; en kötü ihtimalle atardamarının geçtiği boynuna.

Ama yüzünün ortasına isabet almıştı. Tam söylemek gerekirse sağ gözüne. Lara bunu planlamamıştı, oluvermişti sadece. Ve kızın korkusu ona umulmadık bir güç verecek kadar büyüktü.

Keskin metal uç göz küresinin jöle kıvamındaki dokusuna girdiğinde Harald Baumann haykırdı. Tornavida göz çukurunun incecik kemiğini kırıp beynine saplandıktan sonra haykırışı ansızın kesildi. İnleyerek kendi etrafında döndü ve sonra bir çuval gibi sırtüstü yere yıkıldı, öylece kaldı. Kalın bir solucana benzeyen dikleşmiş penisi buruştu.

Lara tornavidayı elinden çoktan bırakmış olsa da titreyen kollarını öne doğru uzatmıştı. Biraz önce ne yaptığının bilincinde değildi; aksine, *düşünmek* olarak tanımlanabilecek her şeyin çok uzağındaydı. Yüzü kireç gibi bembeyazdı, solukları sık ve kesik kesikti ve teninin her gözeneğinden ter fışkırıyordu.

Harald Baumann ayakları dibinde inliyordu; amcası, Kara Adam.

Tuhaf bir histi. Harald gerçekten acı duymuyordu; hayır, daha çok gittikçe yok olduğunu fark ediyordu. Sanki bedeni barakanın döşemesinde yatarken o, –ya da din dersinde papazın *ruh* dediği şey– yavaşça yukarı kalkıyordu.

Sağlam kalan gözüyle toz zerreciklerinin üzerinde yıldızlar gibi dans ettiklerini gördü; parlak ve neşeli. Burnunun hemen yanında tornavidanın şeffaf plastik sapı parlıyordu. Duvardaki çatlaklardan sızan ışıkta pırıl pırıl bir mücevher gibi görünüyordu.

Harika, diye düşündü. *Gözümü çevirmek acı verse de, bu mücevher harika.*

Harald tekrar yukarı baktı. Kalaslardan yapılmış yüksek tavan biraz yakınlaşmış gibiydi; yer de biraz uzaklaşmıştı. Ama bütün bunların içinde en güzeli, Lara'nın, üzerine eğilen yüzüydü. Görüntüsü gittikçe solsa da kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi.

Lara'nın kendisine gülümsediğine yemin edebilirdi. Hatta onun yüksek sesle güldüğüne de.

Evet, diye düşündü mutlulukla. *Yine de hoşuna gitti. Şimdi beni tekrar seviyor.*

Onu çok sevdiğini söylemek istedi, ama artık yapamıyordu. Ve hemen ardından çevresindeki her şey kararda.

Batman'in pelerininden çok daha kara, son düşüncesi oldu.

Lara'nın yaptığı hiçbir şeyin bir anlamı yoktu. Dinleniyormuş gibi sırtüstü yere uzanmış olan amcasının önünde durmuştu. Amcasının yüzü tamamen gevşemişti; elleri tozlu döşemede, bedeninin yanında dümdüz duruyordu; sanki samanlığın tavanında bir şey görmüş gibi bakıyordu.

Sadece gözü sağa doğru seğirdi; sağ gözündeki tornavida sapı sallandı ve şapırtılı, iğrenç bir ses çıktı.

Nedeni belki bu sesti. Onu şok durumundan çıkaran belki de bu şapırtıydı. Canavarın, Kara Adam'ın, masal kitabındaki kötü kurdun artık nihayet öldüğünü anlamıştı.

Gırtlağından iğrenç bir kahkaha ve çığlık yükseldi. Harald Baumann'ın cesedi üzerine çıktı, haykırdı ve çıldırmış bir hayvan gibi böğürdü. Ölünün üzerinden indi, çevresinde dans etti, bir kurbağa gibi hopladı.

Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Sonunda bitkin düşüp dizleri üzerine çökene dek.

Yaşarken geri zekâlı amcası olan cesedin yüzüne titreyerek baktı; sağ gözünün yerini almış olan plastik sapa baktı. Bir çizgi romandaki fırlak, kızıl bir göze benziyordu.

Saniyenin onda gibi bir an için, travma tekrar koruyucu perdesini düşüncelerinin üzerine örtmeden önce, bir insanı öldürmüş olduğunu anladı.

Bu andan sonra neler olduğu ancak tahmin edilebilir. Lara bile olanları hatırlamadı ve büyük olasılıkla böylesi daha iyi oldu. Aklı, olanları bastırmak ve yeni Ben'ine kaçmak üzere ihtiyacı olan molayı verdi.

Lara'nın korkunç anıları hafızasından nasıl kovduğuna ve gelecekte, annesinin ikinci adıyla çağırdığı Ellen adlı diğer kıza nasıl dönüştüğüne kimse tanık olmadı.

On dokuz yıl sonra bir rüyada kırmızı posta kutusu olarak göreceği samanlığın yanındaki buğday tarlası dışında belki hiç kimse. Ya da yaz güneşi altında, içinden meraklı göz kürelerine benzeyen baloncukların çıktığı su birikintili patika.

Hermann Talbach ve köyden iki adam ertesi gün, güneş doğduktan hemen sonra kızı buldular. Lara, boğumlu bir ağaç kovuğuna sığınmıştı. Bir kirpi gibi büzülmüş halde, korkudan açılmış gözlerle adamlara baktı. Yosunlu bir ağaç kabuğunu bebek gibi göğsüne bastırmıştı.

43

Nicole hikâyesini bitirdikten sonra hıçkırarak yığıldı. Mark bir kolunu onun omzuna koydu ve yıllar boyunca bastırdığı tüm hapsedilmiş duygularını ağlayarak dışarı dökmesi için ona zaman verdi.

Nicole tekrar sakinleşip burnunu sildikten sonra, Mark, "Şimdi biraz yalnız kalmak ister misiniz?" diye sordu.

Nicole başını iki yana salladı. "Hayır, daha iyiyim." Kızarmış gözlerle ona bakarak hafifçe gülümsedi.

"Teşekkürler."

"Ne için?"

"Sonunda her şeyden kurtulabildiğim için."

Mark başını salladı, sigarasına el attı, bir an düşündü ve sonra vazgeçti. "Sigara içmemden hoşlanmaz, biliyor musunuz?"

"Belki babası aşırı derecede sigara tiryakisi olduğundan."

"Olabilir. Her nefretin bir nedeni vardır. Ben de şimdi tam da bunu düşünüyordum."

"Lara'nın hoşlanmadığı bir şeyle ilgili mi?"

"Hayır, bu çöküşe neden olan şeyi," dedi Mark ve düşünceli bir tavırla çenesini ovdu. "Meslek jargonunda *tetikleyici* denen durumu. Birkaç gün öncesine denk içindeki Ellen kimliği var-

lığını sürdürmeye devam etmişti, ama sonra bir anda bu sona erdi. Kendime bunun nedenini soruyorum. Terapi açısından bu tür bozukluklarda bir travmanın otoplastik[33] savunması genellikle zapt edilemez bir kale oluşturur. Korumacı kişilik zarar görmüş kişiliğin bir bölümünü çöküşten korumak üzere adeta üç başlı köpek Kerberos gibi her anının önünde dikilir. Bastırılmış anıları kademeli olarak geri kazanmak terapi müdahalesi olmadan olanaksızdır. Ama onun durumunda iç duvar ansızın çöktü. Bunu anlamıyorum. Neden ansızın bu halüsinasyonları görmeye başladı?"

"Belki bunu konuşmaya başlar başlamaz bize kendisi söyler."

Mark başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Bir füğden gerçeğe geri gönen kişiler daha sonra bu evrede ne yaptıklarını hatırlamazlar. Bu durum ne kadar uzun sürerse sürsün, fark etmez. Bir tür zihinsel kendini koruma."

Nicole korkuyla ona baktı. "Ama bu, Lara'nın kendine geldiği anda dokuz yaşındaki durumunda olacağı anlamına mı geliyor? Ya da ne?"

Mark başını aşağı yukarı salladı. "Bir yandan öyle, ama bunu kesin olarak söyleyemem. Dediğim gibi, bugüne dek füğün bu denli uzun zaman aldığı bu tür bir vaka görmedim. Ayrıca terapi sırasında Ellen olduğu zamana ait anılar ve bilgilerin bir bölümü geri de dönebilir. Ama en başında... yani, sanırım, başlangıçta o dönemde bastırdığı kız olacaktır."

"Ah, Tanrım!" diye inledi Nicole ve eliyle ağzını kapadı. Gözleri yaşlarla buğulandı.

"Bu nedenle iyi ellerde olması çok önemli," diye ekledi Mark. "Orman Kliniği'nde onunla ilgilenecek son derece yetenekli uzmanlar var. Biraz önce onu tedavi eden doktorla konuştum.

33 Biçimlenebilir. (ç. n.)

Lara yolculuk edebilecek duruma gelir gelmez Fahlenberg'e götürülecek."

"Doktor olarak çalıştığı kliniğe mi?"

Mark onun nereye varmak istediğini anlamıştı, ama verdiği, doğru olan tek karardı. "Eh, tabii bir yandan çalışmış olduğu bölümde tedavi edilecek. Öte yandan söz konusu olan bir *psikiyatri* kliniği olduğu için bu size karmaşık gelebilir. Bir cerrah olsaydı ve cerrahi bir müdahale gerekseydi herhalde büyük olasılıkla bu alanda mükemmel ünü olan bir doktor tarafından tedavi edilecekti; siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

Mark sebepleriyle onu tam olarak ikna edememiş gibiydi; bu her halinden anlaşılıyordu. Yine de Nicole kısa bir an düşündükten sonra fikrini söyledi: "Buna siz karar vermelisiniz. Uzman sizsiniz; neyin doğru olduğunu siz bileceksiniz."

"Onun için en iyisi bu, bana inanın," diye güvence verdi Mark, sonra sözlerini desteklemek üzere ekledi: "Ona yardım etmek ve çöküşünün iç yüzünü ortaya çıkarmak için her şeyi yapacağım."

Nicole sustu ve dalgın gözlerle iki siyah kuşun birbiriyle çekiştiği çalılığın ötesine baktı. Sonra tekrar Mark'a döndü. "Sizce ne oldu?"

Mark çaresiz bir hareket yaptı. "Bilmiyorum, ama korkarım henüz tüm gerçeği bilmiyoruz."

"Sizce bütün her şeyi serbest bırakan bir şey mi oldu?"

Mark, Nicole'e bakıp yavaşça başını sallarken titrediğini fark etti. "Yıllar sonra ruhsal blokajını kırmaya yetecek kadar kötü bir şey."

44

Mark bunu izleyen geceyi otelde geçirdi. Nicole'un kendi evindeki konuk odasında geceleme önerisini teşekkür ederek reddetmiş ve bunun için ona anlayış göstermesine sevinmişti.

Geride bıraktığı günün olaylarını sindirmek için sükûnete ve mesafeye ihtiyacı vardı. Keppler ailesiyle geçireceği bir gece, onu daha o sabah Ellen Roth olarak birlikte kahvaltı ettiği, şimdiyse çevre hastanesindeki tek kişilik bir odada Lara Baumann adı altında boş bakışlarla yatan kadın hakkında uzun konuşmalara yöneltecekti.

Mark yatağın kenarına çöktü, minibardan aldığı tuzlu çubukları dalgın bir şekilde çiğneyerek, bütün gece, üzerinde, Ellen'in bir gece önce henüz Ellen'ken gecelemiş olduğu odanın bulunduğu tavana baktı.

On dokuz yıl önce harabelerdeki bodrumda başına gelen olayı ve bu kötü olayın içinde neyi serbest bırakmış olabileceğini uzun süre düşündü. Tıpkı eskiden travmalı hastalarla çalıştığı zamanki gibi bunu ancak hayal etmeye *çalışabileceğini*, ama gerçeğinin çok daha kötü olduğunu bir kez daha anladı. Ellen Roth gibi bir koruyucu kişilik oluşturacak kadar kötü.

Ama sonra ne olmuştu? Hangi anı onu Lara'ya geri götürmüştü? Bu soru onu rahat bırakmıyordu.

Lara'yı ertesi gün öğleden önce klinikte ziyaret ederken Nicole de yanındaydı. Onu tedavi eden doktor Orman Kliniği'ne nakledilmesini onayladı ve Lara öğleden sonra bir ambulansla Fahlenberg'e götürüldü. Marc, Nicole'ün arabasına bindi ve ambulansı izlediler. Nicole'ün kocası, Mark'ın Volvo'sunu hurdaya çıkarıp araba mezarlığına çektirmişti.

Orman Kliniği'ne geldiklerinde Lara, Profesör Fleischer'in direktifi doğrultusunda özel bölümde tek kişilik bir odaya kondu. Hâlâ tepkisiz olan genç kadın burada bir süre ortama alıştırılacaktı.

Mark ve Nicole bir süre daha yanında kaldılar. Lara hiçbir sözlerine tepki vermeyip boş bir ifadeyle onlara baksa da –ondan bir parçanın bunun farkına varacağını ve böylece kendini biraz olsun koruma altında hissedeceğini umarak– onunla konuştular.

Daha sonra odadan çıktıklarında Nicole, Mark'tan, Ellen ve birkaç gün önceki olaylar hakkında daha fazla bilgi vermesini rica etti. Mark olanları anlamakta ne denli güçlük çektiğini gördüğü için Nicole'ü, Ellen'i arayıp bulmuş olduğu yer altı tüneline götürdü. Bazen inanması zor olan şeyleri yerinde açıklamak daha iyiydi.

Nakil tüneline giderlerken Mark ona Lara'nın son günlerde hayalî isimsiz hastayla yaşadıklarını anlattı, Kara Adam'la karşılaşmasından ve eski terapi odalarında onun tarafından işkence gördüğüne inandığından söz etti.

Bu arada Lara ya da Ellen adını kullanmaktan olabildiğince sakındı. Son dört yıldır çok sevmiş olduğu ve bazen uğrunda acı çektiği kadının aslında hiç var olmadığıyla ilgili yaşadığı şok hâlâ içini daraltıyordu.

Kliniğin park arazisinden geçerlerken Nicole onu dikkatle dinledi. Mark konuşmasını bitirdiğindeyse sustu.

Mark, onun bu hikâyenin içinde barındırdığı tüm deliliği anlamaya çalışmak için beynini nasıl çalıştırdığını fark etti. *İnanılmaz bir girişim,* diye düşündü; kaldı ki bu manik yapının karmaşasını anlamakta bir psikiyatrist olarak kendisi bile zorlanıyordu.

Sessizce nakil tünelinden aşağı indiler. Mark bu kez bir bölüm binasının resmî girişini kullandı. Eski terapi odalarına giden yol ayrımına gelene dek geçitte ilerlediler.

Ön odada onları titrek neon ışıklarında temizlik maddelerinin kötü kokusu ve yarısı kırık bir sandalye karşıladı. Eski hidroterapi odasının zemininde hâlâ Ellen'i kurtardıkları sırada oluşan gölcükler duruyordu. Köşede yaylı kilitleri olan bir kapak yatıyordu. Mark onlara bakarken, Ellen'in kapağı iç taraftan üzerine kapadığı sırada bu kilitler birbirine geçmediği halde ne olacağını kendine sordu. O zaman belki kendisine gerçekten işkence yapılmadığını anlayabilir miydi? Mümkündü, ama bu bilincin onda uzun süre tutunacağını sanmıyordu.

"Burası epey korkunç," dedi Nicole ürpererek.

"Neden buraya geldiği çok açık," diye fikrini belirtti Mark. "Tıpkı karşısına çıkmak için canavarı bodrumda arayan küçük bir çocuk gibi."

"Mark, küçük bir çocuk asla böyle bir şey yapmaz."

"Olabilir, ama belki de içindeki yetişkin taraf ancak böyle huzura kavuşacağına dair ona söz verdi. Ne de olsa kendisi de bir psikiyatristti ve mesleğinde çok iyiydi."

"O halde Lara hâlâ çok fazla korktuğu anılarının karşısına çıkmak üzere ona korku veren bir yere gitti, öyle mi?"

"Yüzleşme terapisi ya da buna benzer bir şey." Mark omuzlarını silkti. "Dediğim gibi, bu, davranışlarına getirilebilecek tek olası açıklama."

Çelik masanın ve EKT aletinin durduğu odaya girdiler. Nicole korkuyla elini burnuna kapattı.

"Tanrım, bu ne koku böyle?"

"O... Ellen, yani Lara, o..." Mark konuşmanın gerisini getiremedi. "Hatalı elektroşok tedavisinin yan etkileri."

Üzerine dışkı ve idrar bulaşmış masanın çelik yüzeyini görmezden gelerek EKT aletine doğru gitti. Cihazın uçları yere sarkmıştı ve cansız solucanlara benziyordu. Cihaza iyice baktı. Elektrik akımının gücünün düzenlenebildiği regülatör üzerinde yağlı parmak izleri görülüyordu. Fazla terlemiş birine ait gibiydiler.

Şalteri indirdi, ama elektronik bir vınlama yerine hiçbir şey duymadı. Alette elektrik yoktu.

"Düşündüğüm gibi. Elektroşoklar bile hayal ürünüydü."

"Ve yine de..." Nicole sözünün sonunu getirmek yerine ön odaya geri döndü.

Mark iç geçirerek bir döner tabureye doğru gitti ve üzerine çöktü. "Kendisine elektrik verilerek işkence edildiğini iddia ediyordu. Ama aslında bu gerçekle yüzleşmesi gereken bir hayaldi. İçindeki her şey amcasının tecavüzünü ve ölümünü hatırlamaya karşı direnç gösterdi."

"Ama, hâlâ anlayamadığım, şu kadın. İsimsiz hasta. O kim?"

"Lara'nın kendisi. Korunmadığı takdirde Lara'nın nasıl görüneceğine dair Ellen'in yarattığı hayal. Umutsuz, bedensel olarak yaralanmış, bakımsız ve bütünüyle deli. Bu yüzden onu korumak istiyordu. Bu yüzden karşı koydu ve gerçek Ben'ini inkâr etti."

Ön odada durmuş olan Nicole ellerini pantolonunun cebine sokmuştu. Çocuksu görünümü içinde sarı atkuyruklu, asi bir genç kız gibiydi. "Ve gerçekten de onun hastalarından biri olduğuna mı inandı?"

"Evet, anlaşılması zor olsa da," dedi Mark. Ceketinin fermuarını kapadı, ama odadan yayılan soğuğa karşı yapılabilecek bir şey yoktu. "Ellen herhangi bir nedenle Lara kişiliğinin bilincine varmış olmalı. Ama kendi hayal ürünü, gerçeğin bilinmesine geçit vermediğinden, bu isimsiz hasta oluştu: ona acı çektirenden kaçmakta olan, korunmaya muhtaç biri. Güçlü doktor kadının ilgilenmesi gereken biri. Ellen böylece kendisinin gerçekte Lara olamayacağını göstermek için bu isimsiz kadını buldu. Bu kadın onun için öyle canlıydı ki, onunla gerçekten karşılaştığından emindi. İkinci Ben'i hakkında yazdığı raporu bir kez görmelisiniz."

"Ama yine de kendini aradı," diye söze karıştı Nicole. O da titriyor gibiydi. "Demek ki bir anlamda yine de kendi Ben'ini arıyordu, öyle değil mi?"

"Öyle," diye doğruladı Mark. "Ve kafamı kurcalayan da bu. On dokuz yıl boyunca Lara'yı kendinden gizlemeyi başarmışsa, neden ansızın onu aramaya başladı? Bir şey hayal dünyasına zarar vermiş olmalı ve bu şeyin ne olduğunu bilmeyi çok isterdim."

Birkaç dakika sıkıcı bir sessizlik oluştu. Sadece yan odada damlayan suyun sesi duyuluyordu. Sonra Nicole sordu: "Lütfen gidebilir miyiz?"

"Evet, elbette. Sanırım yanıtı başka yerde aramak gerek."

Mark konuk park yerindeki arabasına dek Nicole'e eşlik ederken hava yeni kararmıştı.

"İsterseniz geceyi burada geçirebilirsiniz," diye önerdi. "Size kanepemi verebilirim ya da isterseniz pansiyonda bir oda."

Nicole eliyle reddeden bir işaret yaptı. "Hayır, teşekkürler. Çok naziksiniz, ama sanırım burada Lara için yapabileceğim bir şey yok. Evde bana ihtiyaçları var. Kocam ve çocuklar endişelenebilirler. Ama Lara'yı olabildiğince sık ziyaret edeceğim."

Kapıyı ardından kapamadan önce bir kez daha Mark'a dönüp baktı.

"Şimdi ne yapacaksınız?"

"Lara'nın çöküşüne neden olan tetikleyicinin ne olduğunu arayacağım."

Nicole başını koltuk arkalığına dayayıp gözlerini kapadı. Mark onun gözyaşlarıyla mücadele ettiğini görebiliyordu. Nicole tekrar ona baktığında mücadeleyi kazanmıştı, ama gözleri kırmızıydı. "Her şeyin böyle olması benim suçumdu, değil mi?"

Mark başını iki yana salladı. "O zaman ikiniz de yanlış zamanda, yanlış yerdeydiniz. Bunun sorumlusu siz değilsiniz."

"Bunu çok basitmiş gibi söylüyorsunuz. Eğer onu..." Sözünün sonunu getirmek yerine derin bir iç geçirdi. "En azından şimdi her şey dışarı çıktı. Aslında kendimi gerçekten rahatlamış hissetmiyorum, ama bunun da olacağını sanıyorum. Günün birinde."

Mark'ın bir yanıt vermesini beklemedi, kapıyı kapattı.

Mark onun park alanından çıkıp ana yolun akşam trafiği içine karışmasını izledi.

O gece hiç uyuyamadı.

45

Öğle sonrası güneşinin ışığı hasta odasına vuruyor ve yataktaki bedeni başka bir dünyadan gelmiş bir yaratık gibi gösteriyordu.

Bir bakıma artık öyle, diye düşündü Mark ardından kapıyı sessizce kapatırken. Bir zamanlar *Ellen Roth* olarak tanıdığı ve sevdiği kadın, artık kapının yanındaki tabelada yazılı olan *Lara Baumann* adıyla çağırılıyordu. Bu isim ona hâlâ yabancıydı, tıpkı yataktaki pijamalı kadın gibi.

Artık Calvin Klein'in onda kokusunu duymaktan çok hoşlandığı Eternity parfümü yerine, banyo ihtiyacı olan hastaların haftada iki gün yıkandıkları banyo sabunundan kokuyordu. Biraz jöle sürdüğü ve ona her zaman küstah bir hava veren kısa kesilmiş koyu renk saçları, şimdi başında dümdüz taranmıştı.

Ama Mark için en kötü olanı bakışlarıydı. Ruhu başka dünyalarda dolaşırken sanki sadece bedensel olarak oradaymış gibi kayıtsız bakıyordu.

Herhalde öyle de olmalıydı; Mark sadece bunun hangi dünya olduğunu bilmeyi çok isterdi. Yine Ellen Roth kimliğini kırmaya yardım eden şeyi bilmek istediği gibi. Ama bunu kendisinden geriye bir gölgeden başka bir şeyin kalmadığı bu kadından öğrenemeyecekti. O başka bir yerdeydi. Şiddetin ve baskının olmadığı bir yerde. En azından onun için umduğu buydu.

Ve yaralanmış ruhunu bastırmak üzere oluşturduğu bunca çabadan sonra öte taraftaki bu yerden herhalde bu kadar çabuk dönmeyecekti. Tabii geri dönerse.

Mark onun yanına, yatağa oturup gevşek elini tutarken, *İnsanın kişiliği ne kadar kırılgan bir şey*, diye düşündü. *Tıpkı cam gibi kırılgan.* Bir hastalık –uzun yıllardır çektiği Parkinson hastalığından geriye cansız bir hayaletten başka bir şey kalmayan büyükannesini düşündü– ya da bazen sadece bir anı, insanı benzersiz yapan şeyi parçalamaya ve geride boş bir beden kılıfı bırakmaya yetiyordu.

Ama bir zamanlar Ellen'in varlığının içine yerleştiği bu kılıf gerçekten de boş muydu? Yoksa boşluğa çevrilmiş bu gözlerin ardında başka bir şeyler daha var mıydı?

Başını şefkatle okşarken hiçbir tepki göremedi.

"Ne oldu, Ellen?" diye alçak sesle sordu. Bu daha çok kendine yönelttiği bir soruydu. Ellen kımıldamadı.

Bir saat ya da daha fazla, öylece oturup pencereden dışarı baktılar.

Ve o andan sonra her gün.

46

9. Bölümün doktor odasının kapısı çalındığında akşamüzeriydi.

"Bağışlayın, doktor, biliyorum, birazdan mesainiz bitecek. Ama sizinle konuşmak isteyen biri daha var."

Mark dosyalarının arasından baktı. "Kim?" Başını kısa hareketlerle ileri geri oynatınca nahoş bir çatırtı duyuldu, sonra gergin ensesini ovaladı.

"Bay Pohl adında biri. Dr. Lorch'u sordu."

"Pohl mu? Hiç duymadım."

"Önemli olduğunu söylüyor."

"Peki, ona birazdan yanında olacağımı söyleyin."

Mark esnemesini bastırdı. Ellen'in çöküşünden bu yana neredeyse hiç uyumamıştı. Kafasından hiç çıkmıyordu; özellikle geceleri, çevresindeki her şey sessizleştiğinde.

Gündüzleri fazlasıyla dolu gerçiyordu. Kendi hastalarının bakımının yanı sıra 9. bölümün sorumluluğunu da üstlenmişti. Çalışmak, içinde uğuldayan duygu karmaşasından kurtulmasına yardımcı oluyordu, ama ruhsal sınırlarını gittikçe zorlamaya başlamıştı.

Yine de daha bir süre dayanması gerekecekti. Gerçi Chris'in izni üç gün içinde bitiyordu, ama Mark onun hemen tekrar işe başlayacağını düşünemiyordu. Hele Ellen'in başına gelenleri öğrendikten sonra hiç. Bu, onun için bir şok olacaktı. Bu kötü

haberi ona alıştırarak vermek üzere yapılan her girişim şimdiye dek başarısız olmuştu.

Mark gerindi, bu arada soğumuş olan kahvesinden son bir yudum alıp koridora çıktı.

Giriş holünde Mark'ın ilk bakışta otuz yaşlarında olduğunu tahmin ettiği bir erkek duruyordu.

Teni bronzlaşmıştı; bol bir gömlek, markalı bir blucin ve pahalı spor ayakkabılar giymişti ve Chris'in hastalarından biri gibi görünmüyordu. Sanki daha çok koşuya ya da solaryuma gitmek üzere onu almaya gelmiş biri gibiydi.

"Bay Pohl?" Mark ona elini uzattı. "Ben, Mark Behrendt. Meslektaşım Lorch bu hafta tatilde. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İyi günler." Pohl onun elini sıktı, Mark elini mengeneye sıkışmış gibi hissetti. "Ansızın çıkageldiğim için bağışlayın. Daha önce arayabilirdim, ama sonra kendim gidip bakayım diye düşündüm."

"Konu nedir?"

"Dünden beri Christoph'a ulaşmaya çalışıyorum. Evde değil, cebinden de ulaşılamıyor."

"Chris Avustralya'da, cep telefonunun çekmediği adalardan birinde," diye açıkladı Mark incinmiş elini ovarken. "Ama en geç hafta sonunda tekrar burada olması gerek."

Pohl şaşkınlıkla ona baktı. "Chris Avustralya'da mı?"

"Evet, üç hafta kadar oldu. Bildiğim kadarıyla bir arkadaşıyla birlikte gitti. Adı Axel'di galiba. Ne yazık ki daha fazlasını bilmiyorum."

Pohl şimdi oldukça şaşırmış görünüyordu. "Nasıl? Ama bu... olamaz."

"Neden?"

"Axel *benim*."

Mark yıldırım çarpmış gibi ona bakakaldı. Yorgunluğu ve gerginliği ansızın geçmişti. "Ne? Bir kez daha söyleyin."

"Adım Axel Pohl. Almanya'ya dün döndüm, ama Chris benimle değildi. Aslında ona sormuştum, ama o..."

"Anlayamadım," diye onun sözünü kesti Mark. "Chris Avustralya'da *değil mi?*"

"En azından benimle birlikte oraya gitmedi," diye vurguladı Pohl, sonra ısrarcı bir ses tonuyla ekledi: "Bay Behrendt, burada neler oluyor? Hiçbir yerden Chris'e ulaşamıyorum, daha önce lojmana gittiğimde Ellen'in başına bir şey geldiğini öğrendim. Yönetici kadın oldukça gevezeydi ama bana orada anlattıklarından doğru dürüst bir şey anlayamadım."

"Bunu... açıklamak pek kolay değil," dedi Mark ve sürpriz haberi sindirmeye çalışırken şakaklarını ovdu. "Hele şimdi hiç değil. Chris sizinle birlikte değilse nerelerde?"

"Yoksa benimle birlikte Hinchinbrook'a gittiğini mi iddia etti?"

"En azından Ellen'i böyle olduğuna inandırdı. Onu havaalanına bırakmış. Ama neden ona yalan söylemiş olsun?"

"Şey," dedi Pohl duraksayarak ve çenesini ovdu. "Belki bir nedeni vardır. Sanırım."

Mark nabzının hızlandığını hissetti. "Nasıl bir neden?"

"Chris ben tatile çıkmadan önce oldukça garipti. Neden bilmiyorum, bu konuda konuşmak istemiyordu, ama Ellen'le bir ilgisi olabileceğini düşündüm."

"Bu yönde bir şey mi ima etti?"

"Doğrudan değil. Ona benimle Avustralya'ya gelip gelmeyeceğini sorduğumda, özel bir şeylerle ilgilenmesi gerektiğini, bu nedenle benimle birlikte gelemeyeceğini söyledi. Sonra sanki

bunu konuşmaktan hoşlanmıyormuş gibi konuyu değiştirdi. Ben... ben daha fazla deşmek istemedim. Bu hiç onun tarzı değildi. Siz de onu iyi tanıyor olmalısınız. Bu durumda Chris'in bir sır küpü olmadığını bilirsiniz."

Mark alnını kırıştırdı. Yoksa yanılmış mıydı? Ellen'in halüsinasyonlarıyla ilgili teoride hata mı etmişti? Belki de Chris'in tüm olanlarda şimdiye dek üstlendiğinden çok daha farklı bir rolü vardı? Ama nasıl bir rol?

"Ne düşünmüş olabileceğini sanıyorsunuz? Ellen'le kavga mı etmişti?"

Axel Pohl artık kendinden emin değildi. "Bilmiyorum, ikisini son gördüğümde bu hisse kapıldım. Havada bir şeyler vardı, bu hissedilebiliyordu. Kara bir bulut gibi."

Mark elinde olmadan Kara Adam'ı düşündü. Ellen onunla ilgili ne demişti? *Çevremdeki herkes olabilir. Nereye koşuya gittiğimi, nerede oturduğumu, cep telefonumu, Sigmund'u ne kadar çok sevdiğimi biliyor.*

Sırtından bir ürperti geçti. "Bugün tekrar Chris'in evine gittiniz mi?"

Pohl başını iki yana salladı. "Hayır, iznini kullanmadığını ve burada olduğunu düşündüm. Lütfen, Bay Behrendt, Chris ve ben, birbirimizi askerlikten beri tanırız. Ona ya da Ellen'e bir şey olduysa bana söyleyin."

"Biraz öncesine dek onun sizinle birlikte olduğundan emindim. Doğru olmayan bir şeyler var," diye fikrini belirtti Mark ve ensesini ovdu.

"Yönetici kadın," diye başladı Pohl ve yutkundu, "öyle şeyler söyledi ki... yoksa Ellen öldü mü?"

"Hayır," dedi Mark. "Yani bedensel olarak değil. O... şey, bu çok karmaşık."

"Peki Chris'in bununla bir ilgisi var mı?"

Mark ürperdi. "Sanırım evet. Ama tam olarak söyleyemem. En iyisi bunu bize kendisi açıklasın. Ne dersiniz, birlikte Chris'e bakmaya gidelim mi? Yolda size olanları anlatırım. En azından şimdiye dek bildiğime inandığım şeyleri."

Axel Pohl bir an sustu ve kırışık alnıyla ayakkabılarına baktı. Sonra başını salladı. "Pekâlâ. Gidelim."

Mark bürosuna geri dönüp ceketini aldı. Anahtarları masadan alırken içinde soğuk kahve bulunan kupaya çarptı. Siyah sıvı masaya ve yere döküldü. Mark kısa bir an Ellen'in ona anlattığı kedi kanını düşündü. Sonra onun söylediği bir cümle aklına geldi.

Hatta Chris'ten şüphelenecek kadar ileri gittim.

47

Batan güneş ışığında son gölgeler Lorch'ların evini boğulmakta olan birinin parmakları gibi kavradı, sonunda yavaşça kaydı ve karanlıkla birlikte eriyip gitti.

Axel Pohl arabayı karşı caddeye park edip derin bir soluk aldı. Sokak lambasının ışığında tüm güneş yanığı yüzünden silinip gitmiş gibiydi.

"Mark'ın anlattıklarından sonra ağzından çıkan ilk söz, "Bu çılgınlık," olmuştu. "Tamamen çılgınlık. Böyle şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanırdım. Peki şimdi Ellen artık hiçbir şey hatırlamıyor mu?"

"Şu anda tamamen duygusuz," diye karşılık verdi Mark. "Biliyorum, bütün bunların hepsi kulağa imkânsız geliyor."

"Ve siz bu tetikleyicinin Chris olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Axel Pohl. Israrla Mark'a baktı. "Ellen'de bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığı için onunla bir tür psikolojik oyun mu oynadığını sanıyorsunuz?"

"Bunu bilmiyorum. Ama yalan söylemesinin bir nedeni olmalı."

"Bu çok garip," diye fikrini belirtti Pohl başını kaşıyarak. "Bu, tanıdığım Christopher Lorch'un karakterine hiç uymuyor. O bu tür gizemli işler karıştıracak biri değil ve şimdiye dek yalandan

hiç hoşlanmamıştır. Hep, *Sorunun karşısında dur, ona karşı çık, arkasına gizlenme,* der. Bana her zaman yardımcı olur; özellikle Sabine'den ayrıldığımda çok yardımı dokunmuştu. Şimdi Chris'in Ellen'i şokla tedavi etmek için bir ruh hastası gibi davranması... bunu düşünmek bile istemem."

"Neler olduğunu bilmediğimiz sürece bu olasılığı göz ardı edemeyiz," diye karşılık verdi Mark. "Onu en kötü kâbusuyla yüzleştirmeye çalışmış olmalı. Sonra kontrolü kaybetti. Belki de çok başka bir şey oldu. Ama Ellen'i Avustralya'ya gittiğine inandırmış olmasının mutlaka bir nedeni olmalı."

Axel Pohl dalgın bir tavırla başını salladı, sonra emniyet kemerini çözdü. "Bakalım şimdi evde mi?"

Arabadan inip küçük Ulfingen köyünün batı ucunda bulunan eve doğru yürüdüler. Eski Svabya mimarisinin bu sade ama güzel evi yakındaki Mägdeberg Dağı'na bakarak bir yüzyıl geçirmiş olmalıydı. Chris evi babasından miras aldıktan sonra içinde olduğu kadar dışında da birçok şeyi değiştirmişti. Mark, Chris'in öğlenleri kantinde meslektaşlarıyla ısı izolasyonu, su tesisatı ve güneş enerjisi ya da çevre dostu ısınma yöntemlerindeki yeniliklerle ilgili yaptığı sohbetleri hatırlıyordu. Ama tüm bu yeniliklere karşın ev geleneksel cazibesinden bir şey kaybetmemişti. Sadece çatıdaki fotoelektrik[34] hücreler yabancı bir cisim gibi görünüyordu.

Bahçe kapısından içeri girerlerken Mark ansızın kaslarının gerildiğini hissetti. Karanlık pencerelerin görünüşü nedense kafasının içinden alarmın çalmasına neden olmuştu. Sanki gözleniyorlardı.

---

34 Işık etkisiyle elektrik akımı meydana getirerek kapıların kendiliğinden açılıp kapanmasını sağlayan, hırsız alarmını çalıştıran düzenek. (ç. n.)

Zile dördüncü kez bastıklarında da kapıyı açan olmadı. Evin her yeri karanlıktı.

"Kimi aradınız?"

İki adam, dachshund köpeğiyle bahçe kapısında duran yaşlı adama döndü. Adam kel kafası, yuvarlak karnı ve beyaz sakalıyla Mark'a kırmızı şapkasını evde unutmuş Noel Baba gibi görünüyordu.

"Bay Lorch'u."

"Evde değil. Doktor Lorch hafta içleri hiç evde olmaz. Peki siz kimsiniz?"

Alex Pohl, "Dostlarıyız," derken Mark da aynı anda, "meslektaşı," diyerek soruyu yanıtladı.

"Hangisi yani? Dostları mı, meslektaşı mı?"

Mark iç geçirdi. "Ben bir meslektaşıyım ve Bay Pohl da Bay Lorch'un iyi bir dostu. Görünen o ki siz de dikkatli bir vatandaşsınız. O halde bize Bay Lorch'u en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

"Epey uzun zaman oldu, en az üç hafta," dedi şapkasız Noel Baba. "Herhalde tatile çıktılar diye düşündüm, ama hiç kimse bana bir şey söylemedi. Bu arada birinin eve dikkat etmesi herkesi sevindirir. Komşu gözetme programı, bilirsiniz."

Sanki tasmanın ucunda dişlerini gösteren hayvan doberman cinsiymiş gibi gururla dachshund köpeğine baktı.

Mark ve Axel kısa bir an bakıştılar, sonra bilgi için teşekkür edip tekrar arabalarına bindiler.

"Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi Mark. "Bunu siz de hissediyor musunuz?"

Axel Pohl başını salladı. "Chris bana Ellen'le ilgileneceğini söyledikten sonra neden haftalarca ortadan kaybolsun? Bunda bir terslik var."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mark.

"Sanırım ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz," diye karşılık verdi Axel Pohl ve başıyla caddenin öte tarafını işaret etti. Yaşlı adam hâlâ köpeğiyle orada duruyor ve şüpheyle onlara doğru bakıyordu. "Küçük bir tur atalım ve sonra arka taraftan eve girmeyi deneyelim. Torpido gözüne bir bakın, orada bir cep feneri olması gerek. Eğer yoksa her ihtimale karşı bagajda bir tane olacaktı."

Bir yan sokakta durup oradan –başka komşu gözetim programı üyesiyle burun buruna gelmemek için sürekli çevrelerini kontrol ederek– evin arka tarafına doğru ilerlediler.

Mark, Ellen'in –hâlâ Ellen olduğu dönemde– hep heyecanla sözünü ettiği kış bahçesine baktı. Seramik yüzeyde yürüyerek teras kapısına doğru ilerledi.

"Acaba burada alarm sistemi var mı?" diye fısıldadı Mark.

Pohl başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bu kadar emin olmanızın sebebi ne?"

"Bir elektronik dükkânım var. Öyle olsaydı Chris benden bir sistem satın alırdı." Pohl gergince sırıttı. Şimdiye dek kendinden emin görünürken bir anda cesaretini yitirmiş gibiydi. "Doğruyu söylemem gerekirse yaptığımız iş hiç de hoşuma gitmiyor."

"Ben de sizin gibi düşünüyorum," diye onu destekledi Mark. "Ama Chris'in gerçekten nerede olduğunu başka nasıl bileceğiz? Belki evde bir ipucu buluruz."

"Bizi burada yakalarsa bundan pek hoşlanmayacaktır."

"Bu durumda hiç olmazsa bir yanıt elde etmiş oluruz."

"Bu da doğru." Axel Pohl iç geçirdi. "Pekâlâ, şu anda birlikte bu eve zorla giriyorsak birbirimize *siz* demeyi bırakalım."

"Tamam, Axel."

Mark kapıyı yokladı, ama dışarıdan açmanın olanağı yoktu. Axel'e kısaca baktı, sonra dirseğiyle kapının cam bölmelerinden birine vurdu. Şangırtı beklediğinden de fazla çıktı. Korku içinde, bir tepki beklediler. Ama çevrelerine sessizlik hâkimdi. Herhalde Noel Baba ve köpeği bu saatte diğer Ulfingerlilerin çoğunun yaptığı gibi televizyonun karşısında keyfine bakıyordu.

Mark elini camdaki delikten içeri dikkatle sokup kapıyı açtı. Cam kırıklarının üzerinden atladılar ve o anda daha çok boya kutuları, rulolar, masa ve duvar kâğıtları için depo görevi görmekte olan kış bahçesini geçip oturma odasına girdiler. Oda cep fenerlerinin ışığında büyük ve nedense korkunç görünüyordu. Her yer taze boya kokuyordu.

"Chris?"

Mark kendi sesinin yankısıyla sıçradı.

"Chris, burada mısın?"

Sessizlik.

"Başka türlüsü de beklenemezdi zaten," diye fikrini belirtti Axel omuzlarını silkerek.

Mark sehpanın önünden geçerken durdu. Eski gazete ve reklam katalogu yığını üzerinde sayfası açık bir seyahat broşürü duruyordu. Mark kapağını çevirip okudu:

EN DÜŞÜK FİYATLARA ÖZEL SEYAHATLER
AVUSTRALYA, YENİ ZELANDA, COOK ADALARI

Mark broşürü alıp açık duran sayfayı inceledi. Rüya gibi kusursuz bir kumsalın resmini gösteriyordu. Bu tür resimlerde her zaman

olduğu gibi ön plandaki kum üzerinde kocaman midyeler vardı. Altındaki yazı şöyleydi:

HINCHINBROOK ADALARI - CENNETTE TATİL

Broşürü yığının üzerine koyarken Mark'ın elleri titredi.

Cep feneriyle kapak resmini aydınlatan Axel, "Ne oldu?" diye sordu. Sonra dişlerinin arasından bir ıslık çaldı. "Demek doğruymuş!"

"Burada, kanepede oturmuş olmalılar," diye fısıldadı Mark ve sahne gözlerinin önünde belirgin biçimde canlandı. Birbirlerine sarılmış halde *cennette bir tatil* hayal eden Chris ve Ellen. Broşürlerin yanında boş bir şişe Merlot ve dibinde kurumuş şarap artıkları bulunan iki bardak duruyordu. Düşüncesini doğrulayan sessiz tanıklar.

Mark, Axel'dan çok kendi kendine, "Şarap içip Avustralya'daki bu ada hakkında konuşmuşlar," diye mırıldandı. "Ama Chris oraya hiç uçmadı. Şimdi artık neden böyle iddia ettiğini bilmek istiyorum."

Tereddüt içinde mutfağa yürümeye devam ettiler. Yemek masasının yanındaki pencere dışarıdaki küçük bahçeye bakıyordu. Solgun ay ışığında ot bürümüş üç bitki saksısı onlarla ilgilenecek elleri bekliyordu.

"Hey," diye fısıldadı Axel. "Kokuyu alıyor musun?"

"Evet, sanki tatlımsı ve keskin."

Mark soluğunu tutarak fenerin ışığını mutfak tezgâhı üzerinde gezdirince kullanılmış birçok tabak ve fincan gördü. Sinekler vızıldıyordu.

Mark gürültüyü dinledi. Feneri bulaşık makinesinin üzerindeki ocağa doğru tutarken ışık titredi. Orada, içindeki şeyin yeşilimsi beyaz renkte küf tutmuş olduğu bir tencereye rastladı.

Mark'ın ağzından tiksinti ve rahatlamayla karışık bir, "Pöff!" sesi çıktı. Bir adım geri gitti. "Bir zamanlar herhalde ravioliymiş."

Axel onun omzunun üzerinden baktı. "Daha çok Maultasche."[35]

"Nereden anladın?"

"Chris çok sever."

Mark bir kez daha tencerenin içine göz attı. "Göründüğü gibi, burada uzun süredir yemek pişirmemiş." Silkindi ve oturma odasından geçip koridora çıktı.

"Yukarıya bakalım," diye önerdi Axel.

Üst katta yatak odaları ve mobilyalarından Ellen ve Christoph için çalışma odası olacağı belli olan iki oda bulunuyordu. *Dr. Ellen Roth'un artık bir çalışma odasına ihtiyacı olmayacak,* diye düşündü Mark.

Odanın yanında banyo vardı.

Eternity.

Sadece Ellen'in parfümünü düşünmek bile Mark'ın kalbinin hızlı çarpmasına neden oldu. Bir an için kendini ona çok yakın hissetti. Aynı anda eve böyle hırsız gibi girmiş olmaktan utandı. O burada yabancıydı. Bu odaların her birinin ona verdiği duygu gibi. Burada aradıkları bir şey yoktu, yine de...

Şimdi ben de kendimi bastırmaya başladım, diye kendini uyardı. *Buraya girmemizin başka bir nedeni olduğunu çok iyi bilsem de evlerinde bir röntgenci gibi dolaştığımı reddetmeyi tercih ediyorum.*

Burada doğru olmayan bir şey var.

---

35 Baden-Württemberg eyaletinde yaşayan Svabyalılara özgü bir makarna türü. (ç. n.)

Burada bir şey olmuş.

Bunu hissediyorum.

Bunu ortaya çıkarmaktan korktuğum için bastırıyorum.

Axel bakmış olduğu yatak odasından geri döndü. "Bir şey buldun mu?"

"Hayır, Chris'le ilgili hiçbir ipucu yok. Kısa süre önce burada olduğuna dair hiçbir şey."

"Bende de bir şey yok," diye karşılık verdi Axel. "Aslında Chris'in seyahate *çıkmadığına* dair bir kanıt buldum. Tekerlekli bavulu yatak odası dolabında duruyor."

"Ne olmuş? Başka bir bavul almış olamaz mı?"

"Bildiğim Chris bunu yapmaz. O bavulla dünyanın yarısını dolaştı. Bali, Hong Kong, İrlanda, İtalya; bavul neredeyse çıkartmalardan oluşuyor. Her durumda o bavulu yanına alırdı, hatta Avustralya'ya giderken bile. Onu hiçbir zaman bir sırt çantası almaya ikna edemezdim, bana inan."

Mark iç geçirdi. "Tamam, o halde büyük olasılıkla seyahate çıkmadı. Ama bunun anlamı ne? İkisi kavga mı etti? Hemen ardından çekip gitti mi?"

"Bana göre akla en yatkın açıklama bu," diye fikrini belirtti Axel, "en azından şu Kara Adam oyunundan daha açıklayıcı."

Axel merdivene geri döndü. Mark da dalgın bir halde basamakları indi.

"Ee, şimdi ne yapacağız? Bütün odalara baktık."

"Hepsine değil." Axel merdivenin altındaki gizli kapıyı açtı. "Gerçi orada bir ipucu bulabileceğimizi sanmıyorum, ama yine de bakmalıyız."

Bodrumdan ekşimsi bir şarap kokusu yükseliyordu. Buna ek olarak Mark'ın tam olarak sınıflandıramadığı ikinci bir koku

daha vardı. Tıpkı yüksek dereceli alkol, çürük tahta ve bozulmuş meyve karışımına benzer bir kokuydu.

Axel birkaç başarısız denemeden sonra, "Elektrik düğmesi çalışmıyor," dedi. "Sigortaya gidip bakayım. Kutu arka tarafta, gardırobun yanında."

Axel sigorta kutusuna giderken Mark dikkatle taş merdivenleri indi. Görünüşe bakılırsa, Chris ve Ellen henüz bodrumda tadilata başlamamışlardı. Mark cep lambasının ışığında merdivenin kıyısında duran birkaç boya kovası gördü. İçlerinden biri devrilmiş ve içindeki boya dışarı akmıştı.

Taş basamaklardaki kurumuş sıvı korkunç bir şekilde kurumuş kana benziyordu.

Mark etikette yazan AHŞAP CİLASI yazısını okudu. Buranın böyle keskin kokmasına şaşmamalıydı.

Bir basamak aşağıda duvara dayalı alüminyum bir merdiven vardı; sonraki basamakta üzerinde bir matkap bulunan alet kutusu duruyordu.

Merdivenin sonuna zayıf fener ışığının birkaç metre sonra yutulduğu zifirî karanlık hâkimdi.

Mark önünde duran iki koliyi aydınlattı. Birinin üzerinde siyah tahta kalemiye *CHRIS'İN KİTAPLARI* yazıyordu, diğerindeyse uzaktan Ellen'in el yazısını andıran bir çocuk yazısıyla *ÖTEBERİ* yazılmıştı; yanında da bir gülen yüz çiziliydi.

Gülen yüz de sanki bir çocuk tarafından yapılmıştı. Ona bakana dil çıkarıyordu; kepçe kulakları ve kafasından anten gibi çıkan üç tel saçı vardı.

ÖTEBERİ kutusu yukarı katta gördüğü diğer taşınma kutularından belirgin biçimde daha eskiydi. Ağzı açık duruyordu.

Mark içinde bebekler, kumaş hayvanlar ve çoğu Enid Blyton'a ait çok sayıda tozlu çocuk kitabı olduğunu gördü. Yine *Beş*

Arkadaş ve *Hanni ve Nanni*'nin birçok serisini de. Ayrıca biri atlarla, diğeriyse kedilerle ilgili olan iki resimli dergi de vardı.

Kız kitapları, diye düşündü. *Yetmişli ve seksenli yılların tipik kız kitapları. Tıpkı adı Lara olan bir çocuğun okumuş olabileceği kitaplar gibi.*

Mark, kötü kurttan korkuyla sakınan kırmızı başlıklı kız resminin olduğu masal kitabını düşündü. İçindeki kötülüğü defetmek için Lara'nın kırmızı pastel boyayla resmin üzerine çizmiş olduğu pentagramı.

Birkaç gün önce onu otoparkın tuvaletinden aldığında Ellen'in ona kitapla ilgili anlattıklarını hatırladı. Mark, Alexander Eschenberg'in sahaf dükkânını aramış ve kitabı ondan satın almıştı; Eschenberg, Chris'e ödediği on avrodan fazlasını istemeyerek ona yardımcı olmuştu.

Alışveriş sanki Lara'nın durumuyla ilgili yanıtları gizliyormuş gibi bir tür umutsuzluk eylemi olmuştu. Mark o günden sonra tekrar tekrar resme bakmış, onu saatlerce incelemiş ve içinde, olanlarla ilgili bir ipucu saklanmış olabileceğini ummuştu; masalın şiddet sembolizmine uzanan herhangi bir şey.

Ellen kitabın Kara Adam'ın bir tür mesajı olduğu fikrindeydi. Ama gerçekte onu *ÖTEBERİ* yazan sandığın içinde bulmuş olmalıydı. Mark düşünceli gözlerle kutunun üzerine baktı.

Eski kolilerde kitabı gördüğün zaman sana ne oldu? Korktun mu? Evet, mutlaka. Ama geçmişi içinde, resimdeki kırmızı başlıklı kızın kim olduğunu bilebileceğinden çok daha fazla öteye itmiştin.

Ve böylece kötü kurt da rüyalarında senin için kara bir köpekten öteye gitmedi.

Değil mi? Böyle olmadı mı?

Bu kitabın Ellen'in içinde bir şeyleri tetiklediği herhalde Chris'in de gözünden kaçmamıştı. Mark, Ellen'in tepkisinin ne olabileceğini hayal etmeye çalıştı ve ansızın korkuyla ürperdi.

Tabii! Bunu neden hemen düşünemedim? İşte şimdi neler olduğunu biliyorum. Ellen'le Orman Kliniği'nin kantininde karşılaşmışlardı; ona şaka yapmaya yeltendiğinde Ellen'in solgun yüzünü ve garip davranışlarını hatırladı. Bu dört hafta önceki pazartesi günüydü. Chris sözde Avustralya seyahatine çıkmadan tam bir hafta önce. O zaman Mark, Ellen'in fazla çalıştığını ve gerginliğinin asıl nedeninin tüm hafta sonu muhtemelen yine evde tadilatla uğraşmaları olduğunu düşünmüştü. Ellen o hafta sonu kitabı bulmuş olmalıydı ve ondan sonra da bir daha kendine rahat vermemişti. İçindeki bastırma mekanizması kişiliğini dik tutmak üzere hâlâ iyi çalışıyor olsa da ruhu içten içe kaynamaya başlamıştı.

Ve Chris, Axel'e bir şeyleri aydınlatmaya çalıştığını söylerken bunu kastetmişti. Ellen'in karmaşasını fark etmiş olmalıydı ve elbette bunun kökenini ortaya çıkarmaya çalışmıştı. Hemen aynı hafta kitabı Alexander Eschenberg'e satmıştı. Mark bunu sorduğunda sahaf hatırlamıştı.

Chris onu çöpe de atabilirdi, ama Mark onun neden böyle davrandığını anlayabiliyordu. Sahafın sözleri onu bu açıklamaya getirmişti. Çünkü Eschenberg, Chris'in ona ne söylediğini hatırlamıştı: Kitaptan elde edeceği kazançla kötü bir anıyı güzel, yepyeni bir anıya dönüştürmek istemişti. Bu Eschenberg'e biraz gizemli gelmiş, ama buna başka bir anlam da yüklememişti. Genç kadın yüzündeki korku dolu ifadeyle dükkânından fırlayıp gittikten sonra bu tekrar aklına gelmişti.

Mark psikiyatride doktor ile hasta arasındaki "anlaşma" olarak tanımlanan şeyi düşündü. Chris ne de olsa psikiyatristti. Ya Ellen'e ona korku veren kitabı hayatından defetmeye ve bunun

yerine güzel bir şey koymaya söz vermişse? Belki de bu sembolik eylemle ona korkusunun temelini konuşabileceği yeterli rahatlığı verdiğini sanmıştı.

En azından onun yerinde olsaydım aynı şeyi yapardım, diye düşündü Mark. *Kötü bir anıyı güzel, yeni bir şeye dönüştürmek için o kitabı satardım. Belki bir hediyeye ya da Ellen'in hoşuna gidecek romantik bir akşam yemeğine. Sonra korkusunun nedenini aydınlatmaya çalışırdım.*

Mark bu düşünceyle ürperdi.

Chris ve kendisi gerçekten birbirlerine bu kadar benziyorlar mıydı? Chris olmasaydı Ellen ona âşık olabilir miydi?

Mark tüylerinin diken diken olduğunu hissederek bu düşünceyi kafasından kovdu. Bir şeyler ters gitmiş ve Chris ortadan kaybolmuş olmalıydı. Ama neden ve nereye?

Mark ardında Axel'in basamakları indiğini duyduğu sırada keşfinin peşinden gitmek üzereydi.

"Sigortalarda bir şey yok. Herhalde kablolarda bir sorun var. Bu arada gardırobun gözünde bir şey buldum. Şuna bak."

Axel fenerle elindeki şeyi aydınlatınca Mark ona bakakaldı. Bu bir siyah kar maskesiydi. Ellen'in anlattığına göre terapi bodrumunda Kara Adam'ın taktığı maskeydi.

Ama Ellen maskenin ardındaki adamın Chris olmadığından emin olduğunu söylememiş miydi?

Axel elindeki buluntuyla ilgili, "Belki de onu koşu yaparken takıyordur," diye yorum yaptı. "Kışın burada hava aşırı soğuktur."

Mark dalgın bir tavırla başını salladı. "Evet, olabilir tabii."

"Hâlâ şu sapıkça oyunla ilgili teoriye mi inanıyorsun?"

"Doğrusu bilmiyorum. Ama görünüşe bakılırsa artık sana da büsbütün reddedilir gelmiyor. Yoksa bu kar maskesini bana göstermezdin, ne dersin?"

Axel omuzlarını silkti. "Artık neye inanıp inanmayacağımı bilmiyorum. Burada bir şeyler bulabildin mi?"

"Sadece Ellen'in çocuk kitabını bulduğu kutuyu." Mark sözünü bitirmişti ki sert bir şeye çarptı. Ayakkabısının altında bir şey çatırdadı. Çevresinde döndü ve feneri yere doğru tuttu.

Axel, "Ne oldu?" diye sorarak yanına geldi.

"Cam kırıkları. Herhalde bir şarap şişesi."

Axel ışığı şarap raflarından birine tuttu. Şişe sırasının sağ yarısı tozlu örümcek ağından serbest kalmıştı. Işığı gezdirmeye devam ederken Mark'ın damarlarındaki kan birden dondu.

"Kahretsin!" diye soludu Axel.

Chris oradaydı. Sarhoş gibi rafın yanındaki duvara dayanmıştı; Mark'a olan uzaklığı üç adım bile değildi. El fenerinin ışığında kısa kesilmiş sarı saçları, son karşılaşmalarından bu yana bir yıl geçmiş gibi neredeyse beyazlamıştı. Çürüme nedeniyle böylesine deforme olmasaydı sarhoşluk içinde uyuyakalmış gibi görünebilirdi.

Mark felç geçirmiş gibi ölünün şişmiş yüzüne bakakaldı. Bir zamanlar koyu mavi olan gözlerin üzerinde süt gibi bir tabaka oluşmuştu; çenesi, sessizce haykırıyormuş gibi aşağı sarkmıştı ve sayısız kılcal damar çürüme kabarcıklarından deforme olmuş teni üzerine mavi bir ağ oluşturmuştu.

Chris yaşarken dış görünüşüne çok önem verirdi, ama ölüm ona korkunç bir şekilde kendi biçimini vermişti. Canlıyken formda olan bedenini öne çıkaran dar kesimli gömleği, her an parçalanacakmış gibi şişmiş göğüs kafesi üzerinde gerilmişti,

yine markalı blucini kocaman bir sosis gibi şişmiş ve pis suyu çekmiş olan kumaş gözenekleri kocaman açılmıştı. Chris'in hâlâ öylece duruyor olmasının nedeni, duvardaki bir çiviye ensesinden takılmış olmasıydı.

Mark öğürdü. Sanki çevresindeki oda hareket etmişti. Arkasında duran Axel'in merdivenlerden yukarı koştuğunu duydu; hemen ardından basamaklara kusarken çıkan şapırtı sesi geldi.

Mark da koşarak oradan çıkmayı istese de bakışlarını Chris'ten ayıramıyordu. Onu bir yalancı olarak görmekle haksızlık etmişti. Chris'in sözde seyahati de yine kurulan bir hayalden öte bir şey değildi.

Mark, Ellen'e inanmıştı, çünkü inanmak istemişti; bunu şimdi anlıyordu. Bu açıkça böyleydi.

Lara için, içindeki ikinci Ellen kişiliğini artık ayakta tutamamaktan daha kötü ne olabilirdi? Chris'i öldürmüştü.

Mark patolog değildi, ama Chris'in göğsünde iki hematom bulunacağından emindi. Lara'nın elinin uzanabileceği uzaklıkta olmalıydı ve onu geriye, çiviye doğru ansızın şiddetle ittiği zaman oluşmuşlardı.

Ama bunu neden yapmıştı? Bir şey mi hissetmişti? İkisi...

Yanıt aklına gelince Mark hafif bir çığlık koyuverdi. Kendi çevresinde dönerek fenerin ışığını tavana tuttu. Sonunda aradığını bulmuştu. Bir kablo parçasının ucunda çıplak bir ampul sallanıyordu. Ampulü yuvasından çıkarıp fenerinin ışığına tuttu.

O zaman ampulün yanmış telini gördü.

Kafasının içinde sahneler oluştu. Ampul. Karton kutu. Şarap şişesi ve oturma odasındaki sehpa üzerinde duran iki bardak. Yerdeki kırık şişe. Raf. Chris'in cesedi.

Kitaptan elde ettiği parayla bir şişe şarap satın aldı ve bir seyahat acentasından broşürler getirdi. Kanepede oturup evin

tamiratı bittiğinde neler yapacağınızı hayal ettiniz. Gülüşüp şarap içtiniz, ardından ikinci bir tane daha açmak istediniz ve bodruma indiniz.

Burada kendini hiç iyi hissetmemiştin, değil mi, Ellen? Birkaç gün önce görmüş olduğun Kırmızı Başlıklı Kız'ın resmi sürekli gözününün önüne geliyordu, ama bu anı çok derinlere itilmişti. Ama artık içinde pusuya yatmıştı bir kere.

Raftaki örümcek ağlarını temizleyip şişelerden birini çektiniz ve sonra olan oldu. Hiç beklenmedik bir şey. Ampul geçti. Karanlıkta kaldınız. Karanlıkta kaldın. Tıpkı ormandaki gibi bir bodrumda. Ve biri sana dokundu. Öyle korkmuştun ki onun Chris olduğunu bile anlayamamıştın.

Belki paniğe kapıldığın için sadece seni rahatlatmak istemişti. Mutlaka bir zamanlar Sallinger'in çiftliğinde yaptığın gibi haykırmış olmalısın. Ve önünde duran Kara Adam'ı ittin. Bu kez yetişkin olduğun için yeterince güçlüydün.

Ve ne yaptığını anladığında yine Ellen oldun. Güçlü Ellen. Kontrol elinden alındığında bunu korkunç bulan savaşçı Ellen.

"Bunu o mu yaptı?" diye sordu Axel. Kusmukları basamaklardan aşağı damlarken merdivenlerin kenarına çökmüştü. "Onu Ellen mi öldürdü?"

"Hayır," diye zorlukla soludu Mark. "Bu Lara'ydı. Sonra tekrar Ellen oldu; onu öldüren Lara'ydı. Ellen'in gücü bu kez kötüyü bastırmaya yetmedi." Sesi bodrumun karanlığında boğuk ve kasvetli çıkıyordu. "Ellen'in Lara'nın hikâyesini kendinden sakladığı bodrumu ağzına kadar doluydu."

Mark yığılırcasına tozlu fayansların üzerine çöktü. Gözlerinin önünde Ellen'in hayali süzülürken yüzünü ellerinin arasına alarak hıçkırdı.

Sanki ona, *Şimdi biliyorsun*, diyordu. *Şimdi biliyorsun ve böylesi daha iyi.*

Mark ağlayarak kollarıyla dizlerini sardı. Cep feneri ayaklarının dibinde duruyordu. Işığı bozuk ampule vurmuştu. *Şu lanet olası, bozuk ampule*; duyu arızalanmış olan boktan şeye.

Bu, Mark'ı güldürecek kadar ölümcül bir tesadüftü. Etkeni bulmuştu. Tetikleyici buydu. Yanlış zamanda yanlış yerde işini göremeyen küçük bir parça volfram.

Hemen ardından giriş katından gelen patırtılar ve ayak sesleri duyuldu.

"Bir bu eksikti," diye inledi Axel; ardından biri bağırdı: "Buraya! Aşağıdalar! Kıpırdamayın, polis!"

48

Mark ve Axel polis merkezinden salıverildiklerinde sabahın erken saatleriydi. Neredeyse tüm gece Lorchların evindeki olaylarla ilgili Kronenberg adlı başkomiser tarafından sorguya çekilmişlerdi. Kronenberg başlangıçta onlara şüpheli gözüyle bakmış, ama Mark daha sonra polislere Chris'i ölüme götüren olaylarla ilgi ayrıntılı bilgi vermişti.

Kronenberg şaşkınlıkla onu dinlerken sürekli sorular sormuştu. Mark ve Axel'le konuşması sona erdiğinde üçü de aynı şeyi hissediyor gibiydi: yorgunluk, şaşkınlık ve üzüntü.

Dışarı çıktıklarında Mark bir sokak lambasının direğine dayanarak temiz sabah havasını içine çekti. Axel çift vardiyaya kalmış cerrahların kızarmış gözleriyle ona baktı.

"Aynı şeyi tekrar tekrar söyleyebilirim: Bu, hayatımda duyduğum en çılgın hikâye."

Mark şakaklarını ovdu. Şimdiye dek hiç olmadığı kadar yorgundu, ama aynı zamanda kendini ileriki saatlerde uyuyamayacak kadar uyarılmış hissediyordu. Ceketinin cebinde sigara paketini ararken Axel ona Marlboro tuttu. Mark bir tane aldı. Axel ona ateş uzattı, kendi sigarasını yaktı, sonra bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

Koyunlara benzeyen bulutlar doğuya doğru yol alıyordu. Sabah kızıllığı gerçekdışı görünen bir morluğa bürünmüştü.

Gerçek dışı, diye düşündü Mark. *Evet, bu çok iyi uydu. Şimdi her şeyin gerçek dışı göründüğü gibi. Ama nihayetinde neyin gerçek olup neyin olmadığını kim söyleyebilir?*

Axel de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. "Tekrar normal bir yaşam sürme şansı olacak mı?" diye sorarken bakışları bunu belli ediyordu.

"Her zaman bir şans vardır. Sadece zaman meselesi. Kendisinin Ellen değil, Lara olduğunu anlamayı öğrenirse ona yardım edilebilir. O zaman yeni bir başlangıç için umut doğar."

"Ama bundan tam olarak emin olamıyorsun, değil mi?"

Mark sigarayı yere attı ve ayakkabısının burnuyla gereğinden daha sert basarak söndürdü. "Bu düşünce, ona ne olacağını anladığımdan bu yana beni meşgul ediyor. En kötü ihtimalle hayatı boyunca kafası karışık olacak. Kaçışı göz önüne alındığında bu tamamen olmayacak bir şey değil. Tekrar kendini bulmak üzere bir daha gerçek benliğinin bilincine varamayabilir de. Bunun böyle olmamasını içten diliyorum, ama bu olasılık da göz ardı edilmemeli."

Axel dalgın bir tavırla başını salladı. "Peki ya sen? Sen nasıl devam edeceksin?"

Mark omuzlarını silkerek çiğnenmiş izmarite baktı. "Bilmiyorum. Sanırım öncelikle her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bir süre önce başka bir kilinikte iş önerdiler. Sanırım o yerin hâlâ boş olup olmadığını soracağım."

"Neden burada kalıp onunla ilgilenmiyorsun? Senin yanındayken emin ellerde olurdu."

"Ah, hayır." Mark hızlı bir hareketle başını iki yana salladı. "Ben onun için akla gelebilecek en kötü terapist olurum. Sadece hastalığı konusunda yanılmış olduğum için kırılan gururum nedeniyle değil, bir zaman sonra Lara'yı tekrar Ellen yapmaya

çalışacağım için. Ya da onda görmek istediğim kişilik... Buna karşı savaşacak olsam bile benzersiz bir şeyi geri getirmeye çalışacağım; bilinçaltımda bu olacak. Böylece Lara'nın şansını elinden alacağım; yanlış yapmış olurum."

Ağzından derin bir inilti çıktı. "Hayır, sanırım onun için yapabileceğim her şeyi yaptım. Bunu anlayabiliyor musun?"

Axel inceleyen gözlerle ona baktı. "Ona gizlice âşıktın, değil mi?"

Bu arada güneş ufukta görünmüş ve gerçekdışı moru berrak güneş ışığına dönüştürmüştü; gerçek, gerçekdışı olanı yok etmişti.

Mark ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve Axel'e bakmadan biraz yürüdü. Sokağın köşesine vardığında durup sabah trafiğine baktı. Şehir korna sesleri ve uğultularla yeni bir güne hazırdı.

Mark o anda derin bir huzur duydu. Ansızın bir şeylerin değiştirilemez biçimde sona erip ermemesinin bir önemi olmadığını anladı. Yeni gün ona ne getirecek olursa olsun, geride ona kalan bir şey vardı. Hiç kimsenin ondan alamayacağı bir şey. Bundan sonra bir hazine gibi saklayacağı küçük bir anı. Ellen'in dudakları üzerindeki dudakları.

"Bir ikincisi asla olmayacak," demişti ve şimdi artık bir Ellen de olmadığına göre bu kesinleşmişti.

Yine de kendini ona hiçbir zaman bu kadar yakın hissetmemişti.

Son

Orman Kliniği'nin özel bölümünde öğle saati.

Hemşire Elisabeth şoförün nakil tünelinden asansörle getirdiği metal arabayı açıyor. Yemek kokusu yüzüne çarpıyor. Tabağın üstündeki kapağın aralığından bir bakış atınca yemeğin köfte olduğunu görüyor. Yanında kızartma sosu ve patates var. Dilimlerin yanında üzeri çilekle dekore edilmiş sarı bir puding parlıyor. Elisabeth vanilyalı ya da bademli olduğunu tahmin ediyor.

Arabadan yemek dolu bir tepsi ve çatal kaşık alıyor. Arkasını döndüğünde 9. bölümden hemşire Marion'un karşısında durduğunu görüyor. Elinde bir çiçek demeti var.

"Merhaba, Marion," diyor Elisabeth. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bayan Roth'a gelmiştim," diye yanıtlıyor Marion, sonra susup düzeltiyor: "Yani Bayan Baumann'a."

"Bu çok güzel. Dr. Behrendt ayrıldığından beri arkadaşının dışında hiç kimse onun ziyaretine gelmiyor. Ben de ona yemek getirmiştim."

"Bunu senin için yapabilirim," diye teklif ediyor Marion.

"Çok iyi olur, ama ona yedirmen gerek. Hâlâ tepkisiz."

"Tamam, önemli değil." Marion gülümseyip başını salladıktan sonra Elisabeth'ten çiçekleri vazoya koymasını rica ediyor.

Marion elinde tepsiyle Lara Baumann'ın koridorun sonunda bulunan odasına gidiyor. İçeri girerken kısa bir an tereddüt ediyor. İlk kez tekrar karşılaşacaklar.

Pencerenin yanındaki masada hareketsiz oturan kadının görüntüsü Marion'a oldukça yabancı. Bölüm doktorunu her zaman çok sevmişti ve geçen haftalar boyunca onun için çok dua etti. Şimdi onunla karşı karşıya geldiğinde bir yabancıyı görmüş gibi hissediyor.

"Merhaba," diyor Marion, ama görünüşe bakılırsa penceredeki kadın onun varlığından habersiz.

Marion dikkatle yanına yaklaşıyor, tepsiyi bırakıp bir sandalye çekiyor ve onun yanına oturuyor. Kadının bakışları çok uzaklarda, ama Marion bu gözlerin ardında bir şeylerin olduğunu hissediyor. Belki de iyileşiyor, kim bilir?

"Size yemek getirdim," diyor Marion alçak sesle. "Mutlaka acıkmışsınızdır. Birbirimizi son kez gördüğümüzden bu yana daha da incelmişsiniz."

Çatalı bir parça patatese batırıp bir zamanlar çok iyi tanıdığını sandığı ve ondan geriye sessiz bir gölgeden fazlası kalmamış olan kadının ağzına götürüyor.

"Gelin, bir şeyler yemeniz gerek." Marion onun dağınık saçlarını şefkatle okşuyor. "Yoksa güç toplayamazsınız."

Kadın kıpırdamıyor. Marion patatesi dudaklarına değdiriyor.

"Sizin patatesi sevdiğinizi sanıyordum, Ellen?"

O zaman kadın ansızın başını ona doğru çeviriyor. Marion'a bakıyor. Marion onun ileriye değil, *gerçekten* de kendisine baktığını sevinçle görüyor. Bu gözlerde uzun süren uykudan uyanmış bir çocuğun çekingen bakışlarını görüyor.

Kadın bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne dediniz? Sizi anlayamadım."

Marion kulağını kadının ağzına yaklaştırıyor. Artık fısıldanan sözleri anlayabiliyor.

"Lara. Adım Lara."

Notlar ve teşekkür

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş herhangi bir kişiyle olan benzerlik tamamen tesadüftür ve başka bir amaç taşımamaktadır. Bunlardan birkaç istisna, dostlarıma atfettiğim dört figürü oluşturuyor. Bunların hangileri olduğunu söylemeyeceğim, ama bu dört kişi bunu mutlaka anlayacaktır.

Hikâyenin bir bölümünde yer alan Orman Kliniği gerçekte yok. Ama mekânsal dağılımıyla bana fikir vermiş olan bir klinik elbette var.

Yine Fahlenberg kentini ve Ulfingen köyünü Alman haritalarında bulmak olanaksızdır. Romanın hassas konusu nedeniyle böylesini uygun buldum.

Alpirsbach kasabası elbette gerçek, ama burada kendime kasaba sakinlerinin hemen fark edebileceği bir özgürlük tanıdım.

"Sallinger Çiftliği" gerçek bir olaya dayanıyor. Bu felakete uğramış olanları korumak adına olaylar biraz manipüle edildi, ayrıca yerin ismi de değiştirildi.

Bu romanın basılı bir kitap haline getirilmesinde yardımı dokunan herkese teşekkür ederim. Öncelikle dostum Andreas Eschbach'a olan minnettarlığım birkaç kelimeyle anlatılamaz.

Yine yayın ajansım Roman Hocke ve Uwe Neumahr'a romanımın doğru yuvayı bulması konusunda bitmez tükenmez destekleri için, bana ilk günden başlayarak sağladığı mükemmel işbirliği ve güven konusundaki tüm çabaları için editörüm Markus Naegele'ye teşekkür ederim.

Yardımcı eleştirileri ve sayısız kışkırtmaları için Angela Kuepper'e teşekkür ederim. Bir hikâyenin gerçekten iyi olması için bazen özveri gerekebileceğini ondan öğrendim. Yazmak bazen zor bir iş, ama aynı zamanda yeryüzündeki en mükemmel meslek.

Araştırmalarımda Psikiyatrist Rana Kalkan ve doğduğum kentin nüfus dairesinden Bayan Ost, çok yardımcı oldular. Hacker bilgileriyle "Mr. X" ve cesetlerin sonraki görünümüyle ilgili ayrıntılı tanımlamalarıyla Rainer Sowa da öyle. Bunun dışında yine de herhangi bir hatam olduysa sorumluluğu bendedir.

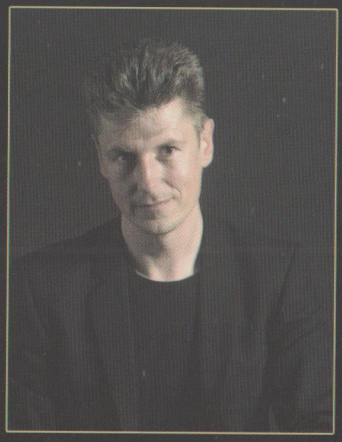
Deneme okurlarım Marianne Eschbach, Ursula Poznanski, Kerstin Jakob, Rainer Wekwerth ve Thomas Thiemeyer'e de çok teşekkür ederim. Böyle dostlara sahip olmak harika!

Ayrıca Mo Hayder'a da çok teşekkürler. Özellikle de Londra'da yağmurlu bir nisan akşamında bana yol verdiği için.

En büyük teşekkürüm eşim Anita'ya. Onun sabrı, anlayışı ve sarsılmaz inancı olmadan herhalde başaramazdım.

Wulf Dorn

Ekim 2008

1969 doğumlu yazar, 12 yaşından beri yazmaktadır. Kısa öyküleri çeşitli antolojiler ve dergilerde yayımlanmış ve oldukça ilgi görmüştür. 1994'ten beri, bir psikiyatri kliniğinin mesleki rehabilitasyon bölümündeki hastalara destek veren yazar, eşi ve kedileriyle birlikte Ulm yakınlarında yaşamaktadır. Yazar hakkında daha fazla bilgi için: www.wulfdorn.de

Kapak görseli: Arcangel

"O GELDİĞİNDE, BENİ KORUYACAĞINA SÖZ VER!"

Şiddet mağduru bir kadın hasta, psikiyatrist Ellen Roth'un kâbusu haline gelir: Kara Adam tarafından izlendiğini iddia eden hasta, gizemli biçimde, iz bırakmadan ortadan kaybolur. Şimdi kendi hayatını da hastasınınkini de tehlikeye atan korkunç bir oyunun ortasındaki Dr Ellen Roth için hiç kimseye güvenemediği umutsuz bir savaş başlamıştır. Şeytani bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışmaktan başka çaresi kalmayan genç psikiyatrist, korku, şiddet ve paranoyadan oluşan bu labirentte çıkış yolunu bulabilecek midir?

"İnsan zihninde öyle yerler vardır ki kimse buralara ulaşamaz. *Psikiyatrist* bizi zihnimizin karanlık tarafına götürüyor."
Donato Carrisi

"Gerilim romanlarının yeni yıldızı!"
Weltbild

"Sanki David Lynch, Stephen King'in bir romanını filme almış gibi. Harika!"
Thomas Thiemeyer

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-5360-44-3